DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

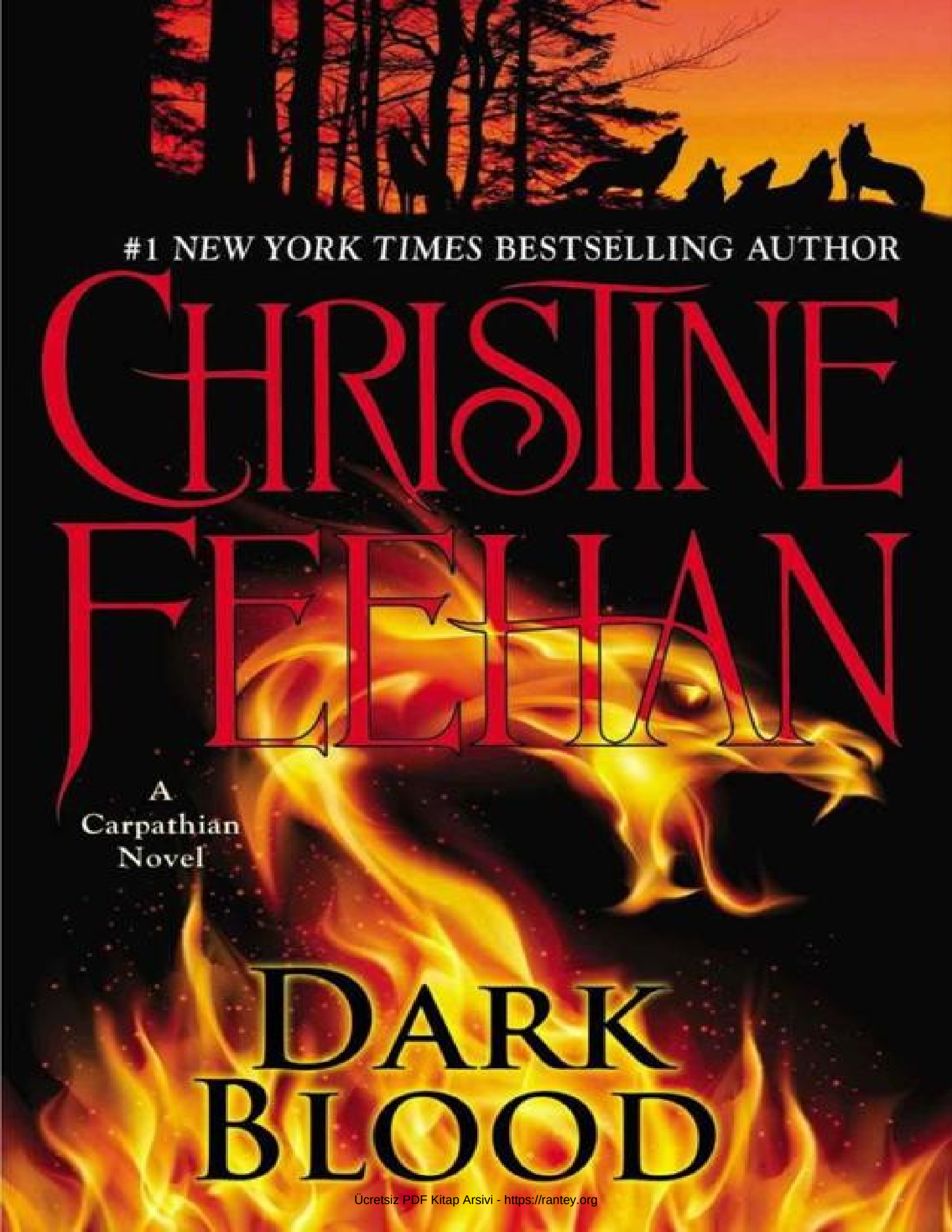

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Christine Feehan tarafından yazılan başlıklar

SAMURAY
OYUNU
ACIMASIZ OYUN
SOKAK OYUNU
CINAYET OYUNU
YIRTICI OYUN
ÖLÜMCÜL OYUN
KOMPLO OYUNU
GECE OYUNU
AKIL OYUNU
GÖLGE OYUNU

GIZLI AKINTILAR
ÇALKANTILI DENIZ
GÜVENLI LIMAN
TEHLIKELI
GELGITLER ATEŞ
OKYANUSLARI

LEOPARIN AVI
VAHŞI DOĞA
VAHŞI YANGIN
YANAN VAHŞI
YAĞMUR

HAVAYA BAĞLI
RUHA BAĞLI
SUYA BAĞLI

KARA KAN KARA
KURT KARA
LYCAN KARA
FIRTINA
KARANLIK AVCI
KARANLIK TEHLIKE
KARANLIK
AVCI
KARANLIK
LANET
KARANLIK
AÇLIK
KARANLIK ELE
GEÇIRME KARANLIK
KUTLAMA KARANLIK
IBLIS
KARANLIK SIR
KARANLIK KADER
KARANLIK

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

MELODI
KARANLIK
SENFONI
KARANLIK
MUHAFIZ

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

KARANLIK EFSANE
KARANLIK ATEŞ
KARANLIK MEYDAN
OKUMA KARA
BÜYÜ KARA
ALTIN
KARANLIK ARZU
KARANLIK PRENS

Antolojiler
ŞAFAKTA EN KARANLIK
(Dark Hunger ve Dark Secret'ı içerir)

DENİZ FIRTINASI
(Rüzgarda Büyü ve Ateş Okyanuslarını içerir)

ATEŞ
(Uyanış ve Vahşi Yağmur dahil)

FANTAZİ
(Emma Holly, Sabrina Jeffries ve Elda Minger ile birlikte)

AŞIKLAR DİKKAT
(Fiona Brand, Katherine Sutcliffe ve Eileen Wilks ile birlikte)

SICAK KANLI
Maggie Shayne, Emma Holly ve Angela Knight ile birlikte)

Özel Ürünler
RÜZGARDA
KARANLIK AÇLIK
BÜYÜSÜ
UYANIŞ

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dark Blood

A CARPATHIAN NOVEL

Christine Feehan

BERKLEY BOOKS, NEW YORK

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BERKLEY YAYIN GRUBU
Penguin Group Penguin Group (USA)
LLC tarafından yayımlanmıştır
375 Hudson Street, New York, New York 10014

ABD - Kanada - İngiltere - İrlanda - Avustralya - Yeni Zelanda - Hindistan - Güney Afrika - Çin

penguen.com

Bir Penguin Random House Şirketi

Bu kitap The Berkley Publishing Group'un orijinal bir yayınıdır.

Telif hakkı © 2014 Christine Feehan'a aittir.
Penguen telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır.
Teşekkür ederiz
Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için. Yazarları destekliyor ve Penguen'in her okur için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

BERKLEY® Penguin Group (USA) LLC'nin tescilli ticari markasıdır. "B" tasarımı Penguin Group (USA) LLC'nin ticari markasıdır.

e-Kitap ISBN: 978-0-698-13935-0

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

Feehan, Christine.
Karanlık kan : Bir Karpat romanı / Christine Feehan. - İlk baskı.
sayfa cm
ISBN 978-0-425-27144-5
1. Kurtadamlar-Kurgu. 2. Reenkarnasyon-Kurgu. 3. Paranormal aşk hikayeleri. I. Başlık.
PS3606.E36D345 2014 813'.6-
dc23
2014002702

İLK BASKI: Eylül 2014

Kurtların kapak görselleri © Alin Brotea / Shutterstock;
alev ejderhası kapak görseli © DVARG / Shutterstock; kapak arka planı Shutterstock.
Kapak tasarımı George Long
tarafından yapılmıştır. Kapak el
yazısı Ron Zinn. Diana Kolsky
tarafından son kağıt tasarımı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Son sayfa sanatı: Buz mağarası © Katvic / Shutterstock.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Sürüm_1

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kalbimin kız kardeşi Anita için.
Hayatımda olduğun için teşekkür ederim.
Aynı anne ve babadan doğmamış olabiliriz ama bu bizi birbirimize olan şiddetli sevgimizden ve sadakatimizden asla alıkoymadı. Anne ve babamızı kaybetmiş olabiliriz ama ailemiz var ve birbirimize tutunduğumuz sürece her zaman güçlü olacağız.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

OKUYUCULARIM İÇIN

Özel kitap duyuru listeme kaydolmak ve Dark Desserts'ın ücretsiz e-kitabını indirmek için christinefeehan.com/members/ adresine gitmeyi unutmayın. Topluluğuma katılın ve ilk elden haberler alın, kitap tartışmalarına katılın, sorularınızı sorun ve benimle sohbet edin. Lütfen bana Christine@christinefeehan.com adresinden e-posta göndermekten çekinmeyin. Sizden haber almak isterim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

TEŞEKKÜR

Çağrıma her zaman cevap veren ve büyücü büyüleri yazarken benimle çok eğlenen kız kardeşim Anita Toste'ye çok teşekkürler.

C. L. Wilson, Sheila English, Susan Edwards ve Kathie Firzlaff'a özel bir teşekkür borçluyum, her zaman beni güçlü yazma seanslarımıza dahil edecek kadar nazik davranıyorlar. Harikayız, değil mi?

Her zaman olduğu gibi Brian Feehan ve Domini Stottsberry'ye teşekkürler. Beyin fırtınası fikirlerinden araştırma yapmaya ve düzeltmelere kadar her konuda bana yardımcı olmak için uzun saatler boyunca çalıştılar. Onlara olan minnettarlığımı ve sevgimi anlatacak kelime bulamıyorum. Hepinize çok teşekkür ederim!

Şarkı yazarlığından dil inşasına kadar yaptığı her şeyde muhteşem olan Dr. Christopher Tong'a özel teşekkürler. Bunların ötesinde, onun ruhu inanılmaz bir varlık, keşke bir kitabın sayfalarında herkesin görmesi için yakalayabilseydim. Hepimiz faydalanırdık!

Son olarak, ama kesinlikle en az değil, editörüm Cindy Hwang'a teşekkür ederim, ona zor bir kitap fikrim olduğunu söylediğimde bana inandığı için üç oldu! Bana istediğim gibi yazma özgürlüğü veriyor. Ve tabii ki Berkley'in yapım departmanı, son üç yıldır kitaplar zamanında elime ulaşmadığında bana inandılar. Hepinize ifade edebileceğimden çok daha fazla minnettarım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İÇINDEKILER

Christine Feehan'ın
Başlıkları Başlık Sayfası
Telif Hakkı İthafı
Okuyucularım İçin
Teşekkür Aile
Ağaçları

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23

EK 1: Karpat Şifa İlahileri EK 2: Karpat Dili

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

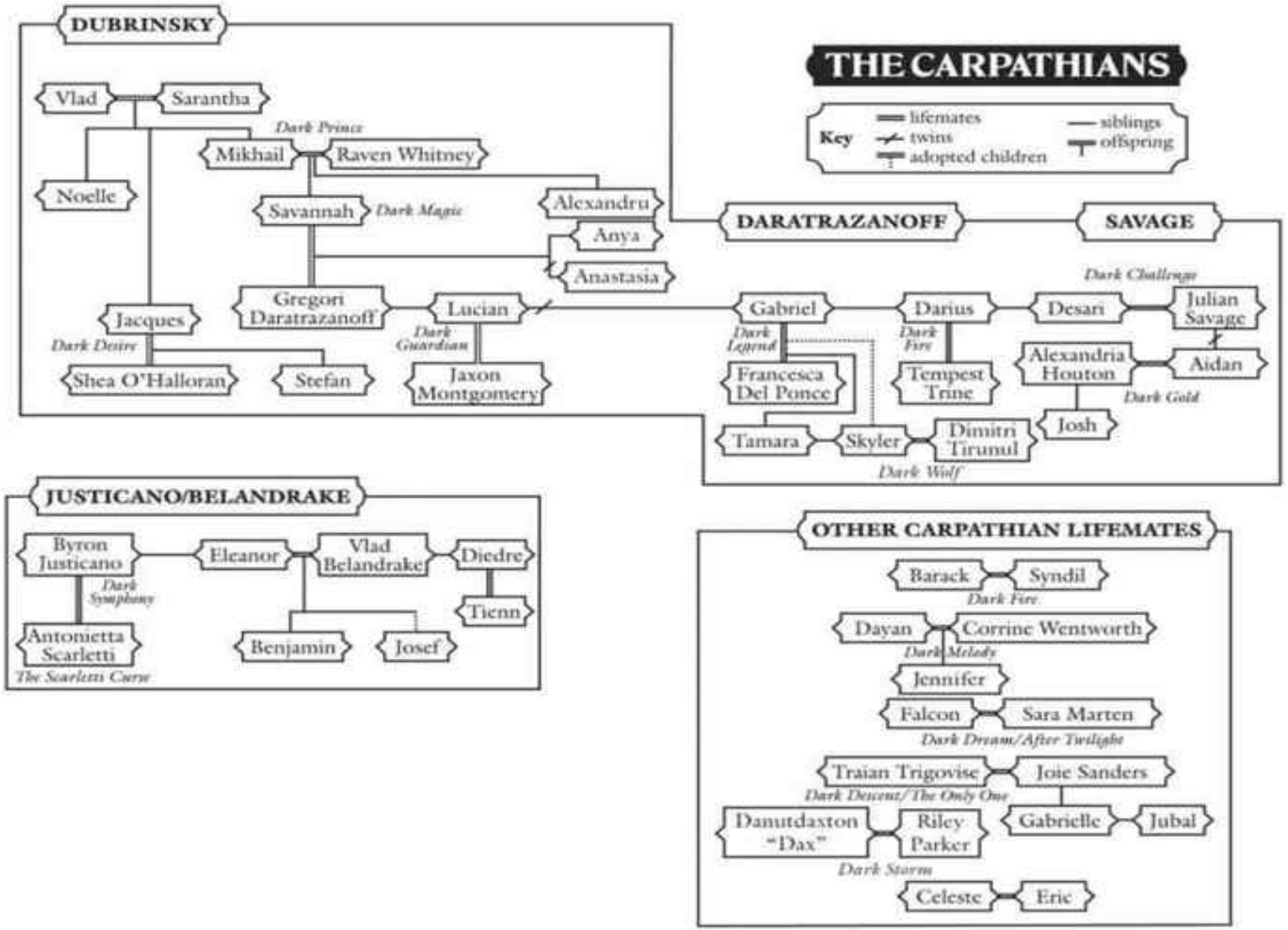

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

THE CARPATHIANS

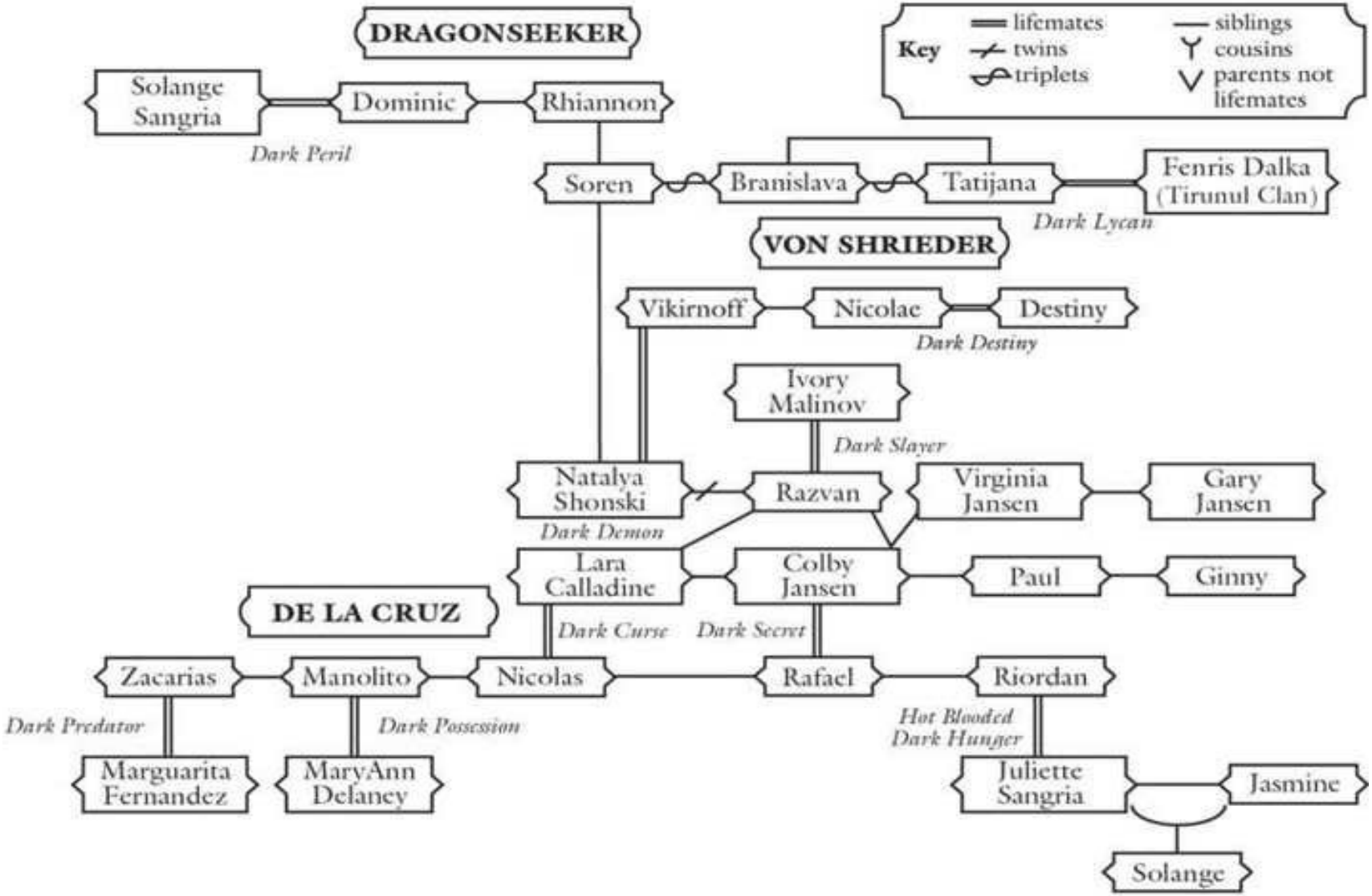

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

1

Önce bir ses duydu. Alçak bir davul sesi giderek yükseliyordu. Zev Hunter bu ritmik sesin titreşimini hissetti.
tüm vücudunda gümbürdüyordu. Canını yakıyordu. Her bir vuruş etinde ve kemiğinde yankılanıyor gibiydi, Dokularında ve hücrelerinde yankılanarak onu sarsıyor, parçalanacağını düşünene kadar sarsıyordu.

Hareket etmedi. Gözlerini açıp bu rahatsız edici, ısrarlı çağrının ne olduğunu ya da neden gitmediğini anlamak için bile çok fazla çaba harcadı. Gözlerini açarsa hareket etmesi gerekecekti ve bu da canını çok acıtacaktı. Eğer Kıpırdamadan durduğunda, bir acı denizinde yüzüyormuş gibi hissetmesine rağmen acıyı uzakta tutabiliyordu.

Uzun bir süre orada yattı, aklı başka şeylere gitti. huzur yeri. Artık oraya giden yolu biliyordu, dayanılmaz acılarla dolu bir dünyada küçük bir vaha. Dalgaların dans ettiği, rüzgârın yüzeye dokunduğu, davetkâr mavi sudan oluşan geniş, serin havuzu buldu. Çevredeki orman yemyeşil ve gürdü, ağaçlar uzun, gövdeleri genişti. Küçük bir şelale aşağıya doğru akıyordu.
kayalardan havuza, ses yatıştırıcı.

Zev nefesini tutarak bekledi. Her zaman o oradayken gelir, ağaçların arasından yavaşça açıklığa doğru ilerlerdi. Uzun bir elbise ve mavi kadifeden bir pelerin giymişti, Uzun saçlarının üzerindeki kapüşon sayesinde sadece yüzünü görebiliyordu. Elbise vücuduna yapışmıştı, dolgun göğüsleri
ve küçük beli, korse üst kısmı her kıvrımı vurguluyordu. Elbisenin eteği dolgundu ve kalçalarının üzerinden yere kadar iniyordu.

Hayatında gördüğü en güzel kadındı. Vücudu zarif ve akıcıydı; her zaman yumuşak bir gülümseme ve küçük bir el hareketiyle onu çağıran, ruhani, ele avuca sığmaz bir kadındı. Onu serin ormana kadar takip etmek istedi - o bir Lycan'dı, içinde yaşayan kurt ormanı açık havaya tercih ediyordu - ama onun için bile hareket edemiyordu.

Olduğu yerde kaldı ve sadece onu içine çekti. Zeki kelimelerin kolay ulaştığı bir adam değildi, bu yüzden şöyle dedi

Hiçbir şey. Ona hiç yaklaşmadı, aralarındaki mesafeyi hiç kapatmadı ama bir şekilde bunun hiçbir önemi yoktu.

O da oradaydı. Yalnız değildi. Kız ona yakın olduğu sürece korkunç acısının hafiflediğini fark etti.

Ancak ilk kez bir şey onun huzurlu ortamını bozdu. Gürleyen ritim onu buldu, artık o kadar yüksekti ki yer uğursuz, rahatsız edici bir gümbürtüyle kalkıp iniyordu. Su tekrar dalgalandı ama bu sefer suyun havuzun ortasından dışa doğru çınlamasına neden olan şeyin rüzgâr olmadığını biliyordu. Davul sesi toprağı zonklatıyor, sadece bedenini değil, diğer her şeyi sarsıyordu.

Ağaçlar bunu hissetti. Gövdelerin ve dalların derinliklerinde akan özsuyu duydu. Yapraklar sanki bu derin çağrıya cevap veriyormuş gibi çılgınca çırpınıyordu. Suyun sesi daha da yükseldi, artık kayaların üzerinden yumuşak bir şırıltı değil, sabit bir damlama değil, ağaçlardaki özsuyla aynı gelgitlerle kabaran bir akıntıydı. Etrafını saran toprağın altından akan damarlar ve atardamarlar gibi, yaşayan her şeye doğru yol alıyordu.

Şimdi duyuyorsun.

İlk kez konuştu. Sesi yumuşak ve melodikti, rüzgârla değil, daha çok nefesle taşınıyordu.

Bir an o küçük su birikintisinin diğer tarafındaydı, bir an sonra ise uzun otların arasına gömülmüş, onun üzerine eğilmiş, ona yaklaşmış, dudakları neredeyse onunkileri sıyırıyordu.

Tarçın tadı alabiliyordu. Baharat. Bal. Hepsi onun nefesindeydi. Yoksa teninde miydi? Genellikle koku konusunda çok iyi olan Lycan duyuları karışmış gibiydi. Kirpikleri inanılmaz derecede uzundu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve çok koyu, zümrüt gözlerini çevreleyen. Gerçek bir zümrüt. O kadar yeşildi ki ürkütücüydü. Bu gözleri daha önce de görmüştü. Onları karıştırmak mümkün değildi. Yay gibi ağzı bir erkeğin mükemmel fantezisiydi, dudakları dolgun ve doğal kırmızıydı.

Gümbürtü devam etti, sabit, ısrarcı bir vuruş. Bunu sırtında ve bacaklarında hissetti, onu yalnız bırakmayı reddeden sarsıcı bir nabız. Derisinin içinden, altından akan ve hayat veren besinleri getiren suyun yolunu takip ediyor gibiydi.

Hissediyorsun, değil mi? Yumuşak bir şekilde ısrar etti.

Başka tarafa bakamadı. Bakışları onu esir almıştı. Herhangi bir şeyin ya da herhangi birinin onu esir almasına izin verecek türden bir adam değildi. Başını çalışmaya zorladı - kendisine pahalıya mal olacağını bildiği o ilk hareket. Başını salladı.

Acının onu parçalamasını bekledi, ama boynunda ve şakaklarında hızla yatışan küçük bir patlama dışında, beklenen acı hiç gelmedi.

Ne oldu?

Kaşlarını çattı, konsantre oldu. Ses ara vermeden devam etti, o kadar sabit, o kadar güçlü ve ritmikti ki, bunun bir kalp olduğunu söyleyebilirdi, ama ses çok derin ve çok yüksek sesle. Yine de bu nabız onu çağırıyordu, tıpkı ağaçları ve çimenleri çağırdığı gibi, sanki hepsi birbirine bağlıymış gibi. Ağaçlar. Çimenler. Su. Kadın. Ve onu.

Ne olduğunu biliyorsun.

Zev ona söylemek istemedi. Eğer bu sözleri söylerse, hayatıyla yeniden yüzleşmek zorunda kalacaktı. Soğuk, tamamen yalnız, kan ve ölümle dolu bir varoluş. O seçkin bir avcıydı, bir ölüm taciriydi.

insanoğlunu avlayan kurtadamlara dönüşen haydut sürülerine karşı savaşıyordu ve işinde çok iyiydi.

Gümbürtü daha yüksek, daha ısrarlı, yaşamın karanlık bir müjdecisi oldu. Ondan saklanacak hiçbir yer yoktu.

Kaçabilse bile kaçacak yeri yoktu. Artık tam olarak ne olduğunu biliyordu. Altındaki bir merkezden yayılan sesin nereden geldiğini biliyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Söyle bana, Hän ku pesäk kaikak, ne duyuyorsun?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sesinin melodik notaları gözeneklerinden süzülüp bedenine doğru yol aldı. Yumuşak müzikal sesin kalbinin etrafını sardığını ve kemiklerine işlediğini hissedebiliyordu. Nefesi yüzünü okşuyordu, sıcak ve yumuşak
ve çok tazeydi, sanki en yumuşak esintiler sıcak tenini yelpazeliyordu. Ciğerleri onunkinin ritmini takip ediyor gibiydi, sanki sadece onunla birlikte değil de onun için nefes alıyordu.

Hän ku pesäk kaikak. Bunu daha önce nerede duymuştu? Sanki ne anlama geldiğini bilmesini bekliyormuş gibi ona böyle sesleniyordu ama bilmediğinden emin olduğu bir dildeydi
çok konuştuğunu biliyordu.

Davulun sesi daha yüksek, daha yakından geliyordu, sanki her tarafı aynı ritmi tutan birçok davulla çevriliydi. ama öyle olmadığını biliyordu. Nabız atışları altından geliyordu ve onu çağırıyordu.

Ne kadar istese de bunu görmezden gelmenin bir yolu yoktu. Artık biliyordu ki, çağrıya cevap vermediği sürece bu asla durmayacaktı.

Bu, dünyanın kalp atışlarıdır.

Gülümsedi ve zümrüt gözleri, bin kat daha parlak olmasına rağmen, kadınları süsleyen mücevherlerin çok yönlü kesimine bürünmüş gibiydi.

Başını yavaşça salladı. Sonunda gerçekten aramıza döndün. Toprak Ana seni çağırdı. Sen
savaşçı konseyine çağrılmak. Bu büyük bir onurdur.

Fısıltılar zihninde sis parmakları gibi sürükleniyordu. Gerçek kelimeleri aklında tutamıyor gibiydi ama sanki etrafı sarılmış gibi erkek sesleri yükselip alçalıyordu. Sıcaklık hissi ona çarptı. Gerçek sıcaklık. Boğucu. Yanıyordu. Ciğerleri çalışmayı, çok ihtiyaç duyduğu havayı içeri çekmeyi reddediyordu. Gözlerini açmaya çalıştığında hiçbir şey olmadı. Vücuduna olanlardan uzakta, zihninde kilitli kalmıştı.

Kadın daha yakına eğildi, dudakları onunkilere değdi. Kalbi tekledi. Kız ona çok az dokunmuştu, tüy kadar hafifti, ama bu şimdiye kadar yaşadığı en samimi duyguydu. Ağzı enfesti. Mükemmellik. Bir fantezi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Dudakları tekrar onunkilerin üzerinde hareket etti, yumuşak ve sıcaktı, onun içinde eriyordu. Ağzının içine nefes aldı, temiz, taze havanın yumuşak bir nefesi. Bir kez daha onun tadını aldı. Tarçın. Baharat. Bal.

Nefes al, Zev. Sen hem Lycan hem de Carpathian'sın ve istediğin zaman istediğin yerde nefes alabilirsin. Sadece nefes al.

O Sange Rau değildi.

Hayır, Sange rau değil, sen Hän ku pesäk kaikak'sın. Sen bir koruyucusun.

Onunla değiş tokuş ettiği nefes bedeninde ilerlemeye devam etti. Sanki o değerli hava, ciğerlerini doldurana kadar bir labirentte yolunu bulan beyaz bir akıntıymış gibi ilerleyişini neredeyse takip edebiliyordu. Gerçekten de onun nefesinin ciğerlerine girdiğini ve onları şişirdiğini hissetti.

Rüya görmüyorum, değil mi?

Ona gülümsedi. Bir erkek onun bir gülümsemesi için adam öldürebilirdi.

Hayır, Zev, rüya görmüyorsun. Savaşçıların kutsal mağarasındasın. Toprak Ana, yeniden doğuşuna tanıklık etmeleri için kadimleri çağırdı.

Kadının neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama bazı şeyler aklına gelmeye başlamıştı. Sange rau, haydut kurt ve vampir kanının birbirine karışmış haliydi. Hän ku pesäk kaikak ise Lycan ve Karpat kanının karışımıydı. Savaşçıların kutsal mağarasının ne ya da nerede olduğundan emin değildi ve yeniden doğuş kelimesinden hoşlanmıyordu.

Neden hareket edemiyorum?

Hayata dönüyorsun. Bir süredir bizden uzak tutuluyordun.

Senden değil.

O acı ve delilik dolu karanlık yerde kilitli kaldığı süre boyunca onunla birlikte olmuştu. Kesin olarak bildiği bir şey varsa, o da kızın orada olduğuydu. Hayatına devam edememişti çünkü onu terk edememişti.

O sesi hatırladı, yumuşak ve yalvaran. Benimle kal. Benimle kal. Sesi ikisini de sonsuz gibi görünen bir ıstırap denizine hapsetmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sonsuz değil. Uyanıyorsun.

Uyanıyor olabilirdi ama acı hâlâ oradaydı. Acıyı içine sindirmek için bir an durdu. Kadın haklıydı, acı katlanılabilir bir seviyeye iniyordu ama etrafını saran sıcaklık vücudunu yakıyordu. Ona verdiği hava olmasaydı, boğulacak, boğulacak ve çaresiz kalacaktı.

İstediğin vücut sıcaklığını düşün. Sen Karpatyalı'sın. Kim olduğunu kucakla.

Sesi hiç değişmedi. Onun bilgi eksikliğinden dolayı sabırsız görünmüyordu. Daha önce, ondan biraz uzaktayken, soğuk davranmamış, sadece beklemişti. Şimdi farklı hissediyordu, sanki ondan bir şey bekliyordu.

Bu da ne demek oluyor? Eğer etini kemiklerinden ayıran sıcaklıktan başka bir vücut sıcaklığı düşünmesini isterse, ona bunu verebilirdi. Normal bir sıcaklık seçti ve bunu zihninde tuttu. Onunla kelimeler olmadan, telepatik olarak konuştuğuna göre, istediği şeyi yaptığını görebiliyor olmalıydı.

Bir anda yanma hissi sona erdi. Soluk soluğa bir nefes aldı. Isı ciğerlerini doldurdu ama hava da vardı. Onu tanıyordu. Sadece bir kadın onunla böyle konuşabilirdi. O yaptı. Akıldan akla. Onu artık tanıyordu. Onun kim olduğunu nasıl unutabilirdi ki?

Branislava.

Nasıl olmuştu da onunla birlikte böyle korkunç bir yerde kapana kısılmıştı? Küçük bir şükran duası gönderdi. onu orada bıraktı. Ona fısıldayan oydu. Kal. Benimle kal. Onun sesini, sonsuza dek kemiklerine kazınmış yumuşak ve tatlı melodisini tanımış olmalıydı.

Beni tanıdın. Kadın ona tekrar gülümsedi ve adam parmaklarının çenesinde gezindiğini, sonra alnına doğru gidip yüzüne düşen saç tellerini geriye doğru taradığını hissetti.

Dokunuşu acı değil, zevk veriyordu. Küçük bir elektrik akımı alnından karnına doğru ilerleyerek kaslarını sıkılaştırdı. Akım daha da alçaldı, kaslarındaki ısıyı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kasık. Acıdan başka bir şey de hissediyordu ve bunun arzu olduğunu bilmiyor muydunuz?

Onun kim olduğunu en başından beri bilmemesi ona saçma geliyordu. O tek kadındı. Tek kadın. O kadın. Elbette kadınları tanıyordu. Tanımayacak kadar uzun yaşamıştı. O bir avcıydı, seçkin bir avcı ve asla bir yerde uzun süre kalmazdı. Bağlılık kurmazdı.

Kadınlar onun nefesini kesmiyor ya da onu büyülemiyordu. Gece gündüz onları düşünmüyordu. Ya da fantezi kurmuyordu. Ya da kendi için bir tane istemedi.

Ona kadar. Branislava. Lycan değildi. Pek konuşmazdı. Bir melek gibi görünüyor ve baştan çıkarıcı bir kadın gibi hareket ediyordu. Sesi bir sirenin çağrısı gibi çağırıyordu. O alışılmadık gözleriyle ona bakmış ve o mükemmel ağzıyla gülümseyerek her türlü erotik fanteziyi kışkırtmıştı. Dans ettiklerinde, sadece o unutulmaz anda, vücudu onunkine sığmıştı, Onun içinde erimişti, ta ki sonsuza dek orada, tenine, kemiklerine işlenene kadar.

Yaşadığı uzun yıllar boyunca kadınlar hakkında koyduğu her bir kural onunla birlikte çiğnenmişti. Kadın nefesini kesti. Onu büyüsü altına aldı. Gece gündüz onu düşünüyor ve çok fazla fantezi kuruyordu. Onu mümkün olan her şekilde istiyordu. Vücudunu. Kalbini. Aklını.

Onun ruhunu. Onu tamamen kendisi için istiyordu.

Buraya nasıl geldin? Buraya mı?

Onu bir şekilde o ıstırap denizine sürüklemiş olabileceği düşüncesi onu endişelendiriyordu çünkü o kadar ona aşıktı. Bir erkek bunu yapabilir miydi? Bir kadını, öldüğünde onu da yanında götürecek kadar çok ister mi? Bu fikir dehşet vericiydi. Onurlu bir şekilde yaşamıştı, en azından bunu denemişti, ve katil bir haydut olmayan hiçbir kadına zarar vermemişti. Bu kadını kendisiyle birlikte cehenneme götürmüş olabileceği fikri her açıdan rahatsız ediciydi.

Seninle gelmeyi seçtim, diye cevap verdi, sanki bu dünyadaki en normal şeymiş gibi. Ruhlarımız birbirine bağlı. Kaderimiz birbirine bağlı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Anlamıyorum.

Ölmek üzereydin ve hayatını kurtarmanın başka bir yolu yoktu. Sen hepimiz için çok değerlisin, onurlu ve yetenekli bir adamsın.

Zev kaşlarını çattı. Bu hiç mantıklı değildi. Ailesi yoktu. Sürüsü vardı ama uzun yıllardır arkadaş olan iki sürü üyesi ona ihanet etmiş ve öldürmeye çalışmıştı. O
Artık melezdi ve kendi türünden çok az kişi onu kabul ederdi.

Hepimiz mi? diye yankılandı. Bu kim
olabilir? Seni çağırdıklarını duyuyor
musun?

Zev kıpırdamadan durdu, keskin işitme duyusunu toprağın kalp atışlarını, altındaki suyun akışını geçip uzaktaki seslere ulaşacak şekilde ayarladı. Erkek sesleri. Etrafındaki her yerde var gibiydiler. Bazıları ona eski bir dilde ilahi söylüyordu.
Diğerleri ise uzun zaman önce keşişlerin yaptığı gibi gırtlaktan zikrediyordu. Her bir kelime ya da nota, tıpkı dünyanın kalp atışları gibi onun içinde titreşiyordu.

Tıpkı dünyanın yaptığı gibi onu çağırdılar. Vakti gelmişti. Başka bahane bulamıyordu ve kimse olduğu yerde kalmasına izin vermeyecek gibi görünüyordu. Gözlerini açmak için kendini zorladı.

Yeraltında bir mağaradaydı. Bu çok açıktı.
hemen. Sıcak hissetmemesine rağmen etrafını ısı ve nem sarmıştı. Daha çok onu görüyordu, o muazzam oda boyunca dalgalanan ısı bantlarını.

Yüksek tavandan büyük sarkıtlar sarkıyordu. Bunlar devasa oluşumlardı, çeşitli boyutlarda uzun diş sıraları vardı. Dikitler geniş tabanlarıyla yerden yükseliyordu.
Renkler, genişleyen kaidelerden sivri uçlara kadar sütunların etrafını sarıyordu. Zemin, üzerinde yüzyıllardır yürüyen ayaklarla aşınmış ve pürüzsüzleşmişti.

Zev yerin derinliklerinde olduğunu fark etti. Oda devasa olmasına rağmen ona kutsalmış gibi geldi. Toprağın içinde yatıyordu, vücudu zengin siyah balçıkla kaplıydı.
Üzerindeki toprak örtüsünde mineraller parıldıyordu. Odanın duvarlarında yüzlerce mum yanıyordu,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Mağarayı aydınlatıyor, dikitlerin üzerinde titrek ışıklar saçıyor ve sessiz renklere hayat veriyordu.

Kalbi telaşla çarpmaya başladı. Nerede olduğu ya da oraya nasıl geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Başını çevirdi ve Anında vücudu yerine oturdu. Kadın oradaydı, yanında oturuyordu. Branislava. Gerçekten de hatırladığı kadar güzeldi. Teni solgun ve kusursuzdu. Kirpikleri aynı uzunlukta, dudakları rüyasındaki kadar mükemmeldi. Sadece kıyafetleri farklıydı.

Yüksek sesle konuşursa kaybolacağından korkuyordu. Her zamanki gibi ruhani görünüyordu, uzun zaman öncesinden gelen bir yaratıktı, içinde yaşadığı dünya için yaratılmamıştı. İlahinin sesi giderek yükseldi ve adam onun eline uzandı, parmaklarını

Bu çağrının kaynağını ya da kaynaklarını bulmaya çalışmak için başını çevirmeden önce onunkini dikkatle inceledi.

Odada birkaç adam vardı, hepsi de çok fazla savaş görmüş yüzlere sahip savaşçılar. Onların yanında kendini rahat hissediyordu, onların bir parçasıydı, sanki o kutsal odada bir kardeşlik vardı. Yüzlerini tanıyordu, gerçi çoğuyla hiç tanışmamıştı ama ne kalibrede adamlar olduklarını biliyordu.

İyi tanıdığı dört adamı tanıdı, ancak onları görmesinin üzerinden yüz yıl geçmiş gibi hissediyordu. Fenris Dalka oradaydı. Orada olacağını bilmeliydi. Fen onun arkadaşıydı, tabii onun gibi birinin arkadaşı olabilirse.

Yanında Fen'in kardeşi Dimitri Tirunul vardı ve bu da şaşırtıcı değildi. Kardeşler birbirlerine yakındı. Soyadları farklıydı çünkü Fen onlarla birlikte geçirdiği yıllarda daha iyi uyum sağlayabilmek için bir Lycan soyadını almıştı.

İki figür, tıpkı Zev gibi etrafına bakınan bir adamın yattığı yerdeki başka bir çukurun üzerinde duruyordu. Açık bir mezar olabilecek yerde yatan adam solgun ve bitkin görünüyordu, sanki cehennemden geçmiş ve diğer taraftan çıkmış gibiydi. Zev boş boş, kendisinin de aynı şekilde görünüp görünmediğini merak etti. Gary Jansen'i tanıması birkaç dakika sürdü. Gary insandı ve Zev'e ulaşmak için haydut kurtların arasından geçmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

özellikle şiddetli bir savaş sırasında. Zev onu canlı gördüğü için çok mutluydu.

Gregori Daratrazanoff'a aşinaydı. Gregori genellikle prensinden çok uzakta olmazdı ama oturmaya çalışan adama yakın duruyordu. Gregori hemen uzandı ve Gary'nin oturmasına nazikçe yardım etti. "Mezarın" diğer tarafındaki adam Gregori ile aynı bakışa sahipti. Bu da başka bir Daratrazanoff olmalıydı.

Gregori'nin diğer tarafında, ondan kısa bir mesafede, De La Cruz kardeşlerden ikisi, Zacarias ve Manolito duruyordu, her ikisini de tanıyordu ve onunla birlikte bir Bir çeşit savaş. Gerçekler hâlâ biraz bulanıktı. Aralarında üçüncü bir adam duruyordu.

Odanın ortasında, ucu jilet gibi keskin görünen kan kırmızısı bir oluşumun etrafında bir daire oluşturan kristallerden yapılmış birkaç küçük sütun vardı. Sütunun yanında Karpat halkının prensi Mikhail Dubrinsky duruyordu. Çok alçak sesle konuşuyordu ama sesi büyük bir otoriteyle odaya yayılıyordu.

Mikhail kadim bir dilde, çoktan ölmüş atalarını çağırmak için kullanılan ritüel sözcüklerle konuştu. "Veri isäakank-veri ekäakank."

Zev büyük bir şaşkınlık ve hayretle kelimeleri anladı. Babalarımızın kanı-kardeşlerimizin kanı. Bunun birebir çeviri olduğunu biliyordu ama bu dil Lycan'lara ait olmayan eski bir dildi. O Lycan olarak doğmuştu. Yüzyıllar boyunca Karpatlar tarafından konuşulan dili duymuştu ama kelimeleri bu kadar net anlamaması gerekirdi.

"Veri olen elid."

Kan hayattır. Zev'in nefesi boğazında düğümlendi. O anladı. Pek çok dil biliyordu ama bu o kadar eskiydi ki öğrenmiş olamazdı. Neden şimdi anlayabiliyor muydu? Zihni eskisi kadar bulanık olmasa da hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Branislava parmaklarını onun parmaklarının etrafında sıktı. Başını çevirdi ve ona baktı. O kadar güzeldi ki nefesini kesmişti. Gözleri yüzündeydi ve bakışlarının derinlere işlediğini hissetti. Çok derine. Zihninde çoktan damgalanmıştı. Kalbine çok fazla yaklaşıyordu.

"Andak veri-elidet Karpatiiakank, és wäke-sarna ku meke arwa-arvo, irgalom, hän ku agba, és wäke kutni, ku manaak verival," diye devam etti Mikhail. Sesinin gücü odada çınladı, ham ve elemental, Zev'in dikkatini tekrar ona çekti.

Zev kelimeleri anladı. Biz bu hayatı
Onur, merhamet, dürüstlük ve dayanıklılık üzerine kanla yemin etmiş insanlar.

Bu ne anlama geliyordu? Tam olarak ne olup bittiğini bilmese de bu bir ayindi, kendini bir parçası hissettiği bir törendi. Fen ve Dimitri'nin ortaya çıkışı
ona güven veriyordu. Uyanık kaldığı süre uzadıkça zihni daha da berraklaşıyordu. Her ikisi de Karpatyalı olarak doğmuş olmasına rağmen, ikisi de karışık kandandı.

Mikhail avucunu koyu kırmızı sütunun çok keskin ucunun üzerine bıraktı. Bir anda kristaller koyu kırmızıdan kıpkırmızıya dönüştü, sanki Mikhail'in kanı onlara hayat vermiş gibiydi.

Verink sokta; verink*kaŋa* terád. Mikhail'in sesi güçle kabardı.

Zev kıvılcımların odayı aydınlattığını gördü. Mikhail'in söylediği sözler üzerine kaşlarını çattı. Kanımız birbirine karışıyor ve seni çağırıyor. Kanını güçlü biriyle karıştırıyordu, odadaki sütunların canlanmaya başlamasından da bu anlaşılıyordu. Bazıları hâlâ çok sessiz olsa da parlayan renkler yayıyordu.

"Akasz énak ku*kaŋa* és juttasz kuntatak it."

Sütunlar uğuldamaya başladığında Zev tekrar tercüme etti. Çağrımıza kulak verin ve şimdi bize katılın. Odadaki sütunlar sallandı, çok renkli kristaller aydınlandı,
canlı, parlak renkler saçarak tavana ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

odanın duvarları. Renkler o kadar göz kamaştırıcıydı ki, Zev hassas gözlerini gölgelemek zorunda kaldı.

Kızıl, zümrüt, güzel bir safir, renkler kuzey ışıklarının garip fenomenine büründü. Kuzey ışıkları
Mırıltı giderek yükseldi ve her birinin farklı bir notaya, farklı bir perdeye büründüğünü fark etti, tonu kulağına mükemmel geliyordu. Sütunların, madene oyulmuş savaşçı yüzleri olan totemler gibi göründüğünü fark etmemişti ama şimdi canlandılar, renkler ifade ve karakter kattı.

Zev nefesini yavaşça bıraktı. Bu savaşçılar çoktan ölmüştü. Ölülerin mağarasındaydı ve Mikhail
eski savaşçıları bir amaç için yanına çağırdı.
Zev'in içinde, kendisinin de bu amacın bir parçası olduğuna dair çok kötü bir his vardı.

"Ete tekaik, sayeak ekäakanket.*Čač3katlanak* med, kutenken hank ekäakank tasa."

Zev çeviriyi yaparken zorlukla yutkundu. Önünüze kardeşlerimizi getirdik, bizden doğmadılar ama yine de kardeşiz.

Zev Lycan olarak doğmuştu ve uzun yıllar boyunca insanoğlunu avlayan haydut kurtları bulmak ve yok etmek için dünyayı dolaşan seçkin bir avcı olarak halkına hizmet etmişti. Avlanabilen birkaç Lycan'dan biriydi.
ve bunu yaparken rahat ve kendinden emin olabilirdi. Yine de o bir Lycan'dı ve her zaman bir sürünün parçası olma ihtiyacı duyacaktı.

Kendi türü melez olanları hor görüyordu. Halkına hizmet ederken melez olması pek önemli değildi. Yüzlerce savaşta yaralanmış ve çok fazla kan kaybetmişti. Karpat savaşçıları, bu son seferde olduğu gibi birden fazla kez yardımına koşmuştu.

Zev başını kaldırdığında bir yanında Fen'i, diğer yanında Dimitri'yi gördü. İki De La Cruz kardeş aralarında yabancıyla birlikte duruyordu.

Gregori ve kardeşi, şimdi Gregori'nin yardımıyla ayağa kalkmaya çalışan Gary'nin iki yanında duruyordu. Zev bir adım attı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Nefes al. Diğerleri ayaktayken kıçının üzerinde oturan tek adam o olmayacaktı. Ya ayağa kalkacaktı ya da denerken ölecekti.

Zev can simidini bıraktı ve bıraktığı anda neredeyse panikledi - onun gibi erkeklerin yapmadığı bir şey daha. Onun ortadan kaybolmasını istemiyordu. Gözleri onunkilerle buluştu. Sakın beni bırakma.

Ona, bir erkeğin varlığının geri kalanını fantezilerle yaşamasına izin verebilecek bir gülümseme verdi. Birbirimize bağlıyız,
Zev. Sen nereye gidersen, ben de oraya giderim. Sadece eskiler ruhların dokusunu çözebilir.

Konu bu muydu? Eğer öyleyse devam etmek istediğinden emin değildi.

Prens bile böyle bir tahliye isteyemez. Sadece ben. Ya da sen.

Kadın ona bilgi verdi ama adam kadının biraz isteksiz olduğunu hissetti. Bu ona gayet uygundu. O değildi henüz onunla olan bağından vazgeçmeye istekli değil.

Fen, üzerimde dikiş yok ve ayağa kalkmak istiyorum. Bu mezarda bir bebek gibi yatmayacağım. İlk kez çırılçıplak olduğunu fark etti ve Branislava tüm bu süre boyunca onun yanındaydı, elini tutuyordu; vücudu canlandığında bile ondan kaçmamıştı.

Hemen temizlendi, yumuşak bir pantolon ve tertemiz beyaz bir gömlek giydi. Ayağa kalkmak için mücadele etti. Fen ve Dimitri aynı anda ona uzandılar,
yüzüstü düşüp kendini aptal durumuna düşürmesini engelliyordu. Bacakları lastik gibiydi ve düzgün çalışmayı reddediyordu. Bir Lycan için bu utanç vericiydi ama elit bir avcı için kesinlikle aşağılayıcıydı.

Mikhail ona baktı ve başıyla onayladı ya da belki de hayatta olduğu için rahatlamıştı. Zev rahatlayıp rahatlamadığından henüz emin değildi.

"Aka sarnamad, en Karpatiiakak. Sayeak kontaket *ŋamaŋak* tekaiked. Tajnak aka-arvonk és arwa-arvonk."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dinleyin beni, yüceler yücesi. Bu adamları size getirdik, hepsi savaşçı, saygı ve onurumuzu hak ediyorlar. Zev
Prensin kadim savaşçılarla konuşmasını doğru yorumladığından emin olmak için kelimeleri iki kez dikkatlice tercüme etti.

İki Daratrazanoff kardeşin arasında duran Gary, sanki gözlerin üzerinde olduğunu hissetmiş gibi omuzlarını dikleştirdi. Zev, ölülerin ruhlarının bir şekilde hepsini izlediğinden, belki de değerlerini ölçtüğünden emindi. Renkler çeşitli tonlara büründü ve notalar sanki kadim savaşçılar prensi sorguluyormuş gibi birbirine karıştı.

"Gregori és Darius katak Daratrazanoffak. Kontak ŋamaŋak sarnanak hän agba nókunta ekäankal, Gary Jansen, hän ku olenot küm, kutenken olen it Karpatii. Hän pohoopa kuš Karpatiikuntanak, partolenaka és kontaka. Sayeak hänet ete tekaik."

Büyük Daratrazanoff hanedanından Gregori ve Darius, bir zamanlar insan, şimdi ise bizden biri olan kardeşimiz Gary Jansen ile akrabalık bağları olduğunu iddia ediyor. Halkımıza hem araştırma hem de savaşta yorulmadan hizmet etmiştir. Onu huzurunuza getiriyoruz.

Zev, Gary'nin Karpatlarla birlikte savaşmak bir yana, Karpatlar için muazzam işler yaptığını ve birkaç yıldır onların arasında yaşadığını biliyordu. Zev gibi odadaki her Karpatlının da ona büyük saygı duyduğu aşikârdı. Gary hem cesurca hem de özveriyle savaşmıştı.

"Zacarias és Manolito katak De La Cruzak, käktä enä wäkeva kontak. Kontak ŋamaŋak sarnanak hän agba nókunta ekäankal, Luiz Silva, hän ku olenot jaquár, kutenken olen it Karpatii. Luiz mänet en elidaket, kor3nat elidaket avio päläfertiilakjakak. Sayeak hänet ete tekaik."

De La Cruz evinden Zacarias ve Manolito, en güçlü savaşçılarımızdan ikisi, bir zamanlar Jaguar, şimdi Karpatyalı olan kardeşimiz Luiz Silva ile akrabalık iddia ediyor. Luiz iki hayat arkadaşının hayatını kurtardı. Onu huzurunuza getiriyoruz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Zev, Luiz hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama Zacarias De La Cruz'un yanında durup akrabalık iddiasında bulunabilen herkese hayranlık duymalıydı. Zacarias nezaketiyle tanınan biri değildi. Luiz'in o Karpat ailesiyle birlikte hareket edebilmesi için büyük bir savaşçı olması gerekirdi.

"Fen és Dimitri arwa-arvodkatak Tirunulak sarnanak hän agba nókunta ekäankal, Zev Hunter, hän ku olenot Susiküm, kutenken olen it Karpatii. Torot päläpälä Karpatiikuntankal és piwtät és piwtä mekeni sarna kunta jotkan Susikümkunta és Karpatiikunta. Sayeak hänet ete tekaik."

Tirunul'un soylu evinden Fen ve Dimitri, kardeşimiz Zev Hunter ile akrabalık iddia ediyor, bir zamanlar Lycan, şimdi Karpatyalı. Halkımızla yan yana savaşmış ve Lycan ile Karpatyalılar arasında bir ittifak kurmaya çalışmıştır. Akrabalık iddia edenler gibi o da karışık kandan. Onu huzurunuza getirdik.

Çeviride bir yanlışlık yoktu. Mikhail'in kesinlikle onun adını söyledi ve Fen ile Dimitri'nin onunla kardeşlik iddia ettiğini belirtti. Kardeş olmak için kesinlikle onların kanından yeterince taşıyordu.

Uğultu giderek arttı ve Mikhail Gary'ye dönmeden önce birkaç kez başını salladı. "Tam anlamıyla bir kardeş olmak istiyor musun?"

Gary tereddüt etmeden başını salladı. Zev, kendisi gibi Gary'nin de önceden hazırlanmadığından oldukça emindi. Cevap tam sorulduğu anda içinden gelmeliydi. Hazırlık falan yoktu. Kendi cevabının ne olacağını bilmiyordu.

Gregori ve Darius, aralarında Gary olduğu halde, şimdi donuk bir kırmızı renkte dönen kristal sütuna yaklaştılar. Gregori elini avuç içi aşağı bakacak şekilde oluşumun ucuna bıraktı ve kanının prensinkinin üzerine akmasına izin verdi.

Mikhail, "Elinizi kutsal kan taşının üzerine koyun ve kanınızın eskilerin ve kardeşlerinizin kanıyla karışmasına izin verin," diye talimat verdi.

Gary yavaşça ilerledi, ayakları kendisinden önce pek çok savaşçının yürüdüğü yolu takip ediyordu. Elini yerleştirdi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve avucunun düşmesine izin verdi. Kanı kristal sütundan aşağı akarak Gregori'ninkiyle karıştı.

Darius da aynı sessizlikle onun hemen arkasından süzüldü, Gary geri adım attığında Darius avucunu kan taşının ucuna koydu,
Kanının Mikhail'in, Gregori'nin, Gary'nin ve daha önce gitmiş olan kadim savaşçıların kanıyla karışmasına izin verdi.

Uğultu giderek arttı ve odayı doldurdu. Renkler dönüyor, bu kez mavi, yeşil ve mor tonlarına bürünüyordu.

Gary küçük bir nefes verdi ve sessizleşti, Zev'in duyamadığı bir şey duymuş gibi başını salladı. Birkaç dakika içinde
geri çekildi ve prense baktı. "Halledildi," diye

onayladı Mikhail. "Öyle olsun."

Mırıltı kesildi, tüm o güzel notalar sadece prensin söyleyebileceği kelimelerden oluşan bir melodi yarattı. anladım. Oda sessizliğe gömüldü. Zev kalbinin çok hızlı attığının farkına vardı. Bilinçli olarak bir nefes aldı ve bıraktı. Gerginlik ve beklenti duygusu arttı.

"Tam anlamıyla bir kardeş olmak mı istiyorsun Luiz?" Mikhail sordu.

Zev, Zacarias ve Manolito'ya uzun uzun baktı. De La Cruz kardeşler oldukça kötü şöhretliydiler. Onların ailesini akraba olarak kabul etmek göz korkutucu olurdu. Sadece kendine çok güvenen ve güçlü bir adam bunu kabul ederdi.

Luiz başını eğdi ve kristale doğru yürüdü
Kan taşı tek başına, Zacarias ve Manolito da arkasında. Belli ki Luiz yaralanmamıştı. Fiziksel olarak formdaydı ve bir orman kedisi akıcılığıyla hareket ediyordu.

Zacarias önce avucunu deldi ve kanının taştan aşağı akarak kadim savaşçılarla birleşmesine izin verdi. Bir anda uğultu başladı, alçak bir selamlama, tanıma ve onurlandırma çağrısı. Sanki kadimler Zacarias'ı ve efsanevi ününü biliyormuş gibi renkler odanın içinde dönüp duruyordu. Onu eski bir dost gibi selamlıyor gibiydiler. Zev'in aklında kadim savaşçıların Zacarias'a saygılarını sunduklarına dair hiçbir şüphe yoktu. Muhtemelen birçoğu onu tanıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Uğultu kesildiğinde Luiz taşa yaklaştı ve avucunu deldi, kanı en yaşlı De La Cruz'unkine aktı. Ardından Manolito geldi ve aynısını yaptı, böylece üçünün kanı da eski savaşçılarınkine karıştı.

Bir anda onay uğultusu yeniden başladı ve hem dikitlerden hem de sarkıtlardan oluşan büyük sütunlar beyaz, sarı ve parlak kırmızı renklere büründü.

Luiz, Gary'nin ondan önce yaptığı gibi sessiz ve hareketsiz durdu ve tıpkı Gary'nin yaptığı gibi Luiz de dinliyormuş gibi birkaç kez başını salladı. Zacarias ve Manolito'ya baktı ve ilk kez gülümsedi.

Mikhail alçak sesle, odayı dolduruyormuş gibi görünen bir güç tonuyla, "Tamamdır," diye mırıldandı. "Öyle olsun."

Zev'in ağzı kurudu. Kalbi çarpmaya başladı. Gerginliğin karnında toplandığını, engelleyemediği büyük düğümlerin oluştuğunu hissetti. Burada bir kabullenme vardı ama reddedilme de olabilirdi. Karpatyalı olarak doğmamıştı ama Fen ve Dimitri ona bundan çok daha fazlasını sunuyorlardı, onu destekliyorlardı. Ona kardeşim diyorlardı. Eğer bu kadim savaşçılar
onu kabul ettiğinde, gerçekten hem Karpatyalı hem de Lycan olacaktı. Yeniden kendine ait bir sürüsü olacaktı. Bir yere ait olacaktı.

Büyük odadaki duygu çok kasvetliydi. Uzun zaman önce ölmüş olanların belagati yavaş yavaş kayboluyordu ve o zamanın geldiğini biliyordu. Kendisine sorulduğunda ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Hiçbir şey. Bacaklarının onu o mesafeye kadar taşıyacağından bile emin değildi ve kan taşına taşınmayacaktı.

"Tam anlamıyla bir kardeş olmak mı istiyorsun Zev?" Mikhail sordu.

Her bakışın ağırlığını hissetti. Hepsi savaşçıydı. Savaşı bilen iyi adamlar. Saygı duyduğu adamlar. Ayakları ilerlemek istiyordu. Onların bir parçası olmak istiyordu. O fiziksel olarak hala çok zayıftı. Ya onların gözünde yeterli değilse?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sen zayıf değilsin, Zev. Senin zayıf bir yanın yok.

Sesi adamın içinde temiz bir nefes gibi dolaştı. Kadın onunla bu kadar samimi konuşana kadar nefesini tuttuğunu fark etmemişti. Bıraktı, kendini hazırladı ve ilk hamlesini yaptı. Fen ve Dimitri, sadece onu kan taşına götürmek için değil, yüzüstü düşmeyeceğinden kesinlikle emin olmak için de yanında kaldılar. Yine de bunun olmayacağına kararlıydı.

O yıpranmış taş zeminde attığı her adımda, daha önce yaşamış olan eskileri içine çekiyor gibiydi.
Daha önce. Bilgelikleri. Savaştaki teknikleri. Büyük kararlılıkları, onur ve görev duyguları. Bilginin zihninde toplandığını hissetti ama tam olarak işleyemedi. Bu büyük bir hediyeydi, ama bu hediyeye erişemiyordu.
ve bu onu reddedilebileceği konusunda daha da endişelendirdi. Bir yerlerde, bir zaman, uzun zaman önce, bu kutsal odada daha önce bulunduğunu hissetti. İçinde ne kadar uzun süre kalırsa, ona o kadar tanıdık geliyordu.

Kristal sütuna yaklaşırken, kalbi
daha da hızlandı. Kan taşından yayılan saf ham gücü hissetti. Oluşum güçle titreşti ve her titreştiğinde, renk bantları, kırmızının çeşitli tonlarında ipler, Karpat dünyasından çoktan gitmiş olan, ancak prens aracılığıyla hala halklarına yardım edebilen tüm büyük savaşçılardan toplandığını bildiği kan. Mikhail onların seslerini o mükemmel perdeli notalardan anlıyordu.

Fen avucunu dikitin ucunun üzerine bıraktı. Kanı kutsal taştan aşağı aktı. Renkler anında değişti, koyu mordan koyu kırmızıya doğru dönmeye başladı. Zev'in sütuna yaklaşmasına izin vermek için geri çekildi.

Zev bunu uzatmayacaktı. Onu ya kabul ederler ya da etmezlerdi. Hayatı boyunca başkalarının kendisi hakkında ne düşündüğünü önemsediği tek bir an bile hatırlamıyordu ama burada, savaşçıların kutsal odasında, bunun kabul etmek istediğinden çok daha önemli olduğunu fark etti.
Avucunu
keskin ucu avucunu deldi ve kan aktı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Fen'inkinin üzerinde, kardeşi olacak kişinin ve geçmişin büyük savaşçılarınınkine karışıyordu.

Ruhu daha önce gidenlerle buluşmak için gerildi. Etrafı sarılmıştı, yoldaşlık, kabul görme ve aidiyet duygularıyla doluydu. Topluluğu çok eski zamanlara dayanıyordu ve o eski savaşçılar onu selamlamak için sesleniyorlardı. Onlar bunu yaparken, beyninden geçen ve anılarına yapışan bilgi seli hem şaşırtıcı hem de bunaltıcıydı.

Zev çevresindeki her ayrıntıyı gözlemleyen bir adamdı. Bu onun seçkin bir avcı olmasını sağlayan özelliklerinden biriydi. Şimdi, her şey
ona daha da keskin ve canlı görünüyordu. Antik çağlardan modern zamanlara kadar odadaki her savaşçının kalbi dünyanın kalbinin atışıyla eşleşti. Kan çekildi
ve damarlarında akarak, kadimlerin kristalin içindeki kan akışına ve aynı zamanda topraklarındaki suyun gelgitlerine uyuyordu.

Dimitri avucunu hemen kristalin üzerine bıraktı, Zev kanlarının birbirine karıştığını, dostluktan daha derin bir akrabalık bağı kurduklarını hissetti. Onun geçmişi ve onların geçmişi bir oldu, antik çağlara kadar uzandı. Bilgi birikiyordu, zihninde hızla yığılıyordu. Onunla birlikte onun türünün ağır sorumluluğu geldi.

Uğultu giderek arttı ve şimdi ne olduğunu anladı. Bu notalar, onaylama ve çekincesiz kabul anlamına geliyordu. Renkler odanın içinde dönüp duruyordu. Bu kadim savaşçılar onu tanıdı, kan bağını tanıdı, sadece Fen ve Dimitri'nin akrabalık iddia eden kanını değil, tüm Lycan olmayan bir birlikten doğan kendi kanını da tanıdı.

Bur tule ekämet kuntamak. Atalarının sesleri zihnini selamlarla doldurdu. İyi karşılaşmalar, kardeş-akraba. Eläsz jeläbam ainaak. Uzun süre ışık içinde yaşa.

Zev'in soyunun saf Lycan'dan başka bir şey olduğuna dair hiçbir bilgisi yoktu. Annesi o doğmadan çok önce ölmüştü. Onun anısına. Neden bu savaşçılar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Fen ve Dimitri'nin değil de kendi kanından mı? Bu ona hiç mantıklı gelmedi.

Hayatlarımız kanımızla birbirine bağlı. Onunla kendi eski dillerinde konuştular ve o da hiç zorlanmadı. Sanki dil her zaman onun bir parçasıymış ve her şeyin ortaya çıkması için eskilerin hafızasındaki bir boşluğu doldurması gerekiyormuş gibi onu tercüme ediyordu.

Anlamıyorum. Bu yetersiz bir ifadeydi. Kafası her zamankinden daha karışıktı.

Kişinin hayat arkadaşı da dahil olmak üzere her şey damarlarımızda akan kan tarafından belirlenir. Senin kanın Kara Kan. Artık karışık bir kana sahipsin ama bizden birisin. Sen kont o sívanak'sın.

Güçlü bir kalp, bir savaşçının kalbi. Bu bir övgüydü ama ona bilmesi gereken şeyi söylemiyordu.

Annem kimdi? Cevaplanması gereken soru buydu. Madem damarlarında Karpat kanı akıyordu, nasıl oluyordu da bunu bilmiyordu?

Annenin annesi tamamen Karpatlıydı. Lycanlar onu Sange rau olduğu için öldürdü. Kızı, yani senin annen tamamen Lycan olarak yetiştirildi. Bir Lycan ile çiftleşti ve seni doğurdu, bir Kara Kan. Sen Kunta'sın.

Aile, diye yorumladı. Hangi soydan? Nasıl? Zev, Gary ya da Luiz'den çok daha uzun sürdüğünü biliyordu ama bu bilgi kaynağından ayrılmak istemiyordu. Babası hiçbir zaman bir Karpatyalı olduğunu söylememişti.
ailelerinde kan. Biliyor muydu? Hatta annesi biliyor muydu? Eğer büyükannesi Lycanlar tarafından melez kanı yüzünden öldürülmüş olsaydı, annesinin melez bir kanın çocuğu olduğunu kimse kabul etmezdi. Ailesi onu diğerlerinden saklamış olurdu. Büyük ihtimalle babası sürüsünü terk etmiş ve onu koruyacak başka bir sürü bulmuştu.

Uğultu azalmaya başladı ve Zev kendini daha fazlasına ihtiyaç duyarak uzanırken buldu.

Bekle. Kimdi o?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İhtiyacınız olan her şey orada, anılarınızda, olduğun her şey. Kan kanı çağırır ve sen yeniden bir bütün olursun. Uğultu kayboldu.

Mikhail resmi bir tavırla, "Tamamdır," dedi. "Öyle olsun."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2

Fen Zev'in omzuna onu irkiltecek kadar sert bir tokat attı. "Görünüşe göre ben senin ağabeyinim. Biliyordum Eninde sonunda seninle tanışmanın iyi bir yanı olacaktı. Etrafta patronluk taslayacak küçük bir kardeşim daha var."

Dimitri inledi. "Şimdi bunun için buradayız. Etrafta kasıla kasıla dolaşacak. Kimse onunla birlikte yaşayamayacak."

Zev düşmemeye çalıştı. Karnı acıyla zonkluyordu. Lycan konseyi üyelerinden Arno'yu korurken ağır yaralandığından beri ilk kez, Fen'in verdiği beyaz gömlekten yarasını görebilecekmiş gibi aşağı baktı. Eli, sanki kocaman bir delik açılmış gibi hissettiği yeri örtmek için yukarı kalktı. Etin gömleğin içinden geçip gittiğini hissetmeyi bekliyordu.

Kadim savaşçılardan gelen vahiyler, tıpkı zihnine doldurdukları tüm bilgiler gibi, neredeyse işlenemeyecek kadar fazlaydı. Yorgunluktan sallanıyordu. O
Kendisiyle ilgili ortaya çıkan şeyleri anlamaya çalışırken zihninin dönüp durduğunu ve zar zor düşünebildiğini fark etti. Bir rüya halinde miydi? Gerçek miydi? Şu anda sadece acı gerçekmiş gibi geliyordu. Geri kalan her şey gerçeküstü geliyordu.

Parmakları gömleğinin kumaşını yumruk yaptı ve sadece bir kişiyi görmek isteyerek yavaşça, dikkatlice etrafına bakındı. Nefesi boğazında düğümlendi. Kurdunun onu korumak istercesine öne atıldığını hissetti. Hâlâ kafası karışıktı,
Ve şu anki durumuyla beynine kazınan bilgi hazinesini işlemesi imkânsızdı. Bırakın düşünmeyi, ayakta durmakta bile zorlanıyordu ve ona ihtiyacı vardı.

"Belki de oturmalısın," diye önerdi Fen, sesinde gerçek bir endişe vardı. "Hayatta olduğun için mutluyum Zev, ama seni biraz erken geri çağırmış olabiliriz." Zev'in omzunun üzerinden ona arkadan yaklaşan adama baktı.

Zev bu konuda fazla soru işareti olduğunu düşünmüyordu. Henüz tam olarak iyileşmemişti. Vücut ısısını zar zor kontrol edebiliyordu. Zihni allak bullak olmuş gibi görünen Fen'in sesinde, karışık kanının algıladığı bir suçluluk duygusu vardı. "Beni uyandırmak için bir neden olmalı."

Prensin arkasından geldiğini biliyordu. Mikhail hiç ses çıkarmadı ama gücün farkındalığı yanıltıcı olamazdı. Karpat halkının prensini selamlamak için döndü.

Mikhail savaşçıları selamlamak için Zev'in kollarını sıktı. "Hepimizi korkuttun, Zev. Başaracağından emin değildik."

"Ben de öyle," diye itiraf etti Zev. Odanın etrafına bakındı. Onu görmeye ihtiyacı vardı. Ona dokunmaya. Neredeydi?

"Dinlenmen gerek, Zev," dedi Mikhail.

Sanki bunu kendisi de anlamamış gibi. Beni neden uyandırdın? diye sordu Fen.

"Dimitri ve Fen ormanda kendilerini daha rahat hissediyorlar ve her ikisinin de orada evleri var. Tercihinizi orman, dağ ya da hatta köyün kendisi olarak belirleyebiliriz ama yine de en azından güçlenene kadar bakıma ihtiyacınız olacak," diye devam etti Mikhail.

Kendisiyle sadece bir kişinin ilgilenmesini istiyordu ve o da artık odada değildi.

Neredesin?

Bu o muydu? Sesi sahiplenici, hatta ondan habersiz gitmeye cüret ettiği için sinirli geliyordu. Onu gözünün önünden ayırmak istemiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Teşekkür ederim, ev teklifiniz için minnettarım. Hâlâ biraz titriyorum." Çelik rengi gözleriyle Fen'i süzdü. Ölümden yeni dönmüş olabilirdi ama her zaman
kendi yoluna gitti, kendi savaşlarını verdi ve hesaba katılması gereken bir güç oldu. İyileşmeden önce onu uyandırmanın, kadim savaşçıların önünde yargılanması için sunmaktan başka bir nedeni daha vardı.

Neredesin, Branislava?

Soruyu ikinci kez tekrarladı ve cevap istedi. En emredici sesini kullandı, reddedilmeyi kabul etmeyen bir ses.

Tatijana'ya yaşadığıma dair güvence vermeliyim.

Aynı, mükemmel melodik sese sahipti, onun otoriter, aptalca, çabuk sinirlenen sürü lideri sesinden en ufak bir şekilde etkilenmemişti.

Beni bekle.

Kendini duyunca irkildi. Sesi bir diktatör gibi çıkıyordu. Sesinin nasıl çıktığına engel olamadı. Bu bir rica olmalıydı, emir değil. O sürünün bir parçası değildi ama itaat etmeye alışkındı. Lycan konseyi bile onun sözünü kanun olarak kabul ediyordu. Daha da ötesi, ona itaat etmediği için sinirlenmişti.
onu yanında tutmanın neden bu kadar gerekli olduğunu anlayamıyordu. Bu ona hiç mantıklı gelmiyordu ve mantıklı gelene kadar, onu yakınında tutmanın neden bu kadar önemli olduğunu anlayana kadar
hiçbir yere gitmiyorum.

Küçük bir sessizlik oldu -uzaklaşma- sanki aklındaymış ama şimdi ondan uzaklaşmış gibi. Kalbi tekledi ve gerildi, uzandı, onu bırakamadı. Odadaki diğer adamların etrafında konuştuklarının, suyun sürekli damladığının ve alevlerin küçük tıslamalarının farkındaydı ama şimdi tüm konsantrasyonu Branislava'daydı.

Zev, onun zorba ve işgüzar tavrına rağmen kendisine dönmesini diledi. Aslında onun cevabını beklerken kalp atışlarını sayıyordu. Güçlü olsaydı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yeterince olsaydı, peşinden giderdi. Onun izini takip edebileceğini biliyordu. Peşine düştüğünde çok azı onu atlatırdı.

Önce onun kokusunu aldı; tarçın, baharat ve balın karışımını. Ona yaklaştığı anda kokusunu ciğerlerine çekti ve yeniden tam anlamıyla nefes alabildi. Tadına baktı Dilinde ona özgü bir karışım vardı ve anında daha fazlasını istiyordu -hayır ihtiyaç duyuyordu-.

Ona bakmak için başını çevirdi. Ona baktığında her zaman olduğu gibi aynı etkiyi hissetti. Her ne büyünün etkisi altındaysa henüz iyileşmemişti. Ona bakmak neredeyse acı veriyordu, o kadar güzeldi ki.

Teşekkür ederim. Bana ne oldu bilmiyorum.

Zev elini ona doğru uzattı, ona dokunmak istiyordu. Fiziksel olarak. Bırakın fiziksel teması, herhangi bir şeye ihtiyaç duymak bile tuhaftı. Kız hareket etmeyince Fen ve Dimitri'nin kaşlarını kaldırmasına aldırmadı. Elini uzatmaya devam etti. Bekliyordu. Hiçbir şey söylemedi, sadece onun karar vermesine izin verdi. Ona uzanmasını istiyordu.

Branislava elini onun elinin içine koydu. Parmakları Branislava'nın parmaklarının etrafında kapandı. Kızın eli onunkinde küçük ve kırılgan hissediliyordu. Bir anda İçindeki her şey yerine oturdu ve kendini bütün hissetti. Tamamlanmış. Bu da kafa karıştırıcıydı. Kendi başına her zaman iyi olmayı başarmıştı.

Mikhail, "Gary Jansen ile tanışmanı istiyorum," dedi.

"Onu hatırlıyorum," dedi Zev. "Son görüşmemiz tüm kadınlara ve çocuklara saldıran haydut sürüsüyle savaşırken. Bir ölüm perisi gibi savaştı. O olmasaydı, o savaşın üstesinden gelebileceğimden emin değilim."

Gregori ve Gary onlara yaklaşırken Mikhail ekledi, "Gregori yavrusunun üzerine titreyen yaşlı bir ana tavuk gibi. Artık Gary'yi delirttiğine göre, belki şansım yaver gider de benim için bu kadar telaşlanmaz."

"Hiçbir zaman o kadar şanslı olamayacaksın," diye karşılık verdi Gregori, Mikhail'in iğnelemelerinden hiçbir şekilde rahatsız olmamıştı. İki adamın eski dost oldukları belliydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Mikhail omuz silkti, küçük bir gülümseme delici, kara gözlerini aydınlattı. "Ben de öyle olabileceğini düşünmüştüm. Biri sadece
umut."

Zev, prensi ya da Gregori'yi ilk kez bu kadar rahat gördüğünü hatırlıyordu.

Sanki karışık kanı varmış gibi her şeyin farkındaydı. Sanki hem kurt hem de Karpatyalı alarmdaymış gibi her duyusu artmıştı. Odadaki sıcaklık. Su. Gary Jansen ve Luiz Silva'nın Branislava'nın çok yakınında bekâr erkekler olduğu gerçeği. Nefes
Nefesinin altında uzun, yavaş bir hırıltıyla tısladı.

Branislava'nın elini çekiştirerek onu kendine yaklaştırdı. Prensin önünde yüzüstü düşmek istemiyorum. Saçma bir açıklamaydı ama Branislava'ya neden ihtiyaç duyduğunu açıklamak için aklına gelen tek açıklamaydı.

"Sonunda seninle tanışmak çok güzel Gary," dedi Zev yüksek sesle ve tokalaşmak için sağ elini uzattı. Gary'nin rengi çok solgundu ama ölümcül bir yara almış olmasına rağmen inanılmaz derecede zinde görünüyordu.

Gary, "Başardığınıza sevindim," dedi. "Gregori beni olan biten her şeyden haberdar etti." O
Branislava'ya doğru eğildi ve ona bir gülümseme sundu. "Sizi dışarıda görmek çok güzel. Çok güzel görünüyorsunuz."

Tam orada, o kutsal mağarada, etrafı çok zeki savaşçılarla çevrili olan Zev, içinde bir tür hırıltılı öfkenin canlı bir volkan gibi patladığını hissetti. Gerçekten de kırmızıyı gördü. Kıpkırmızı dalgalar odaya yayıldı ve ağzının içinde dişlerinin uzadığını hissetti. Kurt tarafının özgürlüğüne izin vermeyi reddederek değişime karşı koydu.

Daha önce böyle bir duyguyu, hatta bu yoğunlukta bir duyguyu hiç yaşamamıştı. Doğasının Karpat tarafı kontrol etmesi biraz zor görünüyordu. Buna alışması gerekecekti, kurdu da öyle. Kadim savaşçıların ve prensin hırlayan, öfkeli bir kurdu bu kadar hoş karşılayacağından şüpheliydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gary'nin iltifatını nasıl karşıladığını görmek için Branislava'ya baktı. Adam dürüst davranıyordu - davranışlarında başka bir şey olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu- ama yine de,
Zev onun elini tutarken başka bir erkeğin ona iltifat etmesini uygun bulmadı. Peki ya eğilmek? Hadi ama. O bir insandı, Karpatyalı değil. Gösteriş yapmak çok saçmaydı.

Bir erkeğin bir kadına güzel olduğunu söylemesi her zaman kabul edilebilir ve uygundur. Branislava'nın sesinde en ufak bir eğlence belirtisi vardı. Gary'ye daha resmi bir şekilde, "Teşekkür ederim efendim," dedi. Selam vermek çok kibar bir davranıştır ve her zaman hoş karşılanır.

Fen ona bir kaşını kaldırdı. Kurdun kendini gösteriyor. Fen alaycı kahkahasını gizlemeye bile çalışmadı. Nazik, kibar, yatıştırıcı bir eğlence imasına hiç benzemiyordu. Branislava'nın sesinde.

Zev ona sakinleştirici bir bakış gönderdi. Dikkatini Branislava'dan uzaklaştırmaya kararlı olan Gary'ye geri dönmeye zorladı. "Bu grubun arasına girmeyi nasıl başardın?"

"Ben onların düşmanıydım," diye itiraf etti Gary. "Gerçek bir vampir saldırısı gördüm ve vampirleri avlayan bir topluluğa katıldım.
-Ama aslında vampirleri hedef almıyorlardı. Daha çok sevmedikleri insanları hedef alıyorlardı. Bazı insanların kaçmasına yardım ettim ve Gregori de onlara yardım etmek için oradaydı, ancak o zaman bunu bilmiyordum. Tanışmıştık. Bu birkaç yıl önceydi. Hayatım çok farklıydı. Sıskaydım ve
Yürürken kendi ayaklarıma takıldım. En çılgın hayallerimde bile bir vampirle gerçekten dövüşüp kazanabileceğimi hiç düşünmemiştim ama yıllar geçtikçe öğrenmek zorunda kaldım."

Gregori, "Ama o günlerde yine de deneyecektin," diye belirtti. "Cesaretin hiçbir zaman eksik olmadı."

"Senin bir dahi olduğunu sanıyordum," dedi Mikhail. "Yine de Gregori'nin etrafında takılmayı seçtin." Sırıtışı genişledi. "Ve geri kalan hepimizle."

"Hayatımın sıkıcı olduğunu asla söyleyemem," dedi Gary,

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

çabucak solan bir gülümsemeyle. "Sen benim hayatıma

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

amaç duygusu."

Gary artık sıska değildi. Zinde ve güçlüydü, birçok savaş görmüş bir savaşçı görünümündeydi ve Muhtemelen öyleydi. Karpatyalılar yeraltındayken gündüzleri başvurdukları adam oydu.

"Ben Darius." Gregori'ye çok benzeyen adam kendini tanıttı. "Gregori bana senin hakkında çok şey anlattı. Hepsi de iyi, ki bu onun için nadir bir durum."

Zev gülümsemeyi başardı. Darius'un üzerinde bir kadın kokusu aldı,
ve içgüdüsel olarak bir can yoldaşı olduğunu biliyordu. Derisinin üzerinde gelip giden kaşıntıyı soluyarak uzaklaştırdı. "Bu
Ben de memnun oldum." Kesinlikle çok erken uyanmıştı. Yarası zonkluyor ve acıyla atıyordu. Ne kadar uzaklaştırmaya çalışırsa çalışsın, acı geri itiyordu.

Zacarias De La Cruz, kardeşi Manolito ve yeni gelen Luiz de onlara katıldı. Luiz bir Jaguar gibi yapılıydı, iri kasları vardı ve yürürken yanlış anlaşılmayacak bir akıcılığa sahipti. Manolito da Fen, Dimitri ve Zev gibi melezdi.

Zacarias Zev'e şöyle bir baktı, Branislava'ya tek kelime etmeden önünde eğildi.

İşte kibarlık budur. Gary bu adamdan birkaç şey öğrenebilir.

Branislava'nın yumuşak kahkahası aklından geçti ama Branislava cevap vermedi.

Zev, tanışma faslında acele et, yine düşüp ölecekmiş gibi görünüyorsun, diye uyardı Fen.

Zev dişlerini sıkarak Luiz'e başıyla onay verdi. Kendisi de düşüp ölecekmiş gibi hissediyordu ama bu artık imkânsızdı. İki bekâr erkek Branislava'ya çok yakındı ve her ikisi de sanki her an onunla sohbet edecekmiş gibi ona bakıyordu. Peki bu neden bu kadar yanlıştı? Onun içine ne girmişti? Eklemleri ve kasları ağrıyordu. Derisi kaşınıyordu. Çenesi paramparça olacakmış gibi hissediyordu ve nefes almaya çalışırken dişlerini sıktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

değişme ihtiyacı. Kurdu yüzeye her zamankinden daha yakın geziniyordu.

"Sonunda sizinle tanışmak güzel," dedi Luiz. "Adınızı duymuştum elbette."

Zev cevap vermeye çalıştı ama Luiz'in bakışları Branislava'ya kaymaya devam ediyordu ve el sıkışmaya ya da konuşmaya kalkıştığında sadece kurdunu görebiliyorlardı.

Sanki bir sorun olduğunu biliyormuş gibi, Zacarias süzülerek
Luiz ve Zev arasında sorunsuz bir şekilde. Duruşunu bozmadı ama kesinlikle bir tehditti. Alfa kurt geri çekilmek yerine, Zev'in güçlükle bastırabildiği hırıltılı bir meydan okumayla ayağa kalktı.

Kurdun neden bu kadar yakın? Dimitri sordu. Onunla savaştığını hissedebiliyorum. Zev'e yaklaştı ve koruyucu bir şekilde diğer tarafına geçti.

Bilmiyorum ama ayrılmak istiyor ve bir dövüş arıyor.

Zev. Gregori, artık Zev'e bağlı oldukları için Dimitri ve Fen'e de uzandı. Üçünün de duyabildiğini biliyordu. Gözlerinin rengi değişti ve çok tehlikeli bir koku yayıyorsun. Prensi çıkarayım mı?

Zev kurdu kontrol altında tutabilmek için zorlukla nefes aldı
dışarı çıkmak için öfkeleniyordu. Isı, renk bantları ve parıldayan görüntülerde gördü. Odadaki her bir kişinin kalbini tam olarak saptadı. Onların yüksek sesle ve güçlü bir şekilde kendisini çağırdıklarını duydu.

Gregori, Zev ağır yaralı, Fen hatırlattı. Zar zor ayakta durabiliyor.

Tehlikeli biri, tanıdığım en ölümcül adamlardan biri ve hiç pes etmiyor. Ölene kadar savaşacak. Ve yanında götürebildiği kadar çok kişiyi götürecek.

Zev hepsini rahatlatabilmeyi diledi ama ağzından hırlama ya da hırıltıdan başka bir şey çıkacağından emin değildi. Nefes almaya konsantre olmuştu ama
Sanki aldığı her nefeste ciğerlerini yakan bir ateş varmış gibi hissediyor, bu da değişme ihtiyacını artırıyordu. O tuttu onun

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Gregori ve Zacarias kurdun yükseldiğini görebiliyorsa, yakınlardaki diğer savaşçıların da görebileceğini bilerek başını eğdi.

Branislava neredeyse koruyucu bir tavırla ona yaklaştı, omzunun altından kayıyordu. Bu küçük hareket kurdunu nefes almasını sağlayacak kadar sakinleştirmiş görünüyordu. Ne yazık ki, onun bu küçük hareketi Luiz de dahil olmak üzere etraflarındaki erkeklerin dikkatini anında çekti,
ona bakmaktan kendini alamıyordu. Durduramadan alçak bir uyarı hırıltısı kaçtı.

Mikhail önce ona, sonra da Branislava'ya spekülatif bir şekilde baktı.

Beni hemen bu durumdan kurtar, Fen. Neyin yanlış olduğunu bilmiyorum ama o adam ona o şekilde bakmaya devam ederse, kendimi saldırmaktan alıkoyamayacağım. Branislava'nın duyabildiğini bildiği halde bu zayıflığı kabul etmek, şimdiye kadar yaptığı en zor şeylerden biriydi.

Fen tereddüt etmedi. "Zev'in artık dinlenmesi gerekiyor. Zorunluluktan çok erken uyandırıldı," diye açıkladı. "Tanışmayı kısa kesmekten nefret ediyorum ama şimdi gitmesi gerekiyor." Zev'in gömleğini gösterdi.

Zev onun bakışlarını beyaz kumaşın üzerinde genişleyen kıpkırmızı lekeye doğru takip etti. Lekeyi eliyle kapattı. Avuç içi kanla kaplanmıştı.

Mikhail başıyla onayladı ve kenara çekildi. Fen odanın dışına doğru ilerledi, Dimitri de Zev ve Branislava'nın arkasından geliyordu.

Diğerlerinin görüş alanından çıktıkları anda Fen durdu. "Seni buradan götüreceğim, Zev. Bu mesafeyi yürüyemezsin ve şu anda yer değiştiremezsin." O kanı gösterdi. "Bu gerçek. Onu oraya ben koymadım. Kurdun yüzeye çok yaklaştı ve vücudun henüz değişime dayanamıyor."

"Bana neler olduğunu anlatacak mısın? Ne olduğunu bana ne oluyor?" Zev talep etti. Entrikalardan ve kendi tuhaf davranışlarından bıkmıştı.

Bırak seni eve götürsünler, dedi Branislava. Yaranla ilgilenebilirim.

Neler olduğunu bilmem gerek. Talebi hırıltılı bir şekilde dile getirmemeye çalıştı ama tüm çabasına rağmen bu şekilde ortaya çıktı.

Yaranı iyileştirmem gerek. Kurdun karşısında hiç ürkmedi. Yumuşak, melodik sesini kullandı.
herhangi bir adam dizlerinin üzerine çöktü. Kurdu bile tepki verir gibi göründü, kadının istediğini yapabilecek kadar sakinleşti.

İçinden küfretti ama Fen'e başıyla onay verdi. Fen onun fikrini değiştirip değiştirmeyeceğini görmek için beklemedi. Zev'i yakaladı ve onu mağaraların içinden geçirdi, alt katlara doğru ilerledi.
ve üst odalara şaşırtıcı bir hızla çıktı. Kutsal odaya inen mağaralar gerçekten de kilometrelerce uzunlukta bir labirentti, ama Zev içgüdüsel olarak hızlı tırmanışa rağmen dönüş yolunu bulabileceğini biliyordu.

Hız vücudunu zorlasa da itiraz etmedi, bir an önce cevap almak istiyordu. Arkasına baktığında sadece bir çatlaktan ibaretmiş gibi görünen kayaların arasındaki bir açıklıktan dışarı fırladılar. Branislava, Dimitri'nin hemen arkasında, onların ardından çıktı.

Hangi yöne, Zev? Fen sordu.

Beni ormandaki eve götür. Ona ihtiyacı vardı.
Ağaçlara ve açık havaya aşinaydı. O bir Lycan'dı ve orman her zaman ilk tercihi olacaktı.

Korkunç değişim ihtiyacı, o hırlayan, öfkeli kurt geri çekilmişti ama ağızda kalan tat gururuna bir darbe indirmişti.
Herkesin önünde neredeyse kontrolünü kaybediyordu ve o bir kontrol ustasıydı. Uzun yıllar boyunca bir kez bile bu kadar yaklaşmamıştı. Tehlikeli bir adam olduğunu biliyordu. O bir Lycan'dı, hâlâ av avladıkları bir zamanda doğmuştu. Daha önce
bu açlığın üstesinden gelmeyi başardı. Sürü olmadan savaşabildi. Sürüler arasında barış görüşmeleri yaptı. Kontrolünü kaybetmek dehşet vericiydi, neredeyse kavrayışının ötesindeydi.

Ormana girdiklerinde serin ve ferah hissettiler. Kadim ağaçların kokusu kurdunu sakinleştirmeye yardımcı oldu. Nefes aldı

Havada tanıdık kokular alıyordu. Birkaç mil içinde yaşayan her şeyin farkındaydı. Burası eviydi.

Ev küçüktü, bölgedeki pek çok ev gibi taştan yapılmıştı. Bu ev ormanın derinliklerindeydi.
Diğer herkes. Bu bölgede kurtlar yaşıyordu ve o
hemen onlarla bir yakınlık hissetti. Dimitri'nin çok hafif kokusunun Dimitri'nin hayat arkadaşı Skyler'ın kokusuyla karışması onu şaşırtmadı. Akşamın erken saatlerinde bir noktada kurtlarla birlikte koşmuşlardı.

Fen taş evin içine girene kadar onu yere bırakmadı. Onu çoktan hazırlanmış olan yatağa yatırdı. Fen'in hayat arkadaşı Tatijana ve Skyler'ın kokuları her yerdeydi. Fen önceden aramıştı ve onlar da
ev onu karşıladı. Yine de ikisinin de orada bulunmaması önemliydi.

Branislava elini onun göğsüne koyarak şöyle yapmasını
işaret etti
arkasına yaslandı. Yatağa uzanırken elini bir anlığına onunkinin üzerine koydu. Avuç içi tam kalbinin üzerindeydi ve dokunuşu tam içinden geçiyor gibiydi.

Bende bir sorun olduğunu biliyorum ama seni asla incitmem. Bu kadarından emindi. Kesin olarak bildiği tek şey bu olabilirdi.

Yapacağını hiç düşünmemiştim.

Elini onunkinin altından çekerek gömleğinin kenarlarından yakaladı ve yırtarak açtı. Adam gömleğindeki yarayı. Çirkin bir karmaşaydı, delik beklediğinden çok daha büyüktü. Kenarlar içten dışa doğru iyileşiyordu ama daha kat etmesi gereken uzun bir yol vardı.

Branislava başını çevirerek Fen ve Dimitri'ye baktı. Zev onun kendisine değil ama onlara kızgın olduğunu fark etti. Branislava ona döndü, iki elini de yaranın üzerine koyarken yumuşak bir dokunuş yaptı. Zev onun dokunuşunda bir sıcaklık hissetti ve bu sıcaklık giderek artıyor gibiydi.

Yere yatmalısın, Zev. Bu yaranın iyileşmesi gerek.

Neler olduğunu bilmem gerek. Gregori benim tehlikeli bir adam olduğumu söyledi ve doğru söyledi. Kontrolü kaybedemem.

Hiçbir durumda kurdumun kontrolü benden almasına izin veremem.

Branislava içini çekti ve onun yanındaki yatağa uzandı. Ellerini kaldırdığında, kanlarından arınmışlardı ve artık kanaması olmadığını biliyordu. "Biz hayat arkadaşıyız," diye açıkladı. Sesi pek mutlu gelmiyordu.

Zev kaşlarını çattı ve yavaşça doğruldu. Şaşkınlıkla bir açıklama için Fen'e baktı.

Fen başını salladı ve iki elini havaya kaldırdı. "Ne olduğunu bilmiyorum, Zev. Çok ağır yaralandığında hepimiz senin hayatın için savaştık. Kimse gitmene izin vermek istemedi ama sen çoktan ölmüştün ve çok az zamanımız vardı ..." Tekrar omuz silkerek sözünü kesti.

"Ruhumu seninkine ördüm," diye itiraf etti Branislava. "Seni ölmekten kurtarmak için aklıma gelen tek şey buydu. Beni de yanında götürecek olsan gitmezdin."

"İkimizden birinin o örgüyü çözebileceğini söylemiştin," diye hatırladı Zev.

Yavaşça başını salladı. "Bu doğru. Ama bizi tamamen serbest bırakmayacak." Ellerine baktı. "Seni ilk gördüğümde anlamıştım."

"Bu imkânsız," dedi Fen. "O önce bir Lycan. Bir Lycan nasıl bir Karpatyalı'yla hayat arkadaşı olabilir? Bir Ejderha Arayıcı'yla?"

Branislava, "Nasıl olduğunu bilmiyorum, sadece öyle olduğunu biliyorum," diye cevap verdi.

"Tamam," dedi Zev usulca, onun sıkıntılı olduğunu fark etmişti. Onu okuyabilmeye başlamıştı. "Şimdi ne olacak?" Eskilerin ona her şeyin kanla ilgili olduğuna dair söylediklerinin bir kısmı şimdi mantıklı gelmeye başlamıştı. Ona "Kara Kan" diyorlardı, karışık kan değil. O her ikisiydi.

Kalbi, onun hayat arkadaşı olduğunu kabul ettiği için çok hızlı çarpıyordu. Uzandı ve onun elini tuttu. "Benden korkman için hiçbir sebep yok. Bu şey her ne ise Aramızda kalsın, bana ne yapmak istediğini söyle. Seni asla bir şeye zorlamam."

Fen iki elini saçlarında gezdirdi ve Dimitri pencereden geceye bakmak için arkasını döndü.

Zev'in kaşları daha da çatıldı. "Bana açıkça bilmem gereken bir şeyi söylemiyorsun," dedi Zev. "Sadece söyle."

"Onu sahiplenene kadar, o tamamen senin olana kadar kontrol ile mücadele. Bir erkek ona her yaklaştığında kurdun yükselecek. Şu anda tehlikeli olduğunuzu düşünüyorsunuz, ama biraz zaman geçene kadar bekleyin ve o sadece ulaşamayacağınız bir yerde olsun. Çılgınlık başlayabilir. Sen melez bir kana sahipsin, yani hem kurdun hem de Karpatyalı'n seni onu güvende tutmaya itecek," diye açıkladı Fen.

Branislava, "Dimitri yıllarca Skyler'a sahip çıkmadı," diye belirtti. "Tatijana bana her şeyi anlattı."

Fen, "Bu farklı bir durumdu," dedi. Sabitledi Branislava sert bir bakışla. "Çok farklı ve sen de bunun farkındasın."

Sırf kullandığı ses tonu ve Branislava'ya attığı bakış yüzünden Zev olduğu yerden fırlayıp Fen'e saldırmamak için kendini zor tuttu. Nefesini yavaşça bıraktı ve yılların disiplinini yardımına koşmaya zorladı.

"Bunu ona yapma," dedi sesini alçaltarak. "Bunların hiçbiri onun suçu değil. Hiçbirimiz ne olacağını nereden bilebilirdik ki?"

"Sana şu anda ihtiyacımız var," dedi Fen. "Yüzde yüz hazır olmalısın. Bu akşam iki konsey üyesi daha geldi, ve köyümüzde Karpatlardan daha fazla Lycan var. Branislava'ya yakın olan her erkeği öldürmeye çalışmak iyi bir diplomasi olmaz."

Branislava sanki Fen ona vurmuş gibi irkildi. Her iki türe ait tüm koruyucu içgüdüler Zev'in içinde bir patlayan roket. Parmakları yatağın üzerindeki kalın yorganın içinde kıvrılmış, uçlarından patlamaya çalışan kıvrık pençeleri gizliyordu.

"Fen, sanırım şimdilik bizi yalnız bıraksan iyi olur." Zev kelimeleri hırlamadan çıkarmayı başardı. "Aramızda halletmemiz gereken şeyler var."

Fen iç çekti. "Özür dilerim, Branislava. Zev haklı, bunların hiçbiri senin suçun değil. Herhangi birimiz bunun böyle olacağını nereden bilebilirdik?
ne olacak?"

"Biliyordum," diye itiraf etti Branislava alçak bir ses tonuyla. "Onu dansta gördüğümde. Beni kollarının arasına aldığında. O zaman biliyordum, tıpkı bağlama ritüelini tamamlamamız gerektiğini bildiğim gibi."

Zev başını salladı. "Bunu konuşacağız ve birlikte çözeceğiz. Fen haklı, ben son derece ölümcül biriyim. Bu konuda sana yalan söylemeyi reddediyorum ama hiç kimse, en azından ben, seni istemediğin bir adama bağlamayacaktır."

"Bu konuşan senin Lycan'ın," dedi Dimitri, "senin Karpatyalı'n değil."

Branislava küçük bir gülümsemeye çalıştı. "Bizi zaten birbirimize bağlamıştım, hatırladın mı? Ruhlarımız birbirine bağlı kalacak. Sen nereye gidersen, ben de oraya giderim."

"Ama bunu geri alabiliriz," diye hatırlattı Zev ona. "Bunu bana kendin söyledin. Kapana kısılmış değilsin, çünkü böyle hissediyorsun, değil mi?"

Fen ve Dimitri gitmek için hamle yaptılar ama Branislava elini kaldırdı. "Neden bu kadar ısrar ettiğini bilmem gerek. onu erken uyandırmak. Burada alacağımız kararlar için bu çok önemli."

"Zev, Lycan konseyinin hâlâ güvendiği tek kişi. Kimin dost kimin düşman olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok. Lycan politikasını biliyor, kişiliklerden ve her türlü entrikadan haberdar.
bu insanlar deneyebilir. İttifak artık düşmanımızın gerçekte kim olduğunu bulmak kadar önemli değil. Zev
Bunu kim yapabilir?"

Zev, "Konsey üyeleri dostumdur," dedi. "Hayatımı onları koruyarak ve yasalarını uygulayarak geçirdim. Taraf değiştiremem." Elini saçlarının arasında gezdirdi. Saçları kalın ve uzundu, normalde olduğu gibi arkaya doğru toplamak yerine yüzüne doğru sarkıyordu.

"Yine de onları koruyor olacaksın. Suikastçıların onları

öldürmeye çalıştığını biliyorsun. Prens gibi onlar da risk altında.

Umarım bunu çözer ve hepsini hayatta tutarsınız," diye belirtti Fen.

Dimitri başını salladı. "Sen gerçekten bizim kardeşimizsin. Kanımız senin damarlarında akıyor. Üçümüz de birbirimize bir bağla bağlıyız.
Kan bağı. Durum vahim olmasaydı iyileşmeni asla riske atmazdık."

Branislava'nın eli onunkine doğru ilerledi ve parmak uçlarını, yumruklarının hâlâ yorganın içinde sıkılı olduğu parmak eklemlerinin üzerinde yavaşça yumuşattı.

Zev gerginliğinin biraz daha azaldığını hissetti. En azından neden her yerde olduğunu biliyordu. Bunu nasıl kontrol edeceğini bulmak zor olabilirdi ama artık kurdunun kontrolden çıkma sınırına gelmesinin nedenini bildiğine göre
Branislava'nın yakınındaki diğer erkeklere karşı gösterdiği tepkinin üstesinden gelebilecek disipline sahipti.

"İkinize de karşı dürüst olacağım, henüz bu meydan okumaya hazır olduğumdan emin değilim. Konsey üyelerini korumak bir yana, ayakta bile zor duruyorum." Bu itiraftan nefret ediyordu ama
onlara karşı dürüst olmak için. Ona güvenirlerse bir yük haline gelebilirdi. "Eğer bir dövüşte kendimi koruyamazsam hepinizin ölümüne neden olabilirim. Kendimi koruyup koruyamayacağım konusunda endişelenmemelisiniz."

Fen başını salladı. "Bunun farkındayız. Mikhail bunu söyleyeceğinizi söyledi. Gregori'yle birlikte seni iyileştirmesine izin vermeyi düşünmeni istiyor."

Branislava'nın nefesi kesildi. Fen'e bakmak için başını çevirdi. "Bu iş bitmedi. Bunu sen de biliyorsun. Bunu ben bile biliyorum."

"Tabii ki yapıldı," dedi Fen. "Prens sahip olduğumuz en güçlü adam."

"İşte bu yüzden yapılmadı. Tekrar deneyelim. Skyler güçlü bir şifacıdır. Biz Ejderha Arayıcılarıyız, Gregori tek başına bize yardım edebilir."

"Hepiniz denediniz, Gregori de dahil," diye karşı çıktı Fen. "O bir Lycan, çok hızlı yenileniyorlar. Melez kanı var ve daha

da hızlı yenileniyorlar. O iyileşmiyor ve bunu siz de biliyorsunuz."

Branislava yalvaran bir sesle, "Yara çok ağırdı," diye itiraf etti.

Zev elini çevirip onun elini tuttu ve avucunu kalbinin üzerine yerleştirdi. "Üzülme. İyileşeceğim. Her zaman iyileşirim."

Başını salladı ve kucağına baktı.

Fen tekrar iç çekti. "Aslında Zev, senin ölmüş olman gerekiyordu. O yarayı kimse iyileştiremezdi. Ruhlarınızı birbirine dokuyarak deyim yerindeyse ölümü kandırdı. Senin öteki dünyaya gitmeyeceğini biliyordu ve onu da seninle gelmeye zorladı."

Zev omuz silkti. "Nasıl yapıldığı umurumda değil. Bana kalırsa, hepiniz öleceğime inanırken benim üzerime bahse girerek cesaretten de öte bir şey yaptı.
ölmesi gerekiyordu. Ben buradayım. Yaşıyorum."

Branislava'nın çenesini avucunun içine aldı ve başını yukarı kaldırarak onu gözlerinin içine bakmaya zorladı. "Bunu birlikte yapacağız. Tüm bunların arkasında kimin olduğunu bulacağız ve sonra, söz veriyorum, aramızdaki sorunları çözeceğiz."

"Bu karmaşanın arkasında kimin olduğunu bulmadan önce aranızda bir ayıklama yapmanız gerekebilir," diye mırıldandı Dimitri nefesinin altından.

Zev ona sakinleştirici bir bakış fırlattı. "Onu dinleme. Aramızdaki şey sadece ikimizin arasında, başka kimsenin değil. Anladın mı?"

Branislava başını salladı ve kalbinin hızla çarpmasına neden olan küçük bir gülümseme daha verdi.

"Bana prensle olan bu iyileşme sürecinden ve bunu neden bu kadar nadir yaptığından bahset." Zev bakışlarını Branislava'dan ayırıp doğrudan Fen'e baktı ve onun soruyu geçiştirmesine izin vermedi.

"Biri ya da diğeri herkes gibi iyileşebilir. Gregori en iyilerimizden biri olarak bilinir," dedi Dimitri, kardeşi sessiz kaldığında. "Mikhail ve Gregori'nin birleşimi daha çok bir nükleer bombanın patlamasına benziyor. Eğer hassas olmazlarsa, küçük bir hesaplamayı kaçırırlarsa, ısıyı çok yükseltirlerse ya da ..."

"Anlıyorum," dedi Zev. İçini çekti ve çeşitli seçenekleri düşünürken Branislava'nın avucunu kalbinin üzerinde tutarak bir ritim tutturdu.

Çok tehlikeli olduğu düşünüldüğü için yapılmıyor.

Bağırsağındaki delik canını yakıyor, bir masayı parçalayan bombanın ona sapladığı kocaman tahta kazığı sürekli hatırlatıyordu. Neredeyse yumruğu büyüklüğündeki o devasa kıymığın vücudunu nasıl parçaladığını hatırlamak istemiyordu.

Yeryüzünde doğal yollarla iyileşmeme daha ne kadar var?

Küçük bir sessizlik oldu. Başını çevirip ona baktı ve parmaklarının ucunu ağzına götürdü. O kullandı
Dişlerinin ucuyla parmaklarının uçlarını sıyırarak yanıtını bekledi.

Kurtlar çok sözlüdür, değil mi?

Bu onun söylemesini beklediği son şeydi. Kahkahalar bir anda ortaya çıktı. Kural olarak gülmezdi ve bunu yapmak canını çok acıtıyordu ama kendine engel olamıyordu.

Evet, sanırım öyleyiz.

Yeşil gözleri zümrüt gibi parlıyordu. Espri anlayışın olması hoşuma gidiyor.

"Fen ve Dimitri'nin yanındayken gerçekten iyi bir mizah anlayışına ihtiyacım olduğunu fark ettim," diye yüksek sesle cevap verdi ve kaşlarını kaldırarak kendisiyle akrabalık bağı olduğunu iddia eden iki adama baktı.

"Bir dakika içinde isyan ediyorsun," dedi Fen. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve bir kalçasını duvara yasladı. "Bu durumda ne yapmak istediğini bana sen söyle. Eğer yeryüzünde doğal yollarla iyileşmek için zaman ayırmak istiyorsan iyileşeceksin-
Sonunda. Sen Karpatyalı'sın ve güçlüsün. Aylar, hatta bir yıl sürebilir ama iyileşeceksin."

Ay mı? Bir yıl mı? Branislava onunla birlikte toprağa girmişti. O yaranın hızlı mı yoksa yavaş mı iyileştiğini biliyordu.

Bence böyle ölümcül bir yara için çok hızlı iyileşiyorsunuz ama Fen haklı, birkaç ay sürebilir, muhtemelen daha uzun. Hayatta kalmamalıydın.

Zev içini çekti. "Beni uyandırmanı Mikhail mi istedi? Yoksa bu senin fikrin miydi?"

Fen rahatsız görünüyordu ama cevap vermedi.

Dimitri, "Fen seni yeryüzüne çıkarmamak için günlerce tartıştı," dedi. "Mikhail ve Gregori bunun zorunlu olduğu konusunda ısrar ettiler. İkisi de senin Lycanlar ve konsey hakkındaki bilgin olmadan, gerçek bir ittifak kurmak bir yana, topyekûn bir savaştan kaçınma şansımızın bile olmadığına inanıyor."

Zev çeşitli olasılıkları düşünürken Branislava'nın parmak uçlarını hafifçe ısırdı. Bu kadın oturuyordu
Onun yanında sessizlik, yanına gelen her erkeği öldürmesini engellemek için tüm hayatını değiştirerek sanal bir yabancının hayat arkadaşı olmayı düşünmek. Görev. İç çekti. Halkına karşı görevini yerine getirmek için bir ömürden fazla zaman harcamıştı. Bu ne zaman sona erecekti? Çok yorulmuştu.

Tamamen yabancı değilsin.

Sesinde küçük bir mizah notası vardı. Onun nadiren yüksek sesle konuştuğunu, sadece kendisiyle konuşmayı tercih ettiğini fark etti.
onu. Birlikte dans ettikleri tek seferde, diğer Karpatyalıların onun etrafında toplandığını fark etmişti ama konuşmanın çoğunu onlar yapmıştı. Çok sessizdi, neredeyse bastırılmıştı ama doğası hiç de pasif değildi.

Bu soğuk, sessiz yüzeyin altında, birlikte savaştığı tüm savaşçılar kadar ateşli, tutkulu bir kadın vardı. Biliyordu, çünkü ejderhasını görmüştü. Parlak, kızıl-kırmızı pulları altınla kaplı, gökyüzünde bir manzara olmuştu. Onun zihnine girmiş ve babasının onu esir tuttuğu buz mağaralarında bilenmiş o demir iradeyi görmüştü.

Bu bağlantıyı kurduğunda kalbi sertçe çarptı.
Tabii ki onun olmaya zorlanmanın
hayat arkadaşı bir çeşit hapsedilme olurdu. Nasıl yapamazdı ki? Özgürlüğü arzuluyordu ve yine de, yüzeye çıktığı anda, neredeyse o gün, onunla tanışmıştı ve hayat arkadaşı olduklarını biliyordu.

"Mikhail ve Gregori'ye söyleyin, ben yapacağım," dedi ve kararını verdi.

Yanındaki kadın sertleşti ama hiçbir şey söylemedi.

Benim için başka seçenek olmadığını biliyorsun. Eğer kan dökülmesini engelleme şansım varsa, denemek zorundayım.

Fen başını sallayarak doğruldu. Branislava'dan daha mutlu olmadığı açıktı ama o da tıpkı Branislava'nın yapacağı gibi, tıpkı onun seçtiği gibi görevini yapmıştı.

Zev omuzlarını silkti. "Biz savaşçıyız, Fen. Yaptığımız şey bu. Kim olduğumuz."

Fen başını salladı. "Senin hayatın için büyük bir risk alıyorlar, Zev."

"Mikhail'in böyle bir şey yapmayı düşünmesi için Branislava kendini bana bağladı, iyi sebepleri olmalı. O bizim prensimiz, kardeşliği seçtiğimde bunu kabul ettim. Konseyi korumaya yeminliyim ve benim halkımdan olanlara da yardım etmem gerekiyor."

Serin toprağa uzanmak ve artık düşünmemek istiyordu. Kararını vermişti. Branislava'ya, "Mikhail'den kadimlerden ruh örgümüzü serbest bırakmalarını isteyeceğim," diye ekledi. "Bir şeyler ters giderse diye."

3

Branislava aniden elini Zev'in elinden çekip ayağa kalktı ve ondan uzaklaşarak odanın diğer ucuna doğru ilerledi. pencereden dışarı baktı. Acı yayıyordu. Uzun, gür saçları kızıl-altın tellerin üzerine ateş kırmızısı bir bantla tutturulmuştu. Şimdi renk değiştirerek en derin deniz gibi yoğun bir mavi yeşile dönüşen o yeşil gözlere bir an göz attı. Fırtınalı. Çalkantılı.

Sırtını ona dönmüş halde duran kızın vücudunun etrafındaki havada kıvılcımların titreştiğini görebildiğine yemin etti. Fen ve Dimitri geri çekildi ve Fen elini kaldırdı.

Bu bizim çıkış işaretimiz. Kararınızı Mikhail'e söyleyeceğiz. Fen, eğer buradan sağ çıkmayı başarırsan, bir sonraki yükselişte senin için geleceğiz ve seni şifa mağarasına götüreceğiz, diye ekledi.

Dimitri kıs kıs güldü. Kadınlar hakkında öğrenmen gereken çok şey var,
Zev. Düşündüğün gibi itaatkâr biri değil, değil mi?

Branislava'nın itaatkâr olduğunu hiç düşünmemişti. Kesinlikle. Onun ateşli ejderhasını görmüştü ve vahşi bir savaşçı olduğunu biliyordu. Ama, tamam, belki de karar verebileceğini düşünerek biraz kibirli davranmıştı - tüm kararları. Özellikle karar verme konusunda çok iyiydi,
Emir verip herkesin uymasını sağlamak.

"Fen, gitmeden önce, 'Karanlık Kan' nedir? Bu ne anlama geliyor?" Zev soruyu yüksek sesle dile getirdiği anda oda sessizliğe gömüldü. Hâlâ. Böcekler bile sürekli vızıltılarını kesmişlerdi. Fen ve Dimitri yavaşça kapı aralığından geri dönüp ona baktılar. Branislava döndü ve gözlerini kocaman açarak duvara yaslandı.

"Bu terimi nereden duydun?" Fen tekrar odanın ortasına doğru yürüyerek sordu.

"Odada, kadimler benimle konuşurken. Bu ne anlama geliyor?" Onların tepkisi karşısında kaşlarını çattı. "Bir sorun mu var? Mikhail onları duymuş olmalı."

Fen başını salladı. "Mikhail onları çağırır ve onları anlayabilir, ama onlarla kanını karıştıran kişiyle konuştuklarında bu özeldir, sadece seninle onlar arasındadır. Karanlık Kan terimini nasıl kullanmaya başladılar?"

Zev cevap vermekte tereddüt etti. Daha fazla kötü habere ihtiyacı yoktu. Savaş çıkıyordu ve bunu durdurması bekleniyordu. Karısı ona kızgındı ve ertesi akşam ölümle yüz yüze gelme olasılığı vardı. Tüm bunlardan daha da kötüsü, her nefes alışında onu sarsan acıydı.

Branislava hareket ederek dikkatini çekti. Modern ama çok kadınsı kıyafetler giyiyordu. Her şey kadınsıydı. Sadece ona bakmak bile vücudundaki gerginliğin azalmasına yardımcı oluyordu. O en güzel kadındı Hayatında hiç görmediği bir kadındı. Konuştuğunda, sesinde müzik duyuyordu. Hareket ettiğinde, suyun akışını, yeryüzünün kendisiyle olan bağlantısını duydu.

Seni incitmek istememiştim, Branka. Yoruldum. O kadar yorgundu ki, yatağa uzanmayı ve sürekli acıdan kaçmayı düşündü. Ama bu, konuşmadan önce düşünmemem için bir mazeret olamaz.

Yalnız kaldığımızda ruhların örgüsü hakkında konuşacağız.

Yasaları uygularken sesinin bu kadar tatlı çıkabilmesine hayret ediyordu. Müzikal sesinde mutlak bir çelik notası vardı. Bu ses ona gülümseme isteği veriyordu. O bir alfaydı, çocukken bile alfa olarak tanınmıştı. Otorite sahibi çok az kişi ona karşı çıkmıştı ama porselen tenli, kocaman yeşil gözlü, küçük bir kadın, tüylü kirpiklerinin altından ona ciddi olduğunu gösteren bir bakış atıyordu.

"Zev. Bilmem gerek," diye ısrar etti Fen. "Sana tam olarak ne söylediler?"

Zev, "Eskilerle konuşmanın özel olması gerektiğini söylediğini sanıyordum," diye karşı çıktı.

Kara Kan'ın ne anlama geldiğini biliyor musun? diye sordu Branislava'ya. Eğer kötü bir haberse, Fen'in ona kötü haber vermesini tercih ederdi. Eskiler ona kucak açmışlardı, reddetmemişlerdi. Eğer Kara Kan olmak kötü bir şey olsaydı, ona ailem demezlerdi.

Başını hafifçe salladı. Xavier'in bir Karanlık Kan avlamaktan bahsettiğini duymuştum ama bildiğim kadarıyla hiç bulamadı ve ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Kahretsin Zev, bu kadar inatçı olmak zorunda mısın?" Fen talep etti. "Biz senin kardeşleriniz. Biz karışık kanlıyız. Aynı senin gibi. Lycan'ların bizden birini bulduklarında verdikleri ölüm cezasının aynısını çekiyoruz. Birdenbire diğer tarafa geçip seni öldüreceğimizi mi sanıyorsun? Eskilerin ve sizin konuştuğunuz bir şey mi?"

"Bana küfrediyor," dedi Zev küçük bir sırıtışla Dimitri'ye. Gülmek isterdi ama bu daha çok acıtırdı.

"Evet, bazen böyle yapıyor. Sen onun küçük kardeşi olduğun için artık sorun olmadığını düşünüyor," dedi Dimitri. sırıtarak cevap verdi. Omuzlarını silkti. "En iyisi onu görmezden gelmek. Küfür etmek onu, yapmamızı istediği her şeyi yapmamız için bizi korkutacağına inandırır."

Zev başını salladı. "Anlıyorum. Sanırım bize patronluk tasladığını düşünmesine izin vermeliyiz."

"Cevap vermezsek surat asıyor," dedi Dimitri. "Ona cevap ver ki bize saldırmasın. Skyler'la ava çıkmak için birkaç dakika içinde yola çıkıyorum. Kendi avlarımız var. kurtlar." Arkasını döndü ve gömleğini kaldırarak Zev'e bakan iki kurdun dövmesi. "Onlarla birlikte vampir avlamayı öğreniyoruz. Ağabeyimizin ders vermesini dinlemekten çok daha eğlenceli."

"Güzel," dedi Zev. "Katılıyorum. Fen'den ders almaktansa herhangi bir şey yapmayı tercih ederim."

"Böyle devam edin iki palyaço. O kurtların seni benden koruyamaz Dimitri ve sen iyileşeceksin.

Er ya da geç, Zev," diye tehdit etti Fen.

"Daha erken olacak," dedi Zev. "Mikhail'in bu konuda şansını denemesine ve neler yapabileceğine bakmasına izin vereceğim. Ben pek iyi yapamam
diplomasiyi sana bırakıyorum." Kalp atışlarını saydı. Beş tane. "Eskiler bana Kara Kan derdi." Kaşlarını çattı. "Bana pek mantıklı gelmedi. Artık karışık kandan olduğumu söylediler ama ben Kara Kan'dım. Ne demek istediklerini öğrenmeye çalıştım ama benim bileceğime inanıyor gibiydiler."

Fen ve Dimitri birbirlerine uzun uzun baktılar. "Anlamıyorum. Kara Kan bir soydur. Tıpkı Dragonseeker gibi. Dubrinsky gibi. İsimler değişir ama soy aynı kalır. Karanlık Kan sahip olduğumuz en eski soy ve artık yok. Hayatta kalan son çiftimizi yüzyıllar önce kaybettik. Yanlarında bir bebekleri vardı ve
Prens onların öldüğünü duyunca, küçük bir kız olan bebeği bulmaları için savaşçılar göndermiş, ancak onlar da şu sonuca varmışlar
Ailesini katleden vampir tarafından öldürüldü," diye açıkladı Fen.

"Sana başka ne söylediler?" Dimitri sordu.

"Büyükannemin melez olduğunu ve sürüsünün bunu öğrendiğinde onu öldürdüğünü. O sırada bir kızı, bir bebeği varmış. Büyükbabam bebeği alıp ortadan kaybolmuş, başka bir sürüye gitmiş ve o çocuk, yani annem, Lycan olarak yetiştirilmiş. Annemin öldüğünü biliyorum.
doğum."

"Büyükannenizin melez olmasının tek yolu Karpatyalı olması ve bir Lycan ile çiftleşmesi olurdu. Onun Sange rau olma ihtimali yok. Kadınlar vampir olmaz," dedi Fen.

Dimitri, "Yani büyükannesi, ebeveynleri öldürüldüğünde öldürüldüğü düşünülen Karanlık Kanların sonuncusunun çocuğu olabilir," dedi. "O zamanı hatırlıyorum. Uzun zaman önceydi ve o çiftin kaybının yasını tutmuştuk. Sıra dışıydılar."

"O hepimizin bildiğinin ötesinde bir savaşçıydı," diye ekledi Fen. "Herkes ona saygı duyardı. O da aynı

Güçlü. Onlardan genellikle 'güçlü kalp' ya da 'savaşçı kalbi' olarak bahsedilirdi. Savaş teknikleri üzerine çalıştığımızda hep onların teknikleri, stratejileri üzerinde dururduk."

"Efsane oldular," dedi Dimitri. "Kimse bir vampirin onları nasıl öldürebileceğini anlayamadı."

"Lycan'ların olduğu dönemde olmalı.
Sange rau tarafından yok ediliyor," diye cüret etti Zev. "Lycan'ların büyükannemi öldürmesi için bu olmalı. Yoksa karışık kanı nasıl bilebilirler ki?"

"Yani bir Lycan ailesi bu süre zarfında bir bebek bulursa ..." "Ya da herhangi bir zamanda," diye açıkladı Zev.

"Lycanlar iyi insanlardır. Eğer
tek başına bir bebek bulduklarında, özellikle de görebiliyorlarsa
Ebeveynlerin Sange Rau tarafından öldürüldüğüne dair kanıtlar var. Çocuğu kendi çocukları gibi yetiştirmiş olabilirler. Hatta onun Lycan olduğuna bile inanabilirlerdi. Hayat arkadaşlarını bilmezdi ve eğer bir Lycan onu sahiplenirse ve ona aşık olursa ..." Durdu. "Böyle bir şey olabilir mi?"

Dimitri başını salladı. "Elbette." Onay için kardeşine baktı. Fen başını salladı ve Dimitri devam etti. "Bu bir
hayat arkadaşlarımıza duyduğumuz sevgi ve odaklanma aynıdır, ancak bazı kadınlar mutluluğu bizim toplumumuzun dışında bir erkekte bulmuştur."

"Eğer Lycanlar bu çocuğa rastlayıp onu yanlarına alsalar ve Lycan olarak yetiştirselerdi," dedi Fen, sesi heyecanla yükselirken, "o zaman neden farklı olduğunu asla bilemezdi. Farklılığın farkına bile varmayabilirdi.
Kurt olmak istediğinde yer değiştirebilir ve ailesinin de böyle yaptığını düşünebilir."

Zev başını salladı. "Yüzyıllar önceydi ve o zamanlar olayların nasıl ya da neden olduğunu tartışmazlardı.
Kan bağı ya da DNA hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı.
Nasıl karışık bir
Kanını kimse tahmin edemez ama anne ve babası savaş konusunda bu kadar yetenekliyse, muhtemelen o da öyleydi. Büyük olasılıkla kocasıyla birlikte savaşmış ve avlanmıştır. Yaralandığında, kocası ona kan vermiştir."

O da gizemin çözülebileceğine inanmaya başlamıştı. Kutsal odadaki kadim savaşçılardan bazıları Kara Kan soyundan geliyordu ve onu tanımışlardı. Büyükannesinin geçmişini biliyorlardı ve bu da onun bir şekilde onlara geri döndüğü anlamına geliyordu.

"Bir kız çocuğu doğurdu," dedi Fen. "Ve o kız senin annendi."

"Başka çocuk var mıydı? Amcaların var mıydı? Teyzeler mi?" Dimitri sordu, sesinde umut vardı.

"Babam başkalarından hiç bahsetmedi ama ketum bir adamdı. Annemin ailesi hakkında bir şey bildiğinden şüpheliyim. Ona sorduğumda sadece omuz silkti ve annemin onlardan hiç bahsetmediğini söyledi." Zev omuz silkti. "Dürüst olmak gerekirse, ailesinin haydut olduğunu ve babamla annemin bu konuda konuşmaya utandıklarını düşünmüştüm.
onları."

"Eğer gerçekten bir Karanlık Kansan," dedi Fen, "Mikhail'in bunu bilmesi gerek."

"Bu Branislava'nın neden onun hayat arkadaşı olduğunu açıklıyor," diye ekledi Dimitri. "Onun kanı Branislava'yı çağırdı. Kızın ruhu onunkinin diğer yarısı."

En azından Karpat dünyasında ona, halkının onu nefret ettiği melez kan dışında bir şey sunabilirdi.

Olduğundan başka bir şey olmana ihtiyacım yok. Senin kalbini görüyorum. Karakterinizi görüyorum. Hangi soydan geldiğinin benim için pek bir önemi yok. Sende bir savaşçının kalbi ve büyük bir nezaket kapasitesi var. Sen Hem vahşi hem de şefkatli. İkisi de iyi nitelikler. Sizde aldatma yok ve buna büyük hayranlık duyuyorum.

Bu iltifat karşısında kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Bırakın dünyanın en güzel kadınını, hiç kimse ona böyle bir şey söylememişti. Bırakın böyle bir övgüyü, sadece bir gülümsemesiyle bile damarlarındaki kanı harekete geçirebilirdi. Kadın

kesinlikle onu dilediğinden çok daha kolay dize getirebilecek türden bir kadındı.

Yumuşak kahkahası zihnine değdi. Midesi yavaş bir takla attı. Onun kahkaha sesini seviyordu.

Birçok özelliğine fazlasıyla düşkün olmaya başladım, Branka. Gülüşün ve sesinin tınısı olmadan hayatımın boşluğuna geri dönmek zor olurdu.

Sizi mutlu etmek için fazla bir şeye gerek yok.

Duyduğunda alay ettiğini anladı. İçinde onu bir mıknatıs gibi çeken gizli bir parlaklık vardı. Onun gibi bir alfa için, kendini başkalarına göstermemesi fikri onu daha da cezbediyordu. Onunla ilgili her şey kadınsıydı ama yine de içten içe, aşkını kazanırsa onun yanında yürüyecek, onunla birlikte savaşacak ve her zorluğa onunla birlikte gülerek katlanacak bir kadın olduğunu biliyordu.

Ben senin hayat arkadaşınım.

Bu beni sevmek zorunda olduğun anlamına gelmez. Senin sevgini istiyorum, Branislava. Hayat arkadaşım olman harika bir şey ama bu bağ senin için başka bir şeyi temsil ediyor ve birlikte olduğumuzda bunun bir görev olarak kalmasını istemiyorum.

Küçük bir sessizlik oldu. Yatağa doğru yürüdü ve onun yanına uzandı. Ya da süzüldü. Hangisi olduğundan emin değildi çünkü yatağın üzerinde bile hiçbir hareket izi yoktu. Elini onunkinin içine kaydırdı.

Mikhail'den kadimlerin seni ruh dokumamızdan çıkarmasını isteme.

Eğer ölürsem . . .

Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Birbirimize bağlıyız.

"Branislava." Onun adını yüksek sesle söyledi.

Benim için, Zev. Bunu kendim için istiyorum.

Branka, eğer işler ters giderse, seni yanımda hiç bilmediğim bir yere götürürüm. Seni koruyup koruyamayacağımı bilemem.

Elini yanağına götüren Branislava'ydı.
Saten tenini adamın sert avucuna sürttü.

İşler ters giderse, seni geri çekebileceğimi biliyorum. Ben sana bağlı olduğum sürece hiçbir şeyin seni ele geçirmesine izin vermeyecek kadar güçlüsün. Senin hakkında bunu kesinlikle biliyorum. Eskiler sana "güçlü kalp" ve "bir savaşçının kalbi" derken bunu kastediyorlardı. Sende daha önce hiç görmediğim bir koruma içgüdüsü var. Durmayacaksın. O kadar güçlü ki Zev, çoğu güçlü Karpatyalı yenik düşerken sen ölmezsin. Biliyorum. Ben de oradaydım.

"Kara Kan olduğun doğruysa bu harika," dedi Dimitri. "Skyler seni görmek için sabırsızlanıyor, Zev."

"Kan davamız bitti mi?" Zev sordu.

Dimitri ona sırıttı. "Bu kadının ne yapacağı hiç belli olmaz. Artık kurtları var ve onları kullanmaktan korkmuyor."

Zev avucuyla Branislava'nın yanağını kavradı ve Başparmağının ucuyla çenesini biraz okşadı. Kızın teni daha önce deneyimlediği her şeyden daha yumuşaktı. "Skyler, onun adalet duygusunu çiğneyecek kadar aptallık edersen misilleme yapılacağına inanır," dedi ona.

"Kin beslediğinden şüpheliyim," dedi Branislava. "Seni kurtarmak için herkesten çok savaştı. Kurşunlar havada uçuşurken bile eğilmedi. İnanılmazdı." Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Ama sonra, o Ejderha Arayıcı."

Fen güldü. "Söylemeye çalıştığı şey, Ejderha Arayıcı kadınların, onlara karşı haddini aştığında misilleme yapmalarıyla bilindikleridir. Bunu hatırlasan iyi edersin, Zev, eski dostum."

Zev'in kaşı havaya kalktı. "Hanımefendinin bir Ejderha Arayıcısı olduğunu unutuyor musun? Öfkelendiğinde onun ateşinin yanışını hissettim." Elini saçlarının tepesinde gezdirdi.

Branislava'nın kız kardeşi Tatijana, ejderhasıyla bir Lycan saldırısını kırmış, yaralı Karpatların toplandığı sığınaktan onları uzaklaştırmak için üzerlerine ateş yağdırmıştı.

Fen biraz asık suratlı görünüyordu. "Pek sayılmaz. Onda da aynı küçük karakter kusuru var."

Branislava'nın kaşları sertçe kalktı. Parmağını Fen'e doğru salladı ve başından aşağı su döküldü. "Affedersiniz?" diye sordu en tatlı ses tonuyla.

Fen irkildi ve buz gibi serpintinin altından dışarı fırladı. Su sanki hiç var olmamış gibi gizemli bir şekilde kayboldu. Fen Orada sırılsıklam duruyordu, giysileri sırılsıklamdı ve saçları uzun kuyruklar halinde sallanıyordu.

Dimitri kıs kıs güldü. "Ne düşündüğünü hayal bile edemiyorum, kardeşim." Branislava'nın önünde saygıyla eğildi. "İzin verin de benim ahmak kardeşim adına özür dileyeyim. Ejderha Arayıcı bir kadında karakter kusuru diye bir şey yoktur."

Başını eğdi, prensesten köylüye, gözlerini kayınbiraderinden ayırmadan.

Aferin Branka, iyi oynadın. Hınzır bir mizah anlayışı hoşuma gidiyor, Zev onu takdir etti.

"Bu çok kabaydı, Bronnie," diye suçladı Fen, elini hızlıca sallayarak kurulandı.

"Asıl kötü olan," dedi gülümseyerek, "kız kardeşime onun hakkında söylediklerini söylemek." Parmaklarını kalçasına vurdu. "Skyler'a da söylemek zorunda kalabilirim. Ne de olsa o da bir Ejderha Arayıcısı ve sen ona atıfta bulunuyordun."

Fen teslim olmak için iki elini havaya kaldırdı. "Tatijana bana senin tatlı biri olduğunu söyledi."

"Onun hatalı olduğunu mu ima ediyorsun?" Kızın kaşları tekrar havaya kalktı.

"Zev. Bir şeyler yap." Fen'in sesi biraz çaresiz geliyordu.

Zev başını salladı. "Buna kendi başına adım attın." Alnını sildi ve eline küçük kan lekeleri bulaştı. Fen'in suya sahip olması gerektiği gibi o da bunu hayal etmeye çalıştı.

Branislava, "Arkana yaslan," diye talimat verdi. "Fen, sen ve Dimitri ona biraz daha kan verir misiniz? Skyler'ı aramak istiyorum ve
Tatijana bana yardım etsin. Onu uyku odasına götüreceğiz ve orada iyileştireceğiz."

Zev başını salladı. "Önce konuşmamızı istiyorum. Aramızdaki meseleleri halletmemiz gerekiyor."

"Skyler, Darius'un hayat arkadaşı Tempest ile birlikte," dedi Dimitri. "Onların oğluyla oynuyor. Çok güzel bir çocuk ve çok ciddi, tıpkı Darius ve Gregori gibi. Onu tekrar arayacağım."

Fen, "Çocukları çok seviyor," dedi.

"Kanımız karışık olduğu için yapamayacağından endişeleniyor..." Dimitri sözünü yarıda kesti, bakışları Zev'in üzerinde yoğunlaştı. "Eğer büyükannen bir Karpatlıysa ve kızını doğurmadan önce melez bir kana sahip olduysa, ki öyle olmalı, bu şu anlama gelir ..."

"Çocuk sahibi olmak mümkün," diye bitirdi Fen, gözleri parlayarak.

"Gerçekten böyle bir şey olup olmadığını nasıl anlayacağız?" Dimitri sordu. "Skyler'ın hiç çocuk sahibi olmadığını düşünemiyorum.
Öyle ya da böyle, yapacağımızı biliyorum, ama Zev, eğer yapabilirsek
Karanlık Kan soyundan geldiğinizi doğruladıktan sonra bunun mümkün olduğunu anlayacağız."

"Bunu nasıl yapabiliriz?"

Zev, şimdi uzanmalısın.

Zev onun sesindeki patronluk taslayan küçük notaya gülümsememeye çalıştı. Ona hiç patronluk taslanmamıştı. On iki yaşına geldiğinde babası ona ne yapması gerektiğini söylemekten vazgeçmişti. Çoktan,
Sürülerinin lider avcısı olmuştu. Onun için, yüzündeki endişeli ifadenin kaybolması için, hareketin canını çok acıtacağını bilse de itaat etti. Dişlerini sıkarak yavaşça geri çekildi. Yüzü bembeyaz oldu. Renginin solduğunu hissetti. Kan tekrar gömleğine yayıldı ve dişlerinin arasından alçak bir tıslama çıktı.

Kendi kendine yemin etti. Vücudunu ne kadar hareketsiz tuttuğunu fark etmemişti. Hareket etmek acı vericiydi. Yumuşak bir bezle yüzündeki kan damlalarını sildi ve yatıştırıcı bir şekilde mırıldandı
ona. Kelimeleri tam olarak anlayamadı. Nabzı kulaklarında gümbürdüyor, etrafındaki her şeyi bastırıyordu. Görüşünün

kenarları soluklaştı.

Şu anda Lycan, Karpatyalı, Karanlık Kan ya da karışık kan olmanın avantajının ne olduğundan emin değilim. Hızlı iyileşmem gerektiğini sanıyordum, dedi Fen ve Dimitri'ye alaycı bir şekilde.

Fen, size verilen yetenekleri kullanmanız ve bombalar patladığında yoldan çekilmeniz gerektiğini söyledi. Eğer sen

Biraz daha hızlı hareket etseydiniz kaçabilirdiniz, ama hayır, kahramanı oynamak zorunda kaldınız ve bir masa tarafından kıçınıza tekmeyi yediniz.

Zev gülmemeye çalıştı. Güldüğünde ise karnına ateş gibi bir acı saplandı. Kadınımın su numarasını öğrenmeliyim.

Branislava gözlerine dökülen saçlarını nazik parmaklarıyla geriye itti. "Kız kardeşim ve Skyler yoldalar."

Gözleri onunkilerle buluştu. Onun kurda baktığını biliyordu. Konuşmak istediğimi söyledim. Yine o ses vardı. Alfa. Bir emir.

Her şeyi kendi istediği gibi yapamazdı, özellikle de bunu. Aralarındaki birkaç sorunu çözmeden ölüme gitmeyecekti. Ertesi akşam Mikhail ve Gregori'nin onu öldürebilecek birleşik radikal tedavisini denemeye gitmeyecekti. Aptal değildi. Eğer Fen bu fikirden rahatsız oluyorsa, o zaman tehlikeliydi. Fen onunla şakalaşıyor olabilirdi ama aralarında gerçek bir sevgi ve saygı vardı. Fen duygularını belli edecek bir adam değildi ama Zev'i kardeşi olarak kabul etmişti ve kesinlikle onu koruma ihtiyacı hissediyordu.

Branislava dudağını ısırdı. Uzun saçları rengârenkti, koyu kırmızı şarabın üzerine düşen ışıltılı yakutlara benzeyen o derin, girdaplı kırmızı. Doğal kızıl altın rengi neredeyse kaybolmuştu, ancak adam bunu saçlarının arasından seçebiliyordu.

Renk değiştiriyor.

Sana ve diğerlerine bu acıyı dindirmeniz ve yaraya ne yapabileceğinizi görmeniz için çok minnettar olurum, dedi, ama yalnız kalana ve konuşma şansımız olana kadar toprağa girmeyi bekleyeceğim. Bununla yaşayabilir misin?

Zar zor.

Kirpiklerinin altından ona o bakışı attı, iş yapmak istediğini söyleyen, adamın gizli bir parçasının eğlenceli bulduğu bakış. Tanrım, çok güzeldi. Nasıl oldu da Senin gibi biri hayat arkadaşım olduğu için bu kadar şanslı olabilir miyim? Ben bir erkeğin olabileceği kadar sert biriyim ve sen nefesimi kesiyorsun.

Parmaklarını adamın çenesindeki gölgede gezdirdi. Çok çekici bir adamsınız ve beladan kurtulmanın yolunu çok çabuk bulacağınızı görebiliyorum.

Bu onun için yeni bir şeydi. Kimse onun çekici olduğunu söylememişti ama bu, onunla aynı fikirde olduğu anlamına geliyorsa kabul ederdi. Bu yüzden sahaya inmek için bekleyeceğiz.

Etrafını saran o serin toprağın düşüncesi neredeyse çok fazlaydı. Zengin mineraller ve gençleştirici toprak onu çağırıyordu. Bir an için toprağın içine battığını ve onu örtmesine izin verdiğini hayal ederken kirpikleri aşağı kaydı. . .

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve ona dikildi. Zengin mineraller mi?
Toprağı gençleştirmek mi? Kadın, ne yaptığını sanıyorsun sen? Ben Lycan'ım, Carpathian değil. Asla bu şekilde düşünmem.

Kızın yumuşak kahkahası aklından geçti. Denemeye değerdi. Ve ikiniz de öylesiniz.

Onu öpmek istedi. Bu düşünce bir anda aklına geldi. Ona, gözlerindeki kahkahaya ve hafifçe ayrılmış dolgun dudaklarına bakıyordu ve tek düşünebildiği onun tadına bakmaktı. O vahşi bal ve tarçın karışımını.

Karpat Dağları'ndan Rusya ormanlarına giderken onu da yanında götürmüştü. Elbette bunu bilmiyordu. Bu onun sırrıydı, onu ilk gördüğü anı yeniden yaşama ihtiyacı, onu ilk kez kollarına aldığı ve
zihninde tekrar tekrar oynattı. Vücudu onunkine değmişti ve hayatında bir daha asla başka bir kadın olmayacağını biliyordu.

Hayat arkadaşları hakkında hiçbir fikri yoktu, ama gerçek hissettiğinde bir şey. Uzun zamandır hayattaydı ve Branislava'ya kadar kendisi için bir kadın istememişti. Onda çok gizemli ve anlaşılması zor bir şeyler vardı. Onu gördüğü andan itibaren ilgisini çekmişti,
Müzik durduktan ve onu bırakmak zorunda kaldıktan sonra, kız sonsuza dek bedenine kazındı.

O akşam seni öpmediğim için sık sık pişmanlık duydum, diye itiraf etti Branislava.

Yüksek sesle inleyebilirdi. Elbette onun düşüncelerini okuyordu. Branka, benim gibi bir adam için fazla masumsun. Misafirimiz varken bana böyle şeyler söyleyemezsin. Yalnız kalana kadar bekle.

Parmakları tekrar saçlarındaydı, dokunuşu vücuduna küçük ateş okları gönderiyordu - acıdan başka bir şey hissetmemesi gereken vücuduna.

Herkes bana Bronnie derken senin Branka demen hoşuma gidiyor.

Ona gülümsedi. Sen benim için her zaman Branka olacaksın. Ya da mon chaton féroce.

Ona kaşlarını kaldırdı. Sert olabilirim, ama bir kedi yavrusu? Ve Fransız? Bu Fransızca, değil mi? Kaç dil biliyorsun?

Birlikte geçirdikleri anın tadını çıkararak ona sırıttı. Pençeler. Tükürüyor. Benimkini. Ve yaklaşık on tanesi çok iyi ve diğer beşiyle idare edebilirim. Carpathian'ı da sayarsan on bir oldu.

Gözlerini devirdi, ama ona pençe atmadı ya da tükürmedi, bunu bir zafer olarak kabul etti.

Fen, "Siz ikiniz birbirinizle flört etmeyi bitirdiğinizde sorumuzun cevabını düşünebilirsiniz," dedi.

"Ne sorusu?" Zev sordu.

"Evet, ben de aşağı yukarı öyle düşünmüştüm. Sen çok beynin kısa devre yaptı."

Dimitri küçük bir alaycı homurtu çıkardı. "Büyükannen ve annenle ilgili o çok önemli bilgileri nerede bulabiliriz, asıl soru bu. Skyler, Tatijana ve

Bronnie'nin de bizim gibi karışık kandan çocukları olabilir."

"Neden kanları karışık olsun ki?"

Fen inledi. "Gerçekten aklını kaçırmışsın kurt adam.

Tamamen." "Az önce bana 'kurt adam' mı dedin?" Zev

talep etti. "Ben

kalkıp kıçını tekmeleyeceğim."

"Fen." Tatijana odaya süzüldü. "Böyle bir zamanda Zev'i kışkırtarak ne yapmaya çalışıyorsun? Yapamaz mısın hasta olduğunu gördün mü?"

Zev dramatik bir şekilde inledi ve bir elini karnının üzerine koydu.

Tatijana Fen'e ters bir bakış fırlattı ve aceleyle yanına gitti. Kız kardeşine sarıldı. "O nasıl?" Sen nasılsın? Çok endişelendim.

Branislava yüksek sesle, "Dinlenmesi ve tekrar toprağa girmesi gerekiyor," diye cevap verdi. Biliyorum, Tatijana. Seni endişelendirdiğim için özür dilerim. Elimden kayıp gidiyordu ve ona odaklanmam gerekiyordu.

Kendini kötü hissetme. Fen olsaydı ben de aynısını

yapardım.

Bana onun hayat arkadaşın olduğunu söyledin ve nasıl olduğunu bilmesem de sana inandım.

Zev kulağa çok gerçekçi gelen bir inleme daha çıkardı ve bu da Fen'e her iki kadından da kara bir bakış kazandırdı.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Fen dedi ki. "Numara yaptığını göremiyor musun?"

Dimitri kardeşine kıs kıs güldü. Şimdi başardın. Adam yere kan damlayan bir kahraman, bir delik

ve sen onun acısıyla kadınlara karşı alay ediyorsun. Senin derse ihtiyacın var, kardeşim.

Tatijana, "Fen, bir adam ölümün eşiğindeyken birazcık merhamet gösteremiyorsan, beni dışarıda beklemeni öneririm," dedi. "Üzgünüm, Zev. Ona ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Tanrı aşkına," diye patladı Fen. "Zev, umarım yarın bayılırsın, çünkü eğer bayılmazsan, ahırın arkasına götürülüp ağabeylerin ne demek olduğunu öğreneceksin."

Kendin için o çukuru daha da derin kazıyorsun, diye yorumladı Dimitri, eğlencesi artarak.

Tatijana Fen'in saçlarını yakamadan önce, ki bunu her an yapacakmış gibi görünüyordu, Skyler içeri daldı. O da kendini Dimitri'nin kollarına attı ve onu öptü. "İnanılmazsın. İnanılmaz ve inanılmaz. Sana sahip olduğum için çok şanslıyım."

Dimitri ağabeyine muzaffer bir bakış gönderdi. Bunu duydunuz mu? İnanılmaz ve inanılmaz. Bana sahip olduğu için çok şanslı. Tatijana senin hakkında ne dedi?

Zev kahkahalarını güçlükle zapt edebiliyordu. "Dimitri neden bu kadar şaşırtıcı?"

"Bana dedi ki, sanki bizim birlikte çocuk sahibi olabilirler." Yarayı incelemek için Zev'in üzerine eğildi.

Zev'e göre Tatijana ve Branislava onun için kenara çekildi. Skyler her iki kadından da çok daha gençti ama şifacı olduğu biliniyordu.

"Neden uyanmana izin verdiler ki?" Skyler arkasını döndü ve Fen'e ters ters baktı. "Ormandan çıktığına inanmaya başlamamız için en az iki ya da üç ay daha toprak altında kalması gerektiğini söylemiştim."

Fen kendini savunmadı. Onun yerine özür diledi. "Biliyorum Skyler. Özür dilerim. Yardım etmek için yapabileceğin bir şey var mı? Çok acı çekiyor."

Zev, Fen'in tepkisinin gerçek olduğunu anlayabiliyordu. Fen tüm alayları bir kenara bırakmış ve genç kadına odaklanmıştı.

"Fen, o kadar da kötü değil," dedi Zev.

Fen ona uyarıcı bir bakış attı. Yardım edebilir. Ve sen küçümsesen de küçümsemesen de acını hissedebilir. O hayatını kurtardı.

Elbette Zev bunu biliyordu. Ejderha Arayıcı kadınların en genci olabilirdi ama yetenekli, güçlü ve kararlıydı. Onun acısını hissedebildiğini fark etmemişti.

Anında acıyı uzaklaştırmak için elinden geleni yaptı, böylece kız ona dokunursa onun gibi canı yanmayacaktı.

Teşekkür ederim, dedi Dimitri basitçe. Zayıf olduğunuzda bunu yapmanın kolay olmadığını biliyorum.

Skyler hepsini görmezden geldi. Yere çöktü, ruhu saf, beyaz-sıcak şifa enerjisi olarak bedenini terk edip Zev'in bedenine girdi. Sıcaklık karşısında şok olmuştu. Kadının damarları ve dokuları dağlayıp mühürlediğini hissedebiliyordu. Zev'in içine girdiği anda acı azaldı ve Zev onun yumuşak sesini zihninin bir yerlerinde duyabildi.

Yırtılmış, çiğ ve acı veren şeyleri
iyileştirmek ve geri kazanmak için
ateşten yararlanıyorum.
Hayat olan ışık, mühürleyen ateş,
Gücünü her bir kap mührüne gönderiyorum.

Fen dişleriyle bileğini yırttı ve damlayan kanı Zev'in ağzına tuttu. "Sana özgürce teklif ediyorum kardeşim. Hayatta kalmak için ihtiyacın olanı al."

Zev'in vücudu aniden aç kalmış gibiydi. O ana kadar bunun farkında bile değildi. Fen ve Dimitri'nin kendisine ve Branislava'ya iyileşme sürecinde destek olmaları için kan vermek üzere düzenli olarak dinlenme yerine geldiklerini biliyordu. Açlıktan ölmemesi gerekiyordu ama vücudundaki her hücrenin, her organın o kan akışını beklediğini hissedebiliyordu.
hayat veren antik kan.

Yeterince aldığını anladığında içgüdüsel olarak dilini yırtığın üzerinde gezdirdi ve şaşkınlıkla Fen'in bileğindeki kanamanın durduğunu ve yaranın kapandığını gördü. Bu, geçtiğimiz yıllarda birkaç kez kullanabileceği harika bir numaraydı.

"Teşekkürler," dedi. "Benim için yaptıklarına minnettarım, Fen."

Tatijana elini Fen'e uzattı. "Zev konusunda gerçekten kötü niyetli olmadığını biliyordum," dedi yumuşak bir sesle.

Fen elini onun ağzına götürdü. Bundan hoşlanmadım leydim. Başka bir yol bulmalıydım. Eğer yarın gece ölürse. . .

Düşünme. Düşünme. Söylemeyin. Evrene yaymayın. Bunu tartışmıştık. Sen ve Dimitri, Mikhail ve tüm savaşçılar konseyi ile tartıştınız. Onlar bizim başka seçeneğimiz yok, ve eğer hayat kurtaracaksak, belki de yok. Prens asla böyle bir risk almazdı. başka bir seçenek olmadığına inanıyordu.

Her zaman başka bir seçenek vardır, dedi Fen. Ne yazık ki hiçbirimiz onu bulamadık. Zev'i uyandırmak tam oradaydı ve Bu çözüm olarak ortaya konduktan sonra kimse başka bir çözüm için uğraşmadı. Sesi acı geliyordu.

Fen. Onun adını zihnine fısıldadı, onu sıcaklık ve sevgiyle sardı. Bu senin ona olan aşkın ve korkun. Sen daha iyi bilirsin. Mikhail uyanmaya karar vermeden önce bu olaya akla gelebilecek her açıdan bakmış olmalı. Zev.

Biliyorum. Fen elini yüzüne sürdü. Haklısın. Ama bir de ona bak. Skyler her seferinde kanamayı durdurmak zorunda kaldı. Tek seferinde onu kan verebilecek kadar yüzeye yaklaştırdık. Ve şimdi her yeri kanıyor.

O burada. Ve onunla ilgileniyor, Tatijana güvence verdi.

Ama bunun ona verdiği zarara baksana. Fen başını salladı. "Fen." Zev onun adını çok yumuşak bir şekilde söyledi, ama sesi emrediyor. "Bu benim seçimim." Branislava'nın parmaklarının kendi parmaklarının etrafında sıkılaştığını hissetti. "Bizim seçimimiz," diye düzeltti. "Benim için her şeyi ortaya koydun ve ikimiz de yardım etme şansını kullanmak istediğimizi güçlü bir şekilde hissediyoruz."

"Bundan hoşlanmak zorunda değilim," diye tersledi Fen. Topuklarının üzerinde döndü ve gitti.

Dimitri elini Zev'in omzuna koydu. "Senin hakkında ne hissettiğini biliyorsun. Eminim o da senin hayatın boyunca olduğun gibi her zaman aşırı korumacı olmuştur."

Zev ona sırıttı. "Çitin bu tarafı farklı."

Dimitri omuz silkti. "Buna alışkınım ve onun için önemli olduğum için böyle davrandığını biliyorum. Bu yüzden onun kendi işini yapmasına izin veriyorum ve sonra kendi yoluma

gidiyorum."

Tatijana eğilip Branislava'nın yanağından öptü. "Bir dahaki sefere görüşür müyüz?"

Branislava başıyla onayladı. "Ona iyi bak." "Bakacağımı biliyorsun."

Skyler, Zev'in karnında açılan deliği iyileştirmek için elinden gelenin en iyisini yapmak için enerjisinin çoğunu kullandıktan sonra solgun ve titreyerek kendi bedenine geri döndü. Dimitri Onu hemen kollarına aldı ve iyileşmesi için kan verirken onu koruyarak kucakladı.

"Tek başına iyi misin?" Dimitri Branislava'ya sordu.

Branislava başını salladı. "Bir şeye ihtiyacımız olursa ararım. Teşekkür ederim, Skyler. Git kurtlarınla eğlen."

"Gitmeden önce," dedi Zev. "Büyükannem ve annem hakkında şüphelendiğimiz şeylerin doğru olup olmadığını nasıl öğreneceğiz?"

"Mikhail, elbette. Eskilere sorabilir." Dimitri elini kaldırdı ve bir kolunu Skyler'a dolayarak odadan çıktı.

Zev doğrulmak için hamle yaptı ama Branislava bir elini göğsünde tuttu. Teslim oldu ama ilişkileri hakkında ciddi bir tartışma yapacaklarsa orada yatmak hoşuna gitmiyordu. Elini onunkinin üzerine koydu ve onu esir aldı.

"Biliyorum, görevini yerine getirmen gerekiyormuş gibi hissediyorsun. Koyunların arasındaki bir kurt gibi davranmamı engelliyor ama Branka, kontrol bende ve kendini kapana kısılmış hissetmene gerek yok."

"Ruhlarımız birbirine ait. Bana bağlanma ritüelinin sözlerini söylediğinde, sonsuza dek birbirimize bağlanmış olacağız ve geri dönüşü olmayacak," diye açıkladı. "Bu güce sahipsin. Seni terk etmem mümkün değil."

Elinin arkasından dirseğine kadar kolunu ovdu, dokunuşu yatıştırıcıydı. "Mon chaton féroce. Ben kafeslere inanmak. Seni ne kadar yanımda istersem isteyeyim, sen de aynı şeyi istemelisin. Beni tanımıyorsun, Branka."

Başını salladı. "Zihninin içinde zaman geçirene kadar ben de öyle düşünmüştüm. Sen iyi bir adamsın ama biraz

korkutucusun. Bu fikir

Bu kadar baskın biriyle birlikte olmak ürkütücü." Kıyafetinin altından göğsüne dokundu. "Karpatyalılar yara izi bırakır, ne söylenirse söylensin, eğer yara yeterince kötüyse ve zamanla iyileşir."

Kirpikleri aşağı indi ve gözlerini ondan kaçırdı. Kalbi tersine döndü. Kolunu okşamaya devam etti. Ona sarılamazdı. Korkularını öpüp yok edemezdi ya da hayat arkadaşı oldukları gerçeğini ortadan kaldıramazdı ve ona ne kadar güvence verirse versin ona bağlı olduğunu biliyordu. Onun yerinde olmayı hayal bile edemezdi. Sürüsünün rahatlığına rağmen, çocukken bile her zaman son derece bağımsız olmuştu. Baskın doğası, kimsenin onun yerine geçmesine izin vermezdi.
üzerinde kontrol sahibi olmasından korkan bu kadın, onun kaderini kendi ellerinde tutuyordu. Bu iki yönlü bir yoldu.

"Branka," dedi nazikçe. Samimiyetle -hatta şefkatle, birine karşı böyle bir duygu hissedebileceğinin farkında değilken. "Bana bak. Bana gerçekten bak. Haydut sürüleriyle pek çok savaşa girdim. Pek çok kez savaştım Yalnızım ve defalarca yaralandım. Bedenim bir yol haritasıdır. Senin ya da benim vücudumdaki yara izlerinden korkmuyorum. Birlikte geleceğimiz hakkında endişelenmeyi bırak. Bir günde bir gün alalım
zaman."

Uzun bir süre sessiz kaldı ve sonra ona gülümsedi. "İyi geceler. Her seferinde bir gece geçireceğiz."

dpgroup.org

4

Z Ev, bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun sesiyle uyandı. Bir doğa şarkısı. Bu sesi nasıl duyabildiğini merak etti.
toprağın altında, evi olarak tasarlanan evin altında çok derindeydi. Hareket etmek ya da gözlerini açmak istemiyordu. Branislava'yı kollarına aldı ve uyanışının ilk anında, yağmurun müziği ve yanında kıvrılmış yumuşak bedeninin sıcaklığıyla o an mükemmeldi.

Saçlarının kokusunu içine çekti, yumuşak ipekler üzerine dökülüyordu. Çıplaktı, onunla ten teneeydi ve
onu daha önce hiç tanımadığı kadar tanıdı. Vücudu
En derin uykusunda bile bu onun en güçlü içgüdüsüydü çünkü. Bir bacağı onunkinin üzerindeydi ve avucuyla onun göğsünü, aldığı her nefeste yükselip alçalan yumuşak, tatlı bir tümseği tutuyordu.

Kızın uyanık olduğunu fark etti ve tıpkı onun gibi hareket etmedi. O da bu mükemmel anı bozma riskini almak istemiyordu. Gözlerini kapalı tuttu, sadece
onu tutuyordu. Altındaki toprağın kalbinin ince atışını hissedebiliyor, toprak boyunca uzanan ve tüm yaşamı besleyen damarları ve atardamarları beslemek için aşağı akan suya doğru uzanıyordu. Onlar gezegenin yaşam döngüsünün bir parçasıydı.

"İki yılımı toprağın beni rahatlatmasına izin vererek geçirdim."
Branislava fısıldadı. "Bana seslenen kalbini dinleyerek uzandım. Verdiği sıcaklık beni bütün hissettirdi. Buz mağarasında çok üşümüştüm. Tatijana soğuğu içine çekebiliyordu ama ben çekemiyordum. Burada, toprağın altında, kendimi bütün hissediyorum. Sıcak ve güvendeyim. Başka hiçbir şeyin beni

öyle hissediyorum." Kımıldadı, omzunun üzerinden ona bakmak için başını çevirdi. "Yanılmışım."

Dudaklarını Branka'nın başının üstünde gezdirdi. "Güvende olmak yaşamak değildir, Branka."

Gülümsedi ve başını adamın koluna yaslayarak arkasına yaslandı. "Hayır, değil. İlk tanıştığımız o gece seni duydum. Hayat arkadaşımın yakınlarda olduğunu sadece dünyanın kalbinin davul sesinden anladım. Toprak Ana beni uyandırdı, hayatı kucaklamam için beni dürttü.
Uyandığımda bir ısrar vardı ve biliyordum. Tatijana'nın beni orada istediğini bildiğim halde kutlamaya katılmayacaktım ama seni çok yakınımda hissediyordum. Ruhum seninkine ulaştı."

İtirafını yumuşak, müzikal sesiyle yaptı, yağmur onun orkestrasıydı. Onu saatlerce dinleyebilirdi, sesinin o yumuşak dönüşünü, bir şekilde içine ulaşan ve kalbini saran o mükemmel notaları.

"Ama sen geldin." Çenesiyle hafifçe başının tepesini okşadı. Yumuşak saçları sert gölgeye takıldı.
Çenesi boyunca, tıpkı ruhlarını ördüğü gibi onları da birbirine örüyordu. "Neyle karşı karşıya olduğunu bildiğin halde yine de geldin ve benimle dans ettin. Bu çok cesurcaydı."

"Seni görmek istedim, Zev. Sana dokunmak ve nasıl tepki vereceğimi hissetmek istedim."

"Ne öğrendin?"

"Seninle güvende olabileceğimi."

Kadının sesindeki gülümsemeyi, küçük bir alay notasını duydu. Hırladı ve başını onun boynuna doğru yaklaştırdı, ağzı yumuşak teninin üzerinde fısıldıyordu. Onun ani durgunluğunu, hızlı nefes alışını hissetti. Boynuyla omzu arasındaki yumuşak, tatlı noktayı ısırdı, sadece onu inletecek kadar sertti, sonra güldü.

"O kadar da güvende değilsin, kadın."

"Zev, Mikhail'in seni iyileştirmeye çalışmasına izin vermeden önce ruhlarımızı serbest bırakmasını istediğini biliyorum ama bunu yapmaman benim için çok önemli. Tatijana ve Skyler Ejderha Arayıcı. Annemin kardeşi Dominic, burada

onun hayat arkadaşı. O bir Ejderha Arayıcı. Soyumuz eski ve güçlüdür."

Yavaşça doğrulup gerindi, vücudunun güzel hatları sadece onun gece görüşüyle görülebiliyordu.
Dinlendikleri yerin mutlak karanlığı. O uyanmadan önce toprağı açmıştı ama üstlerinde duran ev onları yağmurdan koruyordu.

Hemen giysilerini giymedi ama sol göğsünden sağ göğsüne uzanan kabarık yara izini görmesine izin verecek kadar ona doğru döndü. Her iki uç da yumuşak kıvrımların üzerinden yukarı doğru uzanıyordu. Uzandı ve bir göğsünün ucundan vadiye doğru inen ve tekrar diğerinin ucuna çıkan yara izini nazikçe takip etti.

"Bir gün sana vücudunun benim için ne kadar güzel olduğunu göstereceğim," diye söz verdi, bu kadar zayıf olduğu için pişmanlık duyuyordu.

Sanki adam onunla hava alışverişinde bulunmuş gibi bir nefes aldı,
ve tekrar nefes alabildi. Başını salladı -kendini toparlamış gibiydi- ve sonra işine geri döndü,
elini sallayarak uzun saçlarını örüyordu.

"Eğer orada bir şey olursa, dördümüz seni geri çekebiliriz. Skyler bu fikri ortaya attı ve Tatijana ile konuşarak bunun mümkün olup olmadığını sordu. Tatijana Dominic'e gitti ve o da
olduğunu kabul etti. Aynı kanı paylaşıyoruz ve ruhlarımızı birlikte dokuyabiliriz."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Kesinlikle olmaz. Bunu yasaklıyorum. Hayır, Branka." Delirmiş miydi? Hepsi deli miydi? Eğer ölürse, sadece Branislava'yı değil, kız kardeşi ve Fen'i, Dimitri ve Skyler'ı, amcası ve hayat arkadaşını da yanında götürecekti.
"Hayır." Ciddi olduğunu anlaması için tekrar söyledi. "Bu konuda tartışma yok."

"Zev, eğer sen ölürsen, benim için hayat yok. Ben sahipsizim. Seni takip etmeyi seçersem, hiç bilmediğim bir dünyada tek başıma kaybolurum. Burada kalırsam, gölgeli, yarım bir hayat yaşayacağım. Kaybetmeyeceğimizden emin olmak için bildiğim tek yol bu.

sen."

Derin bir nefes aldı ve bir süredir çektiği acı
Bir açıklık beklerken ona çarptı ve ilk gerçek hava akımını elinden aldı. Darbeyi içine çekti ve zihninin üzerinde hiçbir kontrolü olmadığı şeyi kabul etmesini bekledi.

Branislava yumuşak bir sesle ve meydan okurcasına, "Hayat arkadaşım için savaşmaya hakkım var ve eğer ailem benimle savaşmayı seçerse, bu onların bileceği bir şey," dedi.

Yavaşça doğruldu ve temiz ve taze olduğunu, duştan yeni çıktığını ve tamamen giyinik olduğunu hayal etti. Düşündüğünden daha kolay olmuştu. "Hayır." Hareket etmek zorundaydı, kendi başına yüzeye çıkmak zorundaydı. Vücudunun taze bir suya ihtiyacı vardı.
ama Branislava uyumadan hemen önce ona daha fazla kan vermişti ve bu akşam beslenmesi gerekecekti.

Branislava da tamamen giyinik bir şekilde onu yüzeye kadar takip etti. Buna pişman olmuştu. Aralarındaki mükemmel anı bir tartışmayla bitirmek istemiyordu ama tüm Ejderha Arayıcı soyunu yok etme riskini de göze alamazdı. Ailesinin, Fen ve Dimitri'nin ve kendisine yabancı olan amcasının cömertliği şok ediciydi. Kendisi de insanlar onu öldürür, Moarta de argint'e -gümüşle ölüm-mahkûm eder ya da melez olduğu için peşine düşer ve öldürmeye çalışırdı. Kendini savunurdu ve nehirlerden kan akardı.

Evin içinde sessizlik içinde ilerlediler. Adam onun biraz önündeydi, hareket ederken sarsıntı olmaması için dişlerini sıkıyor ve vücudunu olabildiğince akıcı tutuyordu. Toprağın zengin mineralleri içinde yatmak ona çok yardımcı olmuştu. Branislava ona yakın duruyordu ama aynı sessizliği koruyordu. Onun sessizliğine güvenmiyordu.

Branka'sı evinde sessizlik içindeydi. Bu bir teslimiyet ya da boyun eğme değildi, bu onun geri çekildiği değil, güçlendiği yerdi. Yüzyıllar boyunca bir tutsak olarak, bir ejderha şeklinde buz mağaralarına hapsolmuş, öz babasının kötülüğünden kaçamamıştı. Orada, Tatijana'yla birlikte, o sessizlik kozasının içinde yaşamıştı ama zihni etrafındaki her şeyi emmişti.

Babasının her kurbanından, hangi türden olursa olsun, bir şeyler öğrenmeye çalışmıştı. Dil, kültür, tarihin geçişi, nasıl savaşılacağı, nasıl hayatta kalınacağı. Zihni her zaman meşguldü. Zev çok emindi, orada, sessizliğin içinde, zihni şu anda çok meşguldü.

Fen ve Dimitri onları taş evin hemen dışında karşıladı. Orman gecenin mavi-siyah rengine bürünmüştü. Hızla esen fırtına ağaçları kristal damlalarıyla pırıl pırıl bırakmış, bulutlar rüzgârla birlikte geçip giderken yıldızlar parıldamaya başlamıştı.

"Her şey yolunda mı?" Fen sordu.

Branislava başını salladı.

Zev ona en sert ve korkutucu kaşlarını çattı ve başını iki yana salladı. "Hiç de değil. Bir şeylerin ters gitmesini engellemek için tüm ailesinin bana bağlanacağı gibi saçma bir fikri var. Dimitri, buna senin Skyler da dâhil. Aslında bu fikri o tasarladı. I
kesinlikle yasaklıyorum." Sadece vurgulamak için Branislava'ya bir kez daha ters ters baktı.

Dimitri'nin uzattığı bileği almak için uzandı, hareketi sıradan bir hareketti. Zev'in vücudundaki tüm kaslar harekete geçmek için kasıldı, içini kızgın bir öfke kapladı. Kurdunun tepkisi tamamen beklenmedikti ve içinde yükselen vahşiliğe hazırlıksızdı. Ağzındaki sıcak kan patlamasının tadını aldı, düşmanının kokusunu içine çekti, görüşü
renklerle bantlama.

Kesin şunu. Sesi alçaktı ama bir emir taşıyordu. Ben Dimitri'den besleniyor. Kardeşin-akraban. Bu doğal ve doğru bir şey ve beyninizle düşünmeniz gerekiyor, ... um ... bilirsiniz. Wolfie'yi mağarasına geri koymalısın.

Gülüşü fokurdadı, bulaşıcı ve güzeldi, bir neşe dalgası gibi adamın içine yayıldı. Bir kez daha onu kurtaran onun mizahı oldu. Bu kez de onun mizahı onu kurtardı.
onunla gülmek. Wolfie mi? Gerçekten mi? Muhtemelen kendi ... um.

Kurt geri çekildi ve kıskançlık gibi çok çirkin bir özelliğe karşı bu kadar savunmasızken onu uzak tuttuğu için kendini daha güçlü hissetti. Bunu kabul etmeyi bile reddetmişti.

Bu kadar önemsiz bir duyguyu hissedebiliyordu, ama işte oradaydı, yoğun ve talepkâr. Kadın haklıydı, adam kesinlikle . . . um. Tekrar güldü, onu kendi başarısızlıklarından kurtardığı için minnettardı.

Başarısızlık değil. Birbirimize bağlı değiliz. Tepkin ilkel. Sen bir yırtıcısın Zev, çok ölümcül bir yırtıcısın ve seni her zaman kurtaran şey içgüdülerin oldu. İçgüdün beni korumak ve diğer tüm erkekleri benden uzak tutmak.

Bu çok doğal.

Zev, Fen'in uzattığı bileği tuttu ve hayat veren şeyin tadını çıkardı.

açlık çeken hücrelerine ve yaralı organlarına akıyor. Dimitri hayat arkadaşına delicesine aşık. Diğer kadınların yaşadığını fark ettiğini sanmıyorum. Daha çok, ben onun kafasının içindeyim. Seni kız kardeşi gibi görüyor. Bu doğal değil.

Gülüşü bir okşayış gibi onun üzerinde gezindi. Beni ayin sözleriyle sahiplenip ruhlarımızı birbirine bağlayana kadar tepkinin büyük olasılıkla bu olacağını bil. Wolfie ilkel bir mağara adamı öfkesiyle dışarı fırlayacak ve ben dahil herkese hırlayacak.

Harika. Ya Lycan konseyinin bir üyesi aç gözlerle ona bakarsa? Neredeyse inleyecekti. Bu da işe yaramazdı.

Kadın, sen benim ölümüm olacaksın.

Ya da kurtarıcın, diye mırıldandı usulca.

"Sakın isteklerime karşı gelmeye cüret etme," diye yüksek sesle bağırdı, tüm mizah aniden kayboldu, kurdu ona alfanın o keskin, alçak, şiddetli tonunu verdi.

Kendini sessizliğe gömdü. Dimitri'nin Skyler ve onun çılgın planı hakkında hiçbir yorum yapmadığını fark etti. Dimitri'nin taş suratından hayat arkadaşının deliliğine katılıp katılmadığını anlamak imkânsızdı. Dimitri mantıklıydı ve kadının önerdiği şey hiç de mantıklı değildi.

"Buna hazır mısın?" Fen'in ses tonu acımasızdı.

"Olabileceğim kadar hazırım," dedi Zev, Branislava'ya bir uyarı bakışı daha atarak.

Branislava ona esrarengiz bir gülümseme gönderdi ve havalandı. Onun yumuşak ve kolay kalkışına hayran kalmıştı. Zarif bir dansçının sıçrayışıyla sıçradı ve bunu yaparken küçük bir baykuşa dönüştü. Onunla ilgili her şey büyüleyiciydi. Her şeyi. O
Sesini, hareketlerini, mizah anlayışını ve kırılganlığını seviyordu. Onun inatçı çizgisine o kadar da hayran değildi.

Fen onu güçlü kollarıyla yakaladı ve kendini güçsüz hissetmesine neden oldu.
Yaraları bebek adımları atamayacak kadar ağırmış gibi dolaştırılmak biraz aşağılayıcıydı.

Branislava, yaralarınızın çok ağır olduğunu hatırlattı.

Onun hakkında ne yapacaktı? Mikhail'e sorarsa Aralarındaki ruhlar örgüsünü kaldırmaya kalkışırsa, onaramayacağı kadar incinecekti. Derin bir nefes aldı. Hayatta kalmak zorundaydı. Başka bir seçeneği yoktu. Mikhail ve Gregori yarasını iyileştirmek için ne yapmayı planlıyorsa planlasın, Branislava için hayatta kalabilecek kadar güçlü olmalıydı. Branislava'nın hayat şansını elinden almayacaktı.
ondan uzakta.

Hayatı boyunca kilit altında tutulmuştu, bir mahkumdu ve şimdi özgür olduğuna göre, onun
hayat mutlulukla doluydu. Yaşamaya ihtiyacı vardı. Kararlılık içinde derinlere yerleşti. Ne olursa olsun diğerlerini riske atmayacaktı ama Branislava zaten ona bağlıydı. Hâlâ hayat arkadaşları hakkında pek bir şey bilmiyordu ama ondan uzak kalmaya dayanamıyorsa, onsuz zor zamanlar geçireceği mantıklıydı.

Fen onu başka bir mağaraya götürdü. Bu mağara savaşçıların odasından tamamen farklıydı. İçindeki her şey Mağara, içindeki oluşumların renklerinden
derin su havuzlarına. Biri oldukça sıcak, diğeri serin ve davetkârdı. Mağara büyüktü, ama boyut olarak yakın bile değildi.
savaşçının odasına.

Duvarlar Karpatlar ile çevriliydi, bazıları
Bazılarını tanıdı, bazılarını tanımadı. Tatijana, Skyler ve Dimitri, Mikhail ve Gregori'nin onu beklediği çemberin yakınında duruyordu. Yanlarında uzun boylu, geniş omuzlu ve uzun siyah saçlı bir adam duruyordu. Gözleri çarpıcıydı, garip, neredeyse metalik bir yeşildi, size baktığında insanın içini delip geçiyordu. Boynundan yüzüne doğru uzanan yanık izleri vardı. Bu Branislava'nın amcası olmalıydı. Yanında çok daha kısa boylu bir kadın vardı.
En vahşi ormanda bile şifalı bir mağaradan daha çok evi olurdu. O da aynı şekilde hissediyordu.

Mikhail onu selamlamak için öne çıktı ve kollarını kavuşturdu. "İyi karşılaştık, akraba kardeş," dedi. "Size büyük bir minnet borçluyuz. Bu kolay bir iş olmasa gerek.
kararı."

Zev, prensin içinden güçlü bir elektrik akımı gibi güç aktığını hissetti. "Eğer bir savaşı önleyecekse, bu tek savaş olur." Prensin kollarını aynı güçle kavradı,
buna hazır olduğunu anlatmaya çalışıyordu.

Mikhail, Gregori'nin de onu selamlamasına izin vermek için geri çekilmeden önce başıyla onayladı.

Gregori onu şaşırtarak aynı savaşçı saygısını gösterdi ve kollarını kavuşturdu. "Bir dostu ve kardeşi selamlıyorum," dedi resmi bir şekilde.

Zev güçlü tutuşa karşılık verdi. "Hadi şu işi bitirelim."

Gregori başını salladı. "Fen bana senin kalan son Karanlık Kan olduğuna inandığını söyledi. Eğer öyleyse, her şeye dayanabilecek kadar güçlüsün Zev. Soyun halkımız tarafından saygı görüyor. Bu bir efsanedir."

Zev, Gregori'nin ona cesaret verdiğini anladı ve bunu takdir etti. İki adamın iyileştirme yeteneklerinin birleşiminin gücüne dayanabileceğine çoktan karar vermişti. Başını eğdi ve geri çekildi. Yapması gereken bir şey daha vardı.
Bu gece ölmeyecekti ama yine de ...

Döndü ve onu kız kardeşinin yanında buldu. Branislava. Dik duruyordu, çenesi yukarıdaydı ama çok solgundu. Eli Tatijana'nın elinin içindeydi ve Tatijana hafif bir titreme hissetti
vücudunda koşuyordu. Vücudunun onu yüzüstü bırakmamasını diledi.
Ondan sadece bir metre uzaktaydı, ama aradaki mesafe önünde kilometrelerce uzanıyor gibiydi. Ona ulaşmak için ne gerekiyorsa yapardı.

Düz ve dik yürümeyi başardı, attığı her sarsıcı adımın vücuduna mide bulandırıcı acı dalgaları gönderdiğini belli etmedi. Ona konsantre oldu. Sadece ona. Onun kadınına. Tam önünde durdu ve iki elini de avuçlarının içine aldı.

Bunu birlikte yapacağız, mon chaton féroce, ve seni hayal kırıklığına uğratmayacağım.

Sertçe yutkundu ve başını salladı, bakışları onunkilere yapışmıştı.
Birkaç kez başını salladı. Dayanılmaz acıyı ve vücudundan akan kan hissini görmezden gelerek eğildi. Vücudunu tekrar. Onu öpmesi gerekiyordu. Onun çenesini yakaladı ve dudaklarını nazikçe onunkilere değdirdi. Dudakları onunkilerin altında titredi, yumuşak, sıcak ve davetkârdı. Hepsi buydu, en ufak bir dokunuş, ama onu hayatı için savaşmak için her nedeninin tam önünde durduğuna ikna etmek için yeterliydi.

Uzun süre ona baktı, kokusunu içine çekti,
Balla karıştırılmış tarçının o bağımlılık yapan lezzetini tadarak, onları bu durumdan kurtaracağına inanmasını istedi. Başını salladığında ona gülümsedi, döndü ve Mikhail ile Gregori'ye doğru ilerledi. Kan, bembeyaz olan gömleğini ıslatmıştı. Tıpkı onlar gibi o da bunu görmezden geldi. Gömlek
Lycan ve Karpatyalılar arasında bir savaş başlatma girişiminin arkasında kimin olduğunu araştırmaya hazır olmadığına dair daha fazla kanıt.

Fen ve Dimitri Zev'in taş yatağa uzanmasına yardım ettiler. Yüzeyin sert ve pürüzlü olacağını düşünmüştü ama öyle değildi ve içine yerleşti. Ne bekleyeceğinden emin değildi ama sadece küçük bir hareket bile

onu yordu. O kadar rahattı ki uyuyakalmaktan korkuyordu. Fen'in ellerinin gömleğinin düğmelerini açtığını ve yarasını ortaya çıkardığını hissetti ama ona bakmadı.

Hem Fen hem de Dimitri bir tür selam vermek için onun omzuna dokundular ama ikisi de konuşmadı. Konuşmalarına gerek yoktu. Onların sevgisini, teklif ettikleri kardeşliği hissetti. Bir an için Tatijana zihnine dokundu ve sonra Skyler. Bir aileye sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştu. Aradan çok uzun yıllar geçmişti.

Gözlerinin arkasında bir yanma hisseden Zev onları kapattı. Aromatik mumların kokusunun farkına vardı. Yüzlercesi mağaranın içinde şifalı kokuların karışımıyla yanıyordu. Mikhail mağaranın kenarına çıktı.
Gregori'nin yanındaki pozisyona süzülmesiyle yükseltilmiş yatak. İkisini de görmek zorunda kalmadan yakınlıklarını hissetti. İki adamın birleşimi olağanüstü bir güç yayıyordu.

Odaya bir sessizlik çöktü. Midesinde yakıcı bir sıcaklık hissetti ve gözleri fal taşı gibi açıldı.
Gregori onun üzerinde durdu, ellerini kaldırdı, avuç içleri Karnındaki yara, Zev'in daha önce deneyimlediği hiçbir şeye benzemeyen beyaz-sıcak enerji. Gregori'nin elleri vücudundan on iki santim uzaktaydı ama ona kızgın bir demirle dokunuyor olabilirdi.

Odada bulunan Karpatyalılar ilahi söylemeye başladılar, dilleri kadim, sözleri güçlüydü. Dışarıdaki diğerleri
şifalı mağara, uzakta, sesleri birleşti
iyileşmesine yardımcı olmak için ayağa kalktı. Bütün bir topluluğun tek bir üyesini ölümden kurtarmak için bir araya gelebileceğini bilmenin rahatlatıcı bir yanı vardı.

Gregori'nin tek başına yarattığı ısı öylesine kavurucuydu ki, Mikhail'in bunu daha da artıracağı gerçeğini aklına bile getiremiyordu. İkisi bir araya geldiğinde ısının derecesini hayal bile edemezdi.

Mikhail alçak bir ses tonuyla konuştu.

Kaŋam kudejek kuntanak en Karpatiinak és kuntanak en hän ku pesänak. Prensin soyundan ve koruyucunun soyundan gelen nesilleri çağırıyorum.

Mağaradaki Karpatyalılar ona karşılık verdi.

It kule megem, oma kontak,*kaŋak* hän ku pusmak. Şimdi bizi dinleyin, eski savaşçılar, çağırdığımız şifacılar.

Mikhail derin bir nefes aldı ve kararına güvendi.

Kaŋam kudejek kuntanak Köd-verinak, kontak és hän ku pusmak päläpälä. Kara Kan soyunun nesillerini, savaşçıları ve şifacıları çağırıyorum.

Çevredeki Karpatlar geri çağırdı.

It kule megem, oma kontak,*kaŋak* hän ku pusmak. Şimdi bizi dinleyin, eski savaşçılar, çağırdığımız şifacılar.

Mikhail devam etti.

Juttanak kuntamet en Karpatiinak és kuntamet en hän ku pesänak és kuntamet Köd-verinak. Prensin soyu ile koruyucunun soyunu ve Kara Kan'ın soyunu birleştirin. It kule megem, oma kontak,*kaŋak* hän ku pusmak. Onları bir araya getir.

Salonda bulunanlar da aynı şekilde karşılık verdi.

It kule megem, oma kontak,*kaŋak* hän ku pusmak. Şimdi bizi dinleyin, eski savaşçılar, çağırdığımız şifacılar.

Mikhail ellerini Gregori'nin vücudunun iki yanına koydu.

Päläpälä mekenak tuli ku pusm és katt3nak hän ainaba jamatan ekänkak. Birlikte şifa ateşini ortaya çıkarıyoruz ve onu düşmüş kardeşimizin bedenine gönderiyoruz.

Karpat halkı karşılık olarak seslendi.

It kule megem, oma kontak,*kaŋak* hän ku pusmak. Şimdi bizi dinleyin, eski savaşçılar, çağırdığımız şifacılar.

Mikhail atalarının ruhlarına son bir yakarış daha ekledi.

Andak jamatan ekänkhoz wäke bekit kutni*ŋamaŋ* takkapet. Ölen kardeşimize bu sınava dayanması için güç ver. Pusmak jakamaka és sayedak hängem wäkeva ainaval, kont o sívanak, és umuš käktäveritkuntaknak. İyileştir onu

yaralarını saracak ve onu güçlü bir beden, güçlü bir kalp ve birleşik soyumuzun bilgeliğiyle dünyaya getireceğiz.

Karpatyalılar son bir çağrıyla karşılık verdi.

It kule megem, oma kontak, *kaŋak* hän ku pusmak. Şimdi bizi dinleyin, eski savaşçılar, çağırdığımız şifacılar.

Mikhail'in tüm vücudu bembeyaz parlıyordu, elleri ateşle parıldıyordu. Ateş ondan Gregori'ye sıçradı. Gregori'nin vücudu kaskatı kesildi ve sonra korkunç bir darbe almış gibi sertçe sarsıldı. Alevler kollarından aşağı aktı ve
parmaklarının üzerinde titredi. Elini Zev'in karnındaki deliğe daldırdı.

Zev'in tüm vücudu sarsıldı. Saf ateşin yakıcılığından kaçmak için çaresizce geri çekilen kurdun uluduğunu, uzak ve acı dolu bir çığlık attığını duydu. Karpatyalı tarafı kurda doğru sıçradı.
Kurt hızla uzaklaşırken ateşi temizliyordu. Vücudundan ter akıyordu, öyle ki tüm vücudu minik kan tanecikleriyle kaplanmıştı.

İki adama kadim soyların kanı aracılığıyla bağlı olan Zev, gücü bir tür ham elektrik yükü olarak hissetti. Gregori bu kadar büyük bir gücü kontrol altında tutmak için savaştı. Mikhail kendisinden yayılan saf enerjiyi tutmak için savaştı. Tüm Karpat halkı onun aracılığıyla birbirine bağlanmıştı ve Mikhail onların gücünü ve enerjisini bir mıknatıs gibi kendine çekiyordu. Sanki yüzlerce güneş yakılmıştı ve o hepsini taşıyordu.

"Onu öldürüyorsun," diye tısladı Fen. Dimitri'nin omzunu kavradı, parmak eklemleri beyaza dönmüştü. "Bu kadarı çok fazla, geri çekil."

Mikhail ona azarlar gibi bir bakış fırlattı. Fen arkasını dönmeye başladı ama yapamadı. Tatijana ona doğru uzandı,
Onu rahatlatmak için elini onunkinin içine soktu.

Skyler sırtını Dimitri'ye yasladı ve omzunun üzerinden ona baktı. Dimitri kollarını ona dolayarak bedenini kendi sığınağına çekti.

Gregori'nin ellerinden çıkan ışık odaya yayıldı, o kadar parlaktı ki birçoğu arkasını dönmek ya da gözlerini kapatmak zorunda kaldı. Birkaç kaya oluşumu patladı. Görevinden, Zev'in karnındaki korkunç delikten gözlerini ayırmadı ama ter içinde kaldı. Yüzünden küçük kan damlaları akıyordu. Işığı Zev'in bedenine yönlendirirken yüz hatları konsantrasyonla oyulmuştu.

Zev'in vücudu parlak kırmızıya döndü, sanki ateşi yükseldi ve artık onu kontrol edemiyordu. Saçları nemlendi ve vücudu kıvrandı ve tutuldu.

Zihni acıdan, daha önce hiç yaşamadığı bir ıstıraptan, iç organlarının yenilenmeye zorlanmasından, doğal olmayan ateşli bir ölümden ve yeniden doğuştan uzaklaştı.

"Onu kaybediyorsun," diye tısladı Mikhail. "O bir Karanlık Kan. Onun o parçasını, içindeki savaşçıyı çağır. Tirunul'un kan soyunu çağır."

Zev çok uzaklardan prensin konuştuğunu duydu ama sesi başka bir diyardan ona seslenen diğer seslerin arasında kaybolmuştu.

Saf beyaz enerjinin ateş topunun içinden geçtiğini, onu yakıp temizlediğini, dağladığını ve temizlediğini hissetti ama bu da uzaklaşıyordu.

Zev, savaşmalısın.

Bu Fen'di, talep ediyordu. İkna ediyor.

Hadi, kardeşim, bu senin zamanın. Sakın bırakma. Bu şeyi yenebilirsin.

Dimitri'nin sesini tanıdı - ya da tanıdığını sandı. Ateş onu tüketti, ciğerleri, kalbi ve aklı kalmadı. Kül olmuştu. Canlı canlı yandı.

Ben seninleyim, diye fısıldadı Branislava. Nerede olursan ol, ben hep seninleyim.

Yalnızdı, ruhunun örgüsü hala onunkiyle sağlamdı ve başkası değil. Etrafı ailesiyle, kaderlerini onunkiyle birleştirecek insanlarla çevriliydi ama o adamın istediğini yapmış, onun gücüne hayatını riske atacak kadar inanmıştı bir kez daha onunla.

Zihni başka bir âlemde gezinirken bile ona sıkıca sarıldı. Onları gördü, gölgeli figürleri, keskin gözleri ve vahşi ifadeleriyle uzun boylu savaşçıları. Yüzleri erkekleriyle aynı tutkulu kararlılıkla damgalanmış, güzel ve cesur kadınlar. Hepsinin tek bir düşüncesi, tek bir aklı vardı. Sadece tek bir amaç için bir araya gelmişlerdi; karnındaki korkunç yarayı iyileştirmek için.

Zihninde yabancı ama çok tanıdık bir şeyin ilk kıpırdanışını hissetti. Kanı ısındı, kaynadı, damarlarında sıcak, erimiş lav gibi aktı. Koyu ve güçlü olan kanı ateş tarafından alınmayı reddetti. Kanı zaten sıvı haldeydi ve ateş bunu değiştiremezdi. Beyaz-sıcak enerji yoluna çıkan her şeyi yok etti, bedenini ya ölmeye ya da küllerinden bir anka kuşu gibi doğmaya zorladı.

Kanı, onu hayatta tutmaya ve ateş topundan bir adım önde tutmaya kararlı bir şekilde vücudunda cesurca hareket etti
ona çarpıyordu. Kalbinin içine girdi ve tekrar dışarı çıktı, kalbi durmak istediğinde, hiç kimsenin görmediği veya farkında olmadığı yeraltı nehirleri gibi içinden geçti. Ciğerleri çalışmayı, hava bulmayı reddediyordu, o kadar yanmış ve hamdı ki çalışamıyorlardı.

Karanlık Kanlar asla pes etmez. Pes etmezler.
Son nefeslerine kadar savaşırlar.

Nefesi yoktu. Hava yoktu, sadece o-
Vücudunu yakıp kavuran bir ateş. Çoktan diğer âlemdeydi ve atalar tarafından kuşatılmıştı. Burada, o büyükannesini ve annesini bulabilirdi. Burada, efsanevi soyunun sonuncusu olan büyük büyükanne ve büyükbabasını bulabilirdi.

Sen sonuncu sıradasın. Sen kont o sívanak'sın, güçlü bir kalbin var. Bir savaşçının kalbine sahipsin ve
Bu gölgeler diyarında kalmayı seçtin. Sana ihtiyaç var.

Bu kez onunla kimin konuştuğundan emin değildi. O da Prens mi? Gregori? O kadar uzakta kaybolmuşlardı ki neredeyse onları unutacaktı. Eskiler o zaman. Kafası karışmıştı ama asla pes edecek bir adam değildi. Branislava ve kendisi için hayat istiyordu. Seçimi her zaman onun için yaşam olacaktı. O

onu mutlu etmek ve onunla bir ömür geçirmek için bir şans istedi.

Dahası, o bir savaşçıydı ve halkının ona ihtiyacı vardı. Her şey bu kadar basitti. İçinde derinlerde bir yerden yükselen gücü hissetti. Kararlılık ve
amacı. Halkının -her iki türün de- ona ihtiyacı vardı ve o da onları yüzüstü bırakmayacaktı. Kadını ona henüz hak etmediği bir inanç vermişti ve o da onu hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

Kurduna seslendi, bölündüğü sürece geri dönüş yolunu bulamayacağını biliyordu. İyileşmek ve hayatta kalmak için gereken buysa, ateşle yüzleşebilir, hatta onu kucaklayabilirdi.
Ona ihtiyacı olanlar. İçinde patlak veren kriz, bu güç tarafından üretilen güce dayanma yeteneğiyle ilgili değildi. Prens ve şifacı -kan bağı buna izin veriyordu- onun karışık kanının bir parçasıydı. İçindeki Karpatyalı, hayatı için şifacı ve prensle savaşmak üzere ayağa kalktı ama kurdun böyle bir şifa hakkında bilgisi yoktu ve Zev'i kendisiyle birlikte ateşin onlara ulaşamayacağı güvenli bir yere sürüklemeye kararlı bir şekilde hırlayarak ve savaşarak geri çekildi.

Zev alfaydı, kurdu kendi türü arasında baskındı. Güçlü ve tepkiseldi, hesaba katılması gereken bir güçtü ve
bir kez durduktan sonra geri çekilmeyi reddetti. Prens ve şifacı birbirlerine ne kadar uzun süre kilitli kalmak zorunda kalırlarsa, ateş de o kadar şiddetleniyordu. Zaman akıp gidiyordu. Prens ve
Savaşı kazanmak ya da kaybetmek onun elindeydi.

Orada, o başka diyarda, ölülerle çevrili, bedeni alevler içinde, Lycan tarafına uzandı,
kurdunu kucaklıyordu. Hiç tereddüt ya da endişe duymuyordu. Onun karanlık kanı ve kardeşlerinin kanı kurdu çağırdı. Lycan ve Karpat kanı birbirine karışmıyordu, tek bir bedende iki ayrı tür vardı ve ev sahibi her ikisinin de gücünden yararlanabiliyordu.

Kurduna kendisiyle birleşmesini, içinde yanan ateşi özümsemesini emretti. Kurt hırladı ve ona öfkelendi, yüzeye yaklaştı, değişimi tehdit etti, ev sahibi bedeni ele geçirmek, şu anki halinden uzaklaşmak istedi

onları öldürmek isteyenlerle savaşmak için yarı insan, yarı kurt formuna dönüştüler.

Zev daha fazla bekleyemezdi, o aleme daha fazla kayıyordu. Karanlık figürler daha da belirginleşti. Karpat halkının ilahileri arka planda kayboldu. Vücudundaki ısı daha da yoğunlaştı, durduramadığı dayanılmaz bir acıya dönüştü. Kurdu Israrla cevabın diğer diyara, ateşi elinde tutan iki adamdan uzağa gitmek olduğunu söyledi.

Benimle kal, Lycan. Eşinle kal. Sana çok ihtiyacım var. Branislava ona katıldı, tatlı sesi diğer alemden sesleniyordu. Ateşten korkmuyordu. Alevleri kucakladı, onları özümsedi, onlar oldu.

Kurt hareketsiz kaldı, bir an için müzik sesini dinledi. Zev anında ona saldırdı. Karpatyalı iradesini dayattı, bir savaşçının güçlü yüreği, kurdu sözünü dinlemeye zorladı. Lycan'ı kendisiyle birlikte yüzeye, sıcak ateşe ve Branislava'ya doğru çekti.

Alevler içten dışa doğru yanıyor, nefesini kesiyor, mantığını ve düşünme yeteneğini elinden alıyor gibiydi. Kurt neredeyse ondan kaçıyordu, ama son anda Zev dolaşan zihnini durdurmayı ve kendini tamamen yaşayanlar diyarına geri getirmeyi başardı. Nefes aldı, ciğerleri Hava almak için yanıyordu. Bir acı çığlığı yuttu ve sonra ateş söndü ve tekrar nefes alabildi.

Gregori yorgunluktan sallanarak ondan uzaklaştı. Prens aniden mağaranın zeminine, yükseltilmiş yatağın yanına otururken Mikhail'i yakalamaya çalıştı ama o da yere yığıldı.

"Bitti," dedi Mikhail. "Hayatta kaldı. Kana ihtiyacı olacak."

"Senin de öyle." Ejderha Arayıcıları'ndan Dominic Tatijana ve Branislava, prensin yanına çömeldi ve bileğini uzattı. "Özgürce teklif ediyorum."

Zev, Branislava'nın vücudunun hâlâ ateş gibi sıcak olmasına rağmen elini tuttuğunu hissetti. Sıcaklığın korkunç yoğunluğu

azalmıştı, böylece daha sonra kolayca dayanabilecekti. Yaralı organları, hücreleri, kasları ve dokuları büyümeye zorlanmış, toprağın altında aylar sürmesi gerekirken dakikalar içinde yenilenmişti.

Parmaklarını Branislava'nınkilerin arasından geçirdi, hareketsiz yatmaktan memnundu. İçimde nükleer bir bomba patlamış gibi hissediyorum. Gözlerimi açıp karnıma bakarsam havaya yükselen bir mantar bulutu görebileceğimi düşündüm.

Parmakları çıplak teninde, tam da vücudunda bir delik olan yaranın üzerinde gezindi. Karnının üzerinde kayan çok hafif ve narin dokunuşunu hissedebiliyordu.

İstediğimi yapacak kadar bana inandığın için teşekkür ederim Branka.

Zor olduğunu kabul etti. Gücüne güveniyordum Zev, ama kurdunun çok şüpheli olduğunu ve sorun yaratabileceğini de biliyordum.

Zev kaşlarını çattı, bakışları kızın yüzüne kaydı. Söyle bana.

İlk yaralandığınızda, toplantı salonunda bomba patladığında ve konsey üyesi Arno'yu vücudunuzla korumaya çalıştığınızda ve masa kazığı karnınıza girdiğinde, kurdunuz sizi istila etmemizden memnun değildi. İyileştirme seanslarımız vücudunuza girmeyi ve enerji ile içten dışa doğru iyileşmeyi içerir.
Lycanlar yenilenir. İkisi de işe yarar ama Karpatların ve Lycanların yaralarla başa çıkma yöntemleri çok farklıdır ve kurdun çok şüpheciydi. Çok fazla yatıştırıcı kullanmam gerekti.

Etrafındaki mağara hareketlilikle canlanmıştı. Konuşmaların alçak mırıltısını duyabiliyordu. Darius Gregori'ye kan verdi ve Fen ona bileğini uzattı. O da aldı, Birdenbire zengin besinleri arzulamaya başladım.

Bilmiyordum, sanırım çok ileri gitmiştim.

Kontrolü kaybetme fikrinden hoşlanmadı ve sanırım o zaman seni kaybederdik ama Skyler bir kadın ve kurtlara çok yakın. Onu kabul etti. Tatijana'nın
seni daha önce iyileştirdi ve tabii ki onu tanıdı ve

onu kabul etti. Ben senin hayat arkadaşınım, onun eşiyim ve o da beni kabul etti. Ayrıca Arno onunla birlikte çalışıyordu, konseyin bir üyesiydi ve bu ona güven veriyordu.

Zev içini çekti ve kan akışını durdurmak için dilini Fen'in bileğindeki ikiz deliklerin üzerinde gezdirdi. Kurtlar her zaman diğer taraflarını korumak için ayağa kalkarlar. Onun da ayağa kalkmasını beklemeliydim. Güçlü ve hızlıdır ve ben baygınken bana zarar verebileceğini düşündüğü herkesle ölümüne savaşır. Tanrı'ya şükür sana çok aşık.

Ona kaşlarını kaldırdı. Ona mı? Sadece kurt mu? Biraz inanmayarak burnunu çekti.

"Oturabilir misin?" Dimitri sordu.

Zev'in hiçbir fikri yoktu ama Branislava'dan bir gülümseme sakladı. Onun küçük öfke gösterilerinden hoşlanıyordu. Vücudundaki yanma yavaş yavaş azalmıştı. Aslında bunu fark etmemişti.
hayat arkadaşıyla konuştukça azalıyordu. "Denemeye hazırım."

Dimitri kolunu ona doladı. Fen ilk çocuğunu kucağına almış yeni bir baba gibi ona sarıldı. Zev iğneleyici bir söze direndi. Branislava ona yer açmak için geri çekildi ve bir anda mağaraya bir sessizlik çöktü ve tüm gözler ona çevrildi.

Mikhail ayağa kalkmıştı. Eğer endişeli görünmesi mümkünse, gerçekten de öyleydi. Gregori yaklaştı, elini göğsüne koyarak Zev'in hareket etmesini engellerken yavaşça
yara bölgesini inceledi.

"Bana nasıl hissettiğini söyle."

Zev omuz silkti. "Ateş söndü ve nefes alabiliyorum Normalde. Patlamaya yakalandığımdan beri bunu yapamamıştım. Birkaç santim hareket ettim ve acıdan iki katına çıkmadım, yani bu iyiye işaret, ama zayıf hissettiğimi itiraf etmeliyim."

Gregori başını salladı. "Bu beklenen bir şey. İhtiyacın olacak
Bu gece birkaç kez kan verin ve dinlenin ve yarın gün boyunca toprakta daha fazla iyileşin. Ayağa kalktığınızda, eğer vücudunuz beklediğimiz gibi iyileştiyse, tam güçte olacağınıza inanıyoruz."

"Deneyelim o zaman," dedi Zev.

Oda çok durgun ve sessizdi. Fen'in normalde ifadesiz olan taş yüzündeki endişeli ifade ona fazla gelmişti. Zev ona ters ters baktı. "Bana civcivlerinden biriymişim ve sen de ana tavukmuşsun gibi bakmayı kes. Bu iş bende."

Fen, "Her zaman her şeyin senin elinde olduğunu düşünüyorsun," diye karşılık verdi. "Bıçaklanmaya, vurulmaya daha yatkın bir adam görmedim,
dilimlenmiş ya da yırtılmış, tabii ki Dimitri değilse. Saçlarımın ağarmamış olması bir mucize."

"Öyle," dedi Zev ve Dimitri aynı anda.

Mağaradaki gerginlik yerini hemen bir kahkaha dalgasına bıraktı.

Zev yavaşça ayağa kalkarken kendini acıya hazırladı, Dimitri'nin kolu, sırtına güçlü bir çubuk geçirerek ihtiyacı vardı. Şaşkınlık içindeydi ama ne bir acı, ne bir ağrı, ne de hafif bir sızı vardı. Aksine, kasları her zamankinden daha güçlü görünüyordu.

Gregori'ye sırıttı. "İşe yaradığını söylemeliyim."

Gregori, "Kendine fazla güvenmeden önce kontrol etmek istiyorum," dedi. "Bana bir dakika ver."

"Sen benden daha kötü durumdasın," dedi Zev.

"Hayatta kalan ilk kişi sensin," dedi Gregori. Bu

Zev'in yüzündeki gülümsemeyi sildi.

Gregori ve Mikhail birbirlerine baktılar ve kahkahalara boğuldular.

"İkiniz de çok komiksiniz," dedi Zev. "Ben hanımımı alıp eve gidiyorum." Ciddi olmadıklarından tam olarak emin değildi ve sadece rahatlamaktan biraz histerikti.

Branislava amcasını yaklaştırdı. "Bu Dominic ve onun hayat arkadaşı Solange."

Solange'ın Ejderha Arayıcı'nın yanında savaştığına şüphe yoktu. Baştan aşağı bir savaşçıydı.

Zev başını eğdi. "Geldiğiniz ve ruhlarınızı benimkine dokuma konusundaki cömert teklifiniz için her ikinize de minnettarım."

"Açıkçası buna gerek yoktu. Mikhail bana senin Kara Kan soyunun son üyesi olduğunu söyledi. Büyük büyük ebeveynlerini tanıyordum.

Onlar kadar yetenekli çok az kişi vardı," dedi Dominic.

Branislava'yı kendine yaklaştırdı. Artık emindi, Karpatlar haklıydı ve o Karanlık'tandı.

Kan soyundan geliyordu ama şu anda tek istediği dinlenmek ve kadınını tanımak için biraz zaman harcamaktı.

"Ona bir kez daha bak Gregori," dedi Fen. "Onu eve götürmeliyiz."

5

L Biraz verandada oturalım," diye önerdi Zev. Günün uykusundan yeni kalkmışlardı.
ve onunla birlikte olmak için zaman istiyordu. "Burada ziyaret edebiliriz." Gerçek bir acı olmamasına rağmen, hâlâ ne kadar güçsüz olduğuna şaşırmıştı.

Gece çok güzeldi. Ormanın derinlikleri dışından daha karanlıktı, çünkü ağaçlar ayın büyük bir kısmını engelliyordu. Parıltının yanı sıra bir de
Gölgelik ve dalların arasından yıldızlar saçılıyordu. Yakınlarda bir yerde bir kurt uludu ve bir diğeri cevap verdi.

"Skyler ve Dimitri kurtlarını ava götürdüler," dedi Branislava. "Açlar. Çağrılarının sesinden bunu anlayabiliyorum. Alfa büyük bir şeyin peşinde."

"Notalar arasındaki farkı çok az kişi duyabilir," dedi Zev, biraz şaşırmış bir halde. "Yine de bu çağrının aslında ne olduğunu söyleyebilirsin.
ne anlama geliyor?"

Başını salladı. "Seslerindeki perdeden, notalardan ne söylediklerini duyabiliyorum. Bu bölgede yaşayan kurt sürüsünün her bir üyesini tanıyabilirim. Ayrıca Skyler ve Dimitri'nin kurtlarının dört sesini de öğrendim."

"Bu inanılmaz. Ben bir kurdum ve bunu yapabilirim ama başka birinin yapabileceğini düşünmemiştim."

Omuz silkti ve ayaklarını korkuluklara uzattı. "Müziği seviyorum, Zev. Çeşitli enstrümanları ve çıkardıkları sesleri seviyorum. Mükemmel perdeden şarkı söyleyen sesleri duymayı seviyorum."

Ona gülümsedi. "Ve dans etmeyi seviyorsun."

"Benim var. Tatijana da öyle. Kollarında dans pistinde süzülmek bana özgürlük gibi geldi. Sanki biz

bulutların içinde dünyanın üzerinde süzülüyorlardı."

"Gördüğüm kadarıyla dans çalışmam gerekecek. Kendi ayaklarıma takılıp düşmek istemem." Yüzünü esintiye doğru kaldırdı.

Evin karşısında, çalıların arasında koşuşturan fareler, tepelerinde sessizce oturan bir baykuşun dikkatini çekiyordu.

özellikle yaşlı ve geniş bir ağaçtı. Yoğun dalları vardı.

ve ay her parladığında gümüş gibi görünen iğneler.

"Bu imkânsız ve bunu sen de biliyorsun," dedi usulca gülerek. "Seni kılıcın ve bıçaklarınla dövüşürken gördüm ve güzel bir dansçı gibiydin, rakiplerinin etrafında şimdiye kadar gördüğüm en zarif ve akıcı şekilde akıyordun.

Fen bile senin yeteneklerine hayran," diye ekledi.

"O adamla tanıştığım için çok şanslıydım," dedi Zev. "Melez olduğunu saklamakta çok ustaydı. O

Lycanlar arasında iyi bir yüzyıl ya da daha fazla yaşamayı

başardı." "Tatijana bana söyledi."

Branislava ellerini saçlarına götürdü, boş bir hareketti ama elbisesinin altından göğüslerini kaldırdı.

Şimdi evde dinlenirken, başka bir çağdan kalma uzun bir elbise giymişti. Korse onu sarıyordu.

Göğüslerini ve kaburgalarını saran kumaş, kalçalarının üzerinden genişleyerek yere düşüyordu. Üst kısmı beyaz kuşgözü danteldi ve elbisenin ön kısmından aşağıya doğru uzanan bir panel koyu kırmızı bir kumaşla çevrelenmişti.

Yüzyıllardır ateş ejderhası formundaydı ve onun ateş ejderhası olduğunu görünce hiç şaşırmadı.

kırmızı renkten etkilenmişti. Ona olağanüstü kadınsı görünüyordu, pantolon yerine elbiseleri tercih ediyordu.

Gecenin karanlığında onun karşısında oturup sadece ona bakmak hoşuna gidiyordu. "Saçlarını açabilirsin," diye önerdi.

Elleri kalın kırmızı-altın ipek yığınına yerleşti. "Her yerde olacak. Biraz vahşi bir tarafı var," diye itiraf etti biraz aceleyle. "Düz değil ama dalgalı ve

Aynı anda hem kıvırcık hem de düz. Ve o kadar kalın uzuyor ki onunla yapabileceğim çok az şey var."

"Bunun gayet farkındayım," diye itiraf etti. "Saçlarını seviyorum." Özellikle de vahşi ve dağınık olduğunda. Bunu yatak odası gözlerine uygun yatak odası saçı olarak düşündü. Aşağıdayken,
boğucu ve davetkâr görünüyordu. Ne zaman saçlarını toplasa ya da uzun bir örgü yapsa, parmakları iğneleri çıkarıp saçlarının sırtından aşağı bir şelale gibi dökülmesine izin vermek için kaşınıyordu. Kız bu vahşi saçlardan hoşlanmıyor olabilirdi ama adam
özellikle düşkün.

İğneleri çıkardı ve ipek yığını kırmızı altın dalgalar halinde yüzünün etrafından ve sırtından aşağı yuvarlandı. Küçük bir gülümsemeyle başını salladı, sanki onun sadece bir
biraz çılgınca. "İşte burada. Büyük bir karmaşa."

"Harika görünüyorsun. Her zaman harika görünüyorsun. Seni en çok ne mutlu eder?"

"Özgürlük." Hiç tereddüt etmedi. Ayağa fırladı, kollarını iki yana açtı ve bir daire çizerek döndü. "Yerim var. Şu boşluğa bak. Bulutlara uçabilirim ya da kurtlarla birlikte ormanda koşabilirim. Ayrılabilir ve bir şehre gidebilirim." O
küçük bir ürperti verdi. "İstediğimden değil, ama mesele şu ki, ben
olabilir."

"Size Rusya'nın ormanlarını göstermeyi çok isterim. Oradaki şehirler de çok güzel," dedi Zev. "Ben de senin gibi birinde yaşayamam, ormana ihtiyacım var, ama bazıları gerçekten
olağanüstü. Fransa'da üç haydutun peşine düştüm ve Paris'teyken, görevimi tamamladıktan sonra müzeleri gezdim ve sanat eserleri aklımın alamayacağı kadar güzeldi."

Branislava, "Kitaplarda, turistlerin ve birkaç köylünün anılarında bazı resimler gördüm," diye mırıldandı. "Ama bizzat görmedim."

"Bütün bunlar bittiğinde," dedi, "eğer kendini iyi hissedersen biraz seyahat eder ve dünyayı gezeriz."

Branislava, "Tatijana'dan ilk kez Fen'le birlikte Dimitri'yi almaya gittiğinde uzak kaldım," diye itiraf etti. "I

Geride kaldık çünkü burada çok fazla Lycan vardı ve topyekûn bir savaş çıkmasından korkuyorduk."

Ona kasvetli bir bakışla baktı. "Sen bir savaşçısın."

Omuzlarını silkti. "Ben Ejderha Arayıcı'yım. Tatijana ve benim buz mağaralarında öğrendiğimiz kesin olan tek şey bir savaşta nasıl dövüşüleceğiydi. Xavier her türden birçok savaşçıya işkence etti ve hepsi de kaçmanın bir yolunu bulabileceğimiz umuduyla bizimle bilgi paylaştı. Bazen tutunacak tek dalımız buydu, ikimiz de zihnimizi aktif tutmak için savaşlar planlıyor ve efsanevi senaryolar konuşuyorduk. Henüz pek çok şey bilmiyorum, ama gerekirse nasıl savaşacağımı biliyorum.
gerekli."

Dağınık ay ışığında ona çok güzel görünüyordu. Saçları canlı bir ipek gibi etrafına dökülüyordu, uzun dalgalar küçük, kıvrık belini vurguluyordu. Zarafetle hareket ediyordu ve onu bir dansçı olarak hayal edebiliyordu ama onun savaşta, özellikle de Lycan formunda, yarı insan yarı kurt bir kurda karşı savaşması fikri onu biraz korkutuyordu. Küçük kemik yapısı ve yumuşak kıvrımlarıyla neredeyse narindi, bir kılıç ya da bıçak kullandığını düşünemeyeceği kadar kadınsıydı.

"Çoğu silahta mükemmel becerilerim var. Modern olanlar biraz daha zor, çünkü Xavier nadiren insan getirirdi. Onlara işkence ettiğinde uzun süre dayanmazlar ya da onu çok eğlendirmezlerdi. Kanları ona yardımcı olmuyordu. nihai hedef, ölümsüz olmaktı."

Branislava kolunu verandanın kenarındaki taş sütunlardan birine doladı ve gözlerini ağaçların karanlığına dikti. Zev, çocukluğunun ve hayatının anıları üzerine çökerken elinin titrediğini fark etti. O
gücünü test ederek kendini sandalyeden dışarı itti. Gücü kesinlikle geri geliyordu. Yaralanmış ya da hastaymış gibi hissetmekten çok daha fazla yorgundu.

Onun arkasına geçti ve anında sıcaklığını hissetti. onunla eşitti. Biri onunla konuştuğunda çok havalı görünüyordu. Sade. Sessiz. Ama onu tanımaya başlamıştı.

Onunla sık sık bir araya geldiğinde, ruhları birbirine bağlandığında, onun gerçekte kim olduğuna dair bir şeyler görmemek imkansızdı - etrafındakilerden sakladığı o kişi.

Sebeplerinin hepsi taktikseldi. Farkına vardığı şey onu sersemletti. O gerçekten bir savaşçıydı. O kadar ateşli, Gizli tuttuğu tutkulu kadın savaşa, çarpışmaya hazırdı, tıpkı onun her zaman hazır olduğu gibi. Zihninin gizli bir köşesinde, kadın ona gelmeye hazır olduğunda, onun da sevişmeye her zaman aynı şekilde hazır olacağını umuyordu.

Kollarını arkadan ona doladı, ellerini beline kilitledi ve onu vücuduna doğru çekti. "Hiç kendini güvende hissettin mi?"

Geri çekilmedi, aksine ona doğru gevşedi ve bakışlarını geceden ayırmadı. "Kurtarıldıktan sonra toprağın altındaydım. Toprak Ana'nın beni çevrelediğini, kollarında tuttuğunu, o buz gibi soğuktan sonra tüm o harika sıcaklığı hissedebiliyordum. Orada kendimi güvende hissettim. Olması gerekenden çok daha uzun süre kaldım ve bu bana kendimi bir korkakmışım gibi hissettirdi."

Omzunun üzerinden ona baktı, gözleri onunkilerle buluştu. "Ben değilim."

"Öyle olacağını hayal bile edemiyorum."

"İnsanlarla gerçekten hiç etkileşime girmedim. Buz mağaralarındaki mahkumlarla telepatik olarak konuşurduk. Bazen onlar için bir köprü kurmamız gerekiyordu ama bunun gibi konuşmalarımız olmadı. Hem Tatijana'nın hem de benim bilgimizde boşluklar var. Mümkün olduğunca hızlı öğrenmeye çalışıyoruz ama
Bilgiyi okumak ya da anılardan almak her zaman olayın gerçekte olduğu şekilde yorumlanmaz."

Bir kurt seslendi, bu sefer eve daha yakındı. Gece kederli bir nota taşıyordu. Zev kaşlarını çattı. "Duydun mu
Bu mu?"

Branislava başını salladı. "Bu Skyler ve Dimitri'nin kurtlarından biri değildi. Ya da Ivory ve Razvan'ın sürüsünden."

"Yerel sürülerden biri de değildi," dedi Zev,
onu nazikçe kenara ve biraz arkasına koydu. Verandanın en ucuna kadar adım attı. "Ama o avlanıyor ve ortağını çağırıyor."

Dimitri'ye uzandı. Duydun mu? O bizim komşumuz değil.

Duyduk. Dimitri'nin sesi acımasızdı.

"Fen, Dimitri ve Skyler'la birlikte ben de Lycanlar tarafından ölüm listesine alındık. Bizi avlamaları için suikastçılar gönderdiler.
ve bizi öldür." Omzunun üzerinden ona bakmak için döndü.

Branislava artık şık elbisesini giymiyordu. Pantolon, çizme ve deri bir yeleğin altına yumuşak bir gömlek giymişti. Kemeri kalçasına doğru sarkmış, bir dizi silahı kılıfına yerleştirmişti. Savaş için hazırdı.

Daha önce onunla yerde hiç avlanmamıştı ve onun becerilerini bilmediği için biraz isteksizdi. İçinde
Havada, ejderhasıyla hassas ve çılgın yeteneklere sahipti ama göğüs göğüse dövüş tamamen farklıydı.

Uzun kirpiklerinin altından ona bir bakış gönderdi.
"Dene beni."

Onu ikna eden bakışından ziyade sesiydi.
Sesi kararlılıkla ve hatta biraz da hevesle titriyordu. Tüm o soğuk güzelliğinin altında bir yırtıcıydı ve ateşli doğası harekete geçmesini gerektiriyordu.

"Seni takip edeceğim," diye ekledi.

"Hadi yapalım o zaman." Verandadan çıktı. İlk kez Karpat yeteneklerini silahlarını elde etmek için kullandığı zaman.
Uzun paltosu ayak bileklerinin etrafında dönüyordu.
Çoğu kendi yapımı olan silahlarla süslüydü. Kemerinde, botlarında olduğu gibi daha fazla silah vardı. Belinde gümüş bir kılıç asılıydı. Gümüşten korunmak için ince eldivenler giydi. tenine dokunurken. Hem Lycan hem de Karpat kanı taşıyordu ve gümüşe dokunduğunda yanıyordu.

Sana geliyoruz Dimitri, güneyden. Kurdun yerini tespit ettiğim yer orası. Bir tarama yapacağız

ve bakalım ne çıkacak. Kurtlarınıza onlarla avlandığımızı bildirin.

Yalnız değil, diye uyardı Dimitri. Bir ortağa sesleniyordu.

Evet. Anladım. Skyler görüş alanınızda mı? En çok Dimitri'nin genç hayat arkadaşı için endişeleniyordu. İnanılmaz yetenekleri vardı ve Lycanlar gizemli bir Türler arasında savaş isteyen bir grup özellikle onu öldürmeyi hedeflemişti.

Sesindeki endişeyi belli etmemeye çalıştı. Karpatyalılar Lycan'larla ilişkilerinde oldukça yeniydiler ve onları hafife alma eğilimindeydiler. Yüzyıllar önce konseyleri tarafından verilen bir emir nedeniyle Lycanlar Karpatlardan mümkün olduğunca uzak durmuş ve iki tür etkileşime girmemişti.

Branislava'yı da bilgi çemberine dahil ederek, silahlarla, büyük olasılıkla silahlarla askeri eğitim almış olacaklar, diye uyardı. Unutmayın, hızlı ve güçlüdürler ve sürü halinde avlanırlar. Bunun birden fazla ortağı olabilir. Gördüğünüz kişi endişelenmeniz gereken kişi değil.

Dimitri'ye tavsiyelerde bulundu ama her ikisi de daha önce Lycan'larla savaşmış olmasına rağmen, daha çok iki kadına bilgi vermekle ilgileniyordu. Yine de endişeliydi. Dimitri yüzyıllar boyunca çeşitli zamanlarda sürülerle birlikte ve onlara karşı savaşmıştı. Dimitri Kurtları tanıyordu ve onlarla en iyi nasıl savaşacağını biliyordu. Ayrıca melez bir kandı, bir Hän ku pesäk kaikak, herkesin koruyucusuydu, bu da hem Lycan hem de Karpat yeteneklerini kullanabileceği anlamına geliyordu. Hızlı, zeki ve muazzam derecede güçlüydü.

Lycanlar büyük mesafelere sıçrayabilirler, asla Havaya çıkarsanız güvende olursunuz, diye ekledi Branislava'ya, daha önce haydut sürüleriyle savaşmış olmasına rağmen, bunu hatırlatmaktan kendini alamadı.

Branislava onun tam arkasında kalarak sessizce ilerledi. Kızın tam olarak onun ayak izlerini takip ettiğini fark etti, aynı yolu seçti. Bir fısıltı bile yoktu.

Giysileri yapraklara sürtünüyordu. Botlarının tabanlarının altında tek bir dal ya da yaprak bile kırılmadı ya da çatırdamadı.
Gecenin içinde hedefine doğru süzülen bir hayalet de olabilirdi.

Zev Lycan olarak yetiştirilmişti ve aklı da Lycan'dı. Ormanları ve ormanda sessizce nasıl seyahat edileceğini biliyordu ama bu kız onu hayrete düşürmüştü.

Bana bilgiyi sen verdin, dedi. Ben senin zihnindeyim ve senin yöntemlerin senin içine işlemiş. Sadece bu geniş koleksiyonu özümsemeliyim ve sonra hızlanacağım. Senin gibi olmayı reddediyorum.
Avlanırken sana karşı sorumluluğum var.

Onunla gurur duyuyordu. Bir avcı olarak kendine olan güveni, sosyal ortamlarda olduğundan çok daha güçlüydü. O nedenini anlamıştı. Bir tutsak olarak, çoğu kişinin çocukken öğrendiği incelikleri öğrenme şansı hiç olmamıştı. Mahkumlardan savaş taktiklerini öğrenmişti ama sosyal olarak nasıl etkileşim kuracağını öğrenememişti.

Davranışları anlamlıydı. Sessiz kalıyor, etrafındakilerin bilgisini özümsüyor ve hızla öğreniyordu. Kimse için bir tehdit gibi görünmüyordu. Tüm
savaş becerilerini geliştirirken. Bu süre zarfında sosyal ortamlarda nasıl davranması gerektiğini de öğrenmeye çalışıyordu.

Ne yazık ki hayat arkadaşıyla karşılaşmış ve onu tanımıştı. Ölümcül bir yara almıştı ve hem Karpatyalıların hem de insanların kültürünü ve toplumunu yavaş yavaş özümseme planları onu kurtarma çabaları sırasında suya düşmüştü.

Tüm duyuları tetikteydi. En ufak bir hareketi duyabiliyordu, bitki örtüsünde koşuşturan fareleri, evlerini burada yapan çeşitli yaratıkları
çalıların altında. Böcekler vızıldamaya devam ediyordu ama o bunu bekliyordu. Kurtlar gecenin doğal düzenini bozmazdı. Yine de tedirgindi ve avlarına yaklaştıklarından emindi. Adımlarını daha da yavaşlattı, çalıların arasında ilerlerken bakışları sürekli olarak

Çevrelerini, üstlerini, altlarını ve her iki yanlarını ve önlerini inceleyerek.

İki adım daha attı ve çok büyük bir eğrelti otuna bağlı bir yaprak hafifçe kımıldadı, küçük bir sallantı. Rüzgâr üstlerindeki gölgelikte, büyük gövdelerin etrafındaki ormanda hareket etmiyordu. Dalın bu şekilde hareket etmesi için hiçbir geçerli neden yoktu.

Adam aniden durdu ama kadın ona çarpmadı. Omzunun üzerinden ona baktığında, bakışları aynı dalda. Gururu kabarmıştı. Branislava ne yaptığını biliyordu. Neye bakacağını biliyordu.

Zev hiç düşünmeden yumruğunu havaya kaldırdı ve çalıların arasında alçaldı. Kadın durması için verilen sessiz işarete uyarak neredeyse onunla aynı anda daha da alçaldı. Ne bir ses, ne de bir hareket fısıltısı vardı. Kadın çok iyiydi ve adam kendini ona bir ormancı dostuna gösterdiği saygıyı gösterirken buldu.

Lycanlar, yeteneklerinden herhangi birini kullandıklarında Karpatyalıların enerjisini hissederler, diye onu uyardı.

O melezdi ve enerjisini kontrol altında tutabiliyordu. Skyler bunu yapabildiğini gördüğü tek tam Karpatlıydı. Lycanlar onun varlığını hissedemiyordu, dönüşümünden sonra bile ve o henüz Dimitri gibi melez bir kan değildi.

Eğrelti otunun etrafındaki zemini inceledi. Orman zemini engebeliydi. Kökler yüzey boyunca damarlar gibi uzanıyordu. Devrilmiş, çürümüş ve içi boşalmış ağaç gövdeleri sanki etrafa saçılmıştı kaprisli bir el tarafından fırlatılmıştı. Yapraklar ve çam iğneleri santimetrelerce derinlikteydi ve yüzlerce yıldır hiç bozulmamıştı - ta ki şimdiye kadar.

Zev eğrelti otunun kökündeki bükülmüş, çürümüş filizleri fark etti. Dört büyük çalı, etraflarında her yerden fışkıran eğrelti otlarıyla kesişiyor, neredeyse onları boğuyordu. Çalılıkların arasından sıyrılan bir botun topuğunun tabanını zar zor seçebiliyordu. Branislava'nın omzuna dokundu ve işaretini gösterdi. Başıyla onayladı.

Burada kal. Ona doğru ilerleyeceğim, ama herhangi bir sese, bir dalın sallanmasına ya da toprağın

dalgalanmasına karşı tetikte olun. Eğer

Onları avladığımızı biliyorlar, bu bir tuzak olabilir. Arkamı kollaman için sana güveniyorum.

Onun parlak gözlerine bakmak için başını çevirdi. Korkmuş görünmüyordu. Aslında, onu hiç görmediği kadar sakin görünüyordu. Daha sakin hissediyordu. Yeteneklerine kesinlikle güveniyordu ve bu da ona güven veriyordu.

Onu terk etme konusundaki isteksizliğine biraz şaşırmıştı. Lycan kadınlarının çoğu köyleri ya da evleri saldırıya uğradığında haydutlarla savaşırdı. Sürüleri nerede olursa olsun, birçoğu ülkelerinin ordusunda görev yapardı. Kendi seçkin sürüsünde, Daciana onunla birlikte avlanıyordu ve ondan asla şüphe etmemiş ya da onu yalnız bırakmaktan çekinmemişti.

Branislava'nın gözünün önünden ayrılmasından hoşlanmıyordu. İşin gerçeği buydu. Tehlike bu kadar yakınken onun yanından ayrılmaktan nefret ediyordu. Bu isteksizliğinin, onun hayat arkadaşı olmasından kaynaklandığından ve ormanda olanlarla baş edemeyeceğinden korktuğundan hiç de emin değildi.

Bir kurt seslendi ve sesin tınısından bunun bir hayvan olduğunu anladı. Dimitri'nin alfası Gölge'nin sesini tanıdı. Bir başkası cevap verdi. Bu küçük dişi Moonglow'du. Gölge ikinci kez uludu ve Sonnet cevap verdi.

Ne diyorlar? Branislava sordu. Bir nota bir şey ifade etmez.

Onun sözüne inanmıştı ve telepatisi çok dar bir yoldaydı, her kelime aralıklı ve inceydi, böylece enerji neredeyse zihnine itilen kelimeleri yakalayamadan dağılıyordu.

Bu bir sayım. Sürünen dört suikastçı tespit ettiler ormanımızda dolaşıyorlar. Birini arıyor olmalılar ve bunun Dimitri'nin Skyler'ı olduğunu tahmin ediyorum.

Ona yaklaşırlarsa şok geçirirler.
Memnuniyet ses tonunda belirgindi.

Bize yakın bir tane var, yani tahminimce çiftler halinde avlanıyorlar. En az bir tane daha olmalı.

Karnının üstüne çöktü ve çalıların arasından sürünerek üç ağır dut çalısının arasında duran Lycan'a doğru ilerledi. Yüzlerce eğrelti otu çalıların etrafını sarmış, yaprakları bitkilerin yapraklarıyla iç içe geçerek doğal bir barınak oluşturmuştu. Lycan -ve Zev
onu Rollo olarak tanıdı - konsey üyesi Randall'ın ana sürüsüne bağlı bir sürüdeydi. Randall'ın ana sürüsü Zev'in bildiği en büyük sürülerden biriydi. Büyük sürü
kendisine bağlı üç sürüye daha komuta ediyordu.

Zev Rollo ile sık sık konuşurdu. Adamın bir eşi olduğunu ama çocuğu olmadığını biliyordu, ki bu alışılmadık bir durum değildi. Alfa çifti dışında çok az Lycan çocuk sahibi olabiliyordu. Bu da sevdiği başka bir adamdı. İyi bir avcıydı. İyi bir avcıydı.
Birleşik Devletler Deniz Piyadeleri'nde görev yapmış. Sık sık Ivaylo adında başka bir adamla birlikte koşardı. Zev hayatı üzerine bahse girerdi.
Ivaylo yakınlarda bir yerde Rollo'nun sırtını koruyordu.

Şimdi Lycan suikastçısının kokusunu alıyordu; saldırganlık, korku ve heyecanın karışımı, genellikle çatışmanın gerçekten başlamasını beklerken ortaya çıkıyordu. Birini pusuya düşürmek için pusuya yatarken adrenalin her zaman devreye girerdi.

Zev, Rollo'nun kalbinin deli gibi attığını duyabiliyordu. onu çağıran vuruşları duydu. Kanın sesini duydu. damarlarında su gibi akıyordu. Karanlık Kan soyu
-ve o bunun ne olduğunu fark etti- ön plana çağrılmıştı. Lycan ve Karpatyalı karışımı duyuları o kadar keskindi ki neredeyse ezici geliyordu. Kıpırdamadan yattı,
Avından birkaç santim uzakta, duyularının dışarıya doğru yayılmasına izin vererek Rollo'nun ortağı olduğundan emin olduğu Lycan'ı, Ivaylo'yu arıyordu.

Orduda birlikte görev yaptıklarını biliyordu. İki adam birlikte katıldıklarını, birlikte ayrıldıklarını ve aynı gün eşleriyle evlendiklerini söylemekten hoşlanıyorlardı.
çifte tören. Kıpırdamadan durdu ve eninde sonunda geleceğini bildiği işaretin gelmesini bekledi.
Lycan'ın pozisyonu. Avlanmak sabır işiydi ve onda bu sabır bolca vardı. Branislava'da da olmasını umuyordu.

Gerginlik sardı. Minik bir sivri fare elinin üzerinden geçti, dört kez durup kalktı ve sonra küçük
eğreltiotu tarlası. Rollo içini çekti, sanki ağzı koluyla kapatılmış gibi sesi boğuk çıkıyordu.

Bir baykuş hızla alçaldı, pençelerini uzattı ve minik fareye doğru yöneldi. Sivri fare tiz bir sıkıntı sesi çıkardı. Pençeler üzerinde gezinirken, sivri farecik iki küçük kayanın arasındaki çatlağa daldı. Baykuş avını ıskaladı ve
küçük bir hayal kırıklığı çığlığıyla, kanatlarını gererek kendini tekrar havaya kaldırdı. Kuş, eğrelti otlarının birkaç metre karşısındaki ağaca yöneldi, yüksek bir dala doğru uçtu ve keskin bir dönüş yaptı.

Zev baykuşun görüş alanını takip etti. Elbette, tam da beklediği gibi, Ivaylo ağacın tepesinde yatıyor, üstünü örtüyordu.

Dostum.

Onu görüyor musun?

Baykuş konmamayı seçtiği anda onun farkındaydım. Bir an sessiz kaldı, yumuşak bir iç çekti ve sonra gerçeği itiraf etti. Baykuşun fareye doğru dalışını gördüm, ama Ben daha oraya varma fırsatı bulamadan senin vardığın sonuç aklındaydı. Ama yapardım.

Eğer Dimitri ve Skyler'a yardım etmek için onlara gideceksek, bu ikisini canlı yakalayıp arkamızdan avlayamayız, bunu biliyorsun, değil mi?

Avlanmak öldürmekle aynı şey değildi. Branislava asker değildi.

Rollo'dan sadece birkaç metre ötedeki çalılıkların arasından bir kurt başını uzattı. Branislava keskin bir nefes aldı. Bu Skyler ve Dimitri'nin sürüsünden biri değildi, işaretlerinden bunu anlayabiliyordu ama bölgede yerel kurtlar vardı ve bu kurt çok meraklıydı.

Zev nefesinin altında usulca küfretti. Şu anda ne yaptıklarını çok iyi biliyordu. Lycanlar Dimitri'nin kurtlara düşkün olduğunun farkındaydı. Onun ününü biliyorlardı. Bu ikisi

diğerlerinin kurtları bu tarafa sürmesini bekliyorlar. Bunu yaparken Dimitri ve Skyler'ı dışarı çekmeyi planlıyorlar.

Bir el silah sesi duyuldu. Kurt havladı ve havaya sıçradı. Nefes nefese, gözleri acıyla dönerek yere sertçe çarptı. Birkaç kez ayağa kalkmaya çalıştı, ancak tekrar geri düştü. Kurt yürüyemeyeceğini anladığında, vücudunu yer boyunca çekerek daha ağır çalıların görece güvenliğine ulaşmaya çalıştı.

Soğuk bir öfke karnında sert düğümler oluşturdu. Bu saygısızlık, diye tısladı Zev. Hiçbir Lycan bir kurdu kasten yaralamaz. Onlar bizim kardeşlerimiz.

Bu ikisi hiç de umursamıyor gibi. Unutma, Dimitri ve Skyler'ı avlıyorlar, muhtemelen seni ve Fen'i de. Sanırım kurda doğru ilerleyip onu durdurmaya çalışabilirim. Kanama.

Branislava'nın sesi kendinden emin geliyordu. Onun cesaretini suçlayamazdı. Onun karar vermesini bekledi. Eğer kurda yardım etmeye giderse, ki kurt vahşi ve yaralı olduğu için bu başlı başına tehlikeliydi, onu korumak için ağaçtaki Ivaylo'yu indirmesi gerekecekti. Bu da Rollo'yu ondan sadece birkaç metre uzakta, silahlı ve öldürmeye hevesli bir halde bırakacaktı.

Bunu yapabilirim, Zev. Bunu yapmak istiyorum, diye ısrar etti. Büyük büyükannen hayat arkadaşının yanında avlandı ve ben de aynısını yapmaya niyetliyim. Bir yerden başlamalıyım.

Başını yavaşça salladı ve ona gitmesini işaret etti. Kurdun saklandığı çalılıklara doğru ilerlemek için Karpatian becerilerini kullanarak küçük bir şeye dönüşme hatasını yapmadı. İki Lycan'ın bunu hissedebileceğini hatırlıyordu. enerjisini hemen harcadı. Branislava bunun yerine ayak parmaklarını ve dirseklerini kullanarak kendini geriye, daha derine, dar bir tavşan yoluna doğru itti.

Tünelden kurda doğru santim santim ilerlerken tek bir yaprak, asma ya da dal bile kıpırdamadı. Ufak tefek bir kızdı ama bunu kullanabilmesi onu şaşırtmıştı.
yüzünü göstermeye kesinlikle hazır olan düşmana kendini belli etmeden geçmek.

Zev, Ivaylo'nun onun geldiğini görüp görmemesini pek umursamıyordu. Adamın elinde bir tüfek vardı ve Branislava yaralı bir kurda yaklaşıyordu. O da
Her an hayvanla yüz yüze gelebilir ve kıyamet kopabilir.

Zev kanla karışık hızını, bulanık, görülmesi imkânsız bir çabukluğu kullanarak ağacın dibine doğru koştu ve yükseğe sıçradı, pençeleri Lycan'ın elindeki tüfeği kesip aldı ve aynı anda onu ağaçtan kopardı.

İkisi de yere doğru düşerken Zev havada dönerek Ivaylo'nun vücudunu arkadaşının kendisine ateş etmesini engellemek için bir kalkan olarak kullandı. Rollo'nun dikkatinin Zev ve Ivaylo arasındaki umutsuz mücadelede olacağını biliyordu.
Branislava ve kurt. Birlikte yere düştüler; Zev çömelerek ayaklarının üzerine, Ivaylo ise sırt üstü toprağa düştü.

Zev, karışık kanından gelen muazzam gücünü kullanarak bir eliyle Ivaylo'yu birkaç kat bitki örtüsü ve toprağın derinliklerine doğru itti. Diğer eliyle de tirbuşon gibi dönen gümüş hançeri avucunun içinde tutuyordu. Hançeri göğsünün derinliklerine sapladı, kalbini deldi ve sonuna kadar sokarak Ivaylo'yu yere yapıştırdı. Bir el silah sesi duyuldu ve ardından bir tane daha. Rollo hızla ateş etti, çaresizce
Zev'i arkadaşından uzaklaştırdı. Mermiler Zev'in etrafındaki toprağa saplandı. Kurşunlar başının arkasındaki ağaç gövdesini parçaladıkça ağaç kabukları kırılıyordu.

Zev, Ivaylo'nun bedeninden siper almak için yuvarlandı. Branislava'ya bir an göz attı ve kalbi boğazına fırladı. Branislava, Rollo'nun arkasında efsanelerdeki bir kuş gibi yükseliyordu; ateşli bir Anka kuşu. Yüzünden geriye doğru savrulan uzun örgülü saçları, gün batımı kadar kan kırmızısı, ateşli kıvılcımlarla çatırdıyordu. Gözleri koyu zümrütten yeşile dönmüştü ve tam ortasında kırmızı-turuncu alevler kükrüyordu.

Rollo tüfeği omzuna dayamış, parmağı tetikte, mermi üstüne mermi ateşliyordu. Arkasında, Branislava'nın küçücük figürü ateşli bir parıltıya bürünmüştü, sanki derinlerde bir yerde ateş yanıyordu

ejderha ortaya çıkmak için öfkeleniyordu. Boyu uzamış gibiydi, Lycan'ın arkasında tehditkâr bir şekilde yükseliyordu. Ay, elindeki gümüş parıltısını yakaladı.

Adamın beklediği gibi kazığı adamın vücuduna arkadan saplamadı. Havaya sıçradı, tam tepesine çıktı, iki bacağını da silahın üzerine sertçe vurdu,
ellerinden fırlatıp attı. Yere düşerken,
Hançeri doğrudan adamın kalbine sapladı. Ayakları yere çarptı ve adam bir an sallanarak durdu, gözleri şoktan büyümüştü, iki eli de kazığın kabzasını kavradı, sanki onu çıkaracak gücü bulabilecekmiş gibi.

Branislava geri adım attı. Rollo ayaklarının dibine devrildi, elleri hâlâ gümüş kılıcı kalbine doğru tutuyordu. Elini havaya kaldırdı ve Zev kılıcını ona fırlattı. Kadın kılıcı havada yakaladı ve bir kesme hareketiyle aşağı indi,
Karpat gücünü kullanarak kafayı tek bir hareketle kopardı. Savuruşunu durdurmadan kılıcı kaldırmaya devam etti ve ona geri fırlattı. Zev, Ivaylo'nun kafasını da kopardı.

"Bence bu gösterişti, mon chaton féroce."

Ona esrarengiz bir gülümseme verdi. "Belki, ama işimi hallettim. Dimitri ve Skyler'a haber verir misin?
Kurdu kurtarmak mı? İkiniz arasında seçim yapmak zorundaydım, kurt ya da çılgın can yoldaşı, Mikhail ve Gregori sizin çok önemli olduğunuzu düşündükleri için sizi kurtarmayı seçsem daha iyi olur diye düşündüm."

Başını salladı, sıcaklık birdenbire ortaya çıktı. Attığı her adımda, bitki örtüsü üzerinde akıcı bir şekilde süzülürken bile ateşle çatırdıyordu. Sanki derisinden kıvılcımlar sıçrıyordu.
ve saçları etrafındaki havaya karıştı, ancak gerçek bir ses yoktu, sadece içten dışa yanan alevlerin yanılsaması vardı.

Dimitri, iki kişi buraya. Bize doğru bir hamle yapabilir misin?

Kapana kısıldık. Burada olduğumuzun farkında değiller ama dört kişiler ve biz ortada kaldık. Yapabilirim.

Ama Skyler'ı savunmasız bırakmak istediğimden emin değilim.

Zev, Dimitri'nin ikilemini anlayabiliyordu. O sevmiyordu Branislava'dan ayrılmıştı ve yüzyıllar boyunca yüzlerce savaşçının bilgisine sahipti. Skyler on dokuz yaşındaydı ve kısa bir süre önce din değiştirmişti.

Seni dışarı çekmek için yerel kurt sürüsünü kullanıyorlar. Burada yaralı bir kurt var. Branka onu kurtarmaya çalışıyor.

Kurtlarımızı yanımızda tutuyoruz. Yerel kurt sürüsünü uzak durmaları için uyardım, ama eninde sonunda araştırmak için geri gelecekler. Burası onların bölgesi.

Zev de bunu anlamıştı. Lycanlar sabırlı olacaktı. Skyler, Dimitri ve yerel kurt sürüsünü avlamak için bütün geceleri vardı. Siper alıp bekleyeceklerdi.

Sonunda kurt sürüsü geri dönecekti. Kurtlar kendi bölgelerinde rakiplerinin kokusunu alır ve onları kovmak isterlerdi. Kendilerini gösterdikleri anda, Lycanlar Dimitri'yi ya da hayat arkadaşını ortaya çıkarmayı umarak onları yaralayacaktı.

Sana doğru geliyorum. Beni yanlışlıkla vurma. Biraz kana susamış olduğunu fark ettim.

Mizahınızın giderek daha az Lycan ve daha çok Karpatyalı olmaya başladığını belirtmek zorundayım.

Zev kendini gülerken buldu. İnsanın ailesi olunca hayat güzeldi. Bu anları unutmuştu, avlanmanın ortasında bile insanın mizah bulabildiği, birlikte geçirilen küçük anları. Uzun zamandır bir ailesi olmamıştı.

-Tabii seçkin avcı sürüsünün üç üyesi olan Daciana, Makoce ve Lykaon'u saymazsak. Her zaman arkasını kollayacaklarına güvenmişti ve onlar da onu asla hayal kırıklığına uğratmamıştı.

Branislava'ya doğru ilerledi. Çalıların arasına çömelmiş, bir eli yumuşak kürkünde, başı eğikti. İçini çekti ve elini onun omzuna koydu. "Özür dilerim, cheri. gerçekten yapacak bir şey yok." Keder kabardı. Bir hayvan olmasına rağmen kurt kardeşti ve yaşanan savaşa dahil olmayı hak etmeyen vahşi, görkemli bir yaratıktı.

Omzunun üzerinden ona baktı, gözyaşları gözlerini zümrüt rengine çevirmişti. "Ivory'nin onları kurtarmamamız gerekirken kurtarmak için nasıl baştan çıkarılabileceğini anlıyorum."

"Bir kurdu Karpatian'a dönüştürmek bir ölüm makinesi yaratmak anlamına gelebilir. Ivory daha önce yavrularla vakit geçirmişti.
onları dönüştürmek," diye uyardı. "Ancak bu uygulama tehlikelidir."

Branislava başıyla onayladı ve ayağa kalkmasına yardım etmesine izin verdi. "Bunun gayet farkındayım. Yine de denememek için kendimi zor tuttum. Onun çoktan gitmiş olduğunun farkındaydım ama yine de içimdeki cazibe oradaydı."

"Sonunda muhtemelen kurt dövmelerimiz olacağını mı söylüyorsun?" diye sordu, kolunu ona doladı ve onu rahatlatmak için kendine çekti.

"Seninkinde 'Wolfie' yazacak." Ona doğru eğildi ve kendini dengelerken vücudunun bir anlığına onunkine sığınmasına izin verdi. "Bütün kurtlar derimin üzerinde olacak."

"Kurtların efendisi," diye düzeltti ciddiyetle. "Kurtların efendisi ve kurt bekçisi olacağım."

Bu ona hafif bir gülümseme ve hızlı bir göz devirmesi kazandırdı.

Dikkatini iki cesede çevirdi. "Yapamayız
Diğer Lycanlar da ormanda olduğumuzu bilmeden onları yakabiliriz."

"Hiçbir yere gitmiyorlar," dedi Zev. "Sanki zombi olarak dirileceklermiş gibi."

"Olabilir," dedi Branislava. "Tatijana bana zombi kıyametiyle ilgili her şeyi anlattı."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Film izliyor, değil mi?"

Branislava bunun doğruluğunu kabul etmek zorunda kaldı. Başını salladı ama kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Eğer Lycanlar ve Karpatlar gerçekse, zombiler de gerçek olabilir."

Başının üst kısmına bir öpücük kondurdu. "Vampirler kukla yapar. Fen onlara gulyabani diyor ama biz senin için zombi

diyeceğiz."

"Gidip suikastçıları avlayalım. Dimitri ve Skyler'ı kıstırmış durumdalar."

"Dimitri bana hiç de sıkıştırılacak bir adam gibi gelmiyor," diye cevap verdi Branislava küçümser bir tavırla. "Biz oraya varana kadar, o her şeyi halletmiş olacak.
iş."

Ormanın içinden Dimitri'nin onlara gönderdiği koordinatlara doğru hızla ilerlediler. Bölgeye yaklaştıklarında yavaşladılar. Zev, Branislava'nın bunu tamamen kendi başına yapmasından, ondan işaret almayı beklememesinden memnundu. Branislava'nın kendisiyle birlikte avlanmasından giderek daha fazla hoşnut olduğunu fark etti.

Ona alçalmasını işaret etti. Yükseklere çıktı, ağaç kabuklarına tutunmuş büyük bir kertenkele gibi ağaçların gölgeliklerine doğru ilerledi. Vücudu etrafındaki her şeyin rengini almış, böylece çevresiyle mükemmel bir uyum sağlamıştı.

Kan kokusu aldığında, ilk kanı bulduğunda hiç şaşırmadı. geniş bir ağaç gövdesinin dibinde yatıyordu. Başı göğsünün üzerinde duruyordu ve gümüş bir kazık göğsünden yukarı doğru saplanmıştı. Ölü Lycan'ın kolu yukarı kalkmış ve iç bileğindeki küçük karmaşık daire. Bu adam Kutsal Çember'in bir üyesiydi, Lycan'ların çoğunun inandığı dini benzeri bir tarikat.

İyi iş çıkardın. Ortağının yerini tespit ettiniz mi? Henüz bulamadım. Üzerinde çalışıyorum.

Saat yönünde hareket edeceğim. Branka yerde aynı yöne doğru arama yapıyor, bir ızgara deseni kullanarak.

Skyler, Bronnie'ye giden yolun tersinden gidecek, dedi Dimitri, sesinde isteksizlik vardı.

Zev!

Branislava araya girdi, sesi sıkıntıyla titriyordu ama yollarını Lycan'lardan gizledi ve onunla gurur duymaktan başka bir şey yapamadı.

Kurt sürüsü geri dönüyor. Alfa neredeyse üzerime basıyordu. Onu uzaklaştırmaya çalıştım ama kan kokusu aldı.

Zev nefesinin altından küfretti. İhtiyaçları olan son şey, kendilerine karşı kullanılabilecek sağlıklı, bölgeci bir kurt sürüsünü karıştırmaktı.

Onları tehlikeye karşı uyarmak için elinizden geleni yapın. Yapabilecekleri tek şey buydu. Kurt sürüsü dinlemezse bunun sorumlusu Branislava değil alfalarıydı, gerçi diğer kurtlara bir şey olursa Branislava'nın kendini suçlayacağını biliyordu. O

Zihinsel olarak kendini, kadının onları kurtarmak isteyeceği ve ona onları bırakmasını söylemek zorunda kalacağı olaya hazırladı.

Zev, içinde bulunduğu ağaca değen uzun, geniş dallar aracılığıyla bir sonraki ağaca geçti. Etrafına dikkatlice baktı. Nefesi boğazında düğümlendi. Kalbi bir an

Korkunun vahşi sıçrayışı. Skyler oldukça uzaktaydı, bitki örtüsünün içinde yüzüstü yatıyordu, birkaç çalı onu örtüyordu ama açıktaydı ve iyi bir keskin nişancı onu kolayca öldürebilirdi.

Skyler, siper al, diye uyardı aniden, korku omurgasından aşağı süzülüyordu, içindeki her şey onu korumak için zorlanıyordu, ama daldan dala sıçrayan inanılmaz hızı bile onu oraya zamanında ulaştıramayacaktı.

Bir el silah sesi duyuldu ve vücudu sarsıldı. Başının arkasının ortasında küçük kırmızı bir gayzer yükseldi.

6

Zev onun ölümünü hissetmeyi bekliyordu, tıpkı Lycanlar tarafından ilk kez öldürüldüğünde tüm Karpatyalıların hissettiği gibi,
Ama hiçbir şey yoktu, sadece boşluk vardı.

Bir el daha ateş edildi ve ardından üçüncüsü geldi, her iki mermi de
yerdeki cesede giriyor. Belli ki zaten ölmüştü ama keskin nişancı emin olmak istiyordu. Zev bir tür dehşet içinde izlerken bile Skyler'ın bedeni sarsıldı, kolları sertçe uzandı, ayakları yere vurdu. Birden fazla seğirme ve yalpalamayla ayağa kalktı, sonunda dikleşti, kollarını sertçe önüne uzattı.

Vücudu sanki katiline giden yolu gösteren bir pusula gibi döndü. İleri atıldı. Kan, sağ yanağındaki çıkış yarasından yüzüne doğru aktı. Daha fazla kan.
yeleğinin önünü lekeledi. Attığı her adım zahmetliydi, vücudu spazmlar ve seğirmelerle titriyordu. Gözleri kocaman ve yuvarlaktı.

Zev'in çalkalanan midesi yatıştı ve bir elini yüzüne götürerek Skyler'ı kaybetme korkusunu temizledi ve bu yoğun duygunun yerine saf kahkahayı koydu. Skyler Tatijana'yla film izlerdi, değil mi?

Skyler zorlu yolculuğuna devam ederken bakışlarını dehşet manzarasından ayırmak neredeyse imkansızdı Ormanın içinden, keskin nişancının onu beklediği ağaca doğru ilerledi. Sol gözüne bir kurşun daha isabet etti. Onun Başı geriye doğru sarsıldı ve dengesini yeniden sağlamak için ayakları hızla geri geri giderken birkaç saniye o pozisyonda kaldı.

Skyler'ın solundaki çalılar ayrıldı ve Branislava ortaya çıktı, yüzü gevşemiş, ağzı sarkmış, kolları önünde havaya kalkmıştı. Skyler'ın attığı sarsak adımların aynısını o da atıyordu. Kolunun bir kısmı yere düştü ve
Yüzündeki etlerin bir kısmı döküldü. Sağa ya da sola bakmadı ama Skyler'ın işaret ettiği yöne doğru yalpaladı.

Skyler kendini toparladı ama Lycan'ın seçtiği ağaca doğru yavaş ve tökezleyerek ilerlemeye başladığında başı endişe verici bir açıyla eğilmişti. Zev onu artık görebiliyordu, telaşla başını kaldırdı, gözünü dürbününe dayadı, ancak sanki başını tekrar kaldırıp kaldırmayacağından emin değilmiş gibi
bir koşu yapmalı.

Keskin nişancı tüfeğinin arkasına yerleşti ve bu kez Branislava'yı hedef alarak tetiğe bastı. Etleri dökülmeye başlarken ona bakan Zev, Lycan'ı suçlayamadı. Kurşun göğsüne isabet etti ve onu kâğıttan bir bebek gibi geriye savurdu. Siyah kan fışkırırken tökezledi.
Kalbinin tam üzerindeki giriş noktasının etrafından dolaştı, ancak bir kez daha ilerlemeye başlamadan önce sallanarak ve seğirerek iyileşti.

Ağaca doğru yaklaşmaya başladıklarında bir çalı daha açıldı ve üçüncü bir zombi tökezleyerek dışarı fırladı. Tatijana, Branislava'dan daha kötü görünüyordu, saçları dökülmüştü. arkasında kırmızı bir iz bıraktı. Bir ayağı gitmiş gibi görünüyordu, bu yüzden düzensiz ama istikrarlı bir şekilde ağaca doğru yalpaladı.

Lycan geri çekilmeyi tercih etti ve aceleyle silahını topladı. Ayağa kalktı, bakışlarını üç ölü kadının imkânsız ama çok gerçek görüntüsünden ayırmak istemiyordu onun için geliyordu. Ağaçtan atlamak için döndü.

Gerçek Branislava, gümüş kazığı yerine sapladı ve Karpatyalı güzelliğiyle göğsüne sertçe sapladı.
Güçlüydü. Tatijana gümüş kılıcını kullanarak keskin nişancının boynunu temiz bir şekilde kesti ve kafasını koparak neredeyse üç zombinin ayaklarının dibine düşmesini sağladı. Hayaletler anında yok olmuştu, Skyler'ın yaratmış olduğu illüzyonlardan başka bir şey değillerdi.

keskin nişancının dikkatini onu takip eden iki kadından uzak tutmak.

Zev başını salladı. İyi işti Skyler. Biraz teatraldi ama işe yaradı.

Josef'e saygı duruşum ve onun adına küçük bir intikam Bu katiller. Sesinde hiç pişmanlık yoktu. Josef onun en iyi arkadaşıydı ve Lycanlar onu vurmuştu. Skyler'ın kin tuttuğu ve intikam aldığı bilinirdi. Josef benim tarzımı beğenirdi. Bu sefer sesi biraz kendini beğenmiş çıkmıştı.

Dimitri, bu Ejderha Arayıcı kadınları kontrol altında tutmanın bir yolu yok ve seninki elebaşı olabilir, diye bilgilendirdi Zev onu.

Dört ölü suikastçı ve en az iki tane daha var. Branislava ve Tatijana'nın öldürdüğü kişi
Dimitri'nin öldürdüğü Lycan. Ağaçtaki Lycan'ı koruyabilecek bir pozisyonda değildi. Dimitri adamın ortağına doğru ilerliyordu.

Zev'in kuşbakışı görüşüyle ağaçların tepesindeki keskin nişancıya konsantre olması gerekiyordu. Ölü suikastçının ortağını nerede arayacağını bildiğinden emindi. Orada Lycan'ların avlanma biçimlerinde genellikle bir düzen vardı, güvenli bir mesafeden bile.

Skyler biraz vahşi, diye itiraf etti Dimitri, sesinde kahkaha vardı. Kim bilebilirdi ki?

Biliyordun, dedi Skyler. Bir tek sen varsın. Ve şimdi teyzelerim ve kurtlarım var. Bunu unutma Zev, bir dahaki sefere bana karşı gelmeye karar verirsen.

Skyler boş tehdidini onlarla paylaşırken Zev diğer iki kadının hafif kahkahalarını duydu. Çoktan harekete geçmişti, bir kez daha ağaç dallarını kullanarak geriye doğru iz sürdü ve ikinci keskin nişancıyı buldu.

Branka, bileğinde ya da kolunda şu daire dövmelerinden var mı diye kontrol et.

Var, buradan görebiliyorum. Diğer iki adamda da aynısı vardı.

Bu dini bir coşku olabilir miydi? Bundan şüpheliydi. Daha önce
birkaç toplantıya katıldı. Neredeyse kendi hayatı pahasına koruduğu konsey lideri Arno inanılmaz, tutkulu bir motivasyon konuşmacısı olsa da, aşırı hevesli değildi. Kutsal Çember'in hiyerarşisinde rütbesi vardı, ilkelerine inanıyor ama bu inançlarını mantıklı düşünerek yumuşatıyordu.

Zev keskin nişancıyı bir köknar ağacının kıvrımında, ortağının olduğundan daha yüksek dallarda gördü. O da arkadaşının neye ateş ettiğini daha iyi görebilmek için tırmandı. Büyük ihtimalle Skyler bu illüzyonu sadece konsantre olduğu adam için yaratmıştı. Bu Lycan boş bir orman zemini görmüştü. Ortağının neye ateş ettiğini, eğer bir şey varsa, söyleyemiyordu.

Kertenkele dal boyunca yavaş, bilinçli adımlarla ilerledi, yavaşça ilerlerken dikkat çekmemeye özen gösterdi. Bulunduğu ağaç ile keskin nişancının bulunduğu ağaç arasındaki boşluğu kapatan dala doğru ilerledi. Kokuyu tanıdı ve kalbi sıkıştı.

Damon Declaw, Daciana'nın ağabeyiydi. Geçen yüzyıl boyunca binlerce kez birlikte yemek yemişlerdi.
Birlikte gülmüşlerdi. Birlikte avlanmışlar ve hatta savaş yaraları onları buna zorladığında birbirlerine kan vermişlerdi.

Daciana bu adamı tüm kalbiyle seviyordu. Ona saygı duyuyordu. Ona hayranlık duyuyordu. Onunla kendi hikayelerini paylaştı.
Haydut sürülerine karşı av seferleri. Onu her zaman desteklemişti. Kutsal Çember'in katı üyeleri kadınların silah taşımasına inanmazdı. Damon bir kez olsun kız kardeşiyle gurur duymaktan başka bir şey yapmamıştı.

Zev başını salladı. Ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Damon yerel kurt sürüsünün bir üyesini pusuya yatmış bekliyordu ve bu onların bir tür olarak sahip oldukları her şeye aykırıydı. Onlar vahşi yaşamı korurlardı, yem olarak kullanmazlardı. Dimitri'yi öldürecek miydi? Ya da Skyler'ı? Belki Branislava'yı?

Zev nefesinin altında vahşice küfrederek ağaç gövdesine doğru ilerlemeye başladı. Yavaşça hareket ediyordu. Dikkat çekmeyecek bir hızda. O
Ağaç kabuğuna karıştı ve Damon'ın arkasında pozisyon almak için dala doğru ilerlediğinde fark etti ki
Arkadaşının, Daciana'nın kardeşinin o kadar ileri gittiğine dair kanıta ihtiyacı vardı.

Skyler, cesetlerden birini araştırmak için çalılıkların arasından çıkacak kadar meraklı bir kurt illüzyonu yapabilir misin?
Cesede çok yaklaştırma. Damon'ın tepkisinin koruyucu olmasını, kurdu ölen bir arkadaşından uzak tutmasını istemiyordu, daha ziyade Damon'ın
aslında Skyler ve Dimitri'yi açığa çekmek için kurdu vurdu.

Hiç sorun değil. Şimdi tamamen işle ilgiliydi, sanki adamın iki yöne çekildiğini hissetmiş ve ona sempati duymuş gibi tüm kahkaha imaları kaybolmuştu.

Zev, Skyler'ın farkında olsun ya da olmasın bir empat olduğunu biliyordu ama bu durumda Branka'sının onunla birleşmiş olarak kalması ve ikilemini kolayca okuması çok daha muhtemeldi.

Sonuç ne olursa olsun seninleyim, diye fısıldadı Branislava zihnine. İçine bir sıcaklık doldu.
bir gelecek vaadi. O anda kendini adamaya hazır olmayabilirdi ama eninde sonunda bunu yapacağını biliyordu ve onun da bunu bilmesini istiyordu.

Bu adam bir dost. Eğer onu öldürürsem, Daciana'nın yüzüne nasıl bakarım?

Lycan dünyasında bir ailesi varsa, o da Makoce'ydi, Lykaon ve Daciana. Onu asla affetmezdi.
kardeşini öldürdü. Asla öldürmedi. Ve onu suçlayamazdı. Yine de, Damon toplumlarının kurallarını çiğnemeye istekliyse, başka ne seçeneği vardı ki?

Belki de buna gerek kalmayacak, dedi Branislava. Belki de onu hayatta tutmanız için size bir sebep verecektir.

Her zaman doğru şeyi söylemeyi başarırdı. O kertenkeleyi Damon'ın başının üzerine yerleştirdi ve bekledi. Birkaç dakika sonra Damon silahını yavaşça ileri doğru kaydırdı ve
Gözünü dürbüne yerleştirmek için eğildi. Zev, kurdun ağzıyla temkinli bir şekilde çalıları yararak ilerlediğini gördü. Hayvan hareket etmeden önce bir süre sabırla bekledi burnunu havaya dikmiş, kan ve ölüm kokusu arıyordu.

Üç renkli kürküyle güçlü ve kaslı, güzel bir dişiydi. Ay ona vurdukça siyah, gümüş ve kömür tonları parıldıyordu.

O benim değil, diye haykırdı Skyler. O gerçek.

Damon tereddüt etti, açıkça kendisiyle savaşıyordu. Zev tetiği çekmemesi için ona vasiyet etti.

Başka bir kurt ortaya çıktı, bu da bir dişiydi. İlkine dişlerini gösterdi. Gümüşi dişi tehditle yüzleşmek için döndü.

Size doğru geliyorlar, Dimitri uyardı. Keskin nişancı hareket halinde.

Dört kurt daha açık alana çıktı ve dişilere hırladı. İkisi de dikkat etmedi.

Zev, Branislava'yı dramaya kapılmaması konusunda uyardı. Alfa dişi, genç dişinin sürüden ayrılmasını istiyor ve onu çıkmaya zorluyor. Hâlâ Dimitri ve Skyler'ı avlayan iki Lycan var. Yollarına çıkarsan seni öldürmeye çalışabilirler.

Kurtların üzerindeki gölgelik, yaprakların arasından esen bir rüzgârla hafifçe sallandı. Aşağıdaki orman zeminine tam olarak nüfuz etmedi. Bir baykuş yukarıdaki dallara konmuş, kanatları vücuduna yakın durduğu için çoğunlukla yapraklar tarafından gizlenmişti. Aşağıya, aşağıdaki manzaraya baktı. Beş kurt daha
iki kadının etrafında oluşan çembere katıldı.

Damon içini çekti ve başını kaldırıp salladı. Belli ki kurtlardan birini vurmak istemiyordu. Bir el silah sesi duyuldu ve genç, gümüşi dişi çığlık atarak havaya sıçradı.
Kurtlar etraflarındaki yeşilliklerin içinde eriyip gittiler. Damon lanet okudu ve tüfeğini bir kez daha yerine kaydırdı. O kullandı

kurtlardan başka bir hedef bulmaya çalışarak etrafına bakındı.

Dişi kendini örtmek için sürüklemeye çalıştı, her kalkmaya çalıştığında acı içinde inledi. Damon daha yüksek sesle küfretti. "Lanet olsun sana Vasya, bunu yapmak zorunda değildin," dedi yüksek sesle.

Zev nefesini tuttu, yaralı dişiye en yakın olan çalı hafifçe kımıldadı ama esinti yoktu,
Yaprakları dalgalandıracak hiçbir şey yoktu. Kurtlar silah sesinin ne anlama geldiğini çok iyi bildikleri için geri çekilmişlerdi. Damon'ın omuzlarını kamburlaştırmasından ve sonra
Lycan'ın da bu anlamlı hareketi gördüğünü silahına yerleştirdi.

Skyler kurda ulaşıp onu sürüklemeye çalışırken, kadınsı bir el çalılıktan dışarı çıktı, kol da onu takip etti
Güvenlik.

Damon yüksek sesle, "Vasya, yapma," diye fısıldadı, bunu bir dua haline getirmişti. "O bir kadın. Tetiği çekme."

Zev, Damon'ın arkasına doğru eğildi ve vücudunu tam arkasında, gerekirse onu durdurmaya hazırdı. Vasya için bir şey yapamazdı. Baykuşa baktı. Baykuş gitmişti. Kalkış ve sonraki uçuş sessiz olmuştu. Baykuşun tüyleri bu sessiz uçuşu sağlıyordu ama Zev Dimitri'nin yakında olduğundan emindi.

Bir adamın tiz çığlığı böcekleri ürkütüp susturduğunda haklı olduğunu anladı. Aynı anda tüfek de patladı, sesi en az onun kadar yüksekti. Damon küfretti ve Vasya'ya ne olduğunu görmek için bir kez daha dürbününü kullandı.

Zev bakışlarını Skyler'ın üzerine dikmişti. İkinci kurşun genç kurda isabet etti ve Dimitri'nin can yoldaşı kanlar içindeki hayvanı çalıların arasına sürükledi. Yakınına çömelmiş olan Branislava'yı bir an için gördü. Başka bir kurt, kocaman bir erkek, çalıların arasından atladı.
uzakta, sanki yerden değil de bir ağaç dalından geliyormuş gibi. Açık orman zemininde hızla ilerledi,

Beklenmedik bir şekilde bir taraftan diğerine zikzak şeklinde kesmek.

Zev, Dimitri'nin büyük alfası Gölge'yi tanıdı. Onun Skyler'ı mı yoksa ölen dişiyi mi koruduğundan emin değildi ama bunun bir önemi yoktu. Damon onu vurmadı. Zev silahı Gümüş bir hançerin ucunu Damon'ın sırtına sapladı. Yapması gereken tek şey, kas ve kemiklerin arasından geçip kalbe ulaşmak için karışık kan gücünü kullanmaktı.

"Silahı ağaçtan indir," diye öğüt verdi. "Beni tanıyorsun. Seni gözümü kırpmadan öldüreceğimi biliyorsun. Hata yapacak kadar aptal olma."

Damon onun sesini tanıyarak kaskatı kesildi. Silahın yere düşmesine izin verdi. "Öldüğünü sanmıştım."

Zev'in kalbi küt küt atmaya başladı. Daciana kardeşine söylemiş miydi? Bu ihanetle bir şekilde bağlantısı var mıydı? Onun için aileden biriydi. "Neden böyle düşündün ki?" Damon'ın bu soruyla farkında olmadan kız kardeşinin sadakatini sorguladığı izlenimini vermek istemediğinden sesini eşit tuttu.

Damon omuz silkti. "Karpatyalıların bir numara çevirip konseyi devre dışı bırakmaya çalıştıkları haberi geldi. Sen onlardan birini korurken öldün ve Lycanlar
Diğer konsey üyelerini kendi bölgelerinden çıkarmaya çalışarak onlarla savaştı."

"Parmaklarını başının arkasında birleştir ve olduğun gibi kal. Ciddiyim Damon. Daciana sana bunları anlattı mı?" Elini uzattı ve kemeri rahatça kesti.
Damon'ın kalçasına dolanarak silah zulasını dala bıraktı. Bıçağının ucuyla bir fiske vurarak tüm kemeri ormanın zeminine gönderdi.

Damon'dan alçak bir hırıltı yükseldi. "Kız kardeşim mi? Bana onu öldürdükleri söylendi."

"Onu aramaya çalıştın mı?"

"Tekrar tekrar. Hiç cevap alamadım. Ortağı Makoce'yi aradım ama o da cevap vermedi. Kimse cevap vermedi."

"O hayatta ve iyi, Damon. Biz konuşurken konsey üyelerini koruyor. Karpatlar değil, Lycanlar'dan oluşan bir grup, prensin ve konseyimizin hayatına kastederek eş zamanlı olarak Karpat köyüne saldırdı.
üyeler." Zev onun etrafından dolaşarak kolunu yukarı kaldırdı ve Kutsal Çember dövmesini ortaya çıkardı. "Konseye suikast düzenlemeye çalışanların hepsinde aynı dövme var."

"Bu saçmalık, Zev. Biz ahlak ve etiğe inanırız, kendi türümüzü öldürmeye ya da diğer türleri katletmeye değil."

"Yine de burada oturmuş, sana hiçbir şey yapmamış genç bir kadını öldürmek için pusuya yatmışsın. Bir kurdu yaralamak için bekliyordun, sadece hayvanı yem olarak kullanmak için.
gelip onu kurtarmaya çalışacak kadar merhametliydi."

Suçlama sertti ama o da kendini sert hissediyordu. Damon'ı dişleri kırılana kadar sarsmak, sonra da aklını başına getirmek için onu meşhur ahırın arkasına götürmek istiyordu. Halkının nesi vardı? Lycanlar iyi insanlardı, düşünmeden öldüren fanatikler değil.

"Bir kurdu vurmayacaktım," diye mırıldandı Damon.

"Ama birisi sana onları vurman için emir verdi," dedi Zev.
ısrar etti. "Bu senin görevinin bir parçasıydı. Vahşi kardeşlerimizden birini kullanarak kadını ortaya çıkarmak."

Damon iç çekti. "Hiç mantıklı gelmedi ama birinin Daciana'yı öldürmenin bedelini ödemesi gerekiyor."

"Sana söyledim, seni aptal, o ölmedi. Ve gerçekten Damon, ölmüş olsa bile Skyler'ı öldürmek onu geri getirmez. Ne?
bu insanlarla bir araya gelmene neden oldu? Senin bir beynin var, neden onu kullanmıyorsun?"

Damon cevap vermedi.

Zev bütün bu olanlardan bıkmıştı. "Eğer o tüfeği kurda ya da Skyler'a doğrultmuş olsaydın, seni oracıkta kazığa oturturdum ve bunu hak ederdin."

Damon topuklarının üzerinde geriye doğru çöktü. "Onlara neden katıldığımı bilmiyorum." Kafası karışmış gibiydi.

"Haklısın. Bu inandığım her şeye ters düşüyor. Gerçekleri kontrol etmemek bana göre değil. Bu Kutsal Çember'in kurallarına da aykırı.

İyi. Şiddete göz yummayız. Nefsi müdafaa, evet, ama cinayet değil. Bir kızı açık alana çekip vurmak değil." Kollarını indirdi ve Zev'e doğru döndü. "Bana neler oluyor böyle?"

"'Olduğun gibi kal' cümlesinin hangi kısmını anlamadın?" Zev sessizce sordu.

Damon ellerini avuç içleri aşağı bakacak şekilde kalçalarının üzerine koydu. "Ben bir tehdit değilim. Daciana'yı görmek istiyorum. Belki o gerçekten neler olduğunu anlayabilir."

Sesi doğrulukla çınlıyordu. Zev neye inanacağını bilmiyordu. Damon'ın bir cinayete katılacağını asla düşünemezdi.

Sana doğruyu söylüyor, dedi Branislava. Sesinde duydum.

Ben de duyuyorum ama bu hiçbir şey ifade etmiyor, mon chaton féroce.

Branislava onun sesindeki acıyı duydu. Bu adam onun arkadaşıydı, yakın bir arkadaş. Zev onun tarafından ihanete uğramış hissediyordu. Sadece ona değil, tüm türüne. Hayatını görevini yaparak, türünü koruyarak geçirmişti ve önce ona sırt çevirmişler, sonra da yaptıklarıyla onu utandırmışlardı ve şimdi de ihanet söz konusuydu.

Zev katı bir onur kuralına göre yaşardı. Hizmetinin karşılığında pek bir şey beklemezdi ama sadakat isterdi. Sürü her zaman sadakatle ilgiliydi ve bu adam Zev'in zihninde bir şekilde sürüsüyle eşdeğerdi.

Onu konseyin önüne getirin, ne yapacaklarına onlar karar versin, diye önerdi. Eğer bu işin arkasında onlardan biri varsa, onu savunmazlar mı?

Şart değil. Dimitri'ye olanlardan sonra Damon'ı konseye yargılaması için sunma konusunda çok isteksizdi. Konsey üyeleri Dimitri'nin güvende olduğuna yemin etmişti. ama gerçekte en kötü kadere mahkum edilmişti - herhangi bir Lycan ya da düşman için ölümlerin en acımasızına acı çekebilirdi. Kabul edelim ki Dimitri melezdi, korkunç Sange rau olarak kabul ediliyordu.

yüzyıllar önce yasaklanmıştı. Yine de Zev çok az insana güveniyordu ve şu anda Lycan'lara daha da az güveniyordu.

Branislava iç çekti. Dimitri uzun boylu ve otoriter görünümüyle onlara doğru yürüdü. Skyler'la uzun, suçlu bir bakış alışverişinde bulundu. Genç dişi kurdu kurtarmışlardı ama büyük bir bedel ödemişlerdi. Sonsuza dek Skyler ve Dimitri'nin sürüsünün bir parçası olacaktı.

"Gölge ısrar etti," dedi Skyler, iki elini de dişinin tüylerine gömmüştü. "Onun seçilmiş eşi olduğunu söylüyor."

"Peki sen buna yardım etmedin mi?" Dimitri birinden diğerine bakarak sordu.

"Bir alfa kurdu etkilemenin bir yolu var mı?" Branislava sordu.

"Eğer varsa, siz ikiniz nasıl olduğunu bulursunuz," dedi Dimitri. Kadının cesedinin yanına çömeldi,
ellerini onun üzerinde gezdiriyor. "İçeride değişiyor."

"Kasılmalar geçiriyordu," dedi Skyler. "Ona yardım etmeye, acısını engellemeye çalıştım. Sessiz ve metanetli, nefes nefese
"

Dimitri'nin elleri dişi kurdun üzerinde gezinirken çok nazikti. "Küçük puslu kızımız çok güzel, o kadarını söyleyebilirim."

"Bu onun için iyi bir isim," dedi Skyler.

Gölge daha da yaklaşarak burnunu dişiye değdirdi. Misty'nin bakışları onunkilere yapıştı ve sanki onların da Shadow'un sürüsünün bir parçası olduğunu biliyormuş gibi Skyler ve Dimitri'yi de içine aldı.

"Lycan cesetlerinin yakılması gerekiyor. Beşi birden ya da Zev sonuncusundan kurtulursa altısı birden," dedi Dimitri. "Siz ikinizin bunu yapabileceğini düşünüyor musunuz?"

"Skyler burada seninle kalabilir," dedi Branislava. "Her birinin nerede olduğunu biliyorum ve işi halledebilirim. O Misty ile birlikte olmalı."

"Gümüş silahlar toplanmalı," diye uyardı Dimitri. "Cesetler yakıldıktan sonra külleri derinlere gömmek en iyisi, böylece kimse onları bulamaz."

Branislava başını salladı. "Anlıyorum. Bunu ben yapacağım. Zev son Lycan'ı tanıyor ve çok üzgün. Onunla ne yapmayı planladığını bilmiyorum."

"Yardıma ihtiyacın olursa, Bronnie," diye gönüllü oldu Skyler, "Dimitri bunu halledebilir."

"Bilmiyorum. Şimşeği çağırma konusunda pratik yaptım ve bu konuda oldukça iyiyim." Doğruyu söylemek gerekirse daha fazla pratik yapması gerekiyordu. Haydut sürülerini ve vampirleri avlarken Zev'e yardımcı olmaya kararlıydı. Onun başka bir şey yapacağını hayal bile edemiyordu.

Fen ve Dimitri hem Skyler'a hem de Tatijana'ya Karanlık Kanların hikâyelerini anlatmıştı. Bu soyun hem erkekleri hem de dişileri olağanüstü savaşçılardı. Görünüşe göre her hayat arkadaşı da öyleydi, sanki o vahşi ruh başka bir vahşi savaşçının ruhunu çağırıyordu.

O bir Ejderha Arayıcısıydı ve soyuyla gurur duyuyordu. Bir Karanlık Kan tarafından sahiplenilmişti ve kendisinden önce gelen tüm kadınlardan daha az olmayı reddediyordu. Her zaman Zev'in yanında olacaktı.

Her savaşta güvende olmak ve onun da güvende olmasını sağlamak için gereken şeyleri yapmayı öğrenecekti.

Mon chaton féroce, senin gibi başka bir kadın yok ve başka hiçbir kadın benim için yeterli olmayacak. Seninle konuşan sadece Karpatyalı hayat arkadaşın değil. O Zev Hunter,

Karışık kan, Tirunul ve Kara Kan. Lycan ve Carpathian. Hayat arkadaşının ne olduğunu bilmeden çok önce sana aşık olmuştum.

Damarlarında dolaşan küçük sevinç dalgasına engel olamıyordu. Zev'in ona olduğu gibi aşık olmasını istiyordu, başka seçeneği olmadığı için değil. Aşık olmak istiyordu. ona kendisi için aşık oldu. Hayatını seçim yapmadan geçiremezdi. Kendi yolunu seçen kişi olmak istiyordu. Eğer hatalar yaparsa, bunlar onun hataları olacaktı.

Zev onun için işleri zorlaştırıyordu ama kalbinde ona kızacak bir şey bulamıyordu. Onunla nasıl gurur duymazdı? Ona bakıp ondan nasıl etkilenmezdi? Olmak istemeyebilirdi ama bakışları ona her yöneldiğinde kalbi çılgınca çarpıyordu. Nefesi ciğerlerinde sıkışıyor ve

vücudundaki kavurucu sıcaklık öfkeleniyordu. O bir ateş ejderhasıydı ve ısı ve ateş onun dünyasıydı, ama damarları erimiş lavla dolup alçak ve ağır bir havuz oluşturduğunda, sımsıkı kıvrıldığında,
alevler onu yutmakla tehdit ediyordu. Bu ateşin neyle ilgili olduğunu öğrenmek istiyordu.

Önüne çıkan ilk cesedi bir sonraki en yakın cesedin üzerine süzdü. Bu onun en korktuğu anlardan biriydi. Tüm ormanı ateşe vermek istemiyordu. Yıldırım çağırma pratiği yaptığı birkaç seferde açıklık bir alandaydı. İki kez, otların ve çiçeklerin yanmasını engellemek için yağmur yağdırmak zorunda kalmıştı.

Nefes alarak dikkatini gökyüzüne çevirdi.
Bulutlar bir kule gibi yükseliyor, hızla tırmanıyor, kızgınmış gibi çalkalanıyor ve çalkalanıyor. Şimşek tüm gökyüzünü çatalladı.
dönen bulutlar, oklar bir hedef ararken onları çeşitli yerlerde aydınlatıyordu. Nefesini bıraktı ve odaklandı, kontrol için zorlandı. Ham ve güçle çatırdayan şimşek gökyüzüne doğru fırladı. Beyaz-sıcak enerjiyle savaştı, onu topladı ve iki cesedi tam ortasından vurmak için aşağı indirdi.

Bu büyük bir başarıydı. Sevinçten havalara uçmak istiyordu. Ne yaptığını unuttuğu anda, kırbaç tekrar gökyüzüne doğru uzandı ve
Yoluna çıkan her şeyi. Birkaç ağaç alevler içinde kaldı.

Nefesinin altından kadınlara yakışmayan bir küfür tısladı. Zev'in kullandığını duymuştu ve yüksek bulutu suyla doldurmak için iki elini gökyüzüne kaldırdı. Konsantre oldu doğrudan alevlerle çatırdayan ağaçların üzerine boşalttı. Ateş bir anda onun kızgınlık tıslamasını kopyaladı, titreyerek
Bir an meydan okuduktan sonra pes etti.

İki keskin nişancıyı yakan alevleri körükledi, temizlenene kadar sıcaklığı yükseltti. Küller hızla soğuyarak geride sadece gümüş kazıkları bıraktı. Gümüşü aldıktan sonra Lycan'ların altındaki toprağı açtı ve küllerin derinlere inmesine izin verdi.

Güzel, Branka, Zev onu övdü.

Belli ki konuşmaları izleyen Fen o kadar nazik değildi. Yine de yanmış dalları olan ağaçların fotoğrafını çekmek için bir kamerayla geri döneceğim. Josef'in berbat büyüleri ve gerçekten kötü hataları koymayı sevdiği bir internet sayfası var. Onları oylamaya sunduğunu duydum.
ve kim kazanırsa para alacak.

Buna cüret edemezsin, diye meydan okudu Branislava en sert ses tonuyla.

Tabii ki yaparım.

Tatijana, seni hain, Branislava tısladı. Şu adamını kontrol altında tut. Bunu iki kez daha yapmak zorundayım ve buraya gelip fotoğraf çekip Josef'e vermese iyi olur.

Ben bu işe nasıl bulaştım? Tatijana masumca sordu. Sadece iyi olduğundan emin olmaya çalışıyordum, birbirimize yaptığımız gibi sana göz kulak oluyordum ve o da ... .

Sinsice. Yaptığı şey buydu, diye suçladı Branislava, bir sonraki ceset çiftini bulmak için ormanda ilerlerken gülmemeye çalışıyordu.

En ilginç şeyleri hayat arkadaşımın zihninde buluyorum, Fen cesaret etti, pişman olmadı. Bu bir dolar değerinde.

Zev şakalaşmaları dinledi, ortak eğlencenin içini ısıtmasına, ihanetin acısını biraz olsun hafifletmesine izin verdi. O
Damon'ı dürttü ve ağaçtan inmesini işaret etti. Bu önemli bir an olacaktı. Damon kaçmaya ya da onu öldürmeye çalışırsa, başından beri yalan söylüyordu. Zev
durumun böyle olmamasını umuyordu ama Damon'ı öldürmekte tereddüt etmeyecekti, bu Daciana'nın sonsuza dek düşmanı olacağı anlamına gelse bile
hayatının geri kalanında.

Damon ellerini gökyüzüne doğru kaldırarak yavaşça ayağa kalktı,
silah kullanmayacağını gösteriyordu. Zev'i tanıyordu, onun ne kadar acımasız ve amansız bir avcı olduğunu biliyordu. O Gerektiğinde bir ölüm makinesi olabiliyordu. Hızlı ve güçlüydü ve hiç pes etmiyordu. Damon'ın hata yapmaya niyeti yoktu.

Ellerini havada tutarak yere sıçradı,
Silahlarından uzağa indiğinden emin olmak için. Zev kıpırdamamıştı bile, ama elindeki kazık
Atış pozisyonu ve Zev asla ıskalamazdı - Damon'ın duyduğu hiçbir zaman. Çömeldi ve yavaşça ayağa kalktı, kollarını kaldırdı, avuç içleri ellerinin boş olduğunu gösteriyordu.

Zev onun yanına çöktü. "Üzerinde başka silah var mı?"

Damon başını bile yavaşça salladı. "Botumun içinde. Sırtıma bantlanmış."

"Ellerini indir, gülünç görünüyorsun," diye tersledi Zev. Damon'la ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Damon'ın zihnine bakma şansı bulmadan onu konsey üyelerinin karşısına çıkarıp yaptıklarından dolayı yargılamayacaktı.

"Burada ne halt ettiğimi gerçekten bilmiyorum," dedi Damon. "Bana neden bu kadar mantıklı geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Sonra, o ağaca çıktığımda ve kurt kafasını çalıların arasından uzattığında, içimdeki her şey onu yaralama fikrine isyan etti."

Zev yarı ciddi bir ifadeyle, "Kafanı kesip anılarını okuyabilirim," dedi.

"Bana çok kızgınsın, değil mi?" Damon söyledi. "Hiçbir

fikrin yok. Güvenebileceğim insanlara ihtiyacım var. Biz bir savaş ve etrafta dolaşan suikastçılar var. Lycanlar her zaman barışı sağlayanlar, koruyucular olmuşlardır ve bu sefer savaşı başlatanlar onlar gibi görünüyor. I
Ben bu işi çözmeye çalışırken senin ve Daciana'nın arkamı kollayacağınıza güveniyordum. Beklediğim son şey seni burada elinde bir silahla Skyler ya da Dimitri'yi öldürmek üzereyken bulmaktı."

Lycan alfa erkeği, sürü lideri zihniyeti onu alt etti ve Zev, Damon'ın kafasının arkasına onu sendeletecek kadar sert bir kelepçe vurdu.

Damon alaycı bir sırıtışla başının arkasını ovuşturdu. "Sanırım bunu hak etmiştim. Ekibimin geri kalanı nerede?"

"Onlar öldü, Damon. Ne bekliyordun ki? Sen git Geceleyin ormanda Karpat avına çıkarsan peşine düşerler, özellikle de kadınlarını öldürmeye çalışıyorsan. Seni bulan ben olduğum için şanslısın." Zev ona ters ters baktı. "Hâlâ seni öldürmeyi düşünüyorum.
tek başına. Henüz tehlikeyi atlattığını sanma." Damon onunla
yüzleşmek için döndü. "Öldüler mi? Hepsi mi? Lycanlar o kadar kolay öldürülmez."

"Kurtlar bizi birinin avlandığı konusunda uyardı. Karpatlar'ın kadınlarını öldürmenize izin vereceklerini mi sandınız?"

"Kadın demeyi kes. Bir kadını öldürmeyecektim. O hedef alındı çünkü o ..." Sözünü yarıda kesti, kafası karışmış görünüyordu.

"Sevdiği adamı gümüşle ölümden kurtardı. İşkence görmüştü. Onu gördüm. Konsey ona ceza vermedi; aslında," dedi Zev, "emir onu güvende tutmaktı
Karpatlar ile Sange rau konusunda anlaşmaya varmaya çalışıyorlardı."

Damon kaşlarını çattı. "Bu doğru. Mahkûm ..."

"Dimitri," diye düzeltti Zev. "O iyi bir adam, ona ismiyle hitap edin."

"Dimitri Sange rau'dur. O kötü bir kan, karışık bir kan, türümüzün tamamını yok etme kapasitesine sahip."

"O Sange rau değil, benden daha fazla. O Hän ku pesäk kaikak, yani eğer gerçekten ilgileniyorsan, hepimizin koruyucusu. Hepimizi koruyor, Lycan, insan ve Karpatyalıları. Gunnolf ve Convel'i kurtardı, her ikisini de ve ona borcunu ödemek için konseyin emirlerine karşı geldiler ve herkesi gümüşle ölüme mahkûm edildiğine ikna ettiler. Skyler onun için gelmemiş olsaydı
ve Karpatlar'la savaş halinde olurduk. Eğer bir şey varsa, Lycanlar o kıza minnet borçludur."

Zev sesindeki öfke notasını tam olarak tutamadı. Damon'a çok kızgındı. Lycanlar böyle davranmazdı.

şekilde. Uydukları bir onur kuralları vardı, o da buna göre yaşamıştı. Damon da öyle.

"Sana öldüğümü kimin söylediğini tekrar söyle."

Damon şakaklarını ovuşturdu. "Bilmiyorum. Bir toplantıdaydım. Bir ayinde. Daciana için endişelendim. Ormandaki yazlık kulübelerde sorun çıkmıştı. Ona ulaşamadım ve biraz haber alabileceğimi düşündüm. Yaptıkları tüm bu konuşmaların beni çok sıktığını biliyorsun."

"Onlar mı?" Zev sordu. Tepelerinde fırtına bulutları şimşek kırbaçlarıyla cızırdadı. Gök gürledi, yer sarsıldı.

Branka, bu çok yakın, gücünü topla.

Birazcık, diye uyardı. Eğer dikkatli olmazsa tüm ormanı aydınlatacaktı.

Ben hallederim, dedi Branislava. Endişelenme.

Zev iç çekti. Bir kadın endişelenmemesini söylediğinde, endişelenmek için en iyi zaman olduğu açıktı.

Damon konuşmacının kim olduğunu hatırlamaya çalışarak kaşlarını tekrar çattı. "Arno ve Lupo ile birlikte her zaman toplantılara katılır. Her zaman motivasyon konuşmaları yaparlar. Lupo'nun sürüsünde. Neden adını hatırlayamıyorum?"

Lupo Wolfe, gezgin üyelerden herhangi birinin kaybolması durumunda mevcut konseyi korumak için kilit altında tutulan en eski konsey üyelerinden biriydi.

Zev, Damon'ın parmaklarını tekrar şakaklarına bastırdığını fark etti. "Sorun nedir?"

"Bilmiyorum. Başım ikiye ayrılacakmış gibi hissediyorum."

"Bunu daha fazla düşünme," diye önerdi Zev, aniden şüphelendi. Damon'ın burnunun yanında küçük bir kan damlası vardı. "Gidip kız kardeşini bulalım. O sana neler olduğunu anlatabilir. Biz işleri yoluna koymaya çalışırken senin de yanımızda olman iyi olur. Konsey üyelerini kendi türümüzden korumak için yardıma ihtiyacımız var. Düşmanın gerçekte kim olduğunu bilmiyoruz."

Şimşek ağaçların arasında zikzaklar çiziyordu, dev bir kırbaç gibi,

Ormanın içinde kedi kuyruğu gibi ilerliyordu. Yakaladı

Damon'ı yere fırlattı ve tam o sırada şalterlerden biri başlarının üzerinden geçti.

Yumuşak bir kahkaha zihninde dalgalandı, neredeyse bir kıkırdama, Zev'in Branislava'nın çıkardığını hiç duymadığı bir ses. Hoppala.

Özür dilerim. Yıldırım kırbaçlarını kullanmak zor, değil mi?

Bu ses kalbinin etrafını sarmış ve onu sıkmıştı. Şunu kontrol altına al. Sesini kıs. Çok fazla gücün var ve kendine zarar vereceksin.

Ona şimşeği kontrol etmeyi hiç denemediğini itiraf etmek istemedi. Hem Fen'in hem de Dimitri'nin yıldırımı çağırdığını görmüştü ama o bir Lycan'dı. Onu çağırmıyordu. Nasıl faydalı olabileceğini görebiliyordu ama aşırı hevesli bir kadının elinde değil.

Damon onu yere çarparken, beyaz ateşten bir başka cızırtılı çizgi başlarının üzerinden geçti ve rahat edemeyecekleri kadar yakına geldi. Vücudundaki bütün tüyler diken diken oldu.

Zev kahkahayı patlattı. Kadın! Ne yapmaya çalışıyorsun?

"Bu çılgın bir fırtına," dedi Damon.

"Daha çok deli bir kadın gibi," diye karşılık verdi Zev ve kendini yukarı itti. "Silahlarınızı alın ve buradan gidelim." Oynamayı bitirdiyseniz ...

Ağaçların arasından çıkıp ona doğru yürüyordu, uzun saçları bir örgü halinde arkaya doğru savrulup sırtından aşağı iniyordu. İpeksi kütle ateş kırmızısıydı. Gözleri zümrüt gibi parlıyordu ve yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Ellerinde ateşi döndürüyor, dans ederken alevler etrafında halkalar oluşturarak havada süzülüyordu.

Egzotik görünüyordu, güzelliğiyle adamın nefesini kesiyordu. Çifte ateş halkaları vücudunun etrafında dönüyor, sonra kırbaçları kullanırken yükseliyor, onları kendi etrafında döndürüyor ve sonra her iki tarafa geri dönüyordu. Kırbaçlar altın rengindeydi, alevler vücudunu geçerek altından süpürüyordu.

zarifçe havaya sıçradı ve sonra yere geri dönerken onun üzerinde yükseldi.

Zev'in nefesi boğazında düğümlendi. Yanında Damon'ın çenesi düştü. Branislava'nın saf neşe dolu yumuşak kahkahası bulaşıcıydı ve ikisi de ona gülümsedi.

Alevli kamçıların rengi değişti, gecenin içinde karmaşık desenler oluştururken ateş kırmızısı ve turuncuya dönüştü.

Vücudu sadece kendisinin duyabileceği bir melodiyle hareket ediyordu. Zev, Damon'ın yüzündeki şaşkın ifadeye baktı ve bağırsakları düğümlenerek alçak sesle homurdandı. "Çeneni topla ve onu yiyip bitirecekmiş gibi bakmayı kes. O bana ait."

Damon şaşkınlığını bastıramadan, "Şaka yapıyorsun," diye cevap verdi. "Üzgünüm, çok seksi."

Zev onu bir kez daha kelepçeledi, bu kez onu ileriye, ormanın zeminine yığılmasına neden olacak kadar sertti. "Onun seksi olduğunu düşünmene gerek yok."

"Hiç sanmıyorum," dedi Damon, gözlerini ateş dansından ayıramadan yerden ona bakarak. "Ben biliyorum. Sürekli buraya gelmene şaşmamalı."

Zev iç çekti. Damon'ı gözleri olduğu için pek suçlayamazdı ama kurdu kesinlikle yeniden tepki veriyordu. Bir tür denge bulması gerekiyordu. Bu da ona yardımcı oldu. Branislava döndü ve dans etti, sadece ona baktı, sadece onun için dans etti.

Onun kendini özgür, genç ve mutlu hissettiğini görebiliyordu, Hiç yapamadığı bir şey. Belli ki dans etmek onun için bir tutku olacaktı. Cildi ateş gibi parlıyordu. İçinde tutkuyla yanıyordu. O anı istemiyordu onun için sona erecekti. Hayatında çok az mutluluk ya da eğlence yaşamıştı ve şimşek kırbaçlarıyla oynamak ona büyük keyif veriyordu. Damon kamçıların poi olduğunu düşündü, iki ucuna yakıt için küreler takılmış iki zincir.

Branislava etrafında dönerek ona doğru dans etti. Gel benimle dans et.

İstiyordu, onun eğlencesinin bir parçası olmak istiyordu. İhtiyacı olan tüm zamanı bulması onun için önemliydi.

onu tanıdığını ve tıpkı bunun gibi anları birlikte paylaştıklarını biliyordu ama Damon'ın sorumluluğunu taşıyordu.

Eğer gerçekten gerçeği saklıyorsa ve ben arkadaşım olduğu için bunu göremiyorsam, bu tehlikeli olabilir.

Yıldırımımız var. Kırbaçları öfkeyle döndürdü.

Zev güldü. Yıldırım kırbaçlarını kullanmayacaktı ama doğaçlama yapabilirdi. "Bir dakika burada kal Damon. Tam orada, yerde. Ve aptalca bir şey yapma. O ateş kırbaçlarıyla oldukça acımasızdır."

Kılıcı havada dönerken, onun ritmini yakalayarak ona doğru dans etti. Kafasının içinde çalan müziği, ayaklarının takip ettiği davul seslerini duyabiliyordu. Ona yaklaştığında, kırbaçlarından kılıcına alevler sıçradı ve kılıcı tutuşturdu. ve kılıcı hızla yukarı kaldırdı. Ona yaklaşırken kılıcı önünde döndürdü.

Kızın kahkahası adamın içinden çalan müziğe eklendi. Çok sayıdaki bıçaklarından birini çekip ateşe verirken kafasını, Kılıcı döndürürken onu havaya fırlatıyordu. Her hareketten, ayaklarının şeklinden, birbirlerinin etrafında dolanırken sergiledikleri zarif ve akıcı baleden keyif alıyordu. Ateş danslarıyla gece gökyüzünü aydınlatıyorlar.

Damon'ı bir an bile gözden kaybetmedi. Her ne kadar eğleniyor olsa da, Damon yanlış bir hareket yaparsa, havada o kadar güzel uçan ölümcül bıçağın doğrudan arkadaşının kalbine saplanacağını biliyordu.

7

"Onunla ne yapmam gerekiyor, Daciana?" Zev başparmağını Damon'a doğru sallayarak sordu. "Eğer onu
.."

"Yapamazsın," diye sözünü kesti Daciana, kardeşini tekmeleyerek
Sandalyesinin yanında volta atarken botunun burnuyla inciklerine vurdu.

Branislava misafirleri için aceleyle verandalarını hazırlamıştı. Sandalyeler rahattı ve aydınlatma sessizdi. Sis ormanı örtmüş, ağaçları gizlemişti,
onları dünyanın geri kalanından koparıyordu. Kadın içerideydi, etrafta dolaşıyordu ve adamın burnuna kahve kokusu geliyordu. Kahve yapmayı nasıl becerdiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama acele etmiyordu, bu yüzden ilk birkaç denemenin pek iyi sonuçlanmadığını tahmin etti.

"Ona ne yapacaklarını biliyorsun. Onun bir hain olduğunu ve kendilerini öldürmek için kurulan komplonun bir parçası olduğunu düşünecekler." Daciana verandanın karşısındaki Makoce'ye baktı. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Ne düşündüğümü bilmek isteyen var mı?" Damon sordu.

Daciana ona dişlerini gösterdi. "Hayır. Kesinlikle olmaz. Sen orada sessizce otur. Başına nasıl bir bela
neden oldunuz? Bizler yasaları korumak için yemin ettik ve sen bunu milyonlarca kez çiğnedin. Bir kurda ve ardından Skyler'a silah doğrulttuğunda Zev seni o ağaçta öldürmediği için şanslısın." İyi bir önlem olsun diye onu bir kez daha tekmeledi.

Makoce, "Buraya gelip Skyler ve Dimitri'yi öldürme emrini kimin verdiğini bilmek istiyorum," dedi. "Eğer bu bilgiye ulaşabilirsek, belki burada gerçekten neler döndüğünü

anlayabiliriz."

Damon ona doğru eğildi. "Kutsal Çember'in çoğu üyesi Sange rau'ya tahammül edilemeyeceğine inanıyor. Onlar şeytan. Bütün sürüleri yok ederler. Bunu sen de biliyorsun."

"İnsanlarımızın karşılaştığı ilk tanesinden bu yana kaç tanesi gerçekten var oldu? Ve onu yıllarca kimin avladığını, onunla savaştığını ve sonunda
öldürdün mü?" Zev sordu. "Kutsal Çember üyelerinin Sange rau'yu gerçekten kimin öldürdüğüne dair bir fikri var mı?
bu kadar ölüm ve yıkımdan sorumlu mu?"

Verandanın uzak köşesinde Fen kıpırdandı.
rahatsız edici bir şekilde. Sessiz kalmıştı. Şimdi Tatijana'nın içeride kız kardeşiyle birlikte olmak yerine yanında olmasını diliyordu. Her an
ve sonra onun kahkahasının zihninin duvarlarını aştığını hissetti ve iki Ejderha Arayıcı kadının
Skyler'dan nasıl kahve yapılacağı konusunda tavsiye alıyorum.

Dimitri ve Skyler henüz gelmemişti ama her seferinde Tatijana'nın zihnine dokunduğunda, o ve Branislava Skyler ile sohbet ediyorlardı. Çift, yeni dönüşen dişi kurdu iyileşmesi için toprağa koyduktan sonra onlara katılmaya gidiyordu.
Evlerinin altında güvendeydi, Karpatlar'ın gençleştirici uykusunu uyurken paylaştıkları yatakta dinleniyordu.

"Vakasin adında bir Lycan ve ortağı Fenris Dalka'nın onu öldürdüğünü duydum," dedi Damon. "Kutsal kitapta yazıyor."

"Kutsal kitapta Vakasin sürüsüne geri döndüğünde sürünün ona sırt çevirdiği ve onu öldürdüğü bilgisi de yer alıyor muydu?" Zev sordu.

"Bu imkânsız," diye reddetti Damon. "Bunu yapmazlar."

"Ama yaptılar," dedi Zev. "Vakasin birkaç yılını Sange rau'nun izini sürerek, onunla savaşarak ve
korkunç yaralar aldı. Kana ihtiyacı vardı ve ortağı Fenris Dalka bu kanı sağladı. Fen de aynı şekilde ağır yaralandığında, Vakasin ona yaşamını sürdürmesi için gereken kanı verdi."

"Bu bir ortaklıkta yaygın bir uygulamadır," dedi Damon, açıkça şaşkındı. "Ama bu, Vakasin'in hayatının büyük bir bölümünü kötü şöhretli ve neredeyse yenilmez olan Vakasin'in izini sürerek geçirdikten sonra kendi sürüsünün ona neden sırt çevirdiğini açıklamıyor.
Sange rau."

"Vakasin Lycan, Fenris de Karpat olmadığı sürece hayır," dedi Zev alçak ve taşıyıcı bir ses tonuyla.

"Fenris Dalka bir Lycan. Onun adı Lycan. O bir süredir Yıllardır sürülerin etrafında. Onunla hiç tanışmamış olsam da adını duymuştum," dedi Damon.

"Erkeklerin, kadınların ve çocukların parçalanmış ve ölmekte olan bedenleriyle karşılaştım," dedi Fen köşesindeki gölgelerden. "Şu anda
O zamanlar ben Fen Tirunul'dum, Dalka değil. Mide bulandırıcı bir manzaraydı. Vampiri avladığımı sanıyordum. Vampir olduğundan emindim ama çok fazla insan öldürdü ve arkasında büyük bir yıkım bıraktı. Onu her yakalayışımda neredeyse beni öldürüyordu ve ben bu konuda çok deneyimliydim. Hızlı ve muazzam güçlüydü."

Damon dönüp köşeye baktı ve konuşan adamı seçmeye çalıştı.

"Vakasin'in izlerine birçok kez rastladım ve savaştığı ve yaralandığı yerleri defalarca gördüm. O da benim gibi ölümsüzün izini sürüyordu ama bu sadece bir vampir değildi. Onu öldürme şansımızın daha yüksek olması umuduyla güçlerimizi birleştirdik."

"Sen mi? Fenris Dalka sen misin?" Damon sordu. "Fenris Dalka mı?"

"Avladığımız vampir Lycan'ları kendi
kan o kadar çok karıştı ki sonunda Sange rau ya da kötü kan dediğiniz şeye dönüştü. Bu kötü kan, bir Lycan bir Karpatyalı ile kanını karıştırdığı için değil, bir vampirle kanını karıştırdığı içindir. Vampirler tamamen kötüdür. Vampirler tamamen kötüdür.
bir Karpatyalı ile ölümsüz arasında büyük fark var."

Damon cevap vermek için ağzını açtı ama Branislava ve
Tatijana, Damon ve Daciana için kahve fincanlarıyla döndü.

ve Makoce. Damon'ın bakışları hemen Branislava'nın yüzüne kaydı, Branislava ona sıcak kupayı uzattı.

"İyi olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok," diye itiraf etti. "Bu gerçekten yaptığım ilk fincan kahve."

Tatijana bir fincanı Daciana'ya uzattı. "Bu ilk değil, yaklaşık on beşinci, ama bunun gerçekten içilebilir olduğunu düşünüyoruz. Gerçeği öğrenmek istiyoruz çünkü bunu misafirlerimiz için yapabilmemiz gerekiyor."

Damon, Branislava'nın zümrüt gözlerine bakarak, "Eminim her şey yoluna girecek," dedi.

Branislava her zamanki gibi uzun bir elbise giymişti, çok kadınsı görünüyordu, kumaş göğüslerine yapışıyordu ve Belini ve geniş kalçalarını vurguluyordu. Uzun saç örgüsüne bir kurdele bağlanmıştı ve zarifçe Zev'in yanına doğru ilerledi, sandalyesinin koluna tüneyerek bacaklarını altına çekti.

Zev hemen kolunu kızın beline doladı ve onu kendine doğru çekti. Kurdu yüzeye yakındı, istediğinden çok daha yakındı. Damon ona karşı çok dikkatliydi, ilgisi çok belirgindi. Onun kurdu
sinsice, hırlayarak ve tırmıklayarak, dünyayı bir rakipten kurtarmak için özgürlük talep ediyordu.

Branislava ona doğru eğildi, dudakları kulağını okşadı. Merhaba, benim küçük Wolfie'm. Seni çok özledim. Kelimeleri kulağına üfledi, ancak hiçbir ses çıkmadı. Onu sadece zihninde duydu.

Sıcak hava, tahrik parmaklarının dans etmesine neden oldu.
vücut. Kurdunun içindeki gerginlik anında azaldı ve yerini eğlenceye ve tatmine bıraktı. Kurdu artık Damon'la hiçbir şey yapmak istemiyordu ama Branislava, Damon'ın onu yemesi tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Daciana ve Mokoce kahvelerini minnetle içtiler. Damon kendi kahvesinden bir yudum aldı ve neredeyse boğuluyordu. Branislava'ya arkasını döndü, demlediği kahveyi verandaya tükürmemek için kendini zor tutuyordu.

Branislava'nın yumuşak kahkahası Zev'in zihninde samimi bir ses olarak yankılandı. Kurtlara zarar vermek, Dimitri ve Skyler'ı öldürmek ve seni üzmek için buraya gelmemeliydi.

Kötü kadın. Adamın kahkahası kadınınkine katıldı. Bir tür intikam alacağını tahmin etmeliydim. Onun
Kahkahası soldu ve başını çevirip onun gözlerinin içine baktı. Onu zehirlemedin, değil mi?

İçimden onu öldürmek değil, sadece biraz hasta etmek geldi ama direndim. Branislava'nın sesi biraz pişman gibiydi. Hatta Damon'a spekülatif bir şekilde baktı.
Sanki her an fikrini değiştirebilir ve içkisini bildiği milyonlarca büyüden biriyle süsleyebilirmiş gibi uzun kirpiklerine baktı.

Zev onunla yalnız kalmak istiyordu. Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Onunla nasıl konuşacaktı, kendisini tanımasına nasıl izin verecekti? Ona aşık olma şansını nasıl verecekti? Ona fena halde aşık oluyordu. Ne zaman baş başa kalsalar, bir şey bu anı onlardan çalıyor gibiydi.

Beni tanımaya başlıyorsun, dedi Branislava. Kolunu boynuna dolandı ve dudaklarını kulağına değdirerek sıcak havanın kan dolaşımına sıvı lav gibi hücum etmesini sağladı. Benim hakkımda bildiğinden daha fazlasını biliyorsun.
Tatijana'dan başka kimseyi tanımıyorum. Seni de tanımaya başlıyorum, özellikle de kurdunu. Ondan hoşlanıyorum. Benim gibi düşünüyor.

Ona asla ve asla yüksek sesle Wolfie demenizi istemiyor. Özellikle Fen'in yanında. Ya da Dimitri'nin. Ya da Tatijana ve Skyler'ın yanında, çünkü bunun sonunu asla duymayacağım.

Onun bu ismi kullanmasına neden şiddetle karşı çıkmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama bir şekilde Wolfie'yi yumuşak, seksi sesiyle zihnine bu kadar yakından fısıldadığında ... İç çekti. Onu sevmeye çoktan başlamış olabilirdi.

"Fen'in az önce sana ne söylediğini anladın mı Damon?" Daciana öfkeli gözlerle kardeşini süzerek sordu. Gözleri neredeyse altın rengindeydi, bu da öfkeli

olduğunun açık bir göstergesiydi.

onunla birlikte. "Karpatyalılar da tıpkı bizim gibi vampire dönüşebilir. Tıpkı bizde olduğu gibi bir fark var."

Damon elindeki kahve fincanını dikkatlice geniş parmaklığın üzerine koydu ve bir kalçasını taşa yasladı. "Karpatyalı ile vampir arasında bir fark olduğunun farkındayım."

"O zaman aklını kullan," diye tersledi Zev. "Kutsal kod yazıldığında, Sange rau bizi katletmişti. saflarımızı tamamen yok etti. Kadınları evde ve tehlikeden uzak tutmak mantıklı geldi. Kimse halkımızı avlayan iblis hakkında fazla bir şey bilmiyordu ve onu öldürmek neredeyse imkansızdı, bu yüzden kutsal kodu yarattılar ve bu onlara mantıklı geldi."

Damon tekrar şakaklarını ovuşturdu, kaşları çatıldı.

Branka, şuna bak. Ne zaman neden burada olduğundan, Kutsal Çember'den ya da kodlardan bahsetsem şiddetli bir baş ağrısı çekiyor. Daha önce bana onu buraya kimin gönderdiğini söylemeye çalışırken burnundan küçük bir kan damlası geldiğini gördüm. Hatırlayamadı ve kafası çok karıştı.

Branislava biraz daha dik oturdu, dikkati Damon'a odaklanıyordu. Zev'in içindeki kurt bundan hoşlanmamıştı, ama anlıyordu ve Zev için onun neden böyle olduğunu bilerek o tehlikeli kıskançlık damarını kontrol etmek çok daha kolaydı.
Lycan'a odaklandı.

"Damon?" Daciana sordu. "Eğer bir Karpatyalı ile bir vampir arasındaki farkı anladıysan, bir vampirle bir Karpatyalı arasındaki farkı anlamak o kadar da büyük bir sıçrama değil. Sange rau ve Hän ku pesäk kaikak. Hän ku pesäk kaikak 'her şeyin koruyucusu' anlamına gelir ki Dimitri de budur."

"Ve ben," dedi Fen. "Vakasin'le birlikte Sange rau'yu avladık ve yaralandığımızda kanımızı paylaştık. Vakasin Karpatyalı ve Lycan oldu, ben de Lycan ve Karpatyalı. İkimiz de vampir ya da haydut değildik. Daha güçlüydük, evet, ve daha hızlıydık, ve sonunda Sange rau'yu yenmemizi sağladı."

Damon birkaç kez başını salladı ama parmaklarını gözlerine bastırdı. Yüzünde ince bir ter tabakası oluştu.

Sisin içinden Dimitri ve Skyler çıktı, el ele taş basamaklardan verandaya doğru yürüyorlardı. Dimitri ölümcül görünüyordu. Zev onu suçlayamazdı. Skyler, Kutsal Çember'in üyeleri tarafından birden fazla kez hedef alınmıştı ve onu öldürmek için acımasızca uğraşıyorlardı. Dimitri hâlâ alnından ayak bileklerine kadar onu sardıkları gümüş zincirlerin izlerini taşıyordu.

Dimitri'nin bir tehlike havası yaydığı açıktı. Hem Makoce hem de Daciana, sanki onu Hän ku pesäk kaikak'tan koruyabileceklermiş gibi Damon'a yaklaştılar.

Dimitri onları görmezden geldi ve doğruca Branislava'nın yanına giderek başının tepesine bir öpücük kondurdu. "Küçük kardeşim, bu gece harikaydın. Teşekkür ederim."

O da karşılık olarak nazik parmaklarıyla ona dokundu. Skyler önce Branislava'nın sonra da Tatijana'nın yanaklarına birer öpücük kondurdu.

"Geç kaldığımız için özür dilerim," dedi Dimitri. "Kurdun yarasıyla ilgileniyorduk." Yine Damon'a bakmadı ama alçak sesi kolayca ve kasıtlı olarak taşındı.

Damon başını eğdi, utanç yüz ifadesine sinmişti. "Özür dilerim. Söyleyebileceğim başka bir şey yok, ama gerçekten ciddiyim.
Ben."

"Gölgelenmişsin," dedi Branislava, sesi o kadar kısıktı ki sadece bir ses tonu vardı. "Büyücü gölgesi."

Tatijana'nın nefesi kesildi. Fen'e doğru uzandı, o da hemen elini tuttu.

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum," dedi Damon.

Daciana ve Makoce Damon'a daha da yaklaşarak iki yanında saf tuttular. "Lütfen açıklayın,
Branislava," dedi Daciana. "Hiçbirimiz anlamıyoruz."

"Tüm işaretleri gösteriyor. Ona bir bak Tatijana. O
Onu kimin gönderdiğine dair doğrudan sorular sorulduğunda kafası karıştı.

Burada. Hatırlamak için çok uğraşırsa şiddetli bir baş ağrısı çeker. Öyle, değil mi Damon?" diye sordu.

Başını salladı. "Baş ağrısı o kadar kötü ki düşünmek bir yana, zar zor nefes alabiliyorum."

"Neden inançlarına karşı gelerek genç bir kadını öldürdüğü ya da yem olarak kullanmak üzere bir kurdu vurup yaraladığı sorularına yanıt bulmak için acısını bastırmaya çalıştığında, beyni gerçek bir kanamayla tepki veriyor. Onu sorgulamaya devam ederseniz, hatırlamaya zorlamaya çalışırsanız, onu öldürürsünüz."
Branislava kesin bir inançla belirtti. "O kesinlikle büyücü gölgesine sahip."

Tatijana başını salladı. "Bunu pek çok kez gördük."

Küçük bir sessizlik oldu. Fen ıslık çaldı. Dimitri verandadaki salıncağa uzandı ve Skyler'ı da yanına çekti. Daciana kardeşinin kolunu kavradı ve sıkıca tutundu.

Damon başını salladı. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum ama kötü bir baş ağrısı dışında hiçbir sorunum yok." Etrafındaki kasvetli yüzlere baktı. "Olamaz."

Bakışları kız kardeşinin yüzüne kaydı. "Yok."

Daciana sanki onu destekleyebilecekmiş gibi kolunu ona doladı. "Ne oldu, Bronnie?"

"Ondan nasıl kurtulacaksın?" Damon sordu. "Bir yolu olmalı. Kafamdan çıkmasını istiyorum." Ürperdi.

Branislava, "Sadece çok yetenekli bir büyücü bir kişiyi rızası ya da bilgisi olmadan gölgeleyebilir," dedi. "Bununla Xavier'in kalibresindeki birini kastediyorum."

Tatijana hemen, "Xavier öldü," diye açıkladı. "Hayatta kalmasına imkân yok."

Fen iki koluyla onu sardı ve kendine çekti. "Belli ki bu Xavier olamaz leydim," diye yumuşak bir sesle güvence verdi. "Bunu her kim yaptıysa Lycan'ların arasına uzun zaman önce sızmış, yoksa Damon bir yabancıyı fark ederdi.
Hemen. Lycanlar toplantılarına yabancıları getirmezler."

Damon, Fen'in zihnini bozduğundan şüpheleniyormuş gibi, "Oradaydın, sızdın," diye suçladı.

"Ben Lycan'ım," dedi Fen sakince. "Tıpkı senin gibi bende de Lycan kanı var. Karpatyalılara sadık olduğum gibi halkımıza da sadığım. Diyebilirsin ki Damon, benim çift kanım var.
vatandaşlık."

Damon yüzünü sertçe ovuşturdu. "Bunların hiçbirini anlamıyorum."

"Bu konuda ne yapabiliriz?" Daciana sordu. "Ona yardım edebilir misin?"

"Geri alınabilir," dedi Branislava yavaşça. "Riskli olmasına rağmen. Bu büyücü aslında gölgeyi derin bir yara gibi beynine yerleştirmiş. Nasıl olduğunu bilmiyorum
bunu açıklamak için. Bu, kişinin içine kendisinden bir parça yerleştirerek o kişiyi istediği zaman ele geçirmekle aynı şey değildir. Bu aynı zamanda gölgeleme olarak da adlandırılabilir, ancak bu doğru bir terim değildir."

"Büyücünün bunu başkalarına da yapıyor olması mümkün mü?" Zev sordu.

"Elbette," diye yanıtladı Branislava.

Zev, kızın bu küçük olayın farkında olduğunu bile sanmıyordu.
vücudunun titremesi. Dışarıdan bakıldığında soğukkanlı ve kendinden emin bir tavır sergiliyordu ama içinde, tıpkı Tatijana'yı saran dehşet gibi, korktuğunu hissediyordu. Saldırıların arkasında Xavier'in ya da onun kadar güçlü bir büyücünün olabileceği fikri onlar için korkutucuydu.

"Örneğin bir Kutsal Çember toplantısında bir büyücü gölgeleri seri olarak üretebilir mi?" Zev parmaklarını onunkilerin arasından geçirip elini göğsüne, kalbinin üzerine doğru çekerken sordu.

Branislava ve Tatijana birbirlerine bakarken kaşlarını çattılar. Tatijana, Zev'in onu hiç görmediği kadar tedirgin görünüyordu. Fen ona sarıldı, açıkça ona güven veriyordu.

Branislava yüksek sesle, "Bu Xavier değil Tatijana," dedi. "Fen haklı. Bunu her kim yaptıysa, tıpkı Xavier'in Karpatyalıların kontrolünü ele geçirmek istemesi gibi, yavaş yavaş Lycanların kontrolünü ele geçirmeye çalışıyor. Büyücüler ölümsüz değildir ama bazıları ölümsüz olmak ister."

"Lycanlar da öyle," dedi Zev.

"Teknik olarak ikisi de Karpat değil," dedi Dimitri. "Öldürülebiliriz."

"Ama her iki tür de uzun ömürlüdür," dedi Branislava. "Bir büyücüden çok daha uzun. Xavier bunu kendisi için istiyordu. Annemizi kaçırmasının ve bize sahip olmasının tek nedeni buydu. Bizim kanımızı istiyordu."

"Xavier olup olmadığını bilmiyorsun," dedi Tatijana. Gözyaşlarına çok yakın görünüyordu. "Bilmiyorsun. O değilse başka kim olabilir?"

Branislava derin bir nefes aldı. "Damon izin verirse, gölgelendirmeyi bulmaya çalışabilirim. Xavier'in çalışmalarını nerede olsa tanırım."

Tatijana kararlı bir şekilde başını salladı.

"Rahibe," dedi Branislava nazikçe. "Kesin olarak bilmemizin tek yolunun bu olduğunu biliyorsun."

"Hayır. Sen değil. Zev, ona izin verme. Skyler, Dimitri, ona izin veremezsiniz," diye yalvardı Tatijana.

Damon yüzünü ellerinin arasına aldı ve yere çöktü. taş zeminde inliyordu. "Kafamdan çıkmasını istiyorum. Çıkarın şunu."

Daciana ve Makoce onu teselli etmek için hemen yanına çöktüler, ancak Zev her ikisinin de en azından bir ellerini silahlarına -gümüş olanlara- yakın tuttuklarını fark etti. Onun kendileri için tehlikeli olabileceğine inanıyorlardı.

"Soruma cevap vermedin," diye ısrar etti Zev. "Bir büyücü kimsenin haberi olmadan bu etkiyi seri olarak üretebilir mi?"

Branislava nefesini bıraktı. "Sadece bir çift olabilir mümkün. İki. Belki de üç. Yüzyıllardır tutsaktık, Zev ve Xavier'in o kadar iyi olabilecek sadece birkaç öğrencisi vardı ..." Sözlerini yarıda kesti, bakışları bir kez daha Tatijana'nın yüzüne kaydı.

Ne oldu, Branka?

Sanki aklından geçenleri söylemese gerçek olmayacakmış gibi dudaklarını birbirine bastırdı. Parmakları istemsizce adamın gömleğinin içine kıvrıldı, tırnakları kumaşın üzerinde gezindi.

"Çıkarın şunu içimden. Çıkarın şunu içimden," diye bağırdı Damon, kurdu yüzeye çıkmış, Branislava'ya dik dik bakarken gözleri parlıyordu.

Zev hem Daciana'nın hem de Makoce'nin kadınını korumak için kendilerini hazırladıklarını görebiliyordu ve buna minnettardı.

"Damon," diye konuştu alçak ve emredici bir ses tonuyla. "Sen bir kurtsun. Bir Lycan. Güçlüsün ve bu gösteriyle halkımızı utandırmayacaksın."

Damon nefesini içine çekti ve soluk soluğa kalmaya başladı. Belli ki kurdu üstünlük için savaşıyordu ama en azından vardiyayı kontrol etmek için savaşıyordu.

"Erkek ol ve korkunu kontrol et. Kurdun bunu hissediyor ve seni korumak için yükseliyor. Hemen şimdi kontrolü ele al." Zev'in sesi daha da otoriterleşti.

Damon derin nefes almaya devam ederek birkaç kez başını salladı. Utanmış ve biraz suçlu görünüyordu ama çoğunlukla alfanın emrettiğini yapmak için çaresizdi.

Zev ses tonunu yumuşattı. "Bu insanların hepsi, senin onları öldürme niyetine rağmen sana yardım etmeye kararlı. Ben

Sana yardım etmeye kararlıyım. Beni bilirsin. Sürümün bir üyesini asla yarı yolda bırakmadım ve sen de benim için hep öyle oldun. Aile."

Damon hızla başını kaldırdı ve bu kez gözlerinde kararlılık vardı, kırmızı parıltı biraz azalmıştı.

"Neyi içerdiği hakkında en ufak bir fikriniz bile yokken bir şeyler talep ettiğiniz şu iki kadına bir bakın. Dehşet içindeler. İkisi de gidebilirdi ama gitmediler. Burada seninle birlikteler. Kendini topla ve bunu atlatacağız. İşleri yoluna koymak için sadece biraz zamana ihtiyacımız var."

Bu gölgenin nerede olduğunu ve belki de onu kimin yaptığını tespit edip edemeyeceğini görmek için içeri girip beynine bir göz atmak senin için ne kadar tehlikeli, Branka, ve ben gerçeği bekliyorum.

Branislava tereddüt etti. Ona doğru eğildi ve diğerlerinin önünde yüzünü onun yanağına sürttü. Kadın

dışarıdan olmasa da gözyaşlarına yakın görünüyordu. Kadın

metanetli, diğerlerine sakin bir görünüm sunuyordu. Performansının çoğunun Tatijana'nın iyiliği için olduğunu biliyordu.

Bu büyücü çok yetenekli. Eğer bir oda dolusu masum insanın içine gölgeler yerleştirecek güce ve uzmanlığa gerçekten sahipse, olağanüstü derecede tehlikelidir. Korumaları olacaktır.

Sonra Mikhail'le konuşuruz. . .

Branislava başını salladı. Henüz değil. Xavier'in tüm büyülerini biliyoruz. İyi ya da kötü, her birini. Gölgeyi ortadan kaldırmak için Gregori'den daha fazla şansımız var, o da büyük ihtimalle bunu deneyecektir.

Dimitri, Gregori'nin gölgeleri kaldırdığını söyledi.

Branislava iç çekti. Bir varlığın bir parçasıyla yüzleşti ve onu ortadan kaldırdı, ki bu aynı şey değildir. Gölge bir geçittir, büyücünün bir parçası değildir. Bu farklı Dimitri ve tuzaklarla dolu.

"Bir kez daha özür dilerim," dedi Damon. "Bana ne oldu bilmiyorum."

"Muhtemelen başka birinin hareketlerinizi manipüle etme ve inançlarınızı geçersiz kılma yeteneğine sahip olduğu düşüncesi
İçine işlemiş," diye yanıtladı Daciana.

"Hâlâ birine zarar verebilirim, değil mi?" Damon sordu.

Zev omuz silkti, yalan söylemek istemiyordu ama Damon'ın cesaretlendirilmeye ihtiyacı vardı. "İçine o gölgeyi yerleştiren büyücü her kimse Damon, senin gücünü hesaba katmamış. Sen onun emirlerine uymadın. Sandığından çok daha güçlüsün."

Damon kısa bir yarım gülümsemeyle geçiştirdi. "Bunu hiç düşünmemiştim."

"Şu anda tepeden tırnağa silahlanmış durumdasın," diye belirtti Zev. "Tüm bu ifşaatlara rağmen, kendi silahlar."

Sadece Damon'ı cesaretlendirmek değil, aynı zamanda Daciana ve Makoce'ye Lycan'ın iyi silahlanmış olduğunu hatırlattı. Zev, Karpatlar'ın Lycan'ın iyi silahlanmış olduğunu bildiğinden emindi.

ve artık her birinin Damon'ın vücudunda tam olarak nerede olduğunu biliyordu.

Branislava, hiçbir şeye dokunmadan ya da gölgeyi kaldırmaya çalışmadan içeri girip etrafa bir göz atarsam, yeterince güvende olacağımı düşünüyorum.

Düşünmek benim için yeterince iyi değil, dedi Zev. Seni riske atmak istemiyorum.

Ölecek. Er ya da geç büyücü gölgesine dönecek ve Damon'ın olması gerektiği gibi, ajanlarından biri gibi davranmadığını fark edecek. Onu öldürecek ya da emirlerini yerine getirmeye zorlayacak. Her iki şekilde de Damon ölecek.

Zev elini yaklaştırdı. Onu kurtarmak için başka bir yol bulacağız.

Ben burada seninle otururken, ona ulaşmanın ve yanlış bir hareket yaparsa onu öldürmenin elli yolunu zihninde tekrar tekrar gözden geçirdin. Onu öldürmeye çalıştığını bildiğinden bile emin değilim.
Branislava ona nazikçe bunu yapmasını söyledi. Damon'a olan derin sevgini hissediyorum Zev ve eğer sen ya da Daciana onu öldürmek zorunda kalırsanız bunu asla atlatamayacaksınız. Ama sen onu öldürürdün. Öldüreceğini biliyorum.

Zev iç çekti. Branislava haklıydı. Daciana'nın kendi kardeşini öldürmek zorunda kalmasını istemiyordu, hepsini savunmak için bile olsa. Tereddüt edebilirdi, bu durumda da büyücünün yönlendirmesiyle Damon pekâlâ kendi kardeşini öldürebilirdi. Sürü lideri olarak Zev'in böyle bir görevi vardı, Daciana'nın değil.

"Branislava gölgeye bir göz atmak istiyor. Onu çıkarmayacak, henüz değil. Sadece bakmak için gidiyor Damon. Neyle ya da kiminle karşı karşıya olduğumuzu bilmeden onu ortadan kaldırma şansı yok. Anlıyor musun? Onunla dövüşemezsin. Onu hiçbir şekilde hareket ettiremez ya da tehlikeye atamazsın. Eğer yaparsan, kalbine bir kazık saplarım. İstersen, bunu rafa kaldırırız ve Konsey."

Bronnie, ne yapıyorsun? Tatijana sordu. Bir büyücü gölgesinin ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorsun. Aklından ne

geçiyor? A

büyücü gölgeyi casusluk için kullanabilir. İçinde bulunduğu bedeni istediği her şeyi yapmaya zorlayabilir. Kendini ona gösteremezsin.

Gerçekten hayatımızın geri kalanını

Böyle bir iğrençliği kimin yaptığını biliyor musun? Ben bilmediğimi biliyorum. Gregori gölgeyi kaldırmaya çalışsa bile, yapanı tanıyamaz. Bunu sadece sen ya da ben yapabiliriz.

Tatijana parmaklarını gözlerine bastırdı ve sonra yüzünü Fen'in göğsüne çevirdi. Bunu yapacaksın, değil mi Bronnie?

Yapmak zorunda olduğumu biliyorsun. O olduğu için ben de en az senin kadar korkuyorum. Ama hayatımızın geri kalanında korkarak kaçamayız. Bilmek zorundayız.

Ya bu . . .

Öyle düşünmeyin. O da öldü. Hepsi öldü. Bu öğrencilerden biri olmalı.

Zev derin bir nefes aldı ve bıraktı. Branislava dehşete düşmüştü. Fen, Dimitri ve kendisi tarafından kuşatılmış olmasına rağmen hâlâ dehşet içindeydi. Onun bu riski almasını istemiyordu. Tehlikenin gerçekte ne olduğundan ya da ona nasıl yardım edebileceğinden emin değildi.

"Fen, bu benim alanımın çok dışında," dedi. "Onun güvende olduğundan emin olmak için ne yapmam gerektiğini söyle." Çünkü Branislava Damon'ın kafasının içine girecek ve beynindeki gölgeyi bulacaktı. Zev onun mutlak kararlılığını hissetti. O

ona o işareti kimin koyduğunu bilmeye ihtiyacı vardı. Aslında hepsinin bilmesi gerekiyordu ama bu riski göze alan kişi olmayı tercih ederdi.

"Benimki de öyle. Büyücü işaretleri ve gölgeler hakkında çok az şey biliyorum. Razvan kesinlikle daha fazlasını biliyordur, ama Tatijana

ve Branislava yüzyıllardır Xavier'in yanındaydı ve onun yaptığı her şeyi gördüler. Ne yaptığını bildiği konusunda Bronnie'ye güvenmek zorundayız."

Damon iki elini saçlarının arasından geçirdi. Başını kaldırdı ve doğrudan Branislava'nın gözlerinin içine baktı. "Bu şeyin kafamdan çıkmasını her şeyden çok istiyorum ama bunu riske atarak değil.

hayatının. Sadece bakmak bile tehlikeli olabilir gibi geliyor."

Başını iki yana salladı. "Korumasını tetikleyerek büyücünün dikkatini çekmezsem, tamamen güvende olacağım. Çok dikkatli olmak niyetindeyim. Bunun yapıldığını birkaç kez gördüm. Mesele sabırlı olmak. Bu özel niteliği buz mağaralarında tutsaklığım boyunca öğrendim."

"Ne yapmamı istiyorsun?" Damon sordu.

"Sen de sabırlı ol. Sadece orada otur ve bunu yapıp yapamayacağımı görmeme izin ver. Birkaç deneme gerekebilir."

Zev'e baktı ve Zev'in kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Gerçekten korkuyorum, Zev. Eğer o korumayı açarsam, peşinde olduğumuzu anlar. Damon aracılığıyla hepimize saldırabilir.

Damon'a ben bakabilirim. Sadece güvende olman gerek.

Branislava parmaklarını Zev'in ensesinde birleştirdi ve gözlerinin içine baktı. Zev de aynı kararlılıkla ona baktı ve onu hayal kırıklığına uğratmayacağını, yolun her adımında yanında olacağını bilmesini istedi.

"Sen çok güçlü bir adamsın." Ona gülümsedi. Wolfie.

Cevap olarak sırıtmayı başardı. Branislava ona döndü Damon'la yüzleşti, Zev'in ayaklarının bir tarafındaki taş zemine zarifçe çöktü, gerekirse hareket etmesi için ona bolca alan bıraktı. Daha fazla zaman kaybetmenin anlamı yoktu ama kendini dengelemek için bir dakikaya ihtiyacı vardı.

Ormanın içine baktı. Sis ağaçları gri bir battaniye gibi örtmüştü. Küçük damlacıkları teninde hissetti. Rüzgâr saçlarını okşuyor ve yüzünü öpüyordu. Bu özgürlük Tatijana, diye fısıldadı kız kardeşine.

Gözlerini kapattı ve vücudunu bıraktı, güvenerek Tatijana ve Fen bu yolculukta ona göz kulak oldular. Zev, Damon'ı izlemek zorundaydı. Sadece ruh olarak seyahat ederken, yavaşça Damon'ın açık zihnine doğru ilerledi. O da tıpkı
Kendisi gibi dehşete düşmüştü ama farklı nedenlerle. Onu suçlayamazdı; başka birinin beynine sızdığını ve hareketlerini yönlendirdiğini fark etmek onun için iğrenç olmalıydı. Kafatasının içine girdikten sonra çok sessiz kaldı, kıpırdamadı,

Ayağı takılmasın diye ışığını mümkün olduğunca kısık tutmak herhangi bir koruma. Ruh ışık gibi hareket eder, bir bedenin gidemeyeceği yerlere kolayca giderdi ama Yüce Büyücü bunu biliyordu ve gölgesini birinin içine yerleştirdiğinde böyle bir istilaya karşı her zaman hazırlıklıydı.

Işığının olabildiğince loş olduğundan kesinlikle emin olduğunda, Damon'ın beyninin etrafında dolaşmaya başladı. Gölge.

"Nefes almıyor," dedi Makoce endişeyle.

Zev kendi kalbinin hızlandığını hissetti. Branislava'nın her şeyi ortaya çıkarmasına izin verme kararlılığına rağmen panik yükselmeye başlamıştı.
Düşmanlarının adını. Vücudu bir tarafa yığılmıştı ve Makoce haklıydı. Zev nefes alış verişini algılayamadı. Güvence için Tatijana'ya baktı.

Tatijana'nın yüzü bembeyazdı. Gözleri iki büyük mücevher gibi parlıyordu ve saçlarında renk bantları vardı.

"Tatijana?" dedi yumuşak bir sesle, ısrarla.

Tatijana'nın vücudu sanki bir darbe almış gibi sarsıldı. Bakışları Zev'in yüzüne sıçradı. Vücudunu kamburlaştırarak Fen'e yaklaştı. "Yaşıyor," dedi usulca. "Bir korumaya takılmadığından emin olmaya çalışıyor."

Zev, Branislava'nın dikkatini dağıtamayacağını bildiği için onunla birleşme dürtüsüne direndi ama içindeki ihtiyaç güçlüydü, tüm koruyucu içgüdüleri isyan ediyordu.

Branislava beyne yaklaştı, onu inceledi
Dikkatlice. Beyin büyüktü, kafatasının içine zar zor sığıyordu ve birkaç kıvrımı vardı. İlk başta yüzey her yerde tepeler ve vadilerle buruşuk görünüyordu. Tek tek hücreler, nöronlar, çok yakın bir şekilde birbirine bağlanmıştı, neredeyse mikroskobik çalışmasında gölgenin nerede olabileceğini göremeyecek kadar yakındı. Nöronlar bilginin dolaşması için gerekliydi, kimyasal sinyaller hücreye giriyor ve sonra emirleri yerine getirmek için filament boyunca ilerliyordu. Büyücü, gölgesini beynin dışında yaşayan milyonlarca hücreye yakmış olmalıydı.

Ruhu dikkatle hareket etmeye devam etti. Işığı belirsizdi, bu da sırtları ve vadileri görmeyi zorlaştırıyordu.
Yoğun bir şekilde paketlenmiş hücreleri yakından incelediğinde beyin oldukça gri görünüyordu, ancak filamentler o kadar yakındı ki
bir arada beyaz görünüyordu. Beyninin haritasını çıkarmak zaman aldı. Milyonlarca hücre vardı ve büyücü gölgesi bunlardan herhangi birinin üzerinde olabilirdi.

Zamanın nasıl geçtiği hakkında hiçbir fikri yoktu, sadece bu kadar zayıf bir ışık kullanmanın işini son derece zorlaştırdığını biliyordu. Korku her zaman mevcuttu. Xavier yenilmezdi, her türden yüzlerce insana işkence eden ve öldüren bir adamdı. Hiç kimse, tüm
O uzun yüzyıllar onları kurtarmaya gelmişti. Şimdiye kadar kimse onu yenmeyi başaramamıştı ve aradan bu kadar zaman geçtikten sonra kimsenin yenebileceğini düşünmek de zordu.

Kötülük devam etti. Öyle olduğunu biliyordu ve Xavier tamamen kötüydü.
Eğer birisi ölümden dönmenin bir yolunu bulabilseydi
Ölü . . . Oraya gidemezdi, böyle düşünemezdi. İçinde
Her halükarda Fen haklıydı, aynı anda iki yerde birden olamazdı. Ama bunun anlamı . . .

Onu buldu. Gölge bir vadiye sıkışmıştı, iz ise bir tepenin kısmen yukarısına doğru uzanan siyah bir çizgiydi. İçindeki her şey hareketsiz kaldı. Vücuduyla bağlantısı kesilmişti ama bu şok ve dehşet hissinin içinden akıp gitmesine engel olmadı. İşareti tanımıştı. Yüzlerce kez görmüştü. Kimin yaptığını biliyordu.

Branislava kendini tekrar güçsüzlükle sallanan kendi bedeninde buldu. Kendini yukarı itti ve verandadan serin ormana, temizliğin mucizesine doğru koştu,
temizlenmiş hava. Koşmaya devam etti, ayak sesleri bitki örtüsünün kalın halısı üzerinde sessizdi. Zaman geçti ve yalnız olmadığını fark etti. Zev onun yanında volta atıyordu, konuşmuyordu.
sorular sormak, sadece hayatı için kaçmasına izin vermek. Özgürlüğü için koşmasına. Sadece koş.

Aniden durdu ve küçük bir hıçkırıkla kendini onun kollarına attı. Orada güvenlik vardı. Tanrım. Zev belki de

öldürmek zorundaydı ama bunu yapmak zorunda kaldığı için pişmanlık duyuyordu. Onun hiçbir yerinde kötülük göremiyordu.

Damon'ın beynindeki o lezyonu -kötücülüğe açılan o kendine özgü imzalı kapıyı- görmek bile onu dehşete düşürüyordu.

Saf kötülüğün sinsice hayatlara sızıp onları ele geçirme ya da iyi bir insanın hayatını elinden alma gibi bir yolu vardı.

ve itaate zorluyordu. Gölgeleme böyle bir iğrençlikti, özgür iradeyi ortadan kaldırıyordu.

Ürperdi ve Zev onu kendine çekti, daha sıkı sarıldı, titremeler vücudunu sararken yüzünü omzuna bastırdı. Zev'in temiz erkeksi kokusunu içine çekti ve onun dürüstlüğü ve şefkatiyle teselli buldu. Zev bir alfa erkeğiydi, yırtıcı bir besin zincirinin en tepesindeydi ama yine de gücünü kötüye kullanmıyordu. Bir kez bile denememiştir özgürlüğünü elinden almak için. Onun için endişelendi ama onu kafese kapatmadı.

Branislava ağzını onun boğazına dayadı ve daha da yaklaştı, soru sormadığı için minnettardı.

onu. Konuşabileceğinden bile emin değildi. Kalbi o kadar hızlanmıştı ki göğsünü delip geçeceğinden korkuyordu. Nefesi düzensiz, soluk soluğa geliyordu.

Kesik kesik patlamalar, ciğerleri çiğ ve ağrıyordu.

Zev başının arkasını okşadı,

Sessizlik içinde onu yatıştırıyor, eşit bir şekilde nefes alıyor, nefesini, kalbini kendi hızında takip etmesine izin veriyordu. Gözlerini kapadı ve kendini onun içine bıraktı, kendini ona bıraktı.

onun kollarında güvendeydi. Bunu yaptığı an, kalbi otomatik olarak onun daha yavaş, daha sabit ritmine uyum sağlamaya başladı. Nefes alış verişi bu sakinliği takip ederek düzleşti,

onun ritminden oluşuyor.

Bronnie. Tatijana ona uzandı. İyi misin?

Bana bir dakika verin. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var. Benim için bahanelerimi hazırla.

Zev'e ihtiyacı vardı. Onun kollarının rahatlığına ve şaşmaz

soğukkanlılığına ihtiyacı vardı.

güvenirdi. Sorumluluğu üstlenebilir ve her savaşı, her krizi düşünebilirdi. Ve bu bir krizdi.

Ona bakmak için başını kaldırdı, gözlerinin içine baktı, güvence aradığını biliyordu. Güven oradaydı, kurdun gözleri onunkilerle sabit bir şekilde buluşuyordu. Bekledi, soru sormadı ya da onu konuşmaya zorlamadı, tıpkı onun yapacağını bildiği gibi.

İki kolunu da adamın boynuna doladı ve başını kendi boynuna doğru çekerken ayak parmaklarının üzerinde yükseldi. O yapmadı
tereddüt etti ya da ne yaptığını sordu.

Zev'in dudakları onunkilere değdi ve midesinde milyonlarca kelebek kanatlandı. Böyle bir tepki beklemiyordu ama bu onu saran panikten uzaklaştıran hoş bir şeydi. Gözlerini kapadı, Zev'in ağzı küçük öpücüklerle dudaklarını okşarken kirpikleri bir anlığına dalgalandı, dili dikiş boyunca ilerledi.

Onun nezaketi gözlerinin arkasındaki yaşların yanmasına neden oldu. Onca yıl boyunca, bir ateş ejderhasının bedenine hapsolmuşken,
Buz gibi bir dünyada donarken, bir erkeğin ona böylesine saygı ve sevgiyle davranacağını hayal bile edemezdi. Bu bir hediyeydi. Harikulade. Ağzını açtı ve dünya durdu.

Onu mutlak bir güven ve hakimiyetle öptü, kendisiyle birlikte başka bir aleme sürükledi,
Korkuyu uzaklaştırmak ve onun yerine beklenmedik başka bir şey koymak. Şefkat.

Merkezinden yükselen ateş vücuduna yayıldı ve damarlarında dolaşmaya başladı. Zev'le yaptığı ateş dansına kadar, içindeki ateşi asırlar gibi gelen bir süre boyunca bastırmıştı. Onu "anlamış" gibiydi. Onun içinde kim olduğunu biliyordu. Onun kendisi olmasını istiyordu ve onu öpmek ilk gerçek nefesini almak gibiydi. Gerçekten yaşadığını bilmek. Ağzı içinde kaybolunacak bir cennetti. Ateş onu tüketti,
onu küle çevirerek, yeniden doğan Anka kuşu gibi yükselmesini sağladı.

Egzotik ve vahşi bir tadı vardı, vahşi, evcilleşmemiş bir kurt, onu yutmaya kararlıydı. Onu sevmeye meyilliydi. Etrafının sarıldığını hissetti.

Bir erkek ve bir kadın arasındaki bu duyguyu hiç bilmediği bir zamanda aşk.

Arzu vardı. Hatta şehvet. Zev güçlü iştahları olan bir adamdı ama en güçlü duygu, en güçlü bağ aşktı. Onun öpücüğünde bunun tadını almıştı. Ona sarılışında hissetti. Son tutsaklık korkularından kurtuldu ve kendini ona bıraktı. Kendini bedeninde kükreyen ateşe bıraktı, alevler hayat arkadaşı tarafından körüklenerek daha da yükseliyordu.

Adam başını kaldırıp alnını onunkine dayadığında, ikisi de soluklanabilmek için, kadın onun neredeyse parlayan, değişken gümüş gözlerine baktı. Kurdun gözlerine.

"Bana sahip çık, Zev. Tam burada. Hemen şimdi. Bizi birbirimize bağla," diye fısıldadı, ona umutsuzca ihtiyaç duyuyordu. Onu istiyordu, evet, ama tam o anda, neyle ve kiminle karşı karşıya olduklarını bilerek, onun bir parçası olmak istiyordu. Ruhlarının bir olmasını istiyordu. "Beni sahiplen."

8

Zev derin bir nefes aldı ve kafasındaki ani kükremeyi düşünmemeye çalıştı. Ona kendini sunuyordu.
hayat. Onun sadakati. Aşkına söz vermesi. Onun istediği her şeydi ve kendini ona hediye ediyordu.

Kollarını yatıştırıcı bir şekilde ovdu, doğru olanı yapmak istiyordu.
onun tarafından. Tüm içgüdüsü onu hızlıca sahiplenmek, ruhunu kendi ruhuna bağlamaktı, böylece kaçış yoktu ve başkalarının onları ayırması için hiçbir yol yoktu, ama bu çok fazla gibi hissettirdi
onu hapsediyordu. Bağını çözme yeteneği olmadan, sonunda, artık o kadar korkmadığında, onu hala isteyecek miydi? Yoksa kırgın mı olacaktı?

"Branka, çok korkuyorsun. Her ne bulduysan seni paniğe soktu. Seni her şeyden çok istiyorum. Hayat arkadaşı olmamızı istiyorum, ama daha da fazlası, çünkü içimde her zaman Lycan olacak büyük bir parça var, beni sevmeni ve kendin için beni seçmeni istiyorum. Beni tanımak için bile zamanın olmadı.
Bir savaşın ortasındayız ve ne zaman benimle yalnız kalman için zamanımız olduğunu düşünsem, konuşmamız yarıda kesiliyor."

"Aptal kurt." Branislava parmak uçlarıyla onun yüzünü okşadı. "Seni tanımak için kelimelere ihtiyacım yok. Bana kim olduğunuzu anlatacak davranışlarınız var. Böyle bir kararı asla kolaylıkla vermezdim. En büyük korkularımla, kâbuslarımın iblisiyle yüzleşmek zorunda kalacağım ve bunu yaptığımda
Gücün ve kararlılığın sayesinde sana bağlıyım. Sen başka hiç kimsenin kurtulamayacağı bir yara almış bir adamsın. Neden hayatta kaldığını biliyor musun? Seni kurtarmak için çalışan

hepimiz değildik. Senin kendi

Çünkü sen beni koruyordun. Gerçek bu, Zev. İmkânsız ihtimallere karşı kendini kurtardın."

"Çok ama çok emin olmanızı istiyorum. Eskiler beni her türlü bilgi, tarih ve kültürle doldurdular. Gerçek şu ki, kafamın arkasında muhtemelen hepsini biliyordum, sadece doğduğumda üzerime kazınan o uzun zaman önceki anılara erişmek için yolu göstermeleri gerekiyordu. Biliyorum ki bir kez
Seni bana bağlarsam, geri dönüş yok. Kaçış yok." Kızın duyması için kendini bu kelimeyi kullanmaya zorladı.

Branislava başını salladı. "Neden korktuğunu anlıyorum ama ben Ejderha Arayıcı'yım, her şeyden önce o soydanım. Ne yaptığımı biliyorum ve kararlarımın sorumluluğunu üstleniyorum. Tıpkı senin gibi biz de son derece sadığız. Ruhum seninkine haykırıyor. Zihnim sizinkini arıyor. Bedenim senin için yanıyor. Ama Zev, başka hiçbir şeye inanmıyorsan, kalbimin sadece sana ait olduğuna inan. Benim için geri dönüş yok. Ruhlarımızı birleştirdiğimde bu seçimi yaptım. Toprakta seninle kaldığımda ve savaşçıların mağarasında bana sorduğunda sana döndüğümde bu seçimi yaptım.
Senin yanında savaştığımda bu seçimi yaptım ve
Beni sana bağlamanı istediğimde şimdi bir seçim yapıyorum. Seni seviyorum ve seninle birlikte olmak istiyorum."

Zev kalbinin olduğu bölgede tuhaf bir erime hissi duydu. Karnında var olduğunu bile bilmediği sıkı düğümler çözüldü. Branislava yetişkin bir kadındı ve aklından geçenleri söylüyordu. Onun zihninde hiç tereddüt bulamadı. Sadece kararlılık ve sevgi vardı. Onun tarafından kuşatıldığını hissetti ve içindeki kurt mutlulukla şarkı söyledi. Karpatyalı o asırlık ihtiyacı, halkını antik çağlardan modern zamanlara kadar yüzyıllar boyunca birbirine bağlayan o kan bağını hissetti. O
hayat arkadaşını ona bağlamak için gerekli.

Kelimeler sadece kalbinden değil, ruhundan da geliyordu. "Te avio päläfertiilam." Atalarının kadim sözlerini kullandı, Doğduğu andan itibaren hem Kara Kan'ın hem de Tirunul Hanesi'nin soyunda taşınan kutsal dil.

"Sen benim hayat arkadaşımsın. Éntölam kuulua, avio päläfertiilam. Seni hayat arkadaşım olarak kabul ediyorum."

Her nasılsa bu sözleri söylerken, sanki binlerce ipek telinin onları ruh ruha örmeye başladığını hissetti. Kollarını ona sıkıca sardı,
Onu kendisine doğru tutuyor, kendisini dolduran aynı merak ve neşeyi hissetmesini istiyordu.

"Ted kuuluak, kacad, kojed. Ben sana aidim."

Onun çenesini öptü. "Ted kuuluak, kacad, kojed. Ben sana aidim Zev, şimdi ve sonsuza dek."

"Élidamet andam. Senin için hayatımı sunuyorum."

"Senin için hayatımı sunuyorum," diye tekrarladı, onun gözlerinin içine bakarak.

Kalbi küçük bir tekleme geçirdi. "Pesämet andam. Sana korumamı veriyorum. Uskolfertiilamet andam. Sana bağlılığımı sunuyorum. Sívamet andam. Sana kalbimi veriyorum. Sielamet andam. Sana ruhumu veriyorum. Ainamet andam. Sana bedenimi veriyorum. Sívamet kuuluak kaik että a ted. İçime alıyorum
senin olanın aynısını koruyarak."

Branislava çenesinin alt kısmına ve boğazına öpücükler kondurdu, ritüel bağlayıcı kelimeleri mırıldanarak ona geri döndü, sesi yumuşak ama kararlıydı. Zev aşkın içinde patladığını hissetti, tamamen ona bağlı, ezici, mükemmel bir duyguydu bu. Ait olmanın ne demek olduğunu biliyordu ve ona ait olduğu için minnettardı.

"Ainaak olenszal sívambin. Hayatın benim için tüm zamanım boyunca değerli olacak." Değer vermek kelimesinin ne anlama geldiğini biliyordu. Uzun yaşamı boyunca hiçbir şeye değer vermemişti ta ki
Branislava da gelmişti. Ne ile karşılaşırlarsa karşılaşsınlar, ne kadar kötü olursa olsun, onunla bu zamanı geçirmek istiyordu ve bunu yapmaya yemin etti.
Her dakikasını değerlendirmek, ona değerli bir hazine olduğunu hissettirmek için.

"Te élidet ainaak pide minan. Senin hayatın her zaman benimkinden üstün olacak." Bunu söylerken fark etti ki
Her açıklamasında aralarındaki bağın daha da güçlendiğini

hissediyordu.

Zev yumruğunu kızın saçlarına kapadı ve başını kendine doğru çekti. Dudakları ayrıldı. Bir ömür boyu hayalini kurduğu o mükemmel dudaklar. Başını onunkine doğru eğdi, ağzı
Ruhu onu sahiplenirken bile onu sahipleniyordu.

Te avio päläfertiilam. Sen benim hayat arkadaşımsın. Onu tekrar tekrar öptü, erimiş ateşini yuttu, bir şey hissetti vücudunda oluşan ateş fırtınasına cevap veriyordu.

Ağzı çenesinden aşağıya, boğazından aşağıya, elbisesinin ince kumaşının altındaki göğüslerinin yumuşak kabarıklığına doğru kaydı. Dişleri onu çağıran nabzın üzerinde nazikçe, ısrarla ileri geri hareket etti.

Ainaak sívamet jutta oleny. Sonsuza kadar bana bağlısın.

Dişleri derinlere battı ve kadın haykırarak ona doğru eğildi. Ellerini adamın saçlarına gömdü ve adam onun özünden içerken başını kavradı. İşte o bağımlılık yapıcı Tadı. Kadının ballı tarçını adamın içine işliyordu ama bu sefer bir sıcaklık vardı, sanki derinlerde bir yerde için için yanan bir ateş yükseliyor ve adamın bir tutku fırtınasını ateşlemesini bekliyordu.

Ainaak terád vigyázak. Sen her zaman benim gözetimimdesin.

Zev dilini kızın göğsünün o tatlı kabarıklığında gezdirdi ve başını kaldırdı. Yüzünün ve gözlerinin bir avcının damgasını taşıdığını biliyordu ama kızın bunu görebileceğini umuyordu.
içindeki aşkı hissetti. Vücudu ona öfke duyuyordu. Her bir hücresiyle onu istiyordu. Bu onun da okuması için oradaydı. Onu nasıl arzuladığını saklamaya çalışma zahmetine girmedi.

Sert bir adamdı, talepkârdı ve onu aklına gelebilecek her şekilde istiyordu.
Onun yanında kendini her zaman güvende hissedecek, onun zevkini kendi zevkinin üstünde tutacağını bilecekti.

Branislava ona gülümsedi ve gömleğinin düğmelerini yavaşça açarak ellerini çıplak göğsünde gezdirdi. Vücudundan bir titreme geçti. Öne doğru eğildi ve onun göğsünü yaladı.
ağır kası, dişleriyle derisini ısırmadan önce dilini düz meme

ucunun üzerinde döndürdü.

Aleti zıpladı ve her şeyin ötesinde kalınlaştı. pantolonunun kumaşını gererek mümkün olduğuna inandı. Elleri rahatlamak için çaresizce düğmeleri açmaya çalıştı. Malzeme çok acı vericiydi. Gece havasının ihtiyacının aciliyetini hafifletmeye yardımcı olabileceğini düşündü, ancak o ağır ereksiyonu serbest bıraktığı anda, sanki öfkeli bir canavarın kafesini açtı.

Hassas tenine dokunan küçük sis damlacıkları sadece vücudunda oluşan zevki artırdı. Branislava bir elini aşağı indirerek şaftını okşadı ve ardından başparmağını büyük başın üzerinde kaydırdı. parmaklarını onun etrafında kapattı. Aynı zamanda dişleri de derinlere indi.

Bu his neredeyse çok fazlaydı. Zevk içini parçaladı, acıyla sınırlandı, o kadar sınırlı ve enfesti ki. Kurdun yükseldiğini hissetti, onun kanını içine alırken saf mutluluktan bir uluma duydu. Onun tenini ellerinin altında hissetmeye ihtiyacı vardı, tüm o yumuşak ipeksi teni.

Giysilerinden kurtul, diye fısıldadı zihnine, yarı emir, yarı yalvarış.

Bu düşünce tamamen aklından çıkıp onunkine ulaşmadan önce, uzun, dökümlü elbisesi gitmiş ve ona karşı çırılçıplak kalmıştı. Kendisi neredeyse tamamen giyinikken onun çıplaklığını hissetmekten hoşlandığını fark etti. Ormanın derinliklerindeydiler, sis onları çevreliyor, bir mahremiyet battaniyesine bürüyordu ve Branislava tamamen çıplak bir şekilde ondan besleniyor, bedenini ona sunuyordu.

Zev ellerini kadının sırtındaki pürüzsüz çizgiden kalçalarına doğru gezdirdi. Sıkıca kavradığı, sert yanaklarına ve o etin altında gizlenen hassas sinir demetlerine masaj yaptığı, onu yarı kaldırıp yarı indirdiği için kendini sağlam ve güçlü hissediyordu. Onu. Beklemek istemedi. Onu tam orada istiyordu. Tam o anda. Sanki kadını için yüzyıllarca beklemiş gibi hissediyordu. Hayal edebileceği hiçbir şeyin onun bedenindeki kızgın ateşle boy ölçüşemeyeceğini biliyordu.

Branislava dilini Zev'in göğsündeki küçük yaranın üzerinde gezdirdi. Vücudu sıcaktı, sanki ateşi varmış gibi yanıyordu. Kalçalarındaki elleri sert ve talepkârdı,
İçine küçük bir heyecan gönderdi. Böylesine baskın bir sevgilinin kendisine çekici geleceğini düşünmemişti ama onun kendisine dokunuşunda gizli bir heyecan buldu.

Ona karşı sahiplenici hissetmesi hoşuna gitmişti. Yeminlerini ciddiye alması. Vücudu ona aitti ve
onu memnun etmek istiyordu. Onun kendisinden zevk almasını istiyordu. Ona verebileceği her türlü zevki vermesi onun için önemliydi. Karşılığında, onun da kendisi için aynısını yapacağına güveniyordu.

Adamın eli kadının kalçalarının arasına girerek bacaklarını açmaya zorladı. Aşağı baktı ve derinlerde bir yerde küçük bir şok nefesi verdi. Adamın bu kadar iri olabileceğini düşünmemişti ama o iri bir adamdı ve bir kurttu.
biliniyor. Dahası, ellerini bacağının üzerinde, merkezine yakın bir yerde gezdirirken kocaman görünüyordu.

Kalbi vahşi bir şekilde çarptı ve küçük uyarılma alevleri onun ardından kalçalarında dans etti. Adamın eli tümseğini örttüğünde gözlerini kapattı. Sıcak ve nemli hissedebiliyordu. sıvı avucuna sızıyor.

"Bana bak." Bu bir emirdi, daha azı değil.

Kirpiklerini kaldırdı, bakışları onunkilere sıçradı. Kalbi yine aynı teklemeyi attı ve avucuna daha fazla sıvı ateş sızdı. Nabzı hızla atıyor ve göğüsleri ağrıyordu. Midesi gerginlikle kasıldı.

Avucunu ağzına götürdü ve tarçınlı balı yaladı. "Tadın çok lezzetli. Tıpkı bildiğim gibi. Seni yemek istiyorum, mon chaton féroce. Her damlası benim ve hepsini istiyorum."

Neredeyse dizlerinin bağı çözülüyordu. Yüzünde onu daha da heyecanlandıran bir şehvet, sert bir sahiplenme vardı. Onu sevgiyle sarmalamıştı, bunu o da hissediyordu ama şu anda, şu anda kurdu istiyordu, tıpkı Zev'in yaptığı gibi ona bakan vahşi, evcilleşmemiş kurdu. Parlayan gözler, bir

Yüzünde vahşi bir ifade. Yüzündeki ve vücudundaki her çizgide hakimiyet.

O giyinikken ormanda çıplak olmanın neredeyse yasadışı bir yanı vardı. Gözlerini onunkilerden ayırmamaya çalıştı, bakışlarının onun sertleşmiş ereksiyonuna kaymasını engellemeye çalıştı ama bu zordu, bir disiplin dersiydi.

"Sana ne yapmak istediğimi anlıyor musun?" diye sordu, sesi alçak ve o kadar seksiydi ki kadın heyecandan titredi. "Sana ne yapacağımı mı?"

"Evet," diye itiraf etti, sesi kendi sesi değildi. Doğrusu, onun ne demek istediğinden o kadar da emin değildi, ama
önemli. O istekliydi. Vücudu onun için yanıyordu. "Ama Zev, sana karşı dürüst olmalıyım. Seninle tanıştıktan sonra bir erkeği nasıl memnun edeceğime dair hızlandırılmış bir kurs yapmaya çalıştım ama edindiğim bilgiler
çok güvenilir olmayabilir. İnternette araştırdım ve hepsi biraz kafa karıştırıcıydı. Anladığım ama nasıl uygulayacağımdan emin olamadığım diyagramlar ve anatomi."

Gözleri ona bakarken parlıyordu, arzuyla kararmıştı ve yavaş, seksi gülümsemesi kesinlikle kurtçaydı. "Acil bir kursa ihtiyacın yok, Branka. Ben senin öğretmenin olmayı tercih ederim. Beni memnun edecek şeyleri sana öğretmek istiyorum. Senin zevk aldığın şeyleri keşfetmek için sabırsızlanıyorum."

Konuşurken iri elleri kızın göğüslerini kavradı. "Çok güzel göğüslerin var." Parmağı, kremsi bir yamaçtan yukarı doğru uzanan kabarık yara izini takip etti. Başını eğerek dilini o yol boyunca gezdirdi. "Seninle ilgili her şey çok güzel, mon chaton féroce."

Gözünü kırpmadan bakışları kızın yüzünde kaldı ve parmaklarının arasında meme uçlarını yakalayıp, kız nefesini zor tutana kadar yuvarlayıp çekiştirirken verdiği tepkiyi izledi.
Meme uçları doğrudan en mahrem çekirdeğine bağlı gibiydi, elektrik şokları tam merkezine kadar uzanıyordu. Eğildi, hâlâ onun yüzünü izliyordu ve sağ göğsünü ağzının sıcaklığına emdi.

Kendi iniltisini duydu. Zev'in elleri ve ağzıyla göğüslerinde bir ateş parladı, alevler karnına sıçradı, sıcak ve vahşi bir şekilde yandı. Zev dişlerinin ucunu kullanarak sol göğsüne geçti. Küçük bir acı parıltısı, artan zevkine, yuvarlanan çılgınlığa eklendi
vücudunda dolaşıyordu. Adamın dişlerinin sıyrıklarının ve dilinin darbelerinin, ağzının sıcaklığıyla birleşerek onu ihtiyaçtan delirttiğine inanamıyordu.

Vücudu kesinlikle ona aitti. Elleri sahiplenici bir şekilde göğüs kafesinden beline doğru ilerledi, ağzı da onu takip etti. Vücudundaki her kas onun yarattığı alevin altında eridi. O anda ayakta duramayacağından korkuyordu.
önünde dizlerinin üzerine çöktü. Bir elini onun omzuna koydu, desteğe ihtiyacı vardı, vücudu ihtiyaçtan titriyordu.

Etraflarındaki sis garip bir altın kırmızısıyla parlamaya başladı. Vücudunun her yeri sıcaktı. Saçları kıvılcımlar saçıyor, ateşle çatırdıyordu, kızıl derin ve gerçekti. Altın çizgiler, saç örgüsünün ipeksi kütlesinden kontrolden çıkmış alevler gibi sıçrıyordu.

Elleri teninde sert bir his uyandırıyordu, kendi pürüzsüz teniyle bir tezat oluşturuyordu. Ona baktığında yüz ifadesi vahşileşmişti, kurt gözleri aç ve odaklanmıştı, kalbinin çılgınca atmasına ve kadınsı çekirdeğindeki gerilimin daha da sıkılaşmasına neden oluyordu.

Adam dilini kadının kıvrımlarında gezdirdi ve kadın haykırdı, eli adamın saçlarına gitti, vücudundaki hisler yangına körükle gider gibi akarken elini orada yumrukladı. İkisinin de bu yangından sağ çıkabileceğinden emin değildi. İçinde bir volkan gibi yükseliyordu.

Aç bir kurt gibi ona saldırmaya başladı,
Vücudundan alabildiği her tarçınlı balı çalıyordu. Elleri sertti, kalçalarını birbirinden ayırıyor, onu yiyip bitirme hevesini tatmin ederken kalçalarını sabit tutuyordu. Kızın çığlıkları kreşendoya yükseldi ama adam durmadı. Kızın yumruğu adamın saçlarını çekiyordu ama adamın ağzı acımasızdı. Ateş yükseldi ve

inşa etti, öfkelendi ve kükredi, ama durmayı reddetti, onu karanlık bir uçurumun kenarına götürdü, ama asla tam olarak düşmesine izin vermedi.

İhtiyaçtan çıldıracağından emin olduğunda, yakarışları parlayan sisin içinde çınladığında, onu yumuşak çimlere götürdü, kıyafetleri gitmişti. Kesinlikle görünüyordu korkutucu bir şekilde diz çökmüştü. Zar zor nefes alıyor, zar zor düşünüyordu, başı öne arkaya savruluyor, kalçaları Kıvranıyor ve çırpınıyor.

Uzun bir parmağıyla kadının merkezini okşadı. Kadının vücudu kamburlaştı, ağzı sessiz bir çığlıkla açıldı. "Bu kadar duyarlı olmana bayılıyorum ama kıpırdama. Benim için hazır olduğunu anlayana kadar tüm kontrolü kaybetmek istemiyorum."

Hazır mıydı? Delirmiş miydi? Daha ne kadar hazır olabilirdi ki? Eğer yakında bir şey yapmazsa kendiliğinden yanacaktı.

Bu kez bir parmağını içine soktu, kasları onu sıkıca sararken derinlere daldı. Nefesi tıslayarak dışarı çıktı. "Çok sıcak. Bu doğru, mon chaton féroce. Benim için yan."

Nasıl yapamazdı? Başlattığı yangını sadece o söndürebilirdi ve o da işbirliği yapmıyordu. İkinci parmak birincisiyle birlikte batarak onu gererken küçük bir hıçkırık kaçtı. Yine acının ısırığı elektrik yüklerine eklendi
Kan dolaşımına giriyor, vücudundaki her sinir demetini buluyor ve onları ateşliyordu.

Adam parmaklarını çektiğinde inledi, ama bir kalp atışı sonra parmaklar geri geldi. Bu sefer onun parmakları değil. Adam onun içine doğru itmeye başladığında kalbi çarpmaya başladı. Adam
bacaklarını düz bir şekilde havaya kaldırdı, bacaklarını daha kolay açabilmek için kalçalarının arasına diz çöktü istilasına uyum sağladı. İçine girerken boyun eğmiyordu, yavaşlamıyordu ama sabırlı ve istikrarlı bir baskı uygulayarak vücudunu kabul etmeye zorluyordu. Kasları onunla savaştı, ancak o durmaksızın ileri doğru baskıya devam edene kadar yol verdi.
bir bariyere çarpmış.

Zev'in nefesi kesildi. Yemin etti. "Çok sıkı ve ateşlisin." Kelimeleri sıkılmış dişlerinin arasından çıkarmayı başardı. Kontrolünü kaybetmemek için savaşmak zorundaydı. Bir dakikaya daha ihtiyacı vardı ve kızın hareketsiz kalması gerekiyordu. Onun kılıfı
Cennet, ateşli ipek, canlı ve kavurucu sıcak, onu çevreliyor, sıkıca kavrıyor ve tüm disiplini çalıyordu. Onu incitmek ve bu anı ikisi için de mahvetmek istemiyordu.

Branislava anlamsızdı, altında kıvranıyor, onu içine çekmeye çalışıyordu, vücudu onun için çaresizdi. Elini sertçe kalçasına indirdi. Gözleri fal taşı gibi açıldı, bakışları genişledi. Aletinin etrafından sıcak sıvı fışkırıyor, onu sarıyordu. Kadının sinir uçları zevk almaya ayarlanmıştı ve adamın yaptığı her şey bu zevki daha da artırıyor gibiydi.

"Kıpırdama," diye hırladı, dişlerini göstererek onu uyardı.

Nefes nefese kaldı ve itaat etmeye çalıştı. Adam onun

itaat etmesini beklemedi.
Kontrolünü tekrar kaybedince ileri atıldı, derinlere daldı ve onun bedenini kendine mal etti. İri bir adamdı ve bunu biliyordu.
vücudunun tamamen iyileşmesi biraz zaman ve çaba gerektirecekti.
ona uyum sağladı. Rahmine yaslanmış, rahatsızlık belirtisi var mı diye onu izliyordu.

Branislava'nın gözleri, başı öne arkaya savrulurken ona yalvarıyordu. Bacaklarını adamın omuzlarına doğru çekiyordu, Onu daha da genişleterek kurdunu serbest bıraktı. Kadının içine dalmaya başladı, sertçe, tekrar tekrar iterek acımasız, merhametsiz bir ritim tutturdu. Her vuruş alevler gönderdi daha sıcak yanıyordu, kılıfı daha sıkı sarılıyordu ya da belki de siki daha da şişmişti, ama sürtünme
Ecstasy.

Daha fazlasını istiyordu, her zaman daha fazlasını, daha derine iniyordu, ta ki zaman zaman karnına saplanacağından korkana kadar, ama zevk onu içine çekiyor, ateşiyle sarıyordu. Başından beri onun böyle olacağını biliyordu, ateşli ve vahşi, tutkusu onunkiyle eşleşiyordu. Ona sert davrandı ve o da daha fazlası için yalvararak karşılık verdi, onun gibi o

cehennemde yanmak istiyordu.

Etraflarında, onun altından yayılan toprak, sanki vahşi birleşmeleri ışığı çekmiş gibi parlamaya başladı.
Yerin derinliklerinden gelen magma. Küçük kırmızı ve altın diller etraflarındaki çimenleri yalıyordu ama hayatı buna bağlı olsa bile duramazdı. Onun
Nefes alıp vermesi zorlaştı ve ciğerleri hava almak için yandı. Etrafındaki dünya alevler içindeymiş gibi görünürken, serin sis binlerce dil gibi vücudunun üzerine çöktü.

Vücudunun şiştiğini, onunkine kilitlendiğini, onu tutarken Onu kavurucu sıkı kaslarıyla kavradı. Ayak parmaklarının arasında bir yerde, bir ateş fırtınası gibi yükselen, vücuduna çarpan, nefesini tutamadan onu ele geçiren o saf mutluluk ateş topu başladı.

Kadın onu sağarken başının geriye düşmesine izin verdi, orgazmı içinden kükreyerek geçerken, karnından göğüslerine doğru yırtılan kısır dalgalar halinde çekirdeğini parçalayarak tohumunu uzun, roket gibi fışkırttı.

Dalgalanan duvarların her güçlü sarsıntısını hissetti. Adamın sikinin etrafını saran ateş dalgaları kadını yutuyor, adamı tüketiyor, ikisini de yakıp kül ediyordu. Nefes nefese yatıyor, şok olmuş zümrüt gözlerle ona bakıyor, saçlarındaki kıvılcımlar azalıyordu. Adam da aynı aç gözlerle onu izliyordu,
vücudunu onunkine kilitlemiş, gitmesine izin vermeyi reddediyordu.

Ondan uzaklaşmak için hiçbir hamle yapmadı ama bacaklarını adamın omzuna atmış, göğüsleri kabarmış ve ikisinin birleşik kokusu havaya sinmiş halde öylece yatıyordu. Hayatında gördüğü en güzel şeydi. Gözleri sadece biraz sersemlemişti, dudakları aralandı ve vücudu etrafını saran sis gibi yumuşak bir parıltıyla kızardı.

"Ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Başını salladı, hâlâ nefes almak için mücadele ediyordu.

Göğüslerinin mücadelesiyle birlikte yükselip alçalmasına bayılıyordu. "Mükemmel. Sen mükemmelsin. Benim için başka bir kadın olamaz. Sadece sen. İştahımı tatmin etme konusunda endişelenmen gerektiğini hiç sanmıyorum."

Elini uzatıp, Zev'in hâlâ içinde olmayan tek parçası olan, birleştikleri yerdeki küçük, sıcak et parçasına dokundu. "Seni memnun etmek istiyorum, Zev." Parmakları sert, kadifemsi şaftının üzerinde neredeyse saygıyla dans etti.

Sadece nazik dokunuşu bile adamın sikinin beklentiyle sarsılmasına neden oldu. "Yapacağından hiç şüphen olmasın... ve yapacaksın. Ben bir erkeğim
Ne istediğimi ya da neye ihtiyacım olduğunu size her zaman kesin bir dille bildirecek biriyim. Sizden de aynısını beklerim. Senden yapmanı istediğim herhangi bir şeyden korkarsan, sadece bana söyle ve bunu çözelim. Sadece
hayır de ve beni reddet. Bu benim için önemli Branka. Seni korkutan her şey hakkında benimle konuşacak kadar bana güvenmeni istiyorum."

"Korkunun bu kadar seksi olabileceğini bilmiyordum," diye fısıldadı. "Bilmemek heyecanıma heyecan kattı."

"Ve sen, kadın, cehennem kadar ateşlisin. Ya da cennet. Cennet sıcak mı?" Ona bir sırıtış fırlattı. "Sis bile bizim için parladı."

Branislava sisin içindeki renkler solmaya başlarken etrafına bakındı. "Bu güzel bir efekt olabilir, ama dürüst olmak gerekirse, her seviştiğimizde komşuların bunu bilmesini ister miyiz?"

Zev güldü. "Neredeyse ormanı yakıyorduk. Mahalleye girişimiz yasaklanabilir."

Çok nazikçe baldırını ve ardından kalçasını okşadı, parmakları yukarı doğru hareket ederek kalçasına masaj yaptı.
ayağını tekrar yere koydu. O da aynısını diğer ayağıyla yaptı. Bakışları kızın vücudunda gezindi ve gülümsemesi kaşlarını çattı. "Seni incittim mi, Branka?"

"Hayır, tabii ki hayır. Eğer bana zarar verirsen, senin için gerçekten önemli olan birkaç yerin kızarır. Ben misillemeye inanan bir kadınım, unuttun mu?"

Öne doğru eğildi ve bir başka artçı sarsıntı kadının sıkı kaslarının sikini boğmasına neden oldu, böylece nefesi ciğerlerinde sıkıştı. İki elini de düz karnının üzerine koydu, parmakları
olabildiğince çok teni içine almak için genişçe

yayıldı. "Sendeki bu küçük özelliği seviyorum."

Yeşil gözleri gizli ateşiyle parlıyordu. Hâlâ alev alev yanıyordu ve gerçek benliğini soğuk yüzünün ardına gizlemesi zordu. Onun bu özelliğini de seviyordu, ince bedeninde tutuşmak için doğru anı bekleyen tüm o ateşi.

Vücudu yavaşça gevşemeye başladı ve her zaman sığınacağı o gizli limandan, onun içinden kayıp gitmesine izin verdi.
bağımlısı olmak. Arkasına yaslanıp bakışlarını
onun üzerinde sahiplenici bir şekilde. Sis ve ağaçlarla çevrili, Birlikte sessiz kaldılar, sadece ikisi, gecenin içinde kendilerine küçük bir an ayırdılar.

İlk hareket eden Branislava oldu. Zev'in onu asla acele ettirmeyeceğini ya da diğerlerinin yanına dönmesi ve kendisini buraya getiren dehşetle yüzleşmesi için zorlamayacağını biliyordu.
gecenin içine doğru koşuyordu. Kendini onun yanına çekmek için omzunu kullandı. Adam hemen kolunu kadının kalçalarına dolayarak onu kendine çekti.

Kalbi küçük bir sarsıntı geçirdi ve daha hızlı atmaya başladı. Zev'in ona bunu yapabilmesi -herhangi birinin yapabilmesi- onu şaşırtmıştı. Ona dokunduğu anda vücudu ihtiyaç ve açlıkla tepki verdi. O hayatına girene kadar fiziksel çekimin ne kadar yoğun olabileceğini bilmiyordu. Onun kurdu. Onun gözlerinin içine baktı ve kalbi yine tekledi.

Tamamen ona odaklanmıştı, avını hedef alan bir yırtıcı gibi, sanki onu yeniden yiyip bitirecekmiş gibi bakıyordu.

"Kendimi temizlemem gerek," dedi usulca, pişmanlıkla. Elleri kalçalarına masaj yaparken, orada durmaktan, adamın tohumlarının kalçalarından aşağı akmasından zevk alıyordu.

"Ben seni olduğun gibi seviyorum," diye itiraz etti.

Güldü. "Öyle ama bence uslu durmalı ve konuklarımızın yanına dönmeliyiz. Ne de olsa onlar,
verandamızda oturup bize ne olduğunu merak ediyorduk."

"Ormana doğru yola çıktık. Bunu anlayamayacaklarından şüpheliyim."

Vücuduna renk ve sıcaklık yayıldı ama o nazikçe omuz silkti. "Yine de misafirimiz var."

"Her zaman medeni olmam için ısrar edeceksin, değil mi?" Parmakları kadının kalçalarında gezinerek nefesini kesti.

Branislava'nın parmakları onun gür saçlarında sabitlendi. Ona doğru eğildi ve önce sol kalçasını, sonra da dış uyluğunu ısırdı,
Onu inleterek vücudunu bir kez daha sıcakla doldurdu, karşılayan sıvı. Dişleri onu kızdırırken, parmakları onun içinde hareket etti, derinlere bastırdı, sıcaklığını tekrar keşfetti.

Zaten o kadar hassastı ki, sadece bu müdahale bile vücudunu yeniden sarsmaya yetti. Nefes nefese kaldı, ciğerlerindeki hava patladı, adam küçük noktayı bulduğunda zihni eridi.
onu ihtiyaçtan delirtti.

"Ne yapıyorsunuz? Bizim bir görevimiz var ..."

"Tek görevin beni memnun etmek," diye mırıldandı. "Üstüme çık."

Kadın başını salladı ama bir ayağını adamın bacaklarının iki yanına koyarak itaat etti. Adam onun kalçalarını yakaladı ve tam kucağının üzerine çömelmesi için onu üzerine doğru itti. Gözleri onunkilere dikilmişti.

"Görevim bu mu? Seni memnun etmek mi?" diye yineledi, artan duygusallığıyla savaşan bir eğlenceyle. Adamın ellerinin verdiği hissi, gözlerindeki bakışı seviyordu. Adamın kalın ereksiyonunun sıcaklığını daha şimdiden damlayan girişinde hissedebiliyordu.

"Senin tek görevin," diye vurguladı.

Saçları kalındı, bir kurdun postu gibiydi, uzundu ve etrafına dökülüyordu. Göğsü belirgin kaslarla doluydu, yüzü oyulmuş ve güzelce erkeksi. Onun görünüşüne, gücüne ve kolayca taşıdığı mutlak otorite damgasına bayılıyordu.

"Öyleyse, tek görevim buysa, bunda mükemmel olsam iyi olur," diye cevap verdi ve onun üzerine doğru eğildi, onu tamamen kılıfına soktu, kapüşonlu gözlerinin gidişini izledi Tamamen kurt.

Onu doldurdu, tekrar gerdi, sıkı kaslarının içeri girmesine izin vermesi için ısrar etti. Kendini oturttu

kucağında, önce bir yöne sonra diğer yöne ayarlıyordu, Küçük bir hareket yaptığında nefesinin kesildiğini görmekten memnun oldu.

"Seni en iyi nasıl memnun edeceğimden emin değilim," diye mırıldandı, kalçalarını yavaşça kaldırdı ve sonra onu daha da yavaşça aşağı indirdi. "Böyle mi? Bu senin zevkin için bir şey yapıyor mu?
Efendim?"

Parmakları kadının kalçalarına saplandı ama kontrolü kadının ele almasına izin verdi. "Bence doğru yoldasın."

Kaşları yukarı kalktı. "Öyle mi düşünüyorsun? Hmmm, belki bunu daha çok seversin?" Tekrar ayağa kalktı, kalçalarıyla yavaşça küçük daireler çizerken kendini sabitlemek için ellerini onun omuzlarına koydu, kasları sıkılaştı, aşağı doğru spiral çizerken kenetlendi ve hassas şaftındaki sürtünmeyi artırdı.

Yutkundu, nefesi uzun bir zevk iniltisiyle ciğerlerinden dışarı fırladı. "İşte bu, istediğim bu, ama biraz daha hızlı." Elleri onu daha hızlı bir ritme yönlendirdi. Sesi boğuklaştı ve çiğleşti. "Biraz daha sert."

Branislava başını geriye atarak hafifçe güldü,
Ateşli hislerin onu ele geçirmesine izin veriyordu. Tekrar yükseldi, şimdi ona biniyordu, daha sert, daha hızlı bir ritim, tıpkı onun tercih ettiği gibi.

"Burası senin ait olduğun yer," diye ilan etti. "Ben, senin içinde. Sen beni çevreliyorsun. Tıpkı böyle birbirimize kilitlenmişiz."

Kendini oraya ait hissediyordu. Adamın vücudunun onunkini içine almasını, onu çok lezzetli bir şekilde germesini, sadece acının sınırından geçmesini seviyordu, ama tam olarak değil, sadece saf zevk
her vuruşta vücuduna yayılıyordu.

Nefesi ciğerlerinden tıslayarak çıkarken muazzam gücüyle bedenini hareket ettirmeye başladı, elleri aceleci ve sertti, vücudunu yukarı ve aşağı hareket ettiriyordu, böylece sürüşü mutluluk verici bir şekilde vahşiydi. Branislava gözlerini kapadı ve başının geriye düşmesine izin verdi, adamın sert temposunun onu tüketmesine, sadece ikisinin olduğu başka bir diyara götürmesine izin verdi.

Sadece bu.

Tutsaklık değil, tam bir aidiyet duygusu vardı. Onu arzuluyor, arzuluyor ve hatta ona ihtiyaç duyuyordu, ama

bir özgürlük bilinci vardı. Ona her an gökyüzünde sınırsızca süzülebileceğini hissettiriyordu. Ona kendini güzel ve seksi hissettiriyordu. Başka hiçbir kadının onun için yapamayacağını hissettiriyordu, sadece onun için.

Zev'in vücudu Zev'in vücudunda hareket etti ve Zev'in tüm sinir uçlarını harekete geçiren bir elektrik dalgası yayıldı. Dünyası sadece Zev ve birbirlerine uyum sağlama şekilleri, bir piston gibi hareket edişi, kan dolaşımına ateş şeritleri gönderen ve en derin çekirdeğinde merkezlenen sert temposu olana kadar daraldı.

Zev onu daha vahşi, daha hızlı bir tempoya teşvik etti, elleri kalçalarında sertleşti, ona tekrar tekrar itti. Kız, saf duygularla dolu bir rüya dünyasında süzülerek, onu terk etmiş bir halde sürüyordu. Bir kez daha altlarındaki zemin sanki ikisinin birleşimi magmayı yeraltından yukarı çekmiş gibi ısındı.
çok derinlerde. Kadının teni de erkeğinki gibi ısındı ve etraflarındaki sis o tuhaf kırmızı turuncuyla parladı.

"Nasıl bu kadar yakıcı olabiliyorsun?" diye sordu. "İpeksi ateş beni sıkı bir yumrukla kavrıyor."

Onun sesindeki merak ve ham arzunun tadını çıkardı. Ona böyle hissettirmesi hoşuna gidiyordu, aynı
Onu inanılmaz bir şekilde hissettiriyordu. Öfkeli bir şekilde ona bindi,
ve göğsünü yalamak için öne doğru eğildiğinde, gittikçe büyüyen ateş taçlandı,
muazzam bir güçle patladı ve onu da beraberinde götürdü.

Bir an için görüşünün etrafındaki kenarlar alevlerle kıpkırmızı oldu. Alevlerin binlerce sıcak dil gibi tenini yaladığını hissetti. Kollarıyla onun boynunu çevreledi ve göğsüne yaslanıp başını omzuna yasladı. "Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum Zev, ama seninle böyle olduğumda, Hayatımdaki her kötü şey yok oldu. Sen onları sil ki, bu değerli anlarda ben temiz bir sayfa olayım ve orada yazılı olan tek şey senin adın olsun."

"Bu bana söylediğin olağanüstü bir şey," dedi Zev. "Teşekkür ederim."

Yüzünü onun boynuna çevirdi. "Buz mağaralarından çıktıktan sonra bir daha asla Xavier kadar kötü bir şeyle uğraşmak zorunda kalmayacağımızı düşünmüştüm."

Zev'in eli kızın sırtına doğru kayarak onu kendisine yaklaştırdı.

Dokunuşunda samimiyet vardı ama rahatlatıcı bir şekilde. Parmakları ensesine uzandı ve yavaş bir masaja başladı. Adam hiçbir şey söylemedi ve kadın buna minnettardı. Fırsatını bulmuşken ona ihtiyacı olan şeyleri söylemek önemliydi.

"Saf değilim. Halkımızın karşı karşıya olduğu sorunları biliyorum, bu yüzden zor zamanlara hazırlıklıydım, ancak Lycan'larla bir savaş düşündüğümden daha fazla olabilirdi. Yine de üstesinden gelebileceğimi biliyorum."

Branislava yüzünü ılık suda ileri geri ovuşturdu. Boynu ve omzu arasındaki boşluk. Erkeksi ve güçlü kokuyordu ve tam o anda, korkuları yeniden su yüzüne çıkmaya başladığında, ona ihtiyacı vardı.

"Büyücü gölgesi gerçekten kötüdür, Zev. Büyücü kurbanına istediği zaman ulaşabilir ve onu itaate zorlayabilir. Genellikle kurban zamanla yıpranır, özellikle de yeğenim Razvan'ın durumunda olduğu gibi iradesi güçlüyse, zayıf ve kafası karışık hale gelene kadar. Büyücü o zaman onlara saldırır ve onları inandıkları her şeye tamamen aykırı şeyler yapmaya zorlayabilir."

"Kıymık ile gölge arasındaki farkı anlamıyorum."

"Xavier Razvan'da kendisinin bir parçasını kullandı, böylece Razvan'ın bedeninin içinde yaşıyordu, ancak gölge büyücünün seyahat etmesi için gerçek bir portaldır. Kıymık istediği zaman bedeni terk edebilir ve başka bir konukçu arayabilir. Çok az kişi kendisinden bir parçayı uzun süre geride bırakır çünkü parçanın bulunup yok edilmesi halinde yaratıcısı için tehlike söz konusudur. Gölge bir kapıdır herhangi bir zamanda erişilebilir. Keşfedilme riski çok düşüktür ve her türlü tuzak kurulabilir."

Branislava yavaşça doğruldu. Bu hareket vücudunda sürtünmeye neden olduğunda küçük bir ürperti hissetti. hassas nokta. "Gecenin geri kalanında seninle burada, böyle birbirimize kenetlenmiş bir şekilde kalmayı tercih ederdim ama geri dönmek zorundayız."

İçini çekti ve elini kızın başının arkasında gezdirerek ipeksi örgüyü okşadı. "Fen kendini tutmakta zorlanıyor. Tatijana seni arıyordu," diye itiraf etti. "Seni takip etmek ve iyi olduğundan emin olmak istedi."

Branislava birkaç kez başını salladı ama kucağından inmek için hiçbir hareket yapmadı. Aksine, sanki onu sonsuza dek kendine bağlayabilecekmiş gibi etrafını saran kasları sıkılaştırdı. "Oldukça ani bir şekilde ayrıldım. O zavallı adam. Damon. Sanırım kahvesini mahvetmemeliydim. Onda ne bulduğumu düşündüğünü hayal bile edemiyorum."

"Ne buldun?"

Tüm vücudu ürperdi. Dudaklarını birbirine bastırdı ve sanki onları gözetleyen bir düşman görecekmiş gibi etrafına bakındı. Çok nazik bir şekilde kendini yukarı çekmek için onun omuzlarını kullandı, biraz isteksizce ama yaptı.

"Eve döndüğümüzde sana söylerim. Burada değil. Açıkta olmaz."

Zev ona baskı yapmadı. Korkmuş görünüyordu. Damon'ın beyninde bulduğu her neyse, onu gecenin içine uçuracak kadar sarsıcı olmuştu. Herkesle yüzleşmeden önce bunu kendi başına çözmesi ve kabullenmesi gerekiyordu.

"Sanırım bu giyineceğin anlamına geliyor." Konuyu değiştirdi, somurtkan bir ton kullandı ve onun zihnini travmadan uzaklaştırmak için eğlenceyi kullanmayı umdu.

Uzun kirpiklerinin altından ona bakarak, "Bence en iyisi bu," dedi.

"Bilmiyorum. Belki de orada birkaç dakika durup sana hayran olmama izin verebilirsin." Çoktan temizlenmiş ve tamamen giyinmişti, normal günlük savaşa hazır kıyafetlerine geri dönmüştü.

Başını sallayarak gülümsedi. "İştahın doymak bilmiyor."

"Ben bir kurdum, ne bekliyordun ki?" Ona dişlerini göstererek yeniden aç görünmeye başladı. "Sana olan iştahım doymak bilmiyor. Her sevişmemizde uzmanlığımla o kadar mest olmanı ve büyülenmeni sağlamak benim en içten arzum, çünkü bir sonraki sefer için sabırsızlanıyorsun, inan bana mon chaton féroce, gelecek seferler çok ama çok olacak."

Kahkahası gerçekti ve çıplak göğüsleri yükseliyordu. ve nefesiyle alçalıp yükseliyor, bir mıknatıs gibi dikkatini çekiyordu. Sol göğsünü avuçlamak için uzandı ve zarif, yumuşak tümseğini ağzının sıcaklığına çekmek için öne doğru eğildi. Kadın tekrar güldü ve bu sefer elini adamın ağzıyla göğsü arasına sokmaya çalıştı. Adam ödülünü bırakmayı reddederek homurdandı.

"Sen çok kötü bir kurtsun," dedi sertçe. "Bırak beni."

O benim.

"Biliyorum ama bu kadar açgözlü olamazsın. Geri dönmeliyiz ve benim giyinmem gerek."

Sana bunun gibi bir orgazm daha yaşatabilirim. İyi bir alıştırma olur. Dilini oynattı ve dans etti. Dişleri çekiştirdi ve yuvarladı. Güçlü bir şekilde emdi. Kadının o anki sıcaklığını, vücudundaki kızarıklığı hissedebiliyordu. Bal ve tarçın havaya nüfuz etti.

"Eminim yapabilirsin," dedi Branislava kararlılıkla. "Ama yapma.

Ve daha fazla pratiğe ihtiyacın yok. Eğer sekste biraz daha iyi olursan ikimiz de kendiliğinden yanacağız. Bu olacak, Zev, ve hepsi senin suçun olacak. Ormanı yakmadığımız için şanslıyız."

Meme ucunu son bir kez yaladı, vücudunun tepki olarak titremesinin tadını çıkararak doğruldu. "Sık sık pratik yapmayı planlıyorum, Branka. Her yükselişte. Her yükselişte iki ya da üç kez. Belki daha fazla. Kurtların beslenmeye ihtiyacı vardır,

ve sıkılmalarına izin veremezsiniz. Bir kurtla uğraşmak tam zamanlı bir tekliftir."

Branislava, "Tatijana Fen'le bu kadar sorun yaşadığını hiç söylememişti," dedi ve elini sallayarak dökümlü elbisesiyle vücudunu örttü.

Zev ona dişlerini gösterdi. "Ama o zaman ben elit alfayım, değil mi?"

9

Branislava parmaklarını Zev'in elinin içinde sıkıca kıvırdı. İsteklerini yerine getirdiği için ona minnettardı. harfiyen. Ona soru sormadı, sadece dediğini yaptı.
diye sordu. Yerin çok altındaki sıcaklık onu güvenli bir kozayla sarmalamıştı. Normalde böyle bir buluşma için bir mağara en son tercihi olurdu ama savaşçıların kutsal mağarası aklına gelebilecek tek yerdi.
büyücü muhtemelen kulak misafiri olamazdı.

Ağzında korkunun tadını alabiliyordu, kendini tam olarak kurtaramadığı korkunç, bakırımsı bir tat. Gerginlik karnını düğümledi ve onu titrek hissettirdi. Zev'in sabit ciğerlerinin ritmini takip etmeye çalıştı, nefes alıp veriyor ve
Onun isteği üzerine toplananlara güven veriyordu.

Her nasılsa Zev, düşündüğünden daha fazlasını söylemesine gerek kalmadan herkesin evlerini terk etmesini sağlamıştı.
Damon'a bir sonraki yükselişte yardım etmek mümkündü ama hazırlık yapmaları gerekiyordu. Tatijana gerçeği bilmesine rağmen kimse onu çok yakından sorgulamamıştı. Gözleri buluşmuştu ve Tatijana orada bilgi görmüştü ama Branislava gibi Tatijana da kararlılıkla sessiz kaldılar. Her ikisi de yaşadıkları yerde kötülüğe isim vermeyi reddetti.

"Bronnie," dedi Mikhail yumuşak bir sesle, "Gregori istediğin gibi tüm güvenlik önlemlerini tamamladı."

Gregori savaşçıların mağarasındaki dar halkaya katılarak prensin yanına oturdu. "Damon da güvende. Bize zarar veremez," diye ekledi.

"Daciana, Makoce ve Lykaon yakındalar ve üçü de bu koşullar altında mümkün olduğunca normal davranıyorlar." Fen

ona söyledi. Kolunu Tatijana'nın etrafında tutarak onu omzunun koruması altında yakın tuttu.

Mikhail, "Bize sizi neyin rahatsız ettiğini söyleyin," diye sordu. "Neden bu tedbirlerin alınmasını istediniz?"

Branislava dilini damağına dokundurdu. Skyler ve Dimitri güç çemberinde tam karşısında oturuyordu. Skyler güvende olmak için etraflarına bir koruma çemberi çizmişti. Oda da temizlenmişti ama yine de kalbi çarpıyor ve ağzı kuru kalıyordu.

Branislava, "Tatijana ve ben iki yıl öncesine kadar tüm hayatımız boyunca esir tutulduk," dedi. "Bu sürenin çoğunda Xavier bizi buz duvarının içinde, ejderha şeklinde tuttu. Yaptığı her şeyi görebiliyor ve duyabiliyorduk. Kurban üstüne kurban getirdiğini ve onları sistematik olarak yok ettiğini görmenin ne kadar zor olduğunu size anlatmam mümkün değil. Yaptığı her büyüyü görebiliyorduk. Aslında biz onun öğrencileriydik, ancak izlerken öğreniyor olabileceğimizi kesinlikle hiç düşünmemişti."

Kız kardeşine baktı. Tatijana'nın gözleri kısılmıştı. O sonsuz, korkunç yılların anıları her ikisinin de üzerinde ağır bir şekilde duruyordu. Karanlık zaman çok yakındı ve ikisi de gölgeleri uzaklaştırmak istiyordu.

Apliklerdeki mumlar hemen parlayarak odayı aydınlattı. Zev'in eli bir rahatlama jestiyle onun kalçasına gitti. Parmakları genişçe açılmış, sanki ona yapışmış gibi bacağının yarısına kadar sarılmıştı. Adamın gücü ona daha fazla cesaret verdi. Daha fazla ışık sağladığı için ona minnettardı. Kötülük karanlık ve gölge arar, çirkin eylemlerde bulunmak için bu yollardan geçerdi.

Suyun sesi geniş odada aşırı yüksek görünüyordu. Sarkıtlar ve dikitler uğursuz bir sessizliğe bürünmüştü, öyle ki eskilerin oyulmuş yüzleri kasvetli ve bakakalmış gibi görünüyordu. Kalbi kulaklarında gümbür gümbür atarken ürperdi.

Branislava, "Bir insanın yüzyıllar boyunca böylesine bir kötülük yapabileceğini düşünmek akıl alır gibi değil," dedi,

Sesi alçalıyordu. "Xavier büyücülerin yüzü, Karpatyalılarla arkadaş olan ve onlara ihanet eden adam olsa da, ölümsüz olma planlarında yalnız değildi."

Mikhail başını Gregori'ye doğru çevirdi. Uzun bir bakış alışverişinde bulundular.
büyük bir sürpriz. İkisi de yüksek sesle yanıt vermedi ve onlara kendi hızında bilgi vermesine izin verdi.

Branislava elinin tersiyle ağzını sildi. "Kötülüğü adlandırmak, onun adını söylemek, onu size getirebilir. Bunu uzun zaman önce öğrendik." Kız kardeşine baktı ve gözlerinde korku vardı. "Annemizden üç kişi doğduk. Soren, Tatijana ve ben."

Gregori'nin başı sanki tehlikenin kokusunu almış gibi yukarı kalktı, gümüş gözleri kadının büyüyen dehşetini delip geçti.

"Sizden üç kişi vardı," diye tısladı usulca. "Yüce Büyücü'nün soyu."

Branislava yavaşça başını salladı.

Sana üçü düşünerek sesleniyorum,
hayat kanını besliyorum, üç olmalı.
Havanın, toprağın, ateşin ve
denizin çocukları,
Seni dünyamıza çağırıyorum.

Kelimeleri fısıldadı. "Xavier üçüzlerin doğumunu manipüle ederek annem Rhiannon'un Yüce Büyücü soyunu devam ettirmesini sağladı. Ama biz büyücü soyundan doğan ilk üçüzler değildik."

Mikhail nefesini bırakarak, "Demek Xavier üçüzlerden biri," dedi. "Üçüzler."

Branislava tekrar başını salladı. "Bu sır diğerlerinin ötesinde tutuldu. Her yönden birbirlerinin aynısıydılar. Aynı şekilde hareket ediyor ve aynı sesle konuşuyorlardı. Birlikte nadiren görülürlerdi ve asla başkalarının bu sırrı keşfedebileceği bir yerde bulunmazlardı. Bu, aynı anda birden fazla yerde bulunmalarına ya da

Birisi Xavier'i kötülük yapmakla suçlarsa bir mazeret sağlar."

"İşte bu yüzden kimse Rhiannon'un hayat arkadaşını öldürenin o olduğunu fark etmedi," dedi Fen. "O, Rhiannon'ın

Çünkü pek çok Karpatyalı, cinayet ve kaçırma olayı gerçekleştiğinde onlara güvenlik önlemleri dersi verdiğine yemin ediyordu."

Mikhail Branislava'ya doğru eğildi, kara gözleri Branislava'nın yüzündeydi. "Neden bize bu tehditten hemen bahsetmediniz? Kurtarıldığınız anda?"

Branislava o delici gözlerden başka yere bakamıyordu. Nefesi uzun bir telaş içinde çıktı. "Xavier onları öldürdü. İki kardeşini de. Soren'i öldürdüğü gibi onları da öldürdü. Kana ve onun gücüne takıntılıydı."

Zev'e bakmak için döndü, sanki fısıldamak kötülüğün duymasını engelleyecekmiş gibi sesi bir oktav daha alçaldı. "Üçümüz de Karanlık Kan'ın peşindeydik. O zamanlar bunun bir kan bağı olduğunu bilmiyorduk. Onlar herkesin Karanlık Kan'a sahip olanlar yenilmez askerlerden oluşan bir ordu kurabilirdi. Ama aradıklarını asla bulamadılar."

Mikhail yüksek sesle, "Belki de öyleydi," diye düşündü. "Fen, sen ve Dimitri yeni yapıldığına inandığınız birden fazla Sange rau'ya rastladınız. Birilerinin Karpat kanına erişmiş ya da erişiyor olması ve bunu kendi üstün askerlerini yaratmak için kullanıyor olması mümkün."

Gregori, "Yani biri Karpat türlerini yok etmek için onları hedef alırken, diğeri Lycan türlerinin peşine düşüyor," dedi. "Üçüncüsü de Jaguarların peşine düşmüş olmalı."

Branislava yavaşça başını salladı. "Onların öldüğüne inanıyorduk," diye tekrarladı. "Xavier'in kardeşlerini kendi amaçları için öldürdüğüne inanıyorduk."

"Onların gerçekten öldüğünü gördün mü?" Fen sordu.

Branislava başını salladı. "Xavier onlardan biriyle, kardeşi Xaviero ile bir büyü yaptı. Karanlık bir büyü üzerinde çalışıyorlardı.

yaşayanları köleleştirdiler. Tören kadehini doldurmak için bizden kan aldılar."

Sanki yaralar açıkmış ve zonkluyormuş gibi, ön kolunda ve bileğinde aşağı yukarı uzanan silik kesiklerin bulunduğu kolunu ovuşturdu. Tatijana onun hareketlerini yansıttı.

Zev nazikçe onun kolunu tuttu ve avucunu uzun, okşayıcı darbelerle yumuşak tenindeki soluk izlerin üzerine sürdü.

Branislava dilini kuru dudaklarına dokundurdu. "İkisi de kadehten içti. Xaviero bile bizi selamladı.
mücevherli fincan." Sertçe yutkundu, vücudundan küçük bir ürperti geçti. "Bize korkunç bir şekilde sırıtarak bakardı. Öyle baktığında, onun bir şeytan olduğunu bilirdik.
en çok sevdiği şeyi yapacaktı..." Sözlerini yarıda kesti.

Zev hemen onu sıcaklıkla sardı ve
onu sevgiyle sarmaladı. Kasıtlı olarak ona bakmasına izin verdi. Adam güçlü ve rahatlatıcıydı. İyi biriydi. Düzgün ve onurlu bir adam. Xavier, Xaviero ve kardeşleri Xayvion'un anıları onu içten içe hasta ediyordu.
Bazen gerçek kötülüğün anılarını aklından asla çıkaramayacağını hissediyordu ama Zev'le birlikte olmak kesinlikle
onları uzaklaştırmasına izin verdi.

"Neydi o?" Gregori sordu. "En çok neyi severdi?"

"Başkalarına zarar vermek. Çok ahlaksızdı. Xavier ya da Xayvion'dan çok daha kötüydü." Branislava dudaklarını birbirine bastırdı
Sıkıca. "Kurbanlarını canlı tutmayı ve onlarla saatlerce, hatta günlerce oynamayı severdi. Erkek, kadın ya da çocuk, fark etmezdi. Xavier gibi o da izleyicileri severdi." Elini ağzına bastırdı, midesi bulanmıştı. "Artık onun hakkında konuşamam. Bunu düşünemiyorum."

"Özür dilerim," diye hemen özür diledi Gregori. "Bu bir gerekli. Tepkinize bakılırsa, detaylara ihtiyacımız ya da isteğimiz yok."

Hemen yatıştırıcı bir sıcaklık akımı geldi.
odanın içinde dönüyordu. Derin bir nefes aldı ve prensin koruyucusuna minnetle başını salladı.

Mikhail, "Xavier ve Xaviero'nun mücevherli bir kadehten kanınızı içtiğini söylemiştiniz," diye sordu. "Ne oldu? Sıradaki?"

"Xaviero bize o korkunç sırıtışını yaparken, Xavier elinde tören bıçağıyla onun yanında duruyordu. Hiçbir uyarıda bulunmadı, sadece döndü ve bıçağı Xaviero'nun kalbine sapladı. Bunu yaptığını ikimiz de gördük."

"Xaviero'ya ne oldu?" Kadın sustuğunda Dimitri sordu. "Xavier cesede ne yaptı?"

Her ayrıntıyı hatırlamaya çalışarak gözlerini ovuşturdu. "Zeminden yoğun bir bulut gibi yükselen bir buhar vardı. Hatırlıyorum çünkü çok güzeldi, tertemiz buzun yaklaşık bir metre üzerinde, küçük, karmaşık, neredeyse dantelli desenler halinde kıvrılıyordu."

"Bu bir doğa olayı mıydı, yoksa bu tören sırasında yarattıkları bir şey mi?" Dimitri sordu.

Tatijana ve Branislava kaşlarını çattı. Bu olay yüzyıllar önce gerçekleşmişti. Her ikisi de mümkün olduğunca unutmaya çalışmıştı. Kötülükle ilgili anıları kasten hatırlamak ürkütücüydü. Zihinleri onlara yardım etmeye çalışarak geri çekildi.

"Yaratıldı," diye karar verdi Branislava. "Öyle olmak zorundaydı. Bu kadar güzel ve karmaşık olması için doğal olması mümkün değil."

Tatijana başıyla onayladı. "Gözlerimi ondan ayıramazdım. Danteller bölünüp çoğalıyor, her desen bir kar tanesi gibi diğerlerinden farklı oluyordu."

"Devam et," diye ısrar etti Mikhail. "Sonra ne oldu?"

"Xavier elindeki bıçağı bize doğru ittiğinde Xaviero bize bakıyordu.
Bıçağı ona sapladım. Vücudu bir anda çöktü. Buhar perdesinin altına bir bez bebek gibi düştü." Branislava ayrıntıları bir an önce bitirmek için aceleyle anlattı.

"Xavier izlediğini biliyor muydu?"

"Biz her zaman onun seyircileriydik, onun performansını gören ve bunu yaşayan tek kişilerdik. Başkalarına ne kadar dahi, ne kadar zeki ve üstün olduğunu göstermek istiyordu ama elbette kimse onun ölümsüz olma ve dünya üzerinde nihai hakimiyet kurma planlarını bilemezdi."

Tatijana başını salladı. "Bize oynadı. İzlediğimizi biliyordu. Büyü ne kadar karmaşıksa, o kadar
üstünlüğünü kabul etmemizi istedi. Doğmuş tüm Karpatyalılardan nefret ediyor ve onları yok etmeye yemin ediyordu."

"Peki ya Lycanlar?" Zev sordu.

"Onun hoşnutsuzluğundan muaf hiçbir tür yoktu. Xavier, Jaguar veya Lycan ırkları gibi hayvanların neden bu kadar çok yeteneğe sahip olduğunu anlayamıyordu. Ona göre bunlar gezegende tamamen yer israfıydı ama mutlak nefretini Karpatlar için saklıyordu."

Branislava kendini Zev'e yaslamaya izin verdi. Zev kaya gibi sağlamdı ve şu anda onun gücüne ihtiyacı vardı. Mağara rahatlatıcıydı, yerin derinliklerinde, bir büyücünün asla hayatta kalamayacağı sıcakta. Soğuğa dayanabiliyorlardı, hatta buz ve kar dünyasını tercih ediyorlardı ama dayanılmaz sıcaktan hoşlanmıyorlardı.

Savaşçıların kutsal mağarasının sıcaklığı ve nemi onları nefes nefese bırakırdı. Gözler ve ciğerler kavrulurdu. Deri yanar, yüzde 90 nemde haşlanırdı. Sonunda bir büyücü de tıpkı bir insan gibi o sıcak dünyaya yenik düşerdi. Branislava bu düşünceyle teselli buldu.

"Peki ya Xavier'in kardeşleri?" Mikhail nazikçe sordu. "Onlar da diğer türler hakkında aynı görüşe sahip miydi?"

Branislava kaşlarını çattı. "Döküm yapmadıkları sürece üçünü birbirinden ayırt etmek imkansızdı - o zaman her birinin çok belirgin bir imzası vardı. Üçünü bir arada görmek nadirdi ama ortak plan dünyayı Karpatlar, Lycanlar ve Jaguarlardan temizlemekti."

"İnsan değil mi?" Skyler sordu.

Branislava, "Hakimiyet kuracak birilerinin olması gerekiyordu," dedi.

"Xavier Xaviero'yu bıçakladıktan sonra ne oldu?" Zev sordu. "Aslında bunu hiç belirlemedik."

"Cesedi laboratuvardan dışarı sürükledi." Branislava teyit için kız kardeşine baktı. "Ölmüştü, değil mi?

Xaviero ölmüştü."

"İkimiz de cesedinin düştüğünü gördük," diye doğruladı Tatijana. "Xavier sanki bir çöpmüş gibi ayaklarını topladı ve onu laboratuvardan dışarı sürükledi."

Küçük bir sessizlik oldu. Fen çemberin diğer ucundan kardeşine baktı. "İkimiz de Xavier'in altında biraz çalıştık. Bir kez olsun ufak tefek işleri kendi başına yaptığı oldu mu? Yardımcıları vardı.
Ona hizmet etmek için yaşayanlar. Onlara baktığında, emirlerini yerine getirmeye koşarlardı."

Dimitri başını salladı. "İtiraf etmeliyim ki, parmağını kıpırdattığını gördüğüm tek bir an bile hatırlamıyorum. Herkese işi yapması için talimat verirdi."

Fen kaşlarını Branislava'ya doğru kaldırdı. "Ölü bedenleri laboratuarından dışarı sürüklemek onun olağan uygulaması mıydı? Düzenli olarak işkence yapar ve öldürürdü. Bir tür işkence yöntemi olmalı.
rutin."

Branislava'nın kalbi yerinden fırladı ve sonra çarpmaya başladı.
Xavier yüzyıllar boyunca sayamayacağı kadar çok kişiyi öldürmüştü. Hiçbir tür onun işkence çemberinin dışında kalmadı, hepsini avladı. Karanlık büyülerini tek başına yapıyordu. Dudağını sertçe ısırdı ve Tatijana'nın bakışlarıyla buluşmak için bir kez daha gözlerini kaldırdı. Kendi dehşeti oraya yansıdı.

Üç kardeş de hayattayken gençtiler. Hangisinin bir deney yaptığını ya da hangisinin vücudunu bıçakla kesip derin derin içtiğini söylemek zordu. Üç kardeşin görünüşleri ve sesleri birbirine benziyordu. Hepsi de büyülerini yalnız yapmayı tercih ediyordu ama arkalarını toplamıyorlardı. Hem de hiç.

Xavier neden Xaviero'nun cesedini
Laboratuvar mı? Neden asistanlarından birini çağırmamıştı?

"Yardımcılarından herhangi birinin bir benzerinin olduğunu görmesini istemediği için cesetle ilgilenmiş olabilir mi?" Gregori sordu.

Branislava olumlu cevap vermek istedi ama kendini başını sallarken buldu. Xavier'in hiç vicdan azabı yoktu.

Gizli kalmasını istediği bir görev için asistanlarını kullanması ve görev tamamlanır tamamlanmaz onları oracıkta öldürmesi hakkında. Cesetleri ortadan kaldıranların Xavier'in büyücü stajyerleri neden öldürdüğüne dair hiçbir fikri olmayacaktı ama
Bunu kabul ettiler çünkü çalıştıkları yerde cesetler yaygındı.

İleri geri sallanmaya başladı. "Neden Xaviero'nun ölümünü sahneye koysunlar ki? Xavier bunu yapabileceğimize inanmıyordu.
Kaçış. Hiçbiri buna inanmadı. Hayır, Xaviero kesinlikle öldü." Kendi kulaklarına bile kuşkulu geliyordu.

"Peki ya diğer kardeş?" Mikhail sordu. "Xayvion dediğin mi? Xavier'in iki kardeşini de öldürdüğünü söylemiştin. O nasıl öldü?"

Branislava korunmak için Zev'in zihnine girmek istedi. Nasıl bu kadar saf olabilmişti? O vardı
Xaviero'nun öldüğüne inanmak istiyordu. Üç kardeş de acımasızdı, gerçek psikopatlardı ve hiç kimseye karşı en ufak bir pişmanlık ya da duygu beslemiyorlardı. Xaviero işkencelerini diğer kardeşlerinden daha ileri götürüyor gibiydi, sanki bunu sadece deney için değil de saf bir zevk için yapıyordu. Xavier ve Xayvion'un da en az onlar kadar kötü olduklarından şüphesi yoktu ama Xaviero buzdan duvarın arkasına hapsolmuş onlara bakarken her zaman içini dehşet verici bir ürperti kaplıyordu. Bu tek seferdi Branislava buzun koruması için minnettardı.

"Tam olarak aynı şekilde. Zaman geçti. Ne kadar olduğunu bilmiyorum, çünkü zamanın hiçbir anlamı yoktu. Ama bir süre geçti.
Xavier ve Xayvion aynı seremoniyi gerçekleştirdiler ve Xavier Xayvion'u bıçaklayıp ayaklarından tutarak laboratuvardan dışarı sürükledi. Düştükten sonra gerçek bedeni hiç görmedim, sadece ayaklarını ve bacaklarını gördüm," diye itiraf etti. "Ama onları hiç görmedik tekrar."

Mikhail şakaklarını ovuşturdu. Gregori ona hızlıca bir bakış fırlattı. Branislava mağarada dolaşan rahatlatıcı bir ısı dalgası hissetti. Mikhail Gregori'ye teşekkür edercesine küçük bir gülümseme gönderdi.

"Onları birbirinden ayıramadığınızı söylemiştiniz," dedi Prens. "Hayatta olmaları mümkün mü ama öldüklerine inandığınız için her zaman Xavier'in deneyler ve büyüler yaptığını düşündünüz? Hâlâ hayatta olabilirler miydi?
yer mi değiştiriyorsun?"

Yine hayır demek istedi. Xaviero'nun sırıtışını tanıyabilirdi. Tanıyacağından emindi. Çok korkmuş bir çocuktu ve Xaviero ona eziyet etmeyi seviyordu. Tatijana'nın buzun içinde kız kardeşinden çok daha rahat olduğunu biliyordu ve Branislava'nın vücut ısısını kontrol edip yeterince sıcak kalmasını imkansız hale getirene kadar buzu kasıtlı olarak daha da soğuturdu. Günlerce, bazen haftalarca ve aylarca titrer ve sarsılırdı.
İçi o kadar soğuktu ki, donup kalacağını düşündü.

"Bronnie?" Fen sordu.

Başını iki yana salladı. "Xaviero'nun geri döndüğüne inanmıyorum, onu görebileceğim bir yere değil. Bana eziyet etmeye direnebileceğini sanmıyorum."

Mikhail, "Sizinle bu kutsal yerde buluşmamızı siz istediniz," dedi ve sözünü bitirmesini bekledi.

Branislava, "Hiçbir büyücü, Xavier ya da kardeşleri gibi güçlü bir büyücü bile bu odanın korumalarını geçemez," dedi. "Ben Ejderha Arayıcı'yım ve kadim taşa ayak bastığım anda bunu hissettim. Bunu yapmak istemedim.
duyulma ya da kötülüğün adını beni bulabileceği bir yerde yüksek sesle söyleme şansım yok. Xaviero tamamen kötü, en az Xavier kadar kötü. Her ne kadar kendi üzerime yemin etsem de
Öldüğünden beri hayattaydı, dün gece onun çok belirgin imzasını gördüm."

Mikhail nefesini yavaşça bıraktı ve Gregori'ye bakmak için döndü. "İçinde bulunduğumuz bu karmaşanın uzun zaman önce Xavier ile başlamış olmasına neden daha fazla şaşırmadığımı bilmiyorum."

"Bu işareti nerede gördün?" Gregori sordu. "Damon,

Daciana'nın kardeşi, ahlaki değerlerine aykırı davrandı.

inançlar. Her sorgulanışında, şunu görebiliyordum.

Bir şey onu hatırlamaktan alıkoyuyordu. Başı ağrıyordu. Burnu kanadı."

"Büyücü gölgeli," dedi Gregori. "Büyüyle gölgelenmiş birini tarif ediyorsun."

Branislava yavaşça başını salladı. "Bu konuda iyi olan sadece bir avuç büyücü var, ama bildiğim kadarıyla büyülü gölgeleri seri olarak üretebilecek sadece üç kişi var.
masum kurbanlar. Damon Kutsal Çember'in bir toplantısına katıldığını hatırlıyordu ama orada onu Skyler ve Dimitri'yi hedef alan suikastçılara katılmaya kimin teşvik ettiğini hatırlayamıyordu."

"Aldığı emirler," diye ekledi Zev, "kurtları yaralamak ve onları ormanda yem olarak bırakmaktı. Dimitri'nin belli bir
üne sahipti. Onun misyonu her zaman vahşi doğadaki kurtları kurtarmak olmuştur."

"Lycan'ların da aynı görevi üstlendiğini sanıyordum," dedi Mikhail. "Ben de öyle sanıyordum," dedi Zev, sert bir ses tonuyla.
ses. "Neyse ki Damon ateş etmedi ve ben de onu öldürmedim. Eğer yapsaydım, asla bir şansımız olmazdı. manipüle edildiğini keşfetmek için. Onu sorguladım ve Branka işaretleri fark etti."

Gregori'nin gümüş rengi gözleri Branislava'nın üzerine dikilmişti ve Branislava kıvranmak istiyordu ama soğukkanlılığını korumaya kararlı bir şekilde kıpırdamadan durdu.

"Büyücü gölgeli olduğunu biliyordun ama başın derde girdiğinde sana yardım edecek kimse olmadan imza kontrolü yaptın, değil mi?" Sesi alçaktı. Suçlayıcı.

Başını salladı ve Zev'in elini ölümcül bir şekilde kavradı. "Ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordun ama yine de yaptın-
Neden?"

Gregori'nin sesi onu bir kırbaç gibi kamçıladı. Hatta darbenin etkisiyle irkildi. Yanında, Zev'in başı yukarı kalktı, gözleri tamamen kurda döndü. Anında vahşi, vahşi bir koku

onu sardı. Onun sarıldığını hissetti.

"Kadınımla nasıl konuştuğuna dikkat etmeni tercih ederim Gregori," dedi Zev, sesi neredeyse boğuk çıkıyordu.

hırlamamak için çaba sarf etti. "Aksi takdirde, seninle özel bir görüşme yapmak üzere dışarı çıkacağız."

Gregori'nin yüzünde şok ifadesi belirdi.

Mikhail elinin içine öksürdü, belli ki gülmemeye çalışıyordu. Gregori, kendinle hiç tanışmadıysan diye söylüyorum, şurada oturan sensin.

Gregori prense ekşi bir bakış gönderdi. Benimle dalga geçmeniz beni asla şaşırtmıyor.

Gittiğin her yerde arkadaş edinme şeklin beni şaşırtmayı ya da eğlendirmeyi asla başaramıyor.

Gregori, tüm Karpat ırkının prensi olan kayınpederine saygısızca, "O jelä peje terád-güneş seni yakıyor, Mikhail," dedi.

Mikhail'in ifadesi hiç değişmedi ama kahkahası bulaşıcıydı. Gregori açıkça kendi eğlencesini gizlemeye çalışarak Mikhail'e ters ters baktı ama sonuçta Mikhail'in onu, kahkahalarını kendi aleyhine hissetmeyecek kadar iyi tanıdığını biliyordu.

"Lütfen beni affet, Bronnie," dedi yüksek sesle. "Bir büyülü gölgeyi çıkarmaya çalışmanın tehlikelerini biliyorum ve senin korunmadan böyle bir şeye kalkışman beni öyle şaşırttı ki düşünmeden konuştum. Kıymıkları çıkardım ama bir büyücü gölgesini değil. Denedim ama başarılı olamadım. Çok iğrençti."

Branislava onun sesindeki samimiyeti duydu ve bunun Zev'den korkmakla ilgisi olmadığını anladı. Gregori Zev'i sevmiyordu.
zorbalık yapan kadınlar.

"Eğer seni daha iyi hissettirecekse, ben asla böyle bir şeye kalkışmazdım. Bu yüzden senden ve Mikhail'den ne yapacağımıza karar vermek için burada buluşmanızı istedim," dedi. "Şüphelerimin doğru olup olmadığını bilmem gerekiyordu. Damon gittiği tek yerin bir Kutsal Çember toplantısı olduğu konusunda kararlıydı. Orada adını veremediği biri vardı, birçok kez karşılaştığı bir kişi ve onu her hatırlamaya çalıştığında oldukça hasta oluyordu."

Gregori anlayışla başını salladı. "Toplu bir gölgelemeden mi şüpheleniyorsun?"

Dudaklarını sertçe birbirine bastırdı, kalbi yeniden tekledi, Damon'ın beynine gölgeyi kimin yerleştirdiğinden emin olduğu o anı yeniden yaşadı. Biraz kaşlarını çatarak yavaşça başını salladı. "Başka kim olabilir Gregori? Böyle bir şeyi kim yapabilir? Eğer Xavier değilse, o zaman kardeşlerden biri ya da her ikisi.
hala hayatta olmak." Sesi titriyordu. Elinde değildi. "Peki
ya kontrol ettiğinizde?" Gregori sesini yumuşattı.

"Korktuğum gibi oldu. Xaviero."

Tatijana'nın nefesi kesildi ve ağzını kapattı. Başını salladı.

Branislava başını salladı. "Öyleydi, Tatijana. Burada hiç İmzasını karıştırmak. O yaşıyor ve Lycan'ların arasına sızmış durumda. Xavier gibi o da gücüne karşı çıkabilecek herkesi yok etmek için çalışıyor."

Zev usulca küfretti. "Bunu nasıl başarabildi ve hiçbirimiz bilmiyoruz?"

"Yüzyıllar boyunca sürüler arasında yaşadım," diye belirtti Fen. "Benim de kanım karışık. Sadece fark edilmemek için dolunay zamanında yer altına indim."

Branislava, "Yaşlı ve çok saygı duyulan biri olurdu," dedi. "Bağlılık talep ederdi. Hayranlık. Öldürmeyi bırakmış olması mümkün değil. Buna bağımlı ve bundan çok fazla zevk alıyor ama disiplinli. Faaliyet gösterdiği yerden çok uzakta işkence yapar ve öldürür."

Zev başını salladı. "Öyle biri yok."

"Evet var," diye ısrar etti. "Açıkta, aranızda yaşıyor ve hareket ediyor. Bir katil aramayın. Nazik ve yardımsever görünecektir. Lycan'larla sorunsuzca kaynaşacaktır. Takipçileri olacak ve neredeyse ona tapacak kadar onu sevecekler."

Zev kaşlarını çattı ve elini yüzüne sürerek sanki ikincisiyle değiştirmeye çalışmak için ilk görüntüyü silerek. "Kutsal Ruh'un liderlerinin yarısını tarif ediyorsun.

Daire ve birkaç konsey üyesi. Herkes olabilir Branka."

"Askerlerini yapmak için bir laboratuara ihtiyacı olacak. Ve Karpat kanına erişimi var." Branislava'nın nefesi boğazında düğümlendi ve bir sonraki düşüncesi ağzından çıkamadan ağzını aniden kapattı.

Ne oldu? Söyle bana.

Zev'in sesi kalbini yerinden oynattı. Çok nazik ve sevecendi. Eğer şüphelendiği şey doğruysa onun kalbini kıracaktı. Başını iki yana salladı.

Mon chaton féroce. Eğer şüphelendiğin şey gerçekse, eninde sonunda ortaya çıkacaktır. En iyisi şimdi halletmek.

Zev o Fransız aksanıyla, kadife gibi pürüzsüz sesiyle konuştuğunda, ona tepki vermekten kendini alamadı.

Birisi büyükannenin melez olduğunu keşfetmiş. Onun Karpat doğumlu olduğunu biliyor olmalılar. Xaviero bilseydi, onun ölüm emrini verebilirdi. Onun kanına, üç kardeşin de aradığı kana ulaşabilirdi.

"Anlat bize," dedi Mikhail nazikçe. "Sadece şüphelendiğiniz şeyler de dahil olmak üzere her şeyi bilmemiz gerekiyor. Tüm bilgiler olmadan mantıklı bir karar veremeyiz."

Branislava'nın bakışları Zev'inkilere yapıştı. Yine de mantığı mantıklıydı ve bunu biliyordu. Xaviero hayattaydı. Başka hiç kimse arkasında aynı gölgeyi bırakamazdı. Onun imzası her zaman farklıydı. Yaşamış olmalıydı.

Lycanlar arasına sızıp önemli biri haline geldi. Konumunu bir casus ağı kurmak için kullanacaktı. Bu casuslar onu her detaydan haberdar edecekti.

"Zev'in büyükannesi Karanlık Kan'ın çocuğuydu.

Son canlı çift. Onlar koştular

Sange rau Lycan sürülerini sistematik olarak yok ediyordu ve tabii ki onlar da yardım etmeye çalıştılar.

Öldürüldüklerinde, hayatta kalan Lycan'lar cesetlerine rastladılar ve bir bebek buldular.

Lycan olduğuna inanıyordu. Onu büyütmek için yanlarına aldılar."

"Ve Xaviero bunu öğrendi," diye sözlerini tamamladı Mikhail.

Branislava başını salladı. Sanki kendini gerçeklerden koruyabilecekmiş gibi ellerini önünde birleştirdi. "Olanın bu olduğuna inanıyorum. Mantıklı geliyor. Xavier Kara Kan'ı her şeyden çok istiyordu ama aradığını asla bulamadı. Tatijana ve ben bunun bir soy değil, başkalarına zarar verebilecek bir kan türü olduğunu düşündük."

"Xaviero'nun ilk olayla bir ilgisi olabilir mi? Sange rau?" Zev sordu. "Bu kadar çok kişinin ölümünden sorumlu olan mı?"

"Bundan şüpheliyim," dedi Mikhail. "Ama Xaviero'nun bir altın madenine rastladığını düşündüğü kesin. Hem Karpatları hem de Lycanları alt etmek için tam da ihtiyacı olan şeyi. Onun sorunu kutsal kodun Lycanlar tarafından yazılmış olmasıydı. ve Lycanlar Karpatlardan uzak dururdu. Karpat kanına ulaşma fırsatı olmadı."

Zev, "Ta ki büyükannem büyüyene ve birisi onun hakkında şüpheli bulduğu bir şeyi ona bildirene kadar," diye söze girdi.

Branislava başını salladı. "Bilgi toplama konusunda çok iyiydiler. Hayvanları, insanları, mevcut her türü kullandılar ve sonuç aldılar. Eğer bir hata yaptıysa, Xaviero'nun haberi olurdu dediğimde bana inanın."

Gregori, "O Lycan olarak yetiştirildi," diye belirtti. "O Muhtemelen Karpatyalı olduğunu bile bilmiyordu. Diğerleri yer değiştirdiğinde, o da değiştirdi, Karpatyalı olmadığını fark etmedi. aynı şekilde değişiyordu. O bir Kara Kan'dı ve kocasıyla birlikte avlanır ve savaşırdı. O Muhtemelen yaralandığında Lycan kanı verildi ve sonunda karışık bir kana dönüştü."

"Yani onu izledi." Mikhail bulmacanın parçalarını birleştirdi. "Xaviero onu yakından izledi ve ne olması gerektiğini anladı. Onun kanını istiyordu ve onun daha hızlı, daha güçlü ve daha zeki olması şansına sahip değildi. onu yenecekti. Ona karşı bir çete oluşturdu, Muhtemelen onu konseyin önüne çıkaracaklardı.

onu öldürdü. Kanını laboratuarına götürmüş ve üzerinde deney yapmak için saklamış olmalı."

"Kocası çocuklarını alıp kaçmış," dedi Zev. "Çok uzaklara gitmiş ve muhtemelen başka bir ülkede, farklı bir sürüye katılmış olmalı. Adını değiştirirdi. Kızımı korumak için ben de böyle yapardım."

"Büyükbabanla tanıştın mı? Onu hiç tanıdın mı?" Mikhail sordu.

Zev başını salladı. "Çok sessizdi ve zamanının çoğunu avlanarak geçirirdi. Ben oldukça gençtim. Annem doğum sırasında öldü ve babam, babasının ondan sonra nadiren geldiğini söyledi. Onu birkaç kez gördüm ve sonra bir gün hiç geri gelmedi."

"'Avlanmak' dediğinizde," diye sordu Fen, "kimi ya da neyi avlıyordu?"

Zev omuz silkti. "Babam, karısını öldüren adamları teker teker avladığını söylerdi, en azından büyükbabamın böyle yaptığını düşünüyordu." Öyle yapsaydı anlardım, diye ekledi Branislava'ya.

Çünkü bu senin yapacağın bir şey.

Branislava geçmiş zaman kullandığından emindi. Zev melezdi, hem Lycan hem de Karpatlıydı. Hâlâ bir Lycan gibi düşünüyor olabilirdi ama eğer hayat arkadaşı öldürülecekse Ölümcül Karpat deliliğine yakalanırsa herkes için bir tehlike olacaktı - erkekleri hemen hayat arkadaşlarını takip etmezlerse ele geçiren esaret.

Gözleri onunkilerle buluştu ve kalbi yerinden fırladı. Orada aşk vardı. Sahiplenme. Aidiyet. Ne olursa olsun, bu sefer, bu beklenmedik tutkulu aşka sahipti.
onu aştı.

Çocuğumun öldüğünü öğrendiğimde, annesinin katillerini bulmak için dünyayı yerinden oynatırdım. Şimdi, senin gittiğin yere gidiyorum. Her zaman.

Branislava boğazında nereden geldiği belli olmayan yumruyu temizlemek için sertçe yutkundu. Sanırım ben oldukça

Senin için deli oluyorum, Wolfie.

Sen delisin. Ve bu mağaralarda o ismi fısıldama bile. Etrafımız eski savaşçılarla çevrili ve Wolfie yeterince erkeksi değil.

En kötü korkularının gerçekleşmiş olmasına rağmen, Zev onu güldürebiliyordu. Kız kardeşinin bakışlarını üzerinde hissedince başını kaldırdı ve Tatijana ona gülümsedi. Çok yakındılar. Tatijana'nın Fen'le yaşadığı şey buydu - bu harika
Ait olma, sevilme hissi. Kız kardeşinin gülümsemesine karşılık verdi ve bakışlarıyla Skyler'ı buldu.

Ruhu hepsinden daha yaşlı görünen genç Skyler, ne kadar olağanüstü olduğunun farkına bile varmadan gücü o kadar kolay kullanıyordu ki. Dimitri ona yakın oturuyordu, kısmen vücudunu diğerlerinden koruyordu. Belli ki o da aşka sarılmıştı. Ejderha Arayıcı kadınlar şanslıydı. Üçü de çok şanslıydı.

"Zev'in büyükannesi ile Zev'in büyükbabası arasındaki bağ bu kadar güçlü olabilir miydi? O öldükten çok sonra bile katillerini bulmaya ihtiyaç duyacak kadar güçlü mü?" Branislava sordu. "Büyükannesi Karpatlıydı, sonra da melez oldu.
..." Sözünü yarıda kesti. "Karışık olmaz mıydı
kan da mı? Ve vücudundaki kan da Karanlık Kan olmalı."

Gregori, "Onu hayat arkadaşı olarak kabul edemezdi," dedi. "Kadimler onu tamamen bizim dünyamıza getirmeden olmazdı ama aşkları yeterince güçlü bir bağ yaratabilirdi."

"Lycanlar gerçek eşlerini bulduklarında tutkuyla, içlerindeki her şeyle severler," dedi Zev. Öne doğru eğildi, bakışları prensin üzerindeydi. "Bu büyücü karışık kanlı bir Taze bir kan kaynağına sahip olmak için canlı mı? Çünkü başından beri büyükannemin kanını nasıl muhafaza edeceğini merak ediyordum. Şimdi bunun yolları var, ama yüzyıllar önce?"

Fen başını salladı. "Zev haklı."

"Xaviero buzdan bir dünyada yaşamaya alışkındı. Kanı orada muhafaza edebilirdi," diye belirtti Tatijana.

"Ama paylaşmazdı," dedi Branislava. "Paylaşmayacağını biliyorsun Tatijana. Birbirlerine üstünlük sağlamaya çalıştılar. Bu yüzden Xaviero ve Xayvion'un öldüğüne inanmak çok kolaydı. Biz de buna inanmak istedik. Eğer Xaviero üçünün aradığı Karanlık Kanı elde etmiş olsaydı, bunu diğerlerinden gizleyecek ve kendini beğenmiş ve üstün hissedecekti."

Tatijana başını salladı. "Onlar hakkında konuşmak bile içimi bulandırıyor." Yüzünü Fen'in omzuna doğru çevirdi. Fen hemen karşılık verdi, ellerini Tatijana'nın sırtından ensesine kadar ovuşturdu ve parmaklarıyla Tatijana'nın kaskatı kesilmiş bedenindeki gerginliği hafifletti.

"İki kardeşin de hâlâ hayatta olduğunu ve çok güçlü bir düşmanla karşı karşıya olduğumuzu varsaymalıyız," dedi Mikhail. "Bu adam
Damon bir sorun." Karanlık, delici bakışları Zev'e kaydı. "Sanırım iyi bir adam, yoksa canını bağışlamazdınız."

Zev başını salladı. "Uzun zamandır arkadaşız. Daciana ve Damon benim için aileden sayılır."

Mikhail Gregori'ye baktı. "Xaviero'ya bu işin arkasında onun olduğunu bildiğimizi söylemeden Damon'a nasıl yardım edebiliriz?
Dağınıklık mı? Eğer gölgeyi kaldırırsan-" Sözünü kesti. "Bu mümkün mü ki? Branislava'nın denemiş olabileceği düşüncesi seni üzmüştü."

Gregori iç çekti. Gümüş gözleri Branislava'nınkilerle anlayışla buluştu. "Bu kadar güçlü bir büyücünün gölgesini korumak için eşit derecede güçlü korumaları vardır. Birine çelme takmak onu uyarır ve hemen kuklası aracılığıyla bize saldırır. Bunu başaramazsa, kimliğini korumak için Damon'ı öldürür."

Mikhail'in bakışları damadının üzerinde sabitti. "Eğer hiçbir şey yapmazsak ve bu büyücünün Damon'a bir pencere açmasına izin verirsek, o zaman ne olacak?"

"Damon üzerindeki etkisi her kullanımda daha da güçlenecek.

Eninde sonunda, bir daha kurtarmak için şansımız

olmayacak.

Onu. Bu noktada adamın yakınındaki herkes tehlikede. Gördüğü ya da duyduğu herhangi bir şey Xaviero'ya ulaşabilir."

Branislava başını salladı. "Gregori haklı, Mikhail. O gölge onun içinde kalamaz. Mümkün olan en kısa sürede çıkarılmalı."

"Yapabilir misin, Gregori?" Mikhail sordu. "Peki senin için risk ne kadar yüksek?"

Gregori kısa bir süre gözlerini kapadı ve cevap vermeden başını salladı. Branislava'nın kalp atışları hızlandı. Zev'in elini tuttu, vücudundaki her hücre isyan ediyordu. O uzun esaret yıllarında hissettiği her bir korku
onu boğmak, söylenmesi gerekenleri geri püskürtmek için kabardı.

Zev eğildi, ağzı kızın yanağında gezindi ve saf, kavurucu sıcaklığın olduğu bir odada ateşten bir iz bıraktı. Burada güvendeydi. Xaviero onu orada, sevdiği ve onu seven insanlarla çevrili kutsal mağarada bulamazdı.

"Geçmişte kıymıkları temizledim Mikhail," dedi Gregori, "Ama asla bir gölge değil. Neyle karşı karşıya olduğumu görmeden kesin bir şey söyleyemem. Eğer Xaviero belirtildiği gibi şüphelenmeyen insan gruplarında toplu gölge üretme yeteneğine sahipse, yüzyıllardır pratik yapmıştır ve bu konuda benden çok daha fazla şey biliyordur.
konu."

Branislava, "Gregori'nin gölgeyi ortadan kaldırmak için çok az şansı olur, Xaviero'nun çalışmalarını bilmeden olmaz," dedi. Gözleri bir kez daha Tatijana'nınkilerle buluştu. Kız kardeşi başını salladı, itiraz etmemek için yumruğunu ağzına sıkıştırdı.

Bir nefes aldı ve kendini diğerlerinden daha çok korktuğu tek şeyi, gölgeyi gördüğünde bildiği ve onu kimin yaptığını bildiği tek şeyi söylemeye zorladı. "Ben
bunu yapmak zorundayım."

10

Kadim savaşçıların kutsal odasını ilence kapladı. Duvarlardan aşağıya su damlıyordu.
Havuzlar, damlalar sıcak suya çarptıkça tıslıyordu. Buhar kıvrılarak yükseliyor ve dikitlerin etrafında sürükleniyordu. Buhar
Tüm mumların titrek ışığı, dev mineral totemlerinin içindeki kadim savaşçıların yüzlerine ifadeler yansıtıyordu. Sanki dünya nefesini tutmuş gibiydi.

Zev kendi kalbinin sesini gök gürültüsü gibi duydu. İlk tepkisi içgüdüseldi. Kesinlikle olmaz. Buna izin veremezdi. Ne söylediği ya da Damon'ın ölüp ölmeyeceği umurunda değildi, kendini o duruma sokmayacaktı.
bir tür tehlike. Gölgeye bakmanın ne anlama geldiğini ya da kızın içinde bulunduğu tehlikeyi bilmiyordu, yoksa buna asla izin vermezdi. Gregori'nin itiraf ettiğinde verdiği tepki Bunu yapmış olması onun için yeterliydi. Bir daha asla Damon'ın yanına yaklaşmayacaktı.

Branislava kıpırdadı, parmakları hafifçe kıpırdadı ve adam aşağı bakınca elinin onun kalçasına kenetlendiğini gördü, parmak eklemleri bembeyazdı. Hemen Branislava'yı kavrayışını gevşetti, çürükleri olacağından emindi ve daha dikkatli olmadığı için sessizce kendine lanet okudu. Ama hepsine lanet olsun.

"Tek yol bu," dedi yüksek sesle, ona bakarak, doğrudan gözlerinin içine, ruhuna bakarak.

Onun ilkel tepkisini biliyordu. Onun Lycan ve Karpatyalı olarak karşı çıktığı her şeyi biliyordu. Onu, içgüdülerini ve onu güvende tutma ihtiyacını biliyordu. Onun gözlerindeki korkuyu çok net görebiliyordu ama yine de Damon'ın üzerindeki gölgeyi kaldırmaya çalışacaktı.

İçindeki öfkenin keskin, hızlı ve korkunç bir şekilde yükselmesine engel olamadı. Kurdu onu korumak, itaate zorlamak için sıçradı.

Zev ayağa kalkıp odadan dışarı çıktı ve onu, kendisini saran delilikten korunabileceği bir yerde bıraktı. O mantıklı düşünene kadar onu sarsmak istedi. Onu asi bir çocukmuş gibi dizlerine yatırmak istiyordu. Onu sevgisiyle sarıp sarmalamak ve hiçbir şeyin ona dokunamayacağı bir yerde saklamak istiyordu.

Odadan odaya geçerek ilerlemeye devam etti, Labirentte dolambaçlı yollardan ilerlerken, yer seviyesine doğru mu yoksa savaşçı mağarasından daha aşağıya doğru mu gittiğini umursamıyordu. Nerede olduğu onun için çok az önemliydi. Sadece nedeni.

Neden ona duyduğu aşk, hayatını tehlikeye atmasını engelleyecek kadar güçlü değildi? Parmakları iki sıkı yumruk halinde kıvrıldı. Keskin pençeler avuçlarını kesti. Derisi kaşınıyordu.

Gözleri ve çenesi, onu toplantıdan kaçırıp gecenin karanlığında onunla birlikte kaçacak olan kurdu zapt etme çabasıyla ağrıyordu.

"Zev."

Sesi yumuşak bir esinti gibi serindi. Onu yatıştırmak yerine, içinden akan öfkeyi körükledi. O da Döndü ve omuzlarını sert bir şekilde kavradı. "Beni takip etmemeliydin."

"Senden korktuğumu mu sanıyorsun?" diye sordu, sesi alçak, müzikal bir melodiydi ve kulağı hemen ona uyum sağladı.

"Öyle olmalısın," diye hırladı. Kendini sert bir şekilde kontrol altında tuttu, gerektiğinde onu sarsmadı ama hareket edemeyeceği şekilde tuttu.

"Şey, değilim. Bana kızgın olduğunu biliyorum ..."

"Üzgün mü? Siz buna üzgün mü diyorsunuz? Ne kadar yavan bir kelime bu ve hissettiklerimi hiçbir şekilde tanımlamıyor. Öfke daha yakın gelebilir. Benimle tartışmadan hayatını riske atacak bir karar almaya hakkın yok. Dün gece bana Damon'ın zihnine bakmanın gerçek tehlikesinin ne olabileceğini söylemedin."

Kadın konuşmaya çalıştığında, adam sessizlik için elini kaldırdı. "Benim için şekerle kapladın. Sana her zaman neler olup bittiğini tam olarak anlatma nezaketini gösterdim. Sana saygılı davrandım ve aynısını senden de bekledim.
sen."

"Bu hiç adil değil, Zev," dedi, sesi alçaktı, uzun kirpikleri yüz ifadesini gizlemek için aşağı doğru iniyordu.

Çenesini sert parmaklarıyla yakaladı ve başını yukarı çekerek onu gözlerinin içine bakmaya zorladı. "Şu anda adil olmak umurumda bile değil. Bu tartışmayı yapmak için iyi bir zaman değil."

Kurdunu uzak tutmak için derin nefesler almak zorunda kaldı.
Her birkaç kelimede bir alçak, uyarıcı bir hırıltı çıkıyordu. Isı sarılar ve kırmızılarla görüntü bandını oluşturdu. O alfaydı ve hiç kimse, en azından eşi, ona itaatsizlik edemez ya da karşı gelemezdi.
sürüsündeki alfa, sonuçları olmadan değil. Ve Gunnolf ve Convel'in ihanetinden sonra bağımsız kararlar vermedikleri de kesindi.

Bir an için gözleri saf ateşle parladı. Parıldayan mücevherlerin ardında alevlerin yandığını gördü. Kızın da öfkeli olabileceği düşüncesi öfkesini bir kademe daha arttırdı. O
ensesinden yakaladı ve onu kendine çekti, ağzı sertçe onunkine indi. Onu öptü, öfkesini akıttı
ve onun tahakkümüne karşı cesareti karşısında dehşete kapıldı.

Onunla kavga etmedi, ki bu iyi bir şeydi. Bu sadece daha fazla saldırganlığı tetiklerdi ve ikisi de bunu biliyordu.
Onu tekrar tekrar öptü, onu hareketsiz tuttu, dokunuşu biraz acımasız, öpüşü talepkâr ve zorluydu. Kızın ağzı
onunkine boyun eğdi, ama dili düello etti ve savaştı,
onun içinde erirken tırnakları derisine battı.

Vücudu alev alev yanıyordu, sanki dünyadaki tüm tutku onun yumuşak formunda bastırılmıştı. Pençelerini giysilerini yırtmak için kullandı, kollarında tamamen çıplak kalana kadar vücudundaki malzemeleri şeritler halinde yırttı.

Kıyafetlerinden onun mu yoksa kendisinin mi kurtulduğunu bilmiyordu ve bu bir şey değiştirmedi.

önemli. Onu geriye doğru yürüttü, tekrar tekrar öptü, aynı güçlü, baskın öpücüğü durduramadı.

Sanki yarın yokmuş gibi, sanki birlikte geçirecekleri tek bir geceleri varmış ve hayatta kalmak için ona ihtiyacı varmış gibi öptü onu. Öpücüğü çok güçlüydü, öyle bir ateşle yanıyordu ki küçük elektrik şokları kızın içinde cızırdıyordu kan dolaşımına karıştı ve göğüslerinden eriyen çekirdeğine doğru ilerledi.

Kadının sırtı mağaranın duvarına çarptı ve adam daha büyük olan bedenini kullanarak onu oraya hapsetti. O Öpüp ısırarak meme uçlarına kadar inerken göğüslerini avuçladı. Adam sol göğsünü kavurucu sıcağın içine çektiğinde kız haykırarak adamın ağzına doğru eğildi. Adam hiç merhamet göstermedi, elleriyle, dişleriyle ve İhtiyaçtan nefesi kesilene, nefesi arzu dolu soluklarla gelene kadar dil.

Bu çok fazla. Delireceğim. Ayakta zor duruyorum.

Kurdunu kontrol etmek neredeyse imkânsızdı ve ne zaman geri çekilecekmiş gibi küçük bir hareket yapsa, daha da saldırganlaşıyor, onu daha sert bir şekilde ele alıyordu.

O zaman dizlerinin üzerine çök. Adam homurdanarak emri verdi, yumruğu kızın saçlarındaydı ve onu yarı yarıya önüne doğru çekiyordu.

Kadın itaatkâr bir şekilde dizlerinin üzerine çöktü ve adamın içinde, onun için yeri yumuşatacak kadar bile his kalmamıştı. Eli patlamak üzere olan sikinin çevresinde dolaştı. Onu çekti
Uzun saç ipini kullanarak başını geriye attı ve önsöz söylemeden ağzına soktu. Dudakları hemen kapandı Hassas başının etrafını sardı ve başını geriye atıp kükredi.

Ateş onu tüketti, sıkı bir yumruk onu çevreledi, onu daha da derine çekti. Kadının dili alevler saçarak ona saldırdı ve görüşünün kenarları kızardı. İki eliyle onun ipeksi saçlarını tuttu ve ritmi ve hızı tamamen kontrol altına alarak ağzının derinliklerine doğru itti. Dikkatli olmaya çalıştı, ama onu öyle güzel görüyordu ki, göğüsleri her hamlesinde kızarıyor ve zıplıyordu, şaftı

ağzında kaybolması neredeyse çok fazlaydı. Şimdiye kadar bildiği her şeyin ötesinde güzeldi.

Branislava tutkusunun onu tamamen tüketmesine izin verdi. Zev'i vahşi ve kontrolsüz bir duruma ittiğini, kurduna neredeyse özgür bir saltanat verdiğini biliyordu ama bu hoşuna gitmişti. O nasıl sevdi
kenara yakındı, ne kadar sertti. O sevdi
O vahşi yaratığı evcilleştirebileceğini ve vücuduyla onu kendisine çekebileceğini biliyordu. Sevgisiyle.

Vücudu tamamen ona aitti ve onu bir enstrüman gibi çalıyordu. Onu emerken yumuşak bir şekilde mırıldandı, titreşim şaftından o çok hassas kafasına doğru ilerliyordu. Adamın itiş gücü arttıkça kadın da ısıyı ve sürtünmeyi artırdı. Tadı sadece sarhoş edici değil, aynı zamanda bağımlılık yapıcıydı.
Ona doyamıyordu.

Adam kontrolün kendisinde olduğunu sanıyordu ama kadın kontrolün kendisinde olduğunu biliyordu. Bu adam ona aitti. Vücudu ona aitti. Ona bu kadar çok zevk verebilme yeteneğinden zevk alıyordu. Ona daha fazlasını vermek istiyordu. Şimdiden damlıyordu, doluyordu
Etraflarındaki havayı eşine yaptığı çağrıyla aydınlatıyor. Sıcak Tarçın baharatlı bal kalçasından aşağı süzülüyordu ve onun bunu yalayıp yutması için sabırsızlanıyordu.

Kalçalarını tekrar tekrar salladı, ona neredeyse hiç fırsat vermedi.
nefes alma şansı. Önemli değildi, onu memnun etmekten başka hiçbir şey onun için önemli değildi. Onu çılgına çevirmek. Yapmayı taahhüt ettiği şeyi aşması için ona ihtiyacı olan her şeyi vermek. Eğer onun yolu buysa, onun hâkimiyet gösterisi buysa, bunu her seferinde memnuniyetle kabul ederdi.

Kendisinden başka kimse için bir anlam ifade etmek zorunda değildi. Dilini onun şaftı boyunca gezdirmeyi seviyordu. O sevdi
Onun hissini, şeklini ve tadını. Onun tadını arzuluyordu. Nefes almak için Karpat duyularını kullanabiliyordu, onu daraltana, boğana kadar daha derine götürüyordu ve onunla birlikte küfrediyor, nefes nefese kalıyor ve yanıyordu.

Ağzı kıpkırmızıydı. Teni de aynı şekilde. İçindeki ateşin zenginliği, kurdundaki öfkeyle eşleşmek için yükseldi. Kızgın değildi ama her nefesinde onu istiyordu.

Ciğerlerine çektiği hava. O haldeyken tutkusunu öfke sanacağını bildiği için bu ateşi görmesine kasten izin vermişti.

Onu tam da böyle istiyordu; kontrolden çıkmış bir ateş fırtınası gibi. Onun öfkesini, geri çekilme ve sonra tekrar derinlere itme biçiminde hissetmeye ihtiyacı vardı. Bazen öylece duruyor, kendini derinlerde tutuyor, hırıltılar ve yumuşak küfürler zihninde yankılanırken elleri saçlarına dolanıyordu. Bu sadece onun artan zevkini arttırıyordu. Vücudu daha fazla sıvı sıcaklığıyla karşılık verdi, gerginlik içinde kıvrılıyordu
O kadar sıkıydı ki, içinde o olmadan orgazm olacağından korkuyordu.

Adamın şaftı daha da şişti ve kadın sanki
Yanan bir meşaleyi yuttu. Sonra tekrar kükrerken onu daha da sıkı kavrıyor, tohumları tekrar tekrar fışkırıyordu. Kız nefesini tutamadan hızla geri çekildi ve onu geriye doğru iterek yere yuvarlanmasını, önünde yığılmasını sağladı. Adam hızla onun üzerine atladı,
Bir kurt olduğunu ortaya koyarak avına hırlayarak yapıştı.

Başını onun yanan merkezine doğru indirdi ve kadın
Dilini bir silah gibi derinlere daldırarak kalçasından yukarı ve doğrudan kalbine doğru yaladığında saf zevkle çığlık attı. Onu ele geçirdi, ona nefes alacak ya da saldırısını özümseyecek zaman bırakmadı. Onu yuttu, sanki gerçekten avıymış gibi yedi, hem dişlerini hem de dilini kullanarak arzuladığı baharatlı balı çıkardı. Bazen parmaklarını kızın içine daldırıyor, bazen de onu kendine doğru açık tutuyordu. bir yandan da onu vahşice yalıyordu.

Bu bir iddiaydı. Daha azı değil. Bir beyan. Bunu anlıyordu. Onun kendisine boyun eğmesine duyduğu ihtiyacı anlıyordu. Onun kurdunu arzuluyordu, vahşi evcilleşmemiş
Kendi ateşli doğasıyla eşleşen bir yaratıktı. Ellerinin, ağzının ve dişlerinin vücudunda bıraktığı izleri görebiliyor ve her birinden zevk alıyordu.

Ağzı, daha fazla bal arayan, onu yakalanması zor orgazmına doğru daha da yükseğe iten diliyle onu çılgına çevirdi. Yüzü, o güzel, erkeksi yüzü şehvetle damgalanmıştı, kadınına bir ders vermeye kararlı saf bir baskındı. Onun kendisine öğretmek için seçtiği yoldan zevk alıyordu.

Vücudu tekrar tekrar titredi ve dili sıcak, kaygan kıvrımlarından geçerken çıkan küçük miyavlama seslerini durduramadı. Yumuşak homurtuları kılıfında yankılanıyor, zevk roketine ekleniyordu.

içinden geçiyordu. Ağzına gittikçe daha fazla tarçınlı bal çekerken, akşam yemeğini yiyen aç bir hayvan gibi ses çıkarıyordu. Gözleri parlıyordu, gözbebekleri neredeyse tamamen büyümüştü.

Kadının başı dönüyor, kalçaları adamın ağzına çarpıyordu ama adam üstün ağırlığıyla, sert elleriyle, kadının girişini ve orada aradığı hazineyi çerçeveleyerek onu bastırdı. Tamamen yemeğine odaklanmıştı, onu uçuruma sürüklemeye ve orada tutmaya, uçurumun kenarında tünemeye ama kenardan aşağı gidememeye.

Kız her yaklaştığında ve uçmasına izin vermesi için onu zorlamaya çalıştığında, adam kendini tuttu ve kız hıçkırıp serbest bırakılması için ona yalvarana kadar ateşin üzerine ılık hava üfledi.

Böyle bir ödülü hak etmiyorsun, mon chaton féroce.

Onu asla tatminsiz bırakmayacağını biliyordu. Hiçbir zaman.

Kendisi de ihtiyaçtan patlıyordu, şaftı şişmiş ve sarsılıyordu. Eli çoktan şaftın çevresini dolaşmaya başlamıştı.

ona dik dik baktı. Geriye doğru eğildi ve parmağını çevirerek ellerinin ve dizlerinin üzerine çökmesini ve arkasını dönmesini işaret etti.

Kalbi hızla çarparak, ona uydu. Onu o kadar istiyordu ki Çok kötü. Hem de çok. İhtiyacının aciliyeti yüzünden zar zor düşünebiliyordu. Adam onun arkasında diz çöktü, acele etmeden

Vücudu öylesine bir açlıkla titriyor ve sarsılıyordu ki, doyacağından bile emin değildi.

Hiçbir uyarıda bulunmadan başını aşağı itti ve kalçalarını yakaladı, ileri doğru sürerken onu tekrar içine çekti, hızlıca, neredeyse vahşice giriyordu. Zaten çok hassas ve muhtaç olan vücudu alev aldı, alevler
Bir şimşek fırtınası gibi içinden geçiyor, onu o kadar yoğun bir zevk öfkesiyle kırbaçlıyordu ki, bu saldırıdan kurtulabileceğinden emin değildi.

Sakın durma. Asla durma. Kendine engel olamadı. O Nefes nefese yalvarışlarını duyabiliyordu ve talepkâr çığlıklarını durdurmanın hiçbir yolu yoktu. Karnında gittikçe daha da sıkılaşan korkunç gerginliğin çözülmesine ihtiyacı vardı ve bunu onun için sadece o yapabilirdi. Zev hiçbir durma belirtisi göstermedi, serbest kalmak için hıçkırdığında bile.

Zev kalçalarını kontrol ederek onu tamamen hareketsiz tuttu.
Umutsuzca istemesine rağmen hareket edemiyordu. Bir piston gibi tekrar tekrar içine giriyor, şaftından taşaklarına kadar uzanan ateşe karşı dişlerini sıkıyordu. Kalçaları ve karnı bile yükselen cehennemin bir parçasıydı.

Onun her yaklaştığını -çok yaklaştığını- hissettiğinde, uçurumun kenarına gelmesini engelleyecek kadar geri çekildi. Onun çığlıkları müzik gibiydi, kendi bedeninde oluşan ateş fırtınasına eklenen kendi kişisel senfonisiydi. Onun zevkten aklını kaçırmasını, kırılma noktasına kadar gerilmesini ve belki biraz daha fazlasını istiyordu, böylece her seviştiklerinde
onu bir sonraki seviyeye taşıyabilirdi. Hayat arkadaşının kim olduğunu bilmesini istiyordu; büyük bir sevgi ve sadakatin yanı sıra yoğun tutkulara ve şehvete de sahip bir hayvan olan kurt.

Adını tekrar tekrar söylüyor, öfkesini bedeninden çıkarması için ona yalvarıyor, daha fazlasını istiyor, alevler içinde yanmak istiyor, ulaşamayacağı o coşkuya kendini vermek için çırpınıyordu.

Ateşten diller mağaraların duvarlarına doğru ilerledi. Zemin ısındı ve altında kırmızıya dönüştü. Havadaki nem damlacıkları kırmızı turuncu renkte parlayarak küçük

bir fırına dönüştürdü. Yine de vahşi bir terk edilmişlikle kadının içine giriyor, onu daha da zorluyordu.

Vücudu dokunulamayacak kadar sıcaktı, ama hiçbir şey onun şaftını çevreleyen kavurucu ısıyla karşılaştırılamazdı. Kadının içindeki gerilimin giderek arttığını, daha da sıkılaştığını hissetti. İşte o an

Çaresizliğin başlangıcı, kız tamamen delirmeden önce duramayacağına dair küçük bir korku titremesi. Onun zihninde kaldı, onu çok fazla zorlamamaya dikkat etti.

Vücudundaki korkunç gerilimin hiç bitmeden yükseldiğini hissetti, adamın durmak bilmeyen darbeleri onu daha da yükseğe itiyordu, ta ki acilen arzuladığı ateşli patlamayı hissetmeden parçalanacağından korkana kadar. Vücudu erimiş ateşten bir volkan, erotik bir öfke haline geldi, geceyi ateşe verdi, ancak yükselmek sadece ulaşılamazdı.

Hedefine doğru gerildi, başını savurdu, kalçalarıyla onu yönlendirmeye çalıştı, ama bu işe yaramadı - ona tekrar tekrar iterken, acımasız, kaba bir istila ederken onu hareketsiz tutan gücü ile hareket edemedi.

Zihninde yılan gibi kıvrılan, tutkunun çılgınlığına karışan, bu sefer hayatta kalamayabileceği, zihninin sağlam kalamayabileceği korkusu, sadece güçlü hisleri daha da artırdı.

Zev. Zihninde onun adını fısıldadı. Onun tılsımı. Onun dayanağı. Onu tamamlayan adam.

Buradayım, mon chaton féroce. Seni yakalayacağım. Bırak kendini düş. Anında oradaydı, onu aşkla sarıyordu.

Sanki vücudunun onun güvencelerini duymaya ihtiyacı varmış gibi, çelik üzerine kadife istilacı derinlere çarparken, volkan patladı, patladı, ateşli dalga dalga vücudunu uyluklarından karnına ve göğüslerine kadar yırtarken onu parçalamakla tehdit etti. Alevler üzerinde ve içinde yaladı, arzuladığı o güzel ateş. Kendini şiddetli hislere bıraktı, kılıfı etinin etrafında sertçe kenetlendi, kavurucu sıcak, onu kendisiyle birlikte gökyüzüne sürükledi.

Bir kez daha kendini efsanevi bir kuş olan Anka kuşu gibi hissetti, tamamen yanmış, ateşte arınmış ve yeniden doğmuştu. Yeniden

Mağarayı dolduran tarçın kokusu da yanılsamasına katkıda bulundu. Geriye hiçbir şey kalmamıştı. Kendini bir bez bebek gibi hissediyordu, yıpranmıştı ve kendi ağırlığını taşıyamıyordu.

Zev onun öne doğru yığılmasını engelleyerek kollarının arasına aldı ve ona sıkıca sarıldı. Onun kalbini hissedebiliyordu.
onun ritmine uyarak vuruyordu. Nefesleri kesik kesik bir araya geliyordu. Adam onu salladı, başının üstünden öpücükler fırçaladı, kolları onun etrafında güçlüydü, göğsü onun yaslanabileceği sağlam bir duvardı.

"Seni seviyorum, Zev," diye itiraf etti. "Her parçanı. Özellikle de kurdun. Yapabildiğin şeyler, sevişirken bana hissettirdiklerin kesinlikle inanılmaz."

"Seninle seviştiğimin farkında olduğun için mutluyum. Sana dokunup da kurt tarafımın harekete geçmemesi imkansız.
biraz deli." Elini yavaş bir okşayışla saçlarının üzerinde gezdirdi. "Beni biraz delirtiyorsun."

"Tabii ki benimle seviştiğini biliyorum." Başını çevirip omzunun üzerinden ona baktı. "Neden aksini düşünesin ki? Bütün dağı salladın."

Tenindeki bir başparmak izine, bir ısırık izine ve iki çileğe dokundu. "Kurdum bana yaklaştığında sertleşirim. Bu sefer kendimi tutmak için çok uğraşmadım."

Kadın kaşlarını çattı. "Kendini tutmanı istemiyorum. Hepinizi istiyorum. Beni korkutmuyorsun." Durdu, düşündü. "Bazen, sadece bir an için, beni inciteceğini düşündüğüm için değil, ama bu duygu çok
Korkarım ki bu süreçte aklım başımda kalamayacak. Beni istediğin gibi sevmekten asla korkma. Sertlikle başa çıkabilirim. Zoru severim."

Boynundan aşağıya doğru öptü. "Ne zaman korkarsan bana söyle Branka. Kendini güvende hissedene kadar durabiliriz."

"Bu benim için mükemmelliğin bir parçası," diye itiraf etti. "Kurdun için av olmanın o lezzetli hissi. Senin kurdun var, benimse ateşim. Çok fazla, Zev. Çok sıcak yanıyorum."

Çenesi Branka'nın omzunu okşadı. "Ateşini seviyorum,

Branka." Sesinde bir gülümseme vardı ve kolları sıkılaştı

onun etrafında.

"Bazen düşünüyorum da, buzun içinde kilitli kaldığım onca yıl boyunca ateş sadece için için yanmış, orada oturmuş, donmuş, dışarı çıkmaya can atıyor ve şimdi bana her dokunduğunda alev alev yanıyor." İç çekerek ona daha da sokuldu. "İçimde çok fazla ısı var, birikiyor, birikiyor ve dışarı taşmaya başlıyor ve ben onu kontrol edemiyorum. Sonra ellerini ya da ağzını üzerime koyuyorsun ve ben alevler içinde kalıyorum."

Ensesinden öptü ve omzunu hafifçe ısırarak vücuduna ürpertiler gönderdi. Yapabilirdi
Onunla her zaman orada kalmak, güvende hissetmek ve tamamen sevilmek.

Zev mağaranın etrafına baktı. Onun ateşli enerjisiyle aydınlanmıştı, ama şimdi yine karanlık ve kasvetliydi, artık kırmızı-turuncu parıltı, kırmızı zemin ya da duvarlarda sürünen alevler yoktu.

"Seni tüm kalbimle ve ruhumla seviyorum," dedi. "Seni kaybetmek istemiyorum."

"Zev." Branislava onun boğazını sıktı. "Seni incittiğim için özür dilerim. Haydut sürülerini avlamaya gitmenin senin için sorun olup olmadığını bana sorduğunu hayal bile edemiyorum."

"İkisini karşılaştırmaya kalkma," diye uyardı Zev, yeniden öfkelenerek. "Ben haydut sürülerini avladığımda, sen de benimle birlikte olacaksın. Bu tamamen farklı bir durum. Damon'ın üzerindeki bu gölgeyi kaldırmaya çalıştığında seni korumam mümkün değil.
Onu öldürüp bu işi bitirsem daha iyi olur." Tek bir yumuşak, akıcı hareketle ayağa kalktı, onu da yanına alarak
ayağa kalktı. "Belki de yapacağım şey budur ve tartışma sona erer."

Yüzüne derinlemesine kazınmış çizgileri düzeltmek için elini kaldırdı. "Tartışmıyoruz, Zev. Seninle tartışmıyorum. Ben bir hata yaptım. Ağzımı açmadan önce bunu seninle konuşmalıydım. Xaviero'yla yüzleşmekten korkuyorum. Beni hep korkutmuştur. Dışarıda başka insanlara zarar verdiği düşüncesi

insanlar da bir o kadar korkutucu. Birinin onu durdurması gerekiyor.

İnanın bana, kolay yolu seçip geri çekilmek ve ona karşı başkasının liderlik etmesine izin vermek benim için sorun olmaz."

Kendini temizlemek ve giydirmek için ellerini salladı. Zev gülümsememeye çalıştı. Adamın parçaladığı kıyafetten farklı bir kıyafet giymişti. Görünüşünü yenileyerek onu takip etti.

"Yani diğerlerine Damon'ın gölgesinden kurtulamayacağını söyleyeceksin."

"Yapmamı istediğin buysa," dedi, bakışları onun ifadesiz yüzündeydi. Onu okumak imkânsızdı. "Zev,
Seni mutlu etmek istiyorum. Seni memnun etmek istiyorum. Burada hiç deneyimim yok ve bazen bunu zorlaştırıyorsun. Gerçekten Xaviero'nun yanına yaklaşmak istediğimi mi sanıyorsun?"

"Buraya gel," diye tam önündeki noktayı işaret etti Zev.

Sesi kalbini yerinden oynattı. Her zamanki buyurgan ses tonunu kadife bir okşamaya dönüştüren büyük bir sevgi. Branislava
hiç tereddüt etmeden hareket etti ve tam olarak işaret ettiği yerde durdu. Zev onun yüzünü yukarı kaldırdı, elleri yanaklarının kıvrımı boyunca ve çenesinden boynuna doğru kaydı,
Yüzünü onunkine doğru eğdi. Adamın ağzı, öfkeyle değil ama öylesine şefkatle kızın dudaklarına indi ki, kız gözlerinin arkasında yaşların yandığını hissetti.

Öpücüğü nazikti, neredeyse saygılıydı. Sevgiyi hissetti Ağzına, boğazına akıyor, vücuduna yayılıyor, öyle ki tek bir hücresi bile kalmıyordu.
duygularının yoğunluğuyla doymuştu. Adam başını kaldırdığında, kadın merakla dudaklarına dokundu.

"Bunu yapabildiğine inanamıyorum," diye fısıldadı.

"Bana ait olma ayrıcalığına sahip olmak şöyle dursun, senin gibi bir kadının var olduğuna bile inanamıyorum. Ben bir kurdum Branka. Dahası, neredeyse doğduğum günden beri bir alfayım. Her zaman liderlik pozisyonunda oldum. Bu saygıyı beklerim ve almadığım zaman, alfa kurt sürüyü bir arada tutmak için gereken tepkiyi verir. Ben yapamam. Bu konuda hiçbir şey. Bu benim makyajım. Ben buyum."

"Biliyorum Zev," diye cevap verdi. "Bunu kabul ediyorum."

Parmaklarını kızın yanağında gezdirdi ve öpücüğünde çok yaygın olan aynı şefkatle ona dokundu. "Benim için bir kadın olacağını hiç düşünmemiştim. Bunca yıl boyunca. Bir kadına tahammülümün az olduğunu hep biliyordum.
Bir sürü üyesinden gelen meydan okuma karşısında eşimle daha kötü olacağımı biliyordum."

"Bu kadın kesinlikle senin olmayı seviyor. Sadece çocuklarımıza kötü davranmayın," diye uyardı. "Ejderhalar yavrularını şiddetle korurlar, özellikle de ateş ejderhalarını."

Yumuşak bir şekilde güldü, ilk kez içindeki gerginlik biraz azalmıştı. "Bunu unutmayacağım. Bu arada, sen
Unutmayın ki bir kurdun ailesi olmadığında, sevdiği tek bir kişi bile olmadığında, onu bulduğunda her şeyiyle ona tutunur. Belki de çok sıkı."

Branislava kollarını onun beline doladı ve
Sıkıca sarıldı, yüzünü kalbinin üzerine bastırdı. "Sen
Endişelenmene gerek yok, Zev. Uyarılarını duyuyorum. Ne demek istediğini anlıyorum. Ben ezilecek bir kadın değilim ve sen güçlü bir adamsın diye benliğimi kaybetmeyeceğim. Ben de o kadar kolay korkmam. Birlikteliğimizin her anını seviyorum.
sevişme."

Ona sıkıca sarıldı. "Sen gerçekten bir mucizesin, Branka. Benim mucizem."

Tam tersi olduğunu düşünüyordu ama onun mucizesi olmak hiç de umurunda değildi. "Misafirlerimizi terk etme alışkanlığı ediniyoruz. Geri dönüp prense, Gregori'nin Damon'dan gölgeyi çıkarma şansını kullanması gerektiğini söylesek iyi olur, çünkü onu öldürmene kesinlikle razı değilim. Gregori'ye neye bakması gerektiğini anlatmaya çalışacağım. Bir korumaya takılırsa ya da onu çözemezse ölür, Savannah'yı ve muhtemelen
kızları."

"Lanet olsun Branka," diye hırladı, hızlı ve huzursuz bir hareketle ondan uzaklaştı, sanki içindeki enerjiyi kontrol edemiyormuş gibi küçük mağaranın içinde volta atmaya başladı.

Onu. "Beni manipüle ediyorsun ve bundan hoşlanmıyorum, bunun için değil."

Başını iki yana salladı. "Ben bir gerçeği söylüyorum. Bir gerçeği. Gregori, Xaviero'nun düzenini nasıl kurduğunu bilmiyor. Onunla aynı odadaydım. Buzun arkasında kilitli olabilirdim ama yaptığı her şeyi görebiliyordum ve öğrendim. İhtiyacım olan
Gregori'ye mümkün olduğunca çok bilgi aktarmalıyız ki hayatta kalma şansı olsun."

Küfretti ve yumruğunu duvarın derinliklerine sapladı. Onun çaresiz hissettiğini bilen kadın irkildi. Sessiz kaldı ve onun kendi başına mümkün olan tek gerçek sonuca varmasını bekledi. Bundan en az onun kadar hoşlanmıyordu ama sonuçta Gregori için risk ondan çok daha kötüydü.

Yüzünü ona dönerek bir kalçasını küçük odanın girişine dayadı. "Ben de seninle geleceğim. Ben de
Yolunuzdan çekilin ama işler tehlikeli bir hal alırsa sizi korumanın bir yolunu bulabilirim."

İtiraz etmek için ağzını açtı.

Zev başını salladı. "Burada pazarlık yapmıyorum. Eğer o gölgenin peşinden gidersen, seni korumak için ben de seninle gelirim. Ya onu alırsın ya da
bırakın."

Branislava yavaşça başını salladı. "Birlikte olmamız ayrı olmamızdan daha iyi. Sen bana cesaret ve güç veriyorsun, o ise benim en kötü kâbusum. Senin yakınımda olman bana avantaj sağlayacak tek şey olabilir." Başını sallaması daha da sertleşti. "Bence bu ikimiz için de çok daha iyi olacak."

Ona elini uzattı. "O zaman şu işi halledelim. Mikhail'e haber veririz."

"Hazırlanmamız gerekecek," diye mırıldandı, savaşçıların kutsal mağarasına doğru birkaç geçitten geçerek ilerlerken onunla konuşmaktan çok kendisiyle konuşuyordu. "Skyler ve Tatijana bir koruma çemberi oluşturmamda bana yardımcı olabilirler. İkisi de çok güçlü ve onlara ihtiyacım olacak."

El ele aydınlık odaya girdiklerinde kimse bir şey söylemedi. Zev, yanındaki Branislava ile birlikte pürüzsüz taş koltuğa çöktü.

Branislava, "Geniş bir açık alana ihtiyacım olacak," diye açıkladı, "böylece Xaviero varlığımın farkına varırsa, beni göremez.
ona ihanet edebilecek herhangi bir şey ya da herhangi biri. Gölgeyi kaldırdığımda birilerinin onun hakkında bir şeyler bildiğini anlayacak ve bir şekilde misilleme yapacak. Lycan konseyine ya da Mikhail'e saldıracak. Eğer başka biri büyülü gölgeye sahipse, onları kullanabilir ve kullanacaktır da. Onu tanıyorum. O bir
planını engellemeye cüret eden birine çok kızacak."

"O zaman her birini kontrol etmemiz gerekecek," dedi Gregori. "Gölgeyi kaldırmaya çalışmadan önce her birini. Bunu kimin yaptığını bulmaya çalışmamıza gerek yok, onu zaten teşhis ettiniz. Mesele sadece bakmak ve dokunmamak."

Fen, "Burada çok sayıda Lycan var," diye belirtti.

"Kilit insanlarla, güçlü pozisyonlarda olanlarla başlayabiliriz. Konsey üyeleri ve ardından onların korumaları" dedi Gregori.

"Bu kadar insanı gözden geçirmek ne kadar sürer?" Fen söyledi.

"Çok yardım aldık. Tatijana yetenekli," diye hatırlattı Gregori ona. "Skyler da kesinlikle öyle. Darius bize yardım edecek.
Kesinlikle siz ve kardeşiniz bir kafatasının içine bakabilir ve hiçbir şeyi rahatsız etmeden bir beyin üzerinde bir işaret bulabilirsiniz. Sadece bakıyorsunuz, hiçbir şeye dokunmuyorsunuz, eğer bir korumaya takılırsanız, eğer Bunu kim yaparsa yapsın, büyücü bilecektir."

Mikhail başıyla onayladı. "Ben de yardım edebilirim ve sorabileceğimiz birkaç kişi daha var."

Gregori ve Fen aynı anda kararlı bir şekilde, "Hayır," dediler. Dimitri de kendi fikrini ekledi. "Yapamazsın, Mikhail.
Xaviero özellikle seni hedef alıyor. Eğer seni alt ederse, tüm Karpat ırkını yenme ve türümüzü yok etme şansı çok daha yüksek. Şimdi, her zamankinden daha fazla güvende olmalısın."

Mikhail iki elini saçlarının arasından geçirdi; bu, Zev'in onu

şimdiye kadar gördüğü ilk gerçek tedirginlik belirtisiydi. Zev yapamadı

Onu suçlamak. Adam güç kokuyordu. Bu gücü yakınında hisseden biri olmadan ağzını açamıyor ya da bir adım bile atamıyordu ama her seferinde kendi savaşçıları onun önüne geçiyor, ihtiyaç anında yardım etmesini engelliyorlardı. Zev asla o konumda olmak istemezdi.

Branislava'ya baktı. Gözleri onunkilerle buluştu. Etkisini karnına inen bir yumruk gibi hissetti, alçak ve acımasız. Bunu sana ben mi yapıyorum?

Ona gülümsedi. Evet, gülümsedi. Açıkça dürüsttü. Ama Mikhail gibi ben de buna izin veriyorum ve buna izin verdiğimin tamamen farkındayım. Benim olduğu gibi onun da seçimleri var. Bir gün bunun onun için -ya da benim için- çok önemli olduğu bir zaman gelebilir ve ikimiz de bizi durdurmaya çalışanlara karşı gelebiliriz. Ama şu anda bunların hepsi mantıklı.

Zev, Mikhail'e küçük, özür dileyen bir gülümseme gönderdi. "Senin işin kolay değil Mikhail. Kimse kolay olduğuna inanmıyor ve hiçbirimiz senin yerinde olmak istemiyoruz. Bu işi olabildiğince hızlı ve sessiz bir şekilde halledip rakamları size rapor edeceğiz."

"Bu arada," dedi Mikhail, "siz riskleri göze alırken ben de evimde saklanabilirim."

Gregori'nin başı döndü, kaşları çatıldı. Mikhail, te ul3 sív és ul3 siel Karpatiikuntanak-Mikhail, sen tüm Karpatların kalbi ve ruhusun. Te agba kont és te ekäm-Gerçek bir savaşçı ve benim kardeşim. *Jõremasz* ainaakä han ku olenasz Karpatiikuntahoz-Hepimiz için kim olduğunu asla unutma.

Mikhail başını salladı ve Gregori'ye küçük bir gülümseme gönderdi ama bu gülümseme gözlerine ulaşmadı. Zev aralarındaki görsel alışverişi görebiliyordu, ama Mikhail ile Gregori arasındaki özel
İki adam arasındaki söylemin gerçekleştiğini sadece o biliyordu. Gregori pek mutlu görünmüyordu, prens de öyle.

"Şu işi bitirelim," dedi Fen. "Bütün gece bekleyemeyiz. Bronnie'nin Damon'ın üzerindeki gölgeyi kaldırmak için yeterli zamanı olduğundan emin olmalıyız."

"Son bir şey daha var," dedi Zev. "Bu büyülü gölgelerle birlikte çok sayıda Lycan varsa ne olur? Sen Branka'nın hepsinden kurtulmasını mı bekliyorsun?"

Gregori omuzlarını silkti. "Zev, her şeyi teker teker ele almayı öğrendik. Eğer daha fazla gölge bulursak, başka bir adım atmadan önce ne yapacağımızı tartışırız."

Mikhail ellerini bir kez daha saçlarının arasından geçirdi. "Seni tamamen anlıyorum Zev. Eğer Raven ya da Savannah hayatlarını ya da akıl sağlıklarını tehlikeye atmaya zorlanırlarsa, kesinlikle itiraz ederim."

Şifacı konuşmak için hamle yaptığında Gregori'ye sakinleştirici bir bakış gönderdi. "Kadınlarımızın yok olduğu bir çağda reşit olduk ve bir daha kadın olma ihtimalimiz çok azdı.
bir hayat arkadaşı bulmak. Onların da en az bizim kadar güçlü olduklarını unutuyoruz. Tüm içgüdülerimiz onları her türlü tehlikeden korumaktır.
olası zarar. Bunun için ne ben ne Gregori ne de siz özür dilemelisiniz."

Zev, Mikhail'de büyüklük olduğunu fark etti. Konseydeki gerçek alfa olan Rolf gibi sessizdi ama konuştuğunda her düşüncesi ağırlık taşıyordu. Zeki ve merhametliydi. Başkalarının onu sevmesini istemiyordu.
ona hizmet etmek ya da onun savaşlarında savaşmak. Zev, mücadelesinin kendi doğasıyla, harekete geçmeyi beklemeye tercih eden vahşi yırtıcıyla savaşmak olduğuna karar verdi.

Branislava Ejderha Arayıcı'ydı, doğuştan savaşçıydı. Tıpkı onun gibi. Bir savaşçının kalbine sahipti ve eğer Branislava gerçekten de savaştaki yetenekleriyle ünlü Kara Kan soyundan gelen son kişiyse, Branislava bu soydan gelen biri için gerçek bir hayat arkadaşıydı.

Daha anlayışlı olmalıydım. Sen sadece çağrına cevap veriyordun. Sesinde pişmanlık vardı.

Ne yazık ki kendini tanıyordu. Seçkin bir sürünün başındaki bir adam, sürüden sürüye dolaşan bir alfa. Adalet dağıtan ve sorunları kontrolden çıkmadan önce durduran tanınmış bir liderin

sahip olduğu doğa. Kurdunu değiştiremezdi, değiştirmek de istemiyordu.

Çağrıma cevap veriyor olabilirim, diye kabul etti, ama benim ilk görevim hayat arkadaşıma karşıdır. Ben bir seçim yaptım.
sana bağlıyım. Bu benim seçimimdi ve yeminimizin arkasındayım. Senin ihtiyaçların benim ihtiyaçlarım oldu. Senin de bana karşı aynı şeyleri hissettiğine inanıyorum.

Karnındaki düğümler biraz yatıştı. Onu kucaklamak, eski insanlar gibi mağaradan dışarı sürüklemek istedi,
Ona ait olduğunu tüm dünyaya ilan ediyordu.

Aptal kurt. Tabii ki sana aitim. Ve şimdi aklıma geldi. Neden daha önce düşünmediğimi bilmiyorum. Ruhlarımız birbirine bağlı, ama ruhlarımız da öyle. Sen ölümcül şekilde yaralandığında onları birbirine ördüm. Birlikte dokunmaya devam edecekler.

Bunun bu duruma nasıl bir yardımı olacak? Adam onun ani heyecanını fark ederek ona doğru eğildi.

Tek yapmanız gereken fiziksel bedeninizi bırakmak. Bunu yaptığın an, ruhun benimkiyle birlikte yolculuk edecek. Liderlik etmeme izin verirsen, benimle birlikte Damon'ın içinde olacaksın,
Ben de korumaları çözmeye ve büyücü gölgesini kaldırmaya çalışayım.

Zeki kız. Hayranlığını göstermesine izin verdi.

Ve, Zev . . .

Sesi alçaldı, lirik bir ton, katıksız bir samimiyet, her hücresine derinlemesine nüfuz eden, sinir uçları demetlerinin etrafını saran ve
karnının derinliklerinde için için yanan bir ateş yaktı. Tüm dikkatini ona verdi, tamamen ona odaklandı.

Kurduna deli gibi aşığım. Benim için asla çok vahşi olamaz. O beni . . .

Sözlerini yarıda kesti, ama hiçbir uyarıda bulunmadan kavurucu sıcak ipeğin sikini sıkı, ateşli bir yumrukla sardığını hissetti,
sıkıyor ve erotik bir şekilde kavrıyordu. Bu his üzerine hücum etti, nefesini kesti, onu soluk soluğa bıraktı ve
Açım.

Ona bir uyarı bakışı gönderdi, gözleri kurdun ışıltısına bürünmüştü. Yumuşak kahkahası onunla alay etti. Onda sevdiği bir başka büyük özellik de buydu; sahip olduğu beklenmedik eğlence duygusu. O hayatına girene kadar kahkahayı gerçekten tanımamıştı.

Sen bir hediyesin, dedi.

Etraflarında diğerleri ayakta duruyordu. Geriniyorlardı. Lycan'ları kontrol etmek için gitmeye hazırdı. Hareket edemedi. Kımıldamaya cesaret edemedi. Onunla işi bitmemişti, hem de hiç.

Onun yanına oturdu, o kadar yakındı ki giysi giydiğini biliyordu ama ten tene yanılsaması mükemmeldi. Parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi ve geniş odadan çıkarken kız kardeşi ile Skyler'a doğru küçük bir el salladı.

Benim gerçekten nasıl bir hediye olduğum hakkında hiçbir fikrin yok, dedi kahkahası muzipçe.

Şimdi onun dilinin sıcak, nemli kucağını, ağzının onun üzerinde kapanışını, parmaklarının ağır kesesi üzerindeki dansını hissediyordu. Aslında ona dokunmadan onu öldürüyordu.

Diğerlerini takip etmek için ayağa kalkmaya başladı ama adam kolundan tutup onu tekrar yanına çekti. Hemen gördü ki
gözlerindeki sıcaklık parlaması.

"Hemen arkandayız," diye seslendi kardeşine ve hepsinin gittiğinden emin olana kadar bekledi. Tek eliyle, Pantolonunu çıkardı, diğer eliyle de kızın saçlarını avucunun içine aldı ve başını zorla kucağına indirdi. Kız onu ağzının sıcaklığı ve sevgisiyle sararken Zev başının geriye düşmesine izin verdi.

Alaylarıyla, sıcaklığıyla ve onun isteklerini karşılamaya hazır ve istekli oluşuyla onu şaşırtmayı asla ihmal etmedi. her arzuyu.

"Merhaba kurdum," diye mırıldandı usulca, ona adını verdiği vahşi kedi yavrusu gibi yalayarak. "Bir ejderhanın yiyebileceği kadar güzel görünüyorsun."

Yumuşak ifadesine bir sıcaklık patlaması eşlik etti. Adam ona ihtiyatla baktı.

Kadının kahkahası adamın şaftını titretti ve adam bu küçük uyarıyı tamamen unutarak kendini kadının zeki ağzına ve ellerine bıraktı.

11

Üç Ejderha Arayıcısı kadın koruma çemberini oluşturmak için acele etmedi. Branislava ve Gregori defalarca danıştı, birkaç yer seçti ve sonra bu yere karar vermeden önce bir kenara attı. Açıklık, köyden ve prensin evinden oldukça uzaktı. Yakınlarda çiftlik yoktu ve Xaviero'nun beklenmedik bir şekilde ortaya çıkması ya da büyücü gölgesini kaldırmaya çalışırken onu fark etmesi durumunda hiçbir gerçek işaret yoktu.

Mikhail teoriyi Lycan konsey üyelerine açıkladı ve Rolf hepsinin incelenmesinde ısrar etti, ancak hem Arno hem de Lyall, etkili danışman üyeler, bir Karpatlının zihinlerini işgal etmesini istemediklerini söyleyerek kararlılıkla karşı çıktılar. Bunun üzerine zamanlarını tüketen bir tartışma başlamıştı. Sonunda Gregori omuz silkti ve onlara bir ültimatom verdi. Prensi ya da adamlarından herhangi birini riske atmayacaktı. Teftiş edilmek istemiyorlarsa, toparlanıp gitmelerini söyledi. Hemen.

On Karpatlının diğer Lycan'lardan herhangi birinin büyüyle gölgelenip gölgelenmediğini keşfetmeye çalışması gecenin yarısını almıştı. Hiçbir konsey üyesi değildi ama muhafızlardan üçü daha öyleydi. Daciana ve Makoce iyiydi, Zev'in seçkin avcı sürüsünün diğer iki üyesi Lykaon ve Arnos'un oğlu Arnau da öyle.

Üç muhafız, Borya, Pavlo ve Igor, Damon'ın verdiği tepkiyi verdiler; zihinlerinin içinde başka birinin olduğunu ve muhtemelen onları korumaya yemin ettikleri kendi konsey üyelerine karşı kukla olarak kullandığını düşünerek dehşete kapıldılar. Zev

Rolf ve Arno'ya saldıran muhafızların da büyücü gölgesi altında kalmış olabileceklerini fark etti.

Üç Ejderha Arayıcı kadın adaçayı, sedir, tatlı ot, lavanta ve kopaldan oluşan uzun asalarını kullanarak saat yönünde yürüyerek çayırı temizledi. Beyaz-sıcak ışık onların
Parmak uçları, çayırın tam ortasında küre şeklinde kutsal bir alan yarattı. Bu çok önemliydi.
kendi seçtikleri güç çemberini diğerlerinden ayırmak etrafındaki boşluk. Doğu köşesinden başlayarak saat yönünün tersine yürüdüler ve kendilerine rehberlik etmesi ve koruması için dört elementi çağırdılar. Birlikte yürürken seslerini hep bir ağızdan yükselttiler.

Doğu'nun güçlerini çağırıyoruz, Hava.
Batı'nın güçlerini çağırıyoruz, Su'yu.
Kuzey'in güçlerini çağırıyoruz, Toprak.
Güney'in güçlerini çağırıyoruz, Ateş.

Skyler önce kuzey köşesindeki yerini aldı.
Topraktandı, tüm canlıların anasına yakındı. Görevlerinde onları koruması ve yardım etmesi için Toprak Ana'yı çağırdı.

Dualarımızı duy, Yüce Anne,
İhtiyaç duyduğumuz anlarda bizi koruman için sana yalvarıyoruz. Bu çemberin etrafında üç kez dönün,
Tüm kötülükler yerin dibine batar.

Branislava en güneydeki köşede yerini aldı. Ateş elementinden geliyordu. Onu yaşadı. Onu soludu. Onu anlıyordu. En zor görevlerinde onlara yardım etmek ve onları korumak için elementini çağırdı.

Ateş olan şeyi çağırıyorum.
Sana bir duvar ve bir kule inşa etmeni öneriyorum.

Nefesinizi verin,
Öyle bir yak ki, kimse giremesin ve dönüp gitsin.

Ivory doğu köşesindeki yerini aldı. Dikkate alınması gereken bir güçtü, hayatını toplumlarının dışında yaşayan bir kadındı. Xavier'in torunu Razvan'ın hayat arkadaşı ve onunla birlikte avlanan kurtların bekçisiydi. Rüzgâr her zaman ona fısıldar, bilgi paylaşır ve her avda onu korurdu. Onları korumak ve görevlerinde onlara yardım etmek için hava elementini çağırdı.

Nefes alan hava akımı,
Yüce tanrıça Hera, bırak şimdi rüzgarların essin.
Rüzgarlarını getir, ulusunlar ve şarkı söylesinler,
Kızlarınızı ve bu halkanın içindeki herkesi koruyun.

En son Tatijana batı köşesine doğru süzüldü, pozisyonunu alıyordu. Su elementini temsil ediyordu. Serin, akışkan ve her türlü suyun içinde evindeymiş gibi, seslenerek yaklaşan görev için yardım ve koruma istedi.

Suya sesleniyorum, yaşam
kanına, Bakışlarını bu
manzaraya sabitle.
Bırak su damlasın ve yıldırım düşsün,
Kötülüğü dışarıda tut, içeridekileri
koru.

Gregori kadınların oluşturduğu kürenin merkezine adım attı ve etkileyici görünmeye başladı. Fen, Dimitri, Razvan, Zev ve Darius ilk güç çemberini çevreleyen ikinci bir koruma çemberi oluşturdular. Bu çemberin içinde, diğer üç büyücü gölgeli Lycan uyuyordu.

Gregori, "Damon için hazırız," diye duyurdu.

Zev, kadınların oluşturduğu koruma çemberinin içine girdi. ve toprak ayaklarının altında dalgalandı. O battı

atandığı yerde, ruhunu bilerek
Branislava'nınkini takip edecek ve bedenini sahipsiz bırakacaktı. Karpatlar'ın cesetten kurtulma yöntemine hâlâ alışık değildi.
ve saf bir ruh haline gelmeyi diledi.
bazı yeteneklerini daha fazla uyguladı. Lycan'ların yanı sıra Karpatyalılarla ilgili her şeyde uzman olması gerekiyordu.

"Zev, kesinlikle sessiz ve hareketsiz kal," diye uyardı Gregori. "Güçlü bir kişiliğin var ve Branislava'yı koruma içgüdün çok şiddetli, ama bu durumda müdahale edersen ona yarardan çok zarar verirsin. Aranızda kullanacağınız bir kelime olsun. Sadece ikinizin bileceği bir şey. Eğer o kelimeyi söylerse, yardımınıza ihtiyacı var demektir. Sahip olduğunuz tüm gücü ona verin."

Zev anlayışla başını salladı. Branislava onun her şeyiydi. Onu güvende tutmak için talimatları harfiyen yerine getirecekti. Çok daha mutluydu
Gregori'nin de yakın olacağını biliyordu. Gregori, Xaviero'nun kendine özgü gölgesini öğrenmek için onlara katılmak istedi, böylece gelecekte onu tanıyabilecekti. Daha da önemlisi, korumaların örgüsünü, gizli tuzakları görmek istiyordu.
Branislava, diğer üç muhafızı da gölgelerinden kurtarmak için ona yardım edebilecek şekilde ortaya çıkarabileceğinden emindi.

"Anlıyorum Gregori. Olmuş bilin."

"Gregori sözlerine şöyle devam etti: "Burada bulunan üç kadın doğanın gücüdür. "Bronnie'nin ihtiyacı olduğunda onu enerjileriyle besleyecekler, gerektiğinde ona kan verecekler. Sen kalmalısın
kesinlikle hareketsiz. Sen onun koruyucususun. Onun koruyucusu. Xaviero onun gölgeyi kaldırdığından şüphelenemez, bu yüzden işi yavaş ve hassas olacaktır. Sen onun son çaresisin."

Zev tekrar başını salladı. Hiçbir zaman bir dövüşte arka planda kalan biri olmamıştı ama bu durumda ona mantıklı gelmişti. Küçük bir Karanlık Kan türüyle doğmuş olabilirdi ama o tam anlamıyla bir kurttu ve bu tür bir savaşta hiç

deneyimi yoktu. Karışık kanı bile onu büyücülerin savaşına hazırlamamıştı.

"İkinci çemberdeki adamlar bizi dışarıdan gelebilecek herhangi bir zarara karşı koruyacak," diye ekledi Gregori. "Arkanızı kollamaları için onlara güvenin. Her türlü düşmanın karşısında duracaklardır. Senin tek görevin Bronnie'yi korumak ve eğer isterse ona bu gücü vermek. Etrafımızda ne olursa olsun
Bronnie."

Gregori ne demek istediğini daha iyi anlatamazdı. Şüphesiz, yapmaya çalıştıkları şey son derece tehlikeliydi.

Daciana ve Makoce Damon'ı küreye götürürken Zev nefesini bıraktı. Gözleri bağlıydı.

"Ağaçların kenarına git ve orada kal," dedi Gregori iki seçkin avcıya talimat verdi. "Çayıra bir adım bile atmayın. Sizin için son derece tehlikeli olacaktır."

Her ikisi de güç çemberinin içinde açıkça huzursuzdu. Daciana'nın saçları, vücuduna elektrik yükü yayılmış gibi kabarmıştı. Başını salladı, kardeşinin kolunu sıktı ve her iki Lycan da Lykaon ve Arnau'ya katılmak için ormanın kenarına doğru koşmaya başladı.

Gregori, Damon'a dönmeden önce yeterince uzaklaşmalarını bekledi. "Arzun bu mu, gölgenin beyninden çıkarılması mı?" Gregori sordu.

Zev kadınların tamamen sessiz kaldıklarını fark etti. Xaviero gölge kuklasına girmek için tam da bu anı seçerse, kuklaya ihanet edecek hiçbir kanıt yoktu. kadınların kimliği. Damon sadece Gregori'nin sesini duyabilirdi. Hiçbir şey göremiyordu.

"Evet. Teşekkür ederim. Bu şeyi kafamdan atarsan çok memnun olurum," dedi Damon, sesi alçak hırıltılarla geliyordu.

Kurdu yakındaydı, onu korumak için çaresizce çırpınıyordu. Branislava korkuyla Zev'e baktı. Damon'ın kurdu kontrolü ele geçirirse son derece tehlikeli olabilirdi. Yolda ilerliyorlardı.
Büyücü ve kurt arasındaki iğne.

"Damon," dedi Zev usulca. "Ben buradayım, seni izliyorum."

Damon'ın içindeki gerginlik bir anda azalmış gibiydi. "Eğer delirirsem, Zev, kimseye zarar vermek istemem, özellikle de bir
kadın." Nefes alarak her bir kadının kokusunu ciğerlerine çekti. Bir kurdun gözlerini bağlayabilirdiniz ama keskin koku alma duyusunu kolay kolay kör edemezdiniz.

"Biliyorum Damon," diye güvence verdi Zev.

"Bana söz ver. Sen benim sürü liderimsin. Bu senin görevin."

Teknik olarak Zev onun sürü lideri sayılmazdı. Damon onun seçkin avcılarının bir üyesi değildi ama Zev için o bir aileydi ve bu da seçkin olsun olmasın Damon'ın Zev'in sürüsünün bir parçası olduğu anlamına geliyordu. "Sana söz veriyorum. Sadece rahatla ve bırak işlerini yapsınlar. Kurdun herkesi güvende tutacağımı biliyor."

"Seni uyutacağız Damon," dedi Gregori. "Bu hepimiz için çok daha güvenli. Eğer büyüyü yapan kişi
gölgelenen gözlerinle görmeye çalıştığında, seni derin bir uykuda bulacaktır. Gece olduğu için, seninle ilgili hiçbir şey düşünmeyecek.
uykuya dalmak ve tekrar gitmek."

Onların umudu buydu. Planlarının işe yarayıp yaramadığı ise tamamen farklı bir konuydu.

Damon başıyla onayladı. "Öyle ya da böyle, lütfen ondan kurtul. Eğer yapamıyorsanız, uyanmama izin vermeyin. Beni bir konsey üyesine suikast düzenlemek ya da
kadın."

Gregori yatıştırıcı bir sesle, "Kalbin hızlanıyor," dedi. "Sakin ol. Büyülü gölgeyi kaldıracağız."

Zev bunu yapamazlarsa ne olacağını düşünmek istemiyordu. Daciana'nın konsey üyelerinin yanına dönmesini diliyordu ama akılsızca onun kardeşinin yanında kalmasına izin vermişlerdi.

Gregori kollarını gökyüzüne kaldırdı, avuç içleri sürüklenen bulutlara bakıyordu. Zev çemberin içinde hızla enerji biriktiğini hissetti. Vücudundaki tüyler, etraflarında elektrik yükü oluştukça diken diken oldu. Gregori alçak bir sesle ilahi söylüyordu.

Sana gökyüzünü emrediyorum, Dünya'yı karart.

Bulutlar tepelerinde kaynayıp çalkalanıyor, büyük karanlık kazanlar bütün yıldızları ve ay parçalarını silip süpürüyordu.

Aşağıdaki toprak şimdi sarsılıyor ve titriyor. Gregori'nin sesi güçle kabardı.

Zemin kayarak dış çemberin etrafında yükselip alçaldı ama koruma hattını geçmedi. Açıklık dalgalarla dalgalanıyordu, sanki alan canlıydı, bir koruyucu Çemberin içindekileri koruyor.

Sel suları girmek isteyen herkesi alsın.

Aşağıdan su fokurduyor, gizli nehir onun emriyle yükseliyordu. Dış çemberin etrafında zemin alçalarak derin bir hendek oluşturdu. Su hendeği doldurarak bir hendek oluşturdu.

Kollarını kaynayan bulutlara doğru kaldıran Gregori, ellerini zarif ama ölümcül bir şekilde hareket ettirdi. Yükselen kara bulutlar, turuncu-kırmızı alevlerden oluşan uzun çatallarla içten içe aydınlandı.

Büyücü ateşi, öfkeyle yan, diye emretti.

Gök gürültüsü ormanı sarstı ve şimşek yerden gökyüzüne çarpıp tekrar geri döndü, beş ya da altı şimşek gökyüzünde cızırdayarak çemberin etrafındaki çayıra çarptı.

Gölgeyi kafesin içine hapsederek, diye bitirdi.

Gregori Damon'ın yanına geldi ve onu çemberin ortasına çekti. Damon'ı uyutmak için elini sallamaya başladı ama Branislava ve Tatijana başlarını salladı.

Xaviero varlığını hissedecek. Bir Karpatyalı olarak dokunuşunuz çok güçlü, çok bireysel, diye açıkladı Branislava, hepsinin duyabilmesi için iletişim için ortak Karpat yolunu kullanarak. Gerçek bir uyku gibi hissettirecek bir büyüye ihtiyacımız var.

Xaviero bir Karpat büyüsünden önce bir büyücü büyüsünü fark etmez miydi? Zev sordu.

Gregori, Karpatların büyüleri büyücülerden öğrendiğini söyledi.

Branislava başını salladı. Doğru, Karpatyalılar için biraz farklıydılar, bu yüzden bir büyücü her zaman kimin

aslında büyü yapmak veya bir koruma dokumak.

Bu yine de Xaviero'nun bir büyücü büyüsünü tanıyabileceği anlamına geliyor,

Zev ısrar etti.

Branislava ve Tatijana küçük bir gülümsemeyle birbirlerine baktılar.

Branislava başını salladı. Büyüyü bir kez daha değiştirirsek olmaz. O buzdan duvarların ardında öğrenmekten başka yapacak pek bir şeyimiz yoktu. Biz de en az üçü kadar ustayız.

Branka, kendine güvenini seviyorum. Zev'in ona inancı vardı ama Xaviero'dan ne kadar korktuğunu da biliyordu. Daha önce

Büyücüyle yüzleşmek istemiş ve gölgeyi silmeye karar vermişti çünkü başka kimsenin kendine zarar vermeden bunu yapamayacağından korkuyordu.

Bu basit bir gerçek, Zev, ama biz onlar gibi karanlık sanatları uygulamıyoruz. Her büyüyü biliyor olabiliriz. Onları tersine çevirmek için öğrenmemiz gerekiyordu ama yeteneklerimizi iyilikten başka bir şey için kullanmayı reddettik.

Ya da yaramazlık, diye alay etti, onun gülümsemesini görmek istiyordu. Onun

Teni bembeyazdı, gözleri kocaman, yüzüne bastırılmış iki zümrüt gibi görünüyordu.

Başını çevirip ona baktı ve onun için dünyadaki tüm altınlardan daha değerli olan bir gülümseme verdi. Kalbi biraz tekledi ve avuçlarını göğsünün üzerine koyarak ona küçük bir saygı duruşunda bulundu.

Branislava'nın bakışları uzun bir süre Zev'inkilere takılı kaldı.

Birbirlerinin gözlerinin içine baktılar, kızın gözleri sorguluyordu. Adam yavaşça başını salladı ve kadın da onun başını sallayışına kendi başını sallayarak karşılık verdi ve mükemmel bir uyum içinde olduklarını gösterdi.

Branislava gözlerini kapadı ve evrene kendi duasını göndererek iyi ve doğru olan her şeyi yardıma çağırdı.

Kediotu, Melisa, Alman Papatyası,

sakinleştirmek ve rahatlatmak için
özünüzü çağırıyorum.
Lavender, Catnip, çağrıma kulak verin,
Huzurlu bir uyku getir ki kötülük çağırmasın.

Damon'ın gözleri göz bağı altında itaatkâr bir şekilde kapandı, yüzü huzurluydu ve birkaç dakika önce yüzüne damgasını vuran stresi göstermiyordu.

Gregori beklenmedik bir şekilde uzandı ve Branislava'nın iki elini birden tuttu. "Büyük bir cesaretin var, Ejderha Arayıcı cesareti. Bu sefer bu adamı kurtarmak için verdiğin mücadelede yalnız değilsin. Biz seninleyiz ve sana mümkün olan her şekilde yardım edeceğiz. Dahası, ruhun ve canınla hayat arkadaşına bağlısın. O Kara Kan, en güçlü savaşçılarımızdan. Bunu yapabileceğinden ve zafere ulaşabileceğinden hiç şüphem yok."

Baş Büyücü Xavier'in ve kardeşlerinin gözlerine çok benzediği için onu her zaman duraksatan o garip sıvı gümüş gözlerde ateşi gördü

ateşini yansıtıyordu. O ateşin manipülatörüydü.

Tekrar başını salladı ve sonra çemberin etrafındaki kardeşlerinin her birine tek tek baktı - Ejderha Arayıcı Kadınlar. Tatijana, o kadar sevilen, o kadar yakındı ki her zaman Branislava'nın bir parçası olacaktı. Genç Skyler, çok güçlü ve zeki, hayat dolu genç bir kız kardeş. Ivory, ele avuca sığmaz ve yetenekli bir savaşçı, sadık ve şiirsel. Etrafını sarmışlardı, onunla birlikte savaşmaya hazırdılar.

Ve Zev. Onun kurdu. Onun her şeyi. Ne zaman bu hale gelmişti? O bile bilmiyordu ama Zev onun diğer yarısıydı. Onunla ilgili her şeyi seviyordu ve ona olan inancı asla feragat etmezdi. Onun koruyucusuydu ve hazır bekliyordu.

Branislava güvenle kendi bedenini bıraktı ve saf şifa enerjisine dönüştü. Bu her zaman biraz Fiziksel formdan astral forma geçerken çok zorlanmıştı ama fiziksel formundan kurtulduğunda, daha önce hiç yaşamadığı bir özgürlük hissine kapılmıştı.
hiç yaşamamıştı.

Damon'a doğru ilerledi. Sakindi ama kurdunun dikkatli varlığını hissetti. Lycan'ın hayvani tarafına hem dostluk hem de güvence gönderdi, Zev'in aurasının bu kadar güçlü olmasına minnettar oldu. Kurt onu tanıdı ve itiraz etmeden yerleşti. Gölgenin nerede olduğunu biliyordu.

beyne yapışarak Xaviero'nun giriş noktası olarak kullanabileceği bir lezyon oluşturdu. Küçük leke aracılığıyla Damon'ın kontrolünü ele geçirebiliyor ve faaliyetlerini yönlendirebiliyordu. Bu, yaşama ve özgür iradeye karşı bir iğrençlikti ve hiçbir toplum tarafından hoş görülmüyordu, ancak Xaviero kimsenin haberi olmadan Lycan'ların çoğuna bulaşmayı başarmıştı.

Branislava bu anı Baş Büyücü'ye karşı ilk gerçek saldırısı olarak düşündü. Daha önce hiç kimse
Ona karşı çıkmadı ve bunu anlatacak kadar yaşamadı. Gölgenin etrafındaki alanı inceledi. Karanlık noktanın etrafındaki sırtlar ve vadiler dokunulmamış gibi görünüyordu. Buna aldanmamıştı. Xaviero'nun tuzakları zeki ve güçlüydü. Işığı büküp eğerek büyülerine katıyor, böylece en ölümcül tuzakları her zaman en güvenli yol gibi görünüyordu.

Grimsi madde boyunca dağılmış olanlar
Beyaz hücreler, komutları taşıyan filamentler. Xaviero'nun gölgesinin etrafında bıraktığı zekice lekeleri gördü, bu işaretler düşmanı kandırmak içindi.
kaçınılması gereken yerler iken asıl tehlike
Büyücünün komutlarını Damon'ın vücuduna göndermek için kullandığı masum görünümlü beyaz filamentler.

Sıcak noktaların etrafında dolaşarak büyücünün elinde olmadan arkasında bıraktığı kara büyü enerjisi akımını kontrol etti. Onunla karşılaştığı an, orada kaldı
Zihninde olduğu kadar formunda da mükemmel bir şekilde hareketsizdi. Narin bir örümcek gibi dokumanın bir telini test ederken mutlak bir sakinlik gerekiyordu, dokunuşu hafif, neredeyse yok gibiydi. Hâlâ bedeninin içinde olsaydı kalbi
hızlansa ağzı kuruyacaktı. Hissetti
adrenalin ve stres birikiminden kurtulmanın gerçek bir yolu yoktu.

Sizin en büyük avantajınız, onun işini milyonlarca kez görmüş olmanız, ancak onun sizinkini bir kez bile görmemiş olması.

Zev. Onun koruyucusu. Sessiz kalacak, gücünü ona aktaracağı anı bekleyecekti ama ortaklıklarında çok daha

fazlası vardı. Ona gerçeği vermişti. O kadar

Doğru. Xaviero, Tatijana ve Branislava'yı kolayca gözden çıkarmış, tıpkı Xavier'in yaptığı gibi onları izleyicileri için kullanmıştı ama onlara asla beyin ya da kendisinden ve kardeşlerinden bir şeyler öğrenme yeteneği vermemişti.

Üçünden de bir şeyler öğrendin. Bu sana daha fazla bilgi vermiyor mu?

Ne yazık ki, hem beyaz hem de kara büyünün hepsini öğrenmişti.

Maalesef değil. Üç türü yok edip diğerine hükmetmeye kararlı bir büyücüyü yenmeye yardımcı olacak bilgiye sahipsin.
Yeteneklerin için daha yüksek bir amaç olduğunu düşünmüyor musun? Bu büyücüyü başka kimse durduramaz.

Zev'in duyguların arasından sıyrılıp
Gerçeğin tam kalbine. Yine o beyaz iplikçikleri inceledi. Minik mikroskobik tüyler, o kadar narindi ki
ne aradığını bilmeseydi onları gözden kaçırabilirdi. O kadar ince örülmüşlerdi ki, bir katman diğerinin üzerine biniyor, böylece gölgeyi bir koruma ağı çevreliyordu.
Daha yakından baktığında, örgünün işaretin üzerinde bir tuzak oluşturduğunu gördü, ancak kıllar daha koyuydu ve gölgeyle karışıyordu.

Bunu biliyorum. Klasik aydınlık ve karanlık karışımı. Beyaz büyü ile başlar, iyi olan elementleri kullanır, nötr olanlara gider ve sonra karanlığı çağırır.
Yaptığı örgünün içinde saklanıyor. O telleri tekrar tekrar örüyor, yedi noktadan oluşan güçlü bir örgü. Ama geriye gidip yedi ipi dikkatlice çıkarabilirim.

Branislava zihnini genişletti, içindeki gücü, en derininde her zaman var olan, damarlarında erimiş lav gibi akan o için için yanan ateşi çağırdı.

Size sesleniyorum ruhlar, bükün
ve çözün, Gri büyüden doğmuş
olanı, Tuzağa düşürmek ve
dolamak için.
Işık griye ne kadar yakınsa,
karanlık da ışığa o kadar yakın,

Karanlığı uzaklaştırmak için.

Gelecekten bugüne, bugünden
geçmişe, Dokunmuş olanı aç,
Artık atmayacak.

O teller teker teker düştü, minik saçlar
Kaldırması gereken asıl gölgeyi görmesini sağlamak için geri çekildi. Güvende olduğundan emin olmak için, çünkü Xaviero'nun bir arıza emniyeti olmadığına inanmıyordu, büyülü gölgenin yakınındaki tüm çevreye bir kez daha dikkatlice baktı. Başka bir tuzağa dair görsel bir kanıt yoktu ama gölgeye her biraz daha yaklaştığında tedirgin olduğunu hissetti ve enerjisini mümkün olduğunca düşük ve sönük tuttu, başka bir koruma olduğundan eminken kazara o gölgenin üzerine dökülmek istemedi.

İşareti her yönden inceledi, önce üzerine çıktı. Küçük bir parıltı yakaladığını düşündü, ama emin olamadan parıltı kayboldu. O
sol taraftan yaklaştı ve hiçbir şey görmedi. Aşağıdan da aynı hareketin titreşimini yakaladı ama fark ettiği anda kayboldu. Sağdan, kısa bir parıltı ona başka bir örgü olduğundan emin olduğunu söyledi.

Xaviero'nun bu tekniği birçok kez kullandığını görmüştü. Koruma tertibatı saniyeler içinde birkaç kez sürekli yer değiştiriyordu, böylece tespit edilmesi neredeyse imkânsız hale geliyordu. Ne aradığını bilmeseydi, onun arıza emniyetini tetiklerdi.

Bunu durdurmak biraz daha zordu ama kesinlikle imkânsız değildi. Gözlerini açmış ve kalın buzdan duvara bastırarak onu izlemişti, böylece çarpıtma mevcut olmasına rağmen yaptığı karmaşık hareketleri, ellerinin dansını görmesini engellememişti, çok zarifti, ölümcül bir tuzak kurarken neredeyse güzeldi. Hareketlerden büyülenmiş, neredeyse hipnotize olmuştu.

Ruhunun akan ışığıyla zihnine tamamen kazınmış o dans desenini takip etti, her ne kadar desenin sonundan başlayıp başına kadar iz sürmüş olsa da.

Senin dokuduğun yedi nokta,
benim çözdüğüm yedi nokta.
Her ışık parıltısında
çözülüyorum,
çözülüyorum.

Parıltı ışıl ışıl parladı ve sonra sanki hiç var olmamış gibi yok oldu. Branislava hayali bir nefes aldı. Zamanın nasıl geçtiğini bilmiyordu ama ne olduğunu anlayabiliyordu. yapmak yorucuydu. Beden dışı bir deneyim kişinin enerjisini kendi başına tüketebilir; akıl oyunları ve
Ölümcül tuzakları çözerken Baş Büyücü'nün gelmesinden korkmak onu biraz yordu.

Neredeyse yorgun düştüğünü fark edemeden Tatijana'nın ona güç verdiğini hissetti. Bir anda yeniden canlandı. Bir kez daha gölgeye doğru ilerledi.
Bunu dikkatli adımlarla yapmak zorundaydı. Öylece alamazdı büyücü gölgesi Xaviero'yu uyarmadan uzaklaştı. Aniden Damon'ı kontrol ederse -ki edeceğinden emindi- her şeyin yolunda olduğuna ve Damon'ın sadece Lycan'ların ve insanların normal uykusunu uyuduğuna inanmak zorundaydı. Orada gece olmuştu ve bu inandırıcı olabilirdi.

Neden Damon'ı kontrol etsin ki? Zev sordu.

O Yüksek Büyücü, olağanüstü ve kötülük ağındaki herhangi bir rahatsızlığa karşı tamamen duyarlı. Ne olduğunu bilmeyecek
Onu rahatsız ediyor ama diş ağrısı gibi orada olacak. Bir şey olup olmadığını anlamak için bu bölgeye gönderdiği kuklaları kontrol etmesi gerekecek. Önce Karpatlar'a en yakın olanları elemek isteyecektir.

Gölgesini ortadan kaldırmak için çalıştığınızı bilmesini nasıl engellersiniz?

Benim üzerimde kendi korumalarını yaratarak.

Zev'in sessizliğinden bu fikrin hiç hoşuna gitmediğini anlayabiliyordu ama hakkını yememek lazım, hiçbir şey söylemedi. Bu alanda uzman olan oydu ve onun kararına güvenmekten başka çaresi yoktu. Bu onun en açıklayıcı anıydı. Gölgenin üzerindeki yerine geçmesi gerekiyordu, çok yakın olmadan
dokunarak, üstündeki ve etrafındaki her iki korumayı da geri koydu.

Xaviero'nun korumaları devreye girdiğinde, senden başka kimse bana enerji veremez, dedi Zev'e. Sadece sen sahip olduğumuz ruh örgüsü aracılığıyla bana tedarik et. Bu bizim
Çünkü Xaviero'nun bunu fark etmesi imkansız. Kardeşlerimden herhangi biri sana güç verebilir ama sadece sen beni beslemelisin.

Sanki kader ya da alın yazısı
Onlar için gerekli adımları atarak, Xaviero'yla onun tarafındaki tüm avantajlar olmadan savaşabileceği bir durum yarattı. Ruhunu sönük tutarak önce dış korumayı ördü,
Beyaz ve nötr elementlerin içine koyu büyüyü eklerken yüzünü buruşturdu.

Kötü sözleri söylerken kendini kötü hissetti ama Xaviero'nun en iyi versiyonunu kullandı. Üç kardeşi taklit etmek
Tatijana ile birlikte çocukken öğrendikleri bir beceri haline geldi.
İkisi de büyürken sürekli pratik yapmışlar. Kız hiç Üçüzlerle dalga geçme oyunlarının ihtiyaç duyduğu bir beceri olacağını hayal etse de dokumada yeterince iyi olduğu için minnettardı. Dokumasının aslında kendisine ait olmadığını fark etmeyeceğine inanıyordu.

Korumasının üst katmanının yerinde olduğundan ve tıpkı hatırladığı gibi göründüğünden emin olduğunda, parıltıyı tam tepesinde ve ruhunun bile manevra yapabileceği kadar yakın bir yerde örmeye başladı. Çok uzun sürdüğünü biliyordu. Bir hata yapmadığından emin olmak istemiş ve kendine acele etmemesini söylemişti ama varlığı ne kadar uzun sürerse, enerji kullanımıyla birlikte, Xaviero'yu bir

mıknatıs gibi doğrudan kendisine çekeceğini biliyordu.

onu. En karanlık cehenneminden dışarı sızacaktı, kendini Damon'ın içine atıyor, saldırmaya hazır dev bir zehirli yılan gibi.

Zev'in de aynı şeyi yapmasını isteyerek, mümkün olduğunca küçük bir yerde, gizlenerek bekledi. Biriyle karşılaştığında hissedebileceği duygular konusunda onu uyarmalıydı.
saf kötülükle. İlk karanlık kıpırdanmaları hissettiğinde onun zihnine ulaşmaya cesaret edemedi. Biri kötülüğü nasıl tarif edebilirdi?

Dehşet hissi önce geldi, farkındalığın o ürpertisi soğuk parmaklarla omurgasından aşağı süzüldü. Fiziksel tepkiyi, sanki ruhu hâlâ insan formunun içindeymiş gibi hissetti. Ardından vücudundaki tüyler tepki vererek ayağa kalktı. Kalın bir buzla kaplanmıştı, yüzyıllardır orada gömülüydü ve her zaman üç kardeşten herhangi birini hissetti
onlar odaya girmeden çok önce.

Ardından sümüksü bir his geldi, sanki yeşil yapışkan yağ cildine yayılıyor, onu kaplıyor, gözenekleri tıkıyor ve Nefes alma yeteneğini engellediğinden, kısa, sığ ve düzensiz soluklarla hava almak zorunda kalıyordu ve bunu sadece kesinlikle gerekli olduğunda ya da bayıldığında yapıyordu.

Sonra pis kokular geldi, ciğerlerine bir kez girdikten sonra uzun, çok uzun bir süre çıkmayı reddeden, tamamen yozlaşma ve çürümenin iğrenç kokusu. Bazen uykusunun ortasında uyanıyor ve hala onun kokusunu alıyordu, o kadar yakındı ki, sanki kemikli parmakları ona doğru uzanıyor, boğazını sarıyor, son nefesini sıkıyor ve bunu yaparken gülüyordu.

Kalbi çarpıyordu. Kanı kulaklarında gümbürdüyordu. Onun için geliyordu. Bu gerçekten Xaviero'ydu. Hayattaydı ve onu bulacaktı. Bir anda Zev oradaydı, ruhunu onunkinin etrafına sardı, onu kendine yakın tuttu, onu
Böyle kabus gibi bir hatıranın dehşeti.

Zev'in gücünü hissettiği an, sevgisinin o korkunç anılara karşı koyduğu an, Zev'i
Xaviero yüzünü onunkine çok yaklaştırırken, nefes almakta zorlanırken yüzünün morarmasını ve gözlerinin açılmasını

izlerken şeytani gülümsemesini ve kötü nefesini uzak tuttu. Eğer yapabilseydi

boğazına dokunmuş olabilirdi. Uzun zamandır o anları düşünmemişti. Ona bu kadar yakınken, Damon'ın görebildiklerini görmek ve duyabildiklerini duymak için kendini Damon'ın büyülü gölgesine bıraktığını bilmek, Zev bu kadar yakınında olmasaydı onu felç edebilirdi.

Bir anda onu hissetti. Onun gerçek varlığı kötülüğün müjdelenmesinden daha kötüydü. Damon'ın zihni kötü niyetli, iğrenç düşüncelerle doldu. Damon'ın neden paniğe kapıldığını ve büyücü-gölgenin gitmesini istediğini hemen anlamıştı. O yüksek değerleri ve standartları olan ahlaklı bir adamdı.

Xaviero iyi olan herkesi bozmaktan zevk alırdı. Damon'ın aklına ahlaksız ve kötü niyetli düşünceler soktu, Damon'a yaptırabileceğini düşündüğü en iğrenç, kötü ve suç teşkil eden eylemleri seçti.

Onu bulmaması için dua ederek gölge işaretinin en dibine yakın bir yere yerleşti. Yaptığı işi inceledi, şüphesi yakından incelemesinden belliydi ama belli ki bir şey bulmayı beklemiyordu. Hayal bile edemiyordu.

Bu kadar uzun süre kendi yolunu bulduktan sonra, bir rakibin onu gerçekten bulabileceğine inanırdı.

ona meydan oku.

Olası tek kişi kardeşi Xayvion olabilirdi ve Xayvion'un hayatta olup olmadığını bile bilmiyordu. Yine de Xaviero son derece dikkatli olduğu için hayatta kalmış ve saklanmıştı. Acele etmiyor, kuklasını kullanmanın güvenli olduğuna karar vermeden önce yaptığı işi gözden geçiriyordu.

Damon'ın gücünün kabardığını hissetti ve Damon'a etrafına bakmasını emretti. Damon cevap vermedi ama ölüm kadar hareketsiz yatıyordu. Öfkenin kabardığını hissetti, öfke sınırındaydı. Hiç kimse, en azından kuklaları bile ona karşı gelemezdi. Misillemenin acı şeklinde olduğunu hissetti, sanki binlerce iğne Damon'ın kafatasını delerek beynine saplanmıştı.

Büyüsü tutmuştu. Xaviero, Skyler ve Dimitri'ye suikast düzenlemek için gönderilen diğer beş Lycan'ı ormanda test etmeye çalışmış olsaydı

Hiçbir şey. Onların öldüğünü bilirdi. Bu

Damon'ın baygın olduğunu, uyumadığını düşünebilirdi. Bu onun için gayet uygundu. Xaviero Damon'ı terk edecek ve kalan diğer kuklalardan birinin peşinden gidecekti.
Baş Büyücü'nün beyinlerine ve hafızalarına erişmesini engellemek için onlara güçlü yatıştırıcılar verilmişti. Branislava ilk büyücü gölgesini çıkarmaya çalıştı.

Xaviero kolay pes etmedi. Hizmetkârlarına ne olduğunu bilmek istiyordu. Damon'ı içinde bulunduğu durumdan uyandırmaya çalışmak için kafatasına sıcak iğneler göndererek defalarca dürttü ve dürttü. Ne zaman ki
Bu kez kız kardeşini ve Zev'i öldürmek istediğine dair daha rahatsız edici düşünceleri kötü niyetle yerleştirmeyi başaramadı. Emri defalarca tekrarladı ve Damon'ın beyninde açtığı portal aracılığıyla bilinçaltının derinliklerine işledi.

Damon, Xaviero'nun kız kardeşini öldürmek için kullanmasını emrettiği ortaçağ yöntemlerinden herhangi birini kullansa ve daha sonra kendine dönüp yaptığı şeyle yaşamak zorunda kalsa nasıl hissedeceğini hayal bile edemiyordu. Dimitri'ye verilen gümüşle ölüm cezasının, o korkunç Makyavelist işkencenin arkasında Xaviero'nun olduğundan artık hiç şüphesi yoktu.
sözde konsey tarafından emredilmişti. Onun en az bir konsey üyesini ve belki de daha fazlasını kontrol ettiğinden bir an bile şüphe duymadı ve bunun bir büyücü gölgesi aracılığıyla olması gerekmiyordu.

Xaviero geri çekildi. Hareket etmedi ya da ses çıkarmadı. Zev onu takip etti. Onun bu kadar sabırlı olmasına minnettardı. Bir avcı olarak sabrın değerini öğrenmişti ve hareket etmesini ya da ona neden beklediğini sormasını istemedi. Zaman geçti. Bu
On dakika ya da bir saat olabilirdi, bilmiyordu ya da umursamıyordu. Xaviero geri dönecekti. Hiçbir şeyi şansa bırakmazdı.
ve yaptığı işi kontrol ettiğinde biraz şüphelenmişti.

Kötülük Damon'ın zihnine çamur gibi akıyordu. Kalın ve yağlı olan bu çamur iğrençti. Xaviero hızla içeri girdi, karanlık ışığı bir o yana bir bu yana dönüyordu ama kimse onun yaratımını bozmaya cesaret edememişti. Bir başka sıcak ışık dalgası gönderdi.

Damon'ın kafatasına iğneler sapladı, onu şok ederek uyandırmayı umuyordu. Olmayınca, ikinci kez gitti, bu sefer kırık bir oyuncağa kızan şımarık bir çocuk gibi aniden.

O gider gitmez, Branislava
saklandı ve üzerindeki iki korumayı çözmeye başladı. Üçüncü kez geri dönmesi halinde adamın yarattığı tehlike ağının içinde sıkışıp kalmak istemiyordu. Tekrar, o
Xaviero'nun korumalarını parça parça sökerken tek bir lifi bile rahatsız etmediğinden emin olmak için sabırla çalıştı. Onu ölümcül, zehirli bir
Örümcek dev ağının ortasında oturmuş, masum bir kurbanın gelmesini bekliyordu. Bir daha onun kurbanı olmayı reddetti.

Her iki savunma da düştüğü anda, Damon'ın beyninin sırt ve vadilerindeki grimsi maddeyle karışan koyu gölgenin etrafında dönerek işe koyuldu. Geçit hiç yükselmemişti; sadece bir leke olarak görünüyordu,
Başka bir şey değil, küçük, oval, uzun bir kömür lekesi, eğer biri aramaya başlarsa kolayca gözden kaçabilirdi. Her iki kenarın tam ucunda özel bir ilmek, mükemmel ovalde küçük bir kusur vardı-Xaviero'nun imzası.

Xavier ve Xayvion onunla durmadan tartışmışlardı, ama Xaviero kararlı duruyordu. Her birinin başka hiç kimsenin tanıyamayacağı ayırt edici bir imzası olması gerektiğini düşünüyordu. Belki de Xavier'in onu öldürdüğünü "gördüğü" bir prekog epizodu geçirmişti. Ama o bunun gerçek olduğundan şüpheliydi. Ne de olsa, sahte ölümler düzenledikleri çok açıktı ama ne amaçla yaptıklarını bilmiyordu.

Üçüzler, Tatijana ve kendisinin bir gün kaçacaklarını biliyorlar mıydı? Bu çok şüpheli görünüyordu. Onlar Bilemezlerdi ve eğer bilselerdi, çözümleri sahte ölümler olmazdı. Onu ve kız kardeşini öldürmek olurdu.

Xaviero tüm olayı kafasında tekrar canlandırdığında -ki canlandıracaktı- arkasında tek bir işaret bile bırakmadığını görebilmek için sessizce dua etti. Kadın

Xaviero, kardeşlerinin ve muhtemelen Xavier'in altında eğitim almış büyücülerin her birinin çalışmalarını bilse de, onun yeteneklerini hiç görmemiş olması açısından şanslıydı. Çoğu
Muhtemelen üçüzlerden hiçbiri onun ya da Tatijana'nın oyuncu olabileceğine inanmıyordu. Zihinlerini aktif tutmak için öğrenmekten başka yapacakları bir şey olmadığı kardeşlerin aklına gelmemişti ve bu çok belirgin bir avantajdı.

Xaviero'dan korktuğunu fark etti ama artık ondan tamamen ve mutlak bir dehşet duymuyordu. Her nasılsa, içinde
En kötü kâbusuyla yüzleşirken kendine olan güvenini kazanmıştı. Derin ve temiz bir nefes aldı ya da en azından öyle olduğunu düşündü. Tüm şüpheleri bir kenara itti ve Damon'ı kurtarmak için mücadeleye odaklandı.

Büyükanneye selam olsun, Kuzey'in ruhu,
Bu gece beni koruman için seni
çağırıyorum. Büyükanneyi selamla,
Güney'in ruhu,
Seni bu ayine katılmaya çağırıyorum.

Bedeni olmadan, kendi ruhunu saygı ve minnettarlık selamıyla hem kuzeye hem de güneye çevirdi, hiçbir şeyi hafife almadı ama evrene yakarışını gönderdi.

Doğu'nun büyükanne ruhuna selam olsun,
Beni kudretle koruman için güçlerini çağırıyorum.
Batı'nın büyükanne ruhunu selamla,
Bu gece senin bilgeliğini ve rehberliğini istiyorum.

Büyük bir hürmet ve hayranlık jestiyle ruhunu hem doğuya hem de batıya çevirdi.

Sana sesleniyorum Hekate, yukarıdaki
üçlü tanrıça, Bakire, anne, kocakarı,
halimi gör.
Hekate, doğruları ve yanlışları iyileştiren karanlık

anne, güçlü kalabilmem için gücünü çağırıyorum.

Gücün ruhundan geçtiğini hissetti. Beyaz ışık yumuşak bir pembe ve ardından açık kırmızı renkte parlamaya başladı. Bir nefes daha aldı ve ruhu koyu kırmızı oldu.

Yıldırım patlatacak gücü arıyorum,
Böylece gölge yanabilir, atılmış olanı geri alabilir.
Döndür ve döndür, iyileştir ama yak,
Gölgeden sıyrılıp, hayatın geri dönmesine izin verin.

Ruhundan çıkan şimşek çatallandı ve sonra sanki ince ucu bir lazermiş gibi tek bir sabit akışa yerleşti. Yavaşça, büyük bir dikkatle, Xaviero'nun gölgesinin lekesini çıkardığından emin olarak katmanları yaktı. Sonsuza dek sürecekmiş gibi görünüyordu ve bu sırada Xaviero'nun aniden
fark etti ve geri döndü. Gölge kaybolduğu anda, hasarlı tabakayı örtmek için gençleştirici hücreler göndererek iyileştirme işine başladı.

12

Branislava hayatında hiç bu kadar yorulmamıştı ama şimdi rahatlamanın zamanı değildi. Xaviero ilk savaşını kaybetmişti ve mutlu olmayacaktı. O mutsuz olduğunda, bedelini başkaları ödüyordu. Karpat kalesinde kalan üç Lycan'ın peşine düşecekti ve eğer onları düşman olarak gördüklerine saldırmak için kullanamazsa, çok hızlı bir şekilde diğerlerini gönderecekti.

Kendini tekrar bedeninde buldu ama kendini yerden kaldıracak gücü yoktu. O bir gönderdi
Xaviero'nun gölgesi üzerindeki sahneyi tekrar oynattığında kendisinden herhangi bir iz bırakmamış olması için sessizce dua etti.
Düşmanını tespit etmek için en küçük ayrıntıyı arıyordu.

Onun ilk düşüncesinin ne olacağını biliyordu ve bu onlara zaman kazandıracaktı. Üç kardeş, birbirlerini dünyanın geri kalanından gizleme becerilerinden her zaman keyif almışlardı. Bu onlara yakalanmayacaklarını bilerek, mutlak bir gizlilik içinde istedikleri her şeyi yapma özgürlüğü veriyordu. Her zaman sağlam bir mazeretleri vardı. Kendilerini diğerlerinden üstün hissediyorlardı.

Branislava, Xaviero'nun kardeşlerinden birinin bilerek ona karşı çıktığını düşüneceğini biliyordu. Başka kim
onu alt etmeyi başardın mı? Başka kimse o kadar zeki değildi. Öfkeden kudurur, o meşhur krizlerinden birini geçirirdi. Onun öfkesini başkalarına yönelttiğini kaç kez görmüştü?

"Fazla zamanımız yok," diye soluk soluğa konuşmayı başardı. "Diğerlerini de çemberin içine alın. Gregori, korumalarını nasıl indirdiğini gördün mü? Onları yeniden inşa etmeye gerek yok. Onları indir ve gölgeyi olabildiğince hızlı

mümkün." Sesinde aciliyet, gözlerinde çaresizlik vardı. "Onları kurtarmak için sadece dakikalarımız var, eğer kurtaracaksak."

Ivory onun yanına çömeldi ve bileğini Branislava'nın ağzına bastırdı. Branislava yardım edemedi ama neredeyse Ivory'nin sağladığı besinleri yutuyordu. Vücudu aç ve zayıf hissediyordu. Skyler'ın Zev için kan sağladığının farkındaydı.

Adam ona elini uzattı ve o da boğulmakta olan bir kadının can simidine sarıldığı gibi sarıldı.

Kalbi çarpıyordu ve ağzı kurumuştu. Adam

Diğerleri için geliyordu ve özellikle çirkin bir ruh hali içinde olacaktı. Tatijana'nın bakışlarıyla karşılaştı. O da biliyordu.

Gregori çembere giden bir yol açtı ve bu kez uyuyan Lycanları kürenin korumasına taşıyanlar Dimitri, Fen ve Razvan oldu. Geri döndüler

Dış çember, gölgeleri ortadan kaldırmak için çalışanları tehdit edebilecek herhangi bir şeyi savuşturmaya hazır.

"Her biriniz bir tane seçin," dedi Branislava. "Unutmayın, hızla gelecek, sıvı gibi akacak ve hem size hem de kurbanına saldıracak."

Cevap bekleme zahmetine katlanmadı, ama elindekileri döktü.

ve Igor adında birini seçti. Onu tanımıyordu ama Daciana ondan övgüyle söz etmişti. Gölgenin nerede olduğunu biliyordu ve etrafa bakmakla vakit kaybetmedi. Xaviero bu adamları haberleri olmadan toplu halde gölgelendirdiyse, her bir pozisyonu değiştirmek için zaman ayıramazdı.

Kendisi için en avantajlı olan, beynin düşünce ve eylemlere hükmedebileceği bir bölgesini kullanacaktı.

Gölgeyi tam olarak bildiği yerde buldu ve korumaları çözmeye başladı.

Damon üzerinde kullandığı yöntem. Katman katman dokuma kayboldu ve parıltıya ulaştı. Yine, incelikten ziyade hıza önem vererek onu indirdi. O büyülü gölgeyi kaldırmak ve onarmak istese de istemese de zaman gerektiriyordu.

Lycanlar üzerinde çalışan üç kişiden herhangi birinin Xaviero'nun dikkatini çekebileceğini biliyordu.

Onun Tatijana'nın peşinden gitmesini istemiyordu. Buz mağaralarında, Xavier ve kardeşlerinin dikkatini kendisinden uzaklaştırmak için her zaman kız kardeşinin önüne geçmişti. Tatijana'nın sağlığı her zaman biraz daha iyiydi. kendininkinden daha kırılgandı ve hiçbir kardeşin bunu fark etmesini istemiyordu. Kendilerini deneylerine, ölümsüz olma ve dünyayı yönetme planlarına o kadar kaptırmışlardı ki, kana ihtiyaçları olmadığı sürece kız kardeşlerle ilgilenmiyorlardı.

Xaviero'dan ne kadar korkmuş olursa olsun, belki de yine de kasıtlı olarak onun dikkatini Tatijana'dan uzaklaştırmıştı. Kadın kız kardeşini koruma içgüdüsünün son derece güçlü olduğunu biliyordu, ancak her ne sebeple olursa olsun Şimşeği gölgeye çekmek için hararetle çabalarken, tuzaklarını onu kurbanına çekecek kadar bozmuştu.

Kötülüğün karanlık geçitten Igor'un beynine aktığını hissetti. Xaviero tıpkı tahmin ettiği gibi hızla gelmişti. Çoktan kalan üç Lycan'ını aramaya başlamıştı, haber almak ve olabildiğince çok zarar vermek istiyordu. Onlar da temizlenmeden ya da öldürülmeden önce kuklalarından kurtulmak mümkündü.

Burada olduğunu biliyorum.

Sesi bile tek başına ürpermesine neden olurken, ölüm gibi soğuk parmakları boğazını sarmış, gözlerinin içine bakarak gülümserken içindeki hayatı çekip almaya hazırdı.

Sen olduğunu bilmiyor, diye fısıldadı Zev onun zihnine. Balık tutuyor. Yemi yutmayın. Çalışmaya devam et. Onun bir parçasını burada yakalayabilirsin.

Branislava yüzyılların dehşetini bir kenara itti ve ateşi çağırdı. O sıcaklık için yaşıyordu. Kırmızı-turuncu alevler ve beyaz-sıcak enerji. Her zaman içinde, magmanın için için yandığını hissetti, yoğun tutku, büyücü büyüleri ya da her ne şekilde mümkün olursa olsun patlamak için bir şans bekliyordu. gökyüzünde süzülürken, ateş her zaman yakındaydı. O

Ona doğru sıçrayan ve emirlerini yerine getirmeye hazır olan enerjiyi kontrol etmeyi neredeyse unutmuştu.

Bir lazerin ince ucunu işarete yöneltti ve onu yakmaya başladı. Xaviero'ya saklanacak yer bırakmamak için gölgenin etrafındaki maddeyi de aldığından emin oldu. Bu zaman aldı, zamanı olup olmadığını bilmiyordu ama Zev vardı ve o çalışırken kendisine göz kulak olması için ona güvenmek zorundaydı.

Ne yapıyorsun, Xayvion? Bu ikimiz için de yapıldı. Jaguarlarla yaptığın iş kıyaslanamazdı. Xaviero bu övgüyü en hayranlık verici tonuyla ekledi. Biz çok
Planımızın tamamlanmasına az kaldı. Xavier'in gitmesiyle daha yenilikçi olmak zorunda. Lycan'ı Carpathian'a karşı çevirmek. Mükemmel bir fırsat için yüzyıllarca bekledim ve buldum.

Branislava küçük bir zafer dalgası hissetti. Xaviero sadece kardeşi Xayvion'un ona karşı çıkabileceğinden o kadar emindi ki, buz mağaralarında eziyet ettiği aşağılık kızları hiç düşünmemişti. Canının sıkıldığı anlarda eğlenmekten başka bir işe yaramıyorlardı.

Çalışmaya devam etti, yıldırımın lazer ucunu kullanarak yanığı portalın dış kenarları boyunca hareket ettirdi, alanı küçülttü, böylece Xaviero seçeneklerinin
hızla azalıyordu. Eğer kaçmak istiyorsa, gitmek zorundaydı. İçindeki her şey bir yüzleşme istiyordu.

Sert ve hızlı bir şekilde vurdu, tüm beyin şişti, kafatasının dış kenarlarına bastırarak Lycan'ın şiddetle sarsılmaya başlamasına neden oldu. Branislava'nın başka seçeneği yoktu.
İşini bırakıp Igor'a yardım etmeliydi, yoksa onu kaybedecekti. Bunu yaptığı anda, kardeşinin rakibi olmadığını anlayacaktı.

Çalışmaya devam edin. Zev'in tavsiyesine göre kaçış yolunu daraltın. Eğer her hareketine karşı koymaya başlarsan, bu savaşı kazanacaktır. O işareti kaldırmaya odaklan. Xaviero ona her bir şey fırlattığında Igor'u korumak için elimden geleni yapacağım.

Zev mantıklıydı. Geçit ne kadar uzun süre açık kalırsa, Xaviero o kadar fazla zarar verebilirdi. Ama Zev'in zarar görmesini istemiyordu. Kendini metodik ve dikkatli olmaya zorlayarak çalışmaya devam etti. Gölgeyi yakmak için sıcak enerjinin ince lazer noktasını kullanmak Igor'un ele geçirmesiyle zorlaştı.

Zev şifa enerjisini beynin etrafında hareket etmek ve şişliği indirmek için kullandı, hızlı hareket etmekten dikkatlice kaçındı, daha ziyade sıvı içinde sürüklenerek Baş Büyücü'nün dikkatini çekti. Nöbetler yavaşladı ve sonra Xaviero'nun haberi olmadan durdu.
Düşmanının kimliğini.

Kötüye işaret eden küçük bir sessizlik vardı. Branislava çalışmaya devam etti, büyülü gölgeyi dışarıdan içeriye doğru yakarak geçidi olabildiğince hızlı bir şekilde daralttı.
Igor'a kalıcı zarar vermeden mümkün.

Hiçbir uyarı olmaksızın, beyin maddesinden solucanlar fışkırdı, dişleri olan küçük, kıpır kıpır beyaz solucanlar. Açlıktan ölüyor gibiydiler, beyni yiyip bitirecekmiş gibi acımasızca ısırıyorlardı. Branislava bu kez başka seçeneği olmadığını biliyordu. Igor'u bu kötü niyetli yaratıklardan kurtarmak zorundaydı, yoksa tüm yaptıklarına rağmen ölecekti. Korkuyla, büyüye karşı koymak için zihnini açtı.

Zev, Xaviero'ya bir giriş noktası vermeyi reddederek bu açıklığı sağlam bir şekilde kapattı. Onları yakmak için lazeri kullan. Seni büyü yarışına çekmesine ya da kimliğinle ilgili herhangi bir ipucu vermesine izin verme.

Branislava bunu hemen yaptı ve lazeri ateş püskürten bir ejderha gibi beynin üzerinde gezdirdi. Bu tür bir savaşta çok becerikliydi ve bu bilgisini
Ondan beslenen korkunç solucanların beynini. O geri dönüp büyülü gölgeyi acımasızca kapatmaya devam ederken bile kararmış ve küle dönüşmüşlerdi.

Xaviero öfkesini haykırdı, öfke nöbetine girdi, buzla kaplı yüzyıllarından canlı bir şekilde hatırladığı bir şeydi. Binlerce buz mızrağı

Igor'un beyninin akla gelebilecek her noktasına, her yere çarparak yıldırım mızrağına karşılık veriyordu. Her yönden saplanan tehlikeli buz sarkıtlarından kaçınmanın hiçbir yolu yoktu.

Zev ısı ile karşılık vererek onları eritti, ancak her ikisinin de ruhu büyücünün silahlarıyla delinmeden önce değil.

Yaran ne kadar kötü? diye sordu endişeyle. Her tarafı delik deşik olmuştu ve vücudu düzinelerce yaradan kanıyormuş gibi hissediyordu.

Bunu yapabilirim.

Sesinde onu endişelendiren bir aksaklık vardı ama ona güvenmek zorundaydı. Çalışmaya devam et, diye tavsiye etti. Igor'un yaraları üzerinde çalışmak için elimden geleni yapacağım.

Bazıları derin. Onları onarmak zorundasın yoksa onu yine de kaybedeceğiz.

Branislava acele etme ihtiyacını sertçe bastırdı. Çok yaklaşmıştı ve hata yapmaya cesaret edemiyordu ama ruhu yırtılmış, parçalanmış, çok zayıf hissediyordu, gücü azalıyordu. Zev'den destek alamıyordu, Igor'u kurtarmak ve Xaviero'nun saldırılarına karşı koymak için sahip olduğu her şeyi kullanıyordu.

Lazeri sürekli hareket halinde tuttu, yavaşça Portalı neredeyse yok olana kadar sıkıştırdı. Henüz zafer kazanmış gibi hissetmeye cesaret edemiyordu. Şimdi Xaviero'nun bir karar vermesi gerekiyordu. Başka bir saldırı deneyip bir parçasının tuzağa düşmesi riskini göze alacak mıydı? İyi bir büyücü o küçük parçayı ona karşı kullanabilirdi. Yoksa rakibinin kimliğini bilmeden kaçacak mıydı?

Xaviero kendini portalın içine bıraktı ama bunu yaparken Igor'a son bir komut gönderdi. Lycan'ın kalbi, uyaranlar kimyasallarla yüklü yollarda hızla ilerlerken tepki verdi. Zev beyindeki hasarı onarmak için savaşırken Branislava da Xaviero'nun geri dönmesini engellemek için portalı kapatmakla meşguldü. Kalp sıkışmıştı.

Saldırı çok büyüktü. Beynin kapanmasını engellemenin hiçbir yolu yoktu. Branislava pes etmeyi reddederek denedi, Zev'le birlikte uğruna çok mücadele ettikleri adamı

kaybetmemek için çaresizce çabaladı. Ne yaparlarsa yapsınlar, Igor

cevap verdi, Xaviero sonunda onları engellediğinden emin oldu.

Branislava'nın nefesi boğazında düğümlendi. Peşinden gidecek.

diğer ikisine de aynı şeyi yap. Gregori'ye yardım edebilir misin? Lazer kullanabilir misin? İki kişiyseniz iki kat daha hızlı olur.

Zev, Lycan'ın ölü bedeninden çıkan ruhunu takip etti, diğer ikisinin hayatını kurtarmaya en az onun kadar kararlıydı. Ayrılma fikrinden hoşlanmamıştı ama kendi kendine ruh ruha bağlı olduklarını ve gerekirse onu hızla çekip çıkarabileceğini söyledi.

Elimden geleni yapacağım. Yıldırım kullanma fikrinden ürkmeyi reddetti. Doğaya karşı sağlıklı bir saygısı vardı ama Karpatların düzenli olarak kendilerine zarar vermeden yıldırım kullanması ona şaşırtıcı geliyordu ve bunu öğrenmeye kararlıydı ama bir Lycan dostunu kurtarmaya çalışırken değil.

Branislava'nın ruhu, Tatijana'nın büyücü gölgesini kaldırmak için üzerinde çalıştığı Lycan Pavlo'nun içine girdi. Hepsi gibi Tatijana da daha önce hiç bir gölgeyi, hele de bir Yüksek Büyücü tarafından yerleştirilmiş bir gölgeyi kaldırmayı denememişti.

Hata yapmadığından emin olmak için yavaşça ve metodik olarak.

Korumalar indirilmişti ve sol taraftaki gölgeyi kaldırıyor, bir yandan diğer yana süpürme hareketi yaparak izi yavaşça yakıyordu.

Geliyor Tatijana, diye uyardı Branislava, aciliyet duygusunu ses tonuyla ve şimşeği kendine çekip lazeri güvenli bir şekilde kullanabildiği kadar hızlı kullanmaya başlamasıyla iletti. Igor'u öldürdü ve Gregori'nin üzerinde çalıştığı Lycan'la birlikte bunu da deneyecek. Hızını artır. Ben

yeni bir şey deneyeceğim.

Çemberin dışından içeri girmek yerine, gölgenin şeritlerini önden arkaya, birbirine yakın bir şekilde yakmaya başladı, böylece Xaviero girmeye çalışırsa bunu kolayca yapamazdı. Tatijana da hızla diğer taraftan onu takip etti,

Xaviero'nun girişini durdurmak için yarışıyordu. Karşılaştıkları an

Ortadan sonra geriye doğru çalışmaya başladılar ve geçidin her bir küçük bölümünün yanarak kapanması için şeritleri doldurdular.

Branislava, gölgenin dış kenarlarında göremedikleri gizli bir yol olmadığından emin olmak için son çembere başladığında, Xaviero'nun yolunu zorlamaya çalışmasıyla kendisine karşı ani bir itme hissetti.

Tatijana'nın nefesi kesildi ve ruhu gölgeden uzaklaştı. O burada.

Ama içeri giremez. Dairenin dış kenarlarını bitir Sonra da yanığın iyileşme sürecine başlayacağım. Ben diğerlerine yardım edeceğim.

Kız kardeşinin tepkisini beklemedi. Pavlo'dan ayrıldı ve aynı hızla son Lycan'ın yanına girdi. Zev gölgenin bir ucunda yavaşça ve titizlikle çalışıyordu. Gregori diğer ucundaydı.

Geliyor ve çok kızgın. Zev'in geçidi kapatmasına yardım edeceğim Gregori, ama onu Borya'nın kalbinden uzak tutmalısın. Kalbe ulaşamazsa, onu öldürmek için başka bir hayati organın peşine düşecektir.

Zev'in Borya'yı koruma işini isteyeceğini biliyordu. Lycan'ları koruma konusunda tutkulu hissediyordu, ancak büyücülerle savaşma konusunda deneyimliydi. Gregori büyü konusunda çok güçlüydü ve hem siyah hem de beyaz büyüler üzerinde çoğu Karpatlının çalıştığından çok daha fazla çalışmıştı. Açamazdı
Zihnini Gregori'ninkine bağlarsa Xaviero da ona erişebilirdi ama büyücüyü hastasından uzaklaştırma konusunda şifacıya güveniyordu.

Kim olduğunuzu görmesine izin vermemeye çalışın. Kardeşinin, tüm türlerin yönetimini ele geçirmek için bir güç oyununda çabalarını engellediğinden şüpheleniyor. Buna inanmaya devam ederse
bize küçük bir avantaj sağlayabilir. Pavlo üzerinde kullandığı şeritleme tekniğinin aynısını kullanarak yıldırım lazerini kullanmaya başlamıştı bile. Ne yazık ki büyücüler hızlı adapte olur ve Xaviero kardeşinin portalı benzer bir şekilde kapatmasını beklerdi.

İyi bir noktaya değindin, dedi Gregori ve büyücünün Borya'ya fırlatmayı seçtiği şeyi engellemek için enerjisini artırdı.

Zev, alttan başla ve benim yaptığım gibi şeritler oluştur, böylece bir waffle deseni oluşturuyoruz. Çizgilerinizi mümkün olduğunca birbirine yakın yapın ve işimiz bittiğinde geri dönüp bunları dolduracağız.

Lazerin daha geniş bir alanı kaplaması için daha geniş bir uç kullanmayı düşündü, ancak iş çok hassastı ve
Kontrol edilmesi zor bir yıldırım. Xaviero'nun iğrenç kokusu kafatasının içine dolduğunda o iç burkan hastalığı hissetti.

Gerçekten bu zavallı yaratıkları benden kurtarabileceğini mi sandın? Onlar köleleştirildi, benim emrimdeler. Onları kendin için kullanmana izin vermeyi reddediyorum, diye haykırdı Xaviero.

Yine yem atıyor, diye uyardı Zev. Onlardan birini kurtardığın gerçeğiyle onunla alay etmeni istiyor.

Bu tuzağa düşmek yeterince kolay olurdu ama Branislava'nın kendine güveni her karşılaşmada artıyordu. Igor'u kaybetmişti, evet, ama Xaviero'yu neredeyse o küçülen gölgeye hapsediyordu ve Tatijana'yla birlikte onun Pavlo'ya girmesini engelleyerek hayatını kurtarmışlardı. Yemi yutmadı.

Bir kez daha, siyah öfkenin kafatasını doldurduğunu hissetti, o kadar güçlü ve kuvvetliydi ki neredeyse kafatası kemiklerini birbirinden ayıracaktı. Gregori anında oradaydı ve kafatasını yerinde tutuyordu. Xaviero çığlık attı, ses Borya'nın tüm vücudunda yankılandı. Sesi iğrenç, öfkeli ve çıldırmış gibiydi.
Düşmanını ortaya çıkaramıyordu. Çıkardığı sesler sanki kafasının içini ve kulaklarını tırmıklıyormuş gibi hissettiriyordu,
uzun deri şeritlerini koparıyor ve organlarını jöleye çeviriyor.

Bedenin burada değil, diye hatırlattı Zev ona nazikçe, sakince.

Onunla gurur duyuyordu. O bir an bile çalışmayı bırakmamış, kendisi ise bir mikrosaniye bile duraksamamıştı. Xaviero savaşı tekrar oynattığında bu hatayı yakalayacaktı ama bu konuda yapabileceği hiçbir şey

yoktu.

Borya'nın vücudu bu sesi işlediğinde pelteye mi dönüşecek? Branislava endişelenmeden edemedi. O

mümkün olduğunca hızlı çalışmaya devam etti ve Zev'e hızını artırması için komut vermek istedi.

Beklenti içinde kulaklarını tıkamıştım, bu da onu şimdilik sağır yapıyordu. Gregori ona kalbinin etrafında bir kalkan olduğunu söyledi. Xaviero bunun Karpat yapısında olduğunu bilecek ama kim olduğunu kesinlikle bilmeyecek. belki de el işimi tanıyabilir, asla bilemezsin. Her iki durumda da fark etmeyecek çünkü ona karşı çalışan en az iki kişi olduğunu bilecek.

Branislava kısa bir rahatlama nefesi verdi, en azından öyle hissediyordu. Bir bedene sahip olmamak ama yine de bir bedenin tepkilerini hissetmek garipti.

Xaviero ikinci kez vurdu, vücuda tekrar tekrar elektrik yükleri gönderdi, nöronlar deli gibi ateşlendi, filamentler içlerinden geçen dalgalanmalarla neredeyse dans ediyordu, her sinir ucu Yüksek Büyücü'nün komutlarını hizmetkârının vücuduna iletiyordu.

Gregori her komutu geri çevirdi, bazen Xaviero'nun bir sonraki saldırısının nereye olacağını tahmin ederek ve diğer zamanlarda İç organları kızartmakla tehdit eden elektriğin önüne geçmek için acele ediyordu. Üçüncü saldırı Lycan'ın akciğerlerine yönelikti, böylece her bir sıvı merkezi bir yerde toplanmak üzere uzuvlardan koptu.

Terád keje-kavrul, seni cehennem büyücüsü, diye mırıldandı Gregori nefesinin altından, lanet Branislava'nın kafasına girmenin yolunu bulmuştu.

Şifacının ne yapacağını biliyordu ama onu durdurmanın bir yolu yoktu ve aslında bunun pek de önemi yoktu. Xaviero zaten Karpat kampında birinin olduğunun farkındaydı. kuklalarını serbest bırakmak ya da öldürmek. Gregori'nin Xaviero'nun düşmanına yardım ediyor olması mantıklıydı.

Gök gürültüsü ışık zincirlerini ortaya
çıkarır, Bulut yere iner, şimşek çakar.
Manyetik alanı kanalize etmek için kemer,

Mevcut koşu çok gölgeli et hissediyor.

Xaviero çığlık attı ve kaçtı. Branislava hayal kırıklığını ifade etmek için hiç de kadınsı olmayan kelimeler kullanarak küfretti. Onu tuzağa düşürmeye çok yaklaşmıştı. Birkaç saniye daha ve o ve
Zev geçidi kapatarak Xaviero'nun bir parçasını yanığın içine hapsedebilirdi. Onu öldürebilir, Yüksek Büyücü'nün gücünü biraz azaltabilirdi.

Xaviero Lycan'ı öldürmek için mümkün olan her yolu denerken Gregori'yi misilleme yaptığı için suçlayamazdı. Geçidi kapatmayı bitirdi ve hem kendisi hem de Zev yıldırımdan kurtuldukları anda yere yığıldılar, ruhları paramparça olmuştu. İkisi de buz mızrakları ve Xaviero'nun Damon'ı öldürmek için gönderdiği küçük beyaz solucan benzeri yaratıkların dişleri tarafından yaralanmıştı.

Burada bitirebilirim, Gregori güvence verdi. İkinizin de dinlenmesi gerek.

Branislava bunun doğru olduğunu biliyordu ama zihni hızla çalışırken ve korkudan dişleri takırdarken bunu yapabileceğinden emin değildi. Yorgunluk her şeyin çok ötesine geçmişti.
hiç bilmediği bir şeydi. Kendini muzaffer hissediyordu. Sonunda,
Xaviero onu teşhis etmemişti. Gregori'yi bulmuştu. Kimi? Karpatlı şifacının gücünü yanlış anlaması mümkün müydü? Ama Tatijana ya da Branislava'yı teşhis edememişti ve bu başlı başına bir zaferdi.

Haydi, mon chaton féroce, dedi Zev nazikçe, ses tonu onun içini dışına çıkarıyordu. Dinlenme vakti geldi. Sen üzerine düşeni yaptın ve rahatlamak, biraz yiyecek almak ve kollarıma uzanmaktan başka yapacak bir şey yok.

Kulağına hoş geliyordu. Branislava Borya'nın kafasından kayıp kendi bedenine geri döndü. Yere yığıldı, ruhu bu kadar parçalanmışken böylesine ağır bir yükü taşıyamayacak kadar yorgundu. Dimitri anında oradaydı, diz çökmüştü. Yanında, onu kucakladı ve bileğini ağzına bastırdı.

"Küçük kardeşim, özgürce sunulan şeyi al," dedi resmi bir şekilde. "Ve elini çabuk tut. O kadar solgun görünüyorsun ki yarı saydam olduğunu düşünüyorum."

Fen, Zev'e yardım ederken, "Kızıl saçları yüzünden," diye yorum yaptı. "Beslenmediği zaman onu hayalet gibi gösteriyor."

Zekice bir şeyle karşılık verirdim ama çok yorgunum, Branislava dürüstçe söyledi.

Gözlerini kapatıp uyumak istedi,
Belki de bedenini olduğu yerde toprağın altına gömecekti.

Tatijana az önce iyileştirdiği Lycan'ın içinden çıktı ve kız kardeşine gülümsedi. "Fen korkunç bir şakacı, değil mi? Gücüm olduğunda senin için onu tekmeleyeceğim."

Teşekkürler Tatijana, dedi Branislava. Sen bir kızın sahip olabileceği en iyi kardeşsin.

"Benim gücüm var," diye gönüllü oldu Skyler. "Bunu senin için yapacağım." Hareketi sözlere uydurarak Fen'in kaval kemiğine oldukça kolay bir tekme indirdi. "Bu Bronnie'den."

"Güzel, Skyler." Fen en sert kaşlarını çattı. "Dimitri, vahşi kadınını kontrol et."

Dimitri omuz silkti. "Hepsini kızdırmanın bir yolunu buluyorsun, değil mi?"

Gregori daha sonra ortaya çıktı ve Ivory hemen yanına gelerek ona gerekli kanı verdi. Birlikte sessizce oturdular, kurtardıkları Lycanlar hâlâ farkında değildi ve ölü yatan Lycan Xaviero'nun zalimliğinin bir kanıtıydı.

Fen, Dimitri ve Zev aynı anda dönüp yüzlerini dışa dönerek ayağa fırladılar. Zev, Fen'in
onlara doğru geliyordu. Enerji düşüktü, neredeyse çok düşüktü ama niyeti öldürücüydü.

"Neymiş o?" Gregori sordu. Ivory'nin bileğindeki yarayı son anda kapattı.

"Xaviero bize saldırmak için başka bir yol buldu. Ordusunun bir başka dalgasını bize doğru gönderdi. Bu bir haydut sürüsü ve her türü öldürüp yiyip bitirecekler," diye yanıtladı Zev. "Dünya bana sadece birkaç tane olduklarını söylüyor.

Bu açıklıktan kilometrelerce uzakta. Koruma çemberinin dışında kalanlar öldürülecek. Onlara ulaşmak zorundayız. Ayrılın.
Burada iyileşenler."

Zev, Fen ve Dimitri'ye baktı. "Onlara önden saldıracağım. Onlar bana sertçe saldıracak. Siz iki taraftan yaklaşın. Daciana ve Makoce ne yapacaklarını biliyorlar. İşin içinde olacaklar. Gregori, öldürdükten sonra ortalığı temizleyebilir misin? Bu zor bir iş.
Sürekli kafa koparmak bir iş ama yapılması gerekiyor."

"Bunu yapabilecek misin, Zev?" Fen sordu. "Sen Yaralı, Bronnie de öyle. Gregori çok yorgun." Zev omuz silkti. "Yapılması gerekiyor."

Gregori başını salladı. "Sorun değil. Eğer Zev bunu yapabiliyorsa, ben de yapabilirim. Nasıl çalıştıklarını bilecek kadar çok savaştım onlarla. Endişelenmene gerek yok, kendi gümüş kılıcımı senin planına göre yaptım."

Zev başını çevirip kaşlarını çattı. "Benim mi?" Gözleri Tatijana'nınkilerle buluştu.

Ona sırıttı ve omuz silkti. "Uykunda konuşuyorsan elimden bir şey gelmez. Bayıldın, unuttun mu?"

Branislava kendini ayağa kaldırdı. Başı patlayacakmış gibi hissediyordu, Xaviero'nun buz mızraklarının bir kanıtı göndermişti. "Senden her türlü bilgiyi alabileceğimi bilmek güzel," diye yorum yaptı. Bacaklarını toparlaması biraz zaman aldı. Biraz sallandı ama sonra omuzlarını dikleştirerek güçsüzlüğünü üzerinden attı.

"Sen ve Tatijana gökyüzüne çıkın," dedi Zev ona. "Orada bize daha iyi hizmet edeceksiniz. İkiniz de kurtların atlayabileceği mesafeleri biliyorsunuz, bu yüzden alçaktan uçarken bunu göz önünde bulundurun."

Branislava başıyla onayladı. Bir koluyla onun boynunu çevreledi ve hafifçe öptü. "Dikkatli olacağız. Sen bana geri dön."

O da onu öptü ve sonra dikkatini Skyler ve Ivory'ye çevirdi. "İkiniz de kurtlarınızın yanı sıra Toprak Ana ile olan bağlantınızı da kullanabilirsiniz. Başıboşları ve başıboşları toplayın. Gelen ana sürünün dışında kalın.

Bize. Tuzaklara dikkat etmeyi unutmayın. Kurtlarınız onları sizden daha iyi ortaya çıkaracaktır. Toprağı dinleyin ve öldürülmeyin."

Skyler ve Ivory başlarıyla onayladılar.

"Gregori, açıklıkta bir yol aç. Eğer şanslıysak, haydutlardan bazılarını bu tuzağa doğru sürebiliriz," dedi Zev. "Ve eğer çok şanslıysak, bir Sange rau tarafından yönetilmeyeceklerdir. Eğer bir tanesine rastlarsanız ya da yakınlarda bir tane olduğunu düşünürseniz Fen'e, Dimitri'ye ya da bana seslenin. Ben o kadar usta değilim.
onlarla savaşmada. Bence Fen, Hän ku pesäk kaikak'ın en gelişmiş versiyonu, bu yüzden iş oraya gelirse hepimiz onun yolundan gideceğiz."

Fen başını salladı. "Onlar herhangi bir insanımızı bulmadan önce şu işi bitirelim."

Gregori hemen ellerini kaldırarak koruyucu, çift halkalı kürenin dışına baktı.

Sana iten ve üfleyen Havayı
çağırıyorum, Sana aşağıda yakan Ateşi
çağırıyorum.
Sana sesleniyorum Su, gönder fırtınalarını,
Sana sesleniyorum Dünya, örtünen ve peçeleyen bir
sis çıkaran.

Temizle ve
arındır, bu geçişi
mühürle.
Hepsini kapatıyorum,
Hepsi geçtikten sonra.

Kürenin korumasından ilk olarak Zev çıktı, Fen ve Dimitri de onun iki yanına dağıldılar. Her biri
havayı ve ayaklarının altındaki zemini test etti. Gregori, yıldırım çatallarından kaynaklanan kaosun bilgi tarama yeteneklerini etkilemeyeceği kadar geniş bir yol açmıştı, ancak bu durum tüylerini diken diken etmişti.

bedenler. Dimitri Zev'e küçük, hızlı bir sırıtış gönderdi ve Fen'e doğru başını salladı. Kokarca kelimesini mırıldandı.

Fen, "Seni görebiliyorum," diye işaret etti.

Dimitri masum görünmeye çalışarak bir kaşını kaldırdı. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok, kardeşim."

Arkalarından Tatijana ve Branislava da onları yakından takip etti.

Yer değiştirebilecekleri ve havalanabilecekleri bir yer bulmaları gerekiyordu. Yeterince büyük bir yer aramak yerine
bir ejderhayı barındırmak, onlar sadece kendilerini verdi koşu odasına girdiler ve küçük kuşlar olarak gökyüzüne çıktılar, yer değiştirdikçe yükseğe sıçradılar.

Sırada Ivory ve Skyler vardı; kurtlarıyla avlarını daha iyi avlayabilecekleri ormana doğru hızlı adımlarla koşuyorlardı. Razvan onları karşılamak için eğildi ve ağaçların arasından hızla koşarak onları ormanın içinde yakaladı. Belli ki Ivory olayların ve tehlikenin her ayrıntısını onunla paylaşmıştı.

Gregori çemberden en son çıktı, uzun ve kararlı adımlarla ormanın kenarına kadar yürüdü, orada döndü, ellerini kaldırdı ve arkasındaki yolu kapatması için bir kez daha emir verdi.

Yıldırım yere çarptı ve gökyüzüne geri döndü. Yer kaymış ve su kabarmıştı. Koruma çemberinin içinde üç Lycan uykuda kaldı ve dördüncüsü, Igor, huzur içinde dinlendi.

Zev seçkin avcılarına işaret verdi. Döndüler ve ormanın içinde eridiler, gittikçe yayıldılar. Onlara her zaman güvenebilirdi. Sabit elleri ve hızlı tepkileriyle Daciana. Makoce, kılıç ve kısa bıçakta becerikli.
Lykaon, herhangi bir nesneyi ölümcül bir isabetle fırlatma becerisiyle rakipsizdi. Arnau, kafasının arkasında gözleri ve kararlı bir doğası varmış gibi görünüyordu,
bir hataya sadıktı. Bu onun sürüsüydü ve her birinin yeteneklerine inanıyordu.

Birbirlerini çok iyi tanıyorlardı, nasıl düşündüklerini, herhangi bir zamanda herhangi bir savaşta nerede olacaklarını biliyorlardı. Birbirlerine inanıyorlardı ve birbirlerine güveniyorlardı.

Şimdi sürüsü Dimitri, Skyler, Fen ve Tatijana'ya kadar uzanıyordu. Ve hayat arkadaşı Branislava. Her nasılsa sadece
Kızgın ejderha formuyla gökyüzünde olacağını bilmek onu bir tür sevinçle doldurdu ya da belki de içindeki Lycan o kadar güçlüydü ki sadece savaşı dört gözle bekliyordu.

Zev haydut sürülerinin nasıl çalıştığını biliyordu. Dışarıdaki çiftliklere gitmeli, hayvanları öldürmeli ve mümkün olduğunca çok insanı öldürmek için evleri basmalıydılar. Bu sürü çok odaklanmıştı.
Tek bir hedefe doğru orman. Konsey üyeleri korunaklı bir mağaraya gizlenirken, Lycan muhafızları
Branislava ve diğerleri gölgeyi ortadan kaldırmaya çalışırken güvendikleri kişiler çemberi korumaya yardım ediyordu.

Konsey üyelerinin nereye götürüldüğü başka hiçbir Lycan'a söylenmemişti. Diğer Lycanlar
kasıtlı olarak konseyden uzak tutuldu. Kutsal Çember dövmesi taşıyanlardan sadece üçü büyücü gölgesine sahip olduğu için, Zev mevcut konsey üyelerine ve kararlarına karşı çıkan başkalarının da olduğundan emindi. Xaviero örgüt içindeki pek çok kişiyi Lycan'ların yönetim organına karşı döndürmeyi başarmıştı.

Yine de hiçbiri konsey üyelerini gizleyen Karpatyalıları takip etmediyse, haydut sürüsü nasıl olur da mağaralarına doğru yola çıkabilirdi? Daciana'ya işaret ederek haydut sürüsünün hedefinden haberdar olmasını sağladı ve sürüsündeki diğerlerine de haber vereceğini biliyordu.

Mağarayı yağmacı kurtlardan korumak için yerlerini almaları gerektiğini bildiğinden, Fen ve Dimitri'yi ormandan geçirerek yüksek dağlara doğru götürdü ve seçkin Lycan avcılarını geride bıraktı. Hän ku pesäk kaikak oldukları gerçeğini saklamadılar. Artık buna gerek yoktu. Lycan konseyi melezleri kabul etmiyorsa
Karpatyalılar ve Lycanlar arasında bir çatlak olacaktı. Eğer bunu yaparlarsa, Lycanlar, Kutsal Çember'de güç sahibi olan biri tarafından Lycanlara karşı cephe alacaklardı.

Yüksek Büyücü, konseyin müdahalesi olmadan Lycan dünyasını yöneteceğine inanıyordu.

Branislava'ya ruhunu şeytana sattığını söyledi.

Kim o? Lycan'lara ihanet eden ve kendi özgür iradesiyle Xaviero'nun yanında yer alan kim? Başka büyücü gölgesi yoktu. Eğer herhangi bir konsey üyesi işaretlenmiş olsaydı.

gördüm. Branislava durakladı. Konsey üyelerinden biri, değil mi? Öyle olmalı.

Öyle olduğuna inanıyorum. Sanırım Xaviero ile iletişim kurmanın bir yolunu buldu ve gizli yerlerini söyledi. Gökyüzünde misin? Haydutları görebiliyor musun?

Branislava zaten ejderha formundaydı. Ateş ejderhası görünümüne büründüğü anda kendinden emin ve rahat hissetti. Gökyüzünde süzülüyor, büyük kanatlarını çırparak onu karanlığın içine doğru yükseltiyordu,

Dönen bulutlar. Tatijana onun yanındaydı, güzel bir maviydi, bulutlarda çatallanan şimşekler gökyüzünü biraz da olsa aydınlattığında pulları metalik bir renk alıyordu.

Tam altımdalar, avlandıkları şekilde dağılmışlar. Yirmi yedi tane saydım. Mikhail'in peşinden ilk gelen sürüye yakın olmasa da oldukça büyük bir sürü.

Kafan iyi mi?

Fark etmeleri için çok uzaktayım. Tatijana da öyle, ama mağaraya çok yaklaşırlarsa, onları ejderha ateşiyle geri püskürteceğiz.

Tabii ki yapacaktı. Korkmuş ya da korkmamış, fark etmezdi,

Branislava ve kız kardeşi bu işi halledecekti. Elini yere koyacak kadar uzun bir süre durakladı. Ivory, Razvan ve Skyler sürünün arkasından gelmişti ve başıboş hayvanları avlamak için çoktan işe koyulmuşlardı. Gerçek kurtlarınkiyle birlikte onların ayak seslerini de hissetti. İki farklı noktadan yere kan sızıyordu, yani haydutlardan en az ikisi ölmüştü.

Tek bir hamlede Fen ve Dimitri'yi yakalayıp koşmaya başladı. Onların önündeyiz. Tatijana ve

Branislava gökyüzünde. Lycan avcılarım sürünün iki yanına dağılıyor. Ivory, Razvan ve Skyler arkada, başıboşları ayırıyor ve öldürüyorlar.

Bronnie, Tatijana, sürüyü gerçekten yöneten birini görebiliyor musunuz? Fen sordu.

Branislava, "Etrafta bir tur atıp birilerini görebilecek miyim diye bakacağım" dedi.

Zev'in kalbi göğsünde sertçe çarptı. İçini dehşet kapladı. Hayır, hayır, bunu yapma, diye sertçe emretti. Hangi yöne dönmeyi planlıyordun?

Sol tarafımda.

Onunla tartışmadı ve kalbi normal atışına döndü. Ona güveniyordu, ona olan inancı tamdı.
liderlik ve bu onu bir sürü kalp ağrısından kurtardı.

Fen, sanırım kayalıklarda saklı bir Sange rau var. mağaraya yakın. Haydut sürüsü dikkat dağıtacak ve katil de mağaraya girip konsey üyelerini öldürmek için bu çatışmayı kullanacaktı. Konsey tehlikede olabilecekleri bir yerdeyse her zaman yaptığı gibi araziyi hafızasına kaydetmiş ve onları koruma görevi kendisine verilmişti.

Haydut sürüsü açıklığa girdiğinde onlarla birlikte kaçacağım. Branka ve Tatijana ejderha ateşiyle onları geri püskürtebilir ve ben de mağara girişine gideceğim. Konsey üyelerini o dar açıklıkta koruyabilirim. Dimitri ve sen bir Sange rau ile en çok deneyime sahip olanlarsınız ve ikiniz de onun peşinden giderseniz, onu yok etme şansınız daha yüksek olur.

Fen ona küçük bir selam verdi ve kardeşler havada süzülmek için buhara dönüşerek etraflarında dönmeye başladılar.
Fen katili kayaların arasına çömelmiş, çok iyi olmasa da oluşumların arasına karışmış bir halde gördü, bu da karşılaştığı diğer katillerde olduğu gibi bunun da çok eski olmadığını gösteriyordu.
Xaviero bunun yavaş bir süreç olduğunu, karışık kanın onları haftalar değil yıllar içinde daha güçlü, daha zeki varlıklara dönüştürdüğünü anlamıyor gibiydi. İşaret etti

Kardeşi yaratığın önüne dikkatlice yaklaştı. İkisi de pozisyonlarını koruyarak haydutların ortaya çıkmasını bekledi.

Zev, renklerine ve görünüşüne dikkat ederek haydutlardan birinin yanından hızla geçmesini bekledi. Hemen Karpat yeteneklerini kullanarak onun gibi göründüğü yanılsamasını yarattı.
adım attı. Saçıma düşkünüm, Branka. Sırf eğlence olsun diye yakma.

Tatijana için daha çok endişelen.

Alaycı nota rağmen, onun endişesini duydu ve ikisinin de çatışmayı hafife almadığını biliyordu. Sürü üyeleri ormandan fırlayıp mağaraya doğru koşarken, o da onlarla birlikte sürüklendi. Son anda, ejderhalar gökyüzünden dalışa geçerken o da yer değiştirerek görünmez oldu ve karışık kan hızıyla sürünün önüne atladı. Mağaranın içine girdiği an Mağaranın görece güvenli ortamında ejderhalar serbest kaldı ve yağmur gibi ateş püskürmeye başladı.

Alevler, Lycan konseyini öldürmeye kararlı yarı kurt yarı insan yaratıkların üzerine kükreyerek ve birçoğunu ateşe vererek istikrarlı ve güçlü bir şekilde yağdı. Ejderhalar kanatlarını bir rüzgâr tüneli inşa etmek için kullandılar ve alevleri bir hayduttan diğerine sıçrayacak şekilde körüklediler. En azından
On ikisi alevli bir yangında yok oldu. Diğerleri aniden durdu, hatta ormana doğru geri çekildiler. Daha cesur olan iki tanesi alevlerin arasından geçerek açıklığa doğru ilerledi, mağaraya doğru koşuyor.

Ormanda, seçkin avcıları kalan haydutlarla mücadele etti. Skyler, Razvan ve Ivory onlara yardım etti ve onları geçmeye çalışanları bulup yok etti. Gregori gümüş kılıcını kullanarak olabildiğince hızlı bir şekilde ortalığı temizledi. Sonunda, Zev'in sürüsü Karpatyalılara yardım ederek her haydutun kazığa oturtulduğundan ve kafasının koparıldığından emin oldu.

İki cesur haydut mağaraya girip dar geçitte hedef arayarak ilerlemeye başladığında Zev sessizce bekledi. İlki, doğrudan kalbine saplanan gümüş kazığı görmeden ona doğru koştu. İkincisi

Kurdun gözleri genişledi. Ağzı genişçe esnedi ama hiç ses çıkmadı. Arkasında, ikinci kurt ona çarptı ve küfrederek ortağını iterek onu ilerletmeye çalıştı.

Zev geri adım atarak ilk kurdun yere düşmesine izin verdi, göğsünü ve çıkıntı halindeki gümüş kazığı tutuyordu. İkinci haydut şaşkınlıkla baktı, kaşlarını çattı ve aslında ne gördüğünü anlayamadı. O
Aslında yere düşen arkadaşına bakmak için eğildi. Tekrar yukarı baktığında, Zev ona doğru adım atarak gümüş kazığı yerine sapladı.

Kazık ilk deri ve kas tabakasını geçip sert bir şeye çarptı ve aniden durdu, gümüş
Zev'in elinde koptu. Şok olmuş bir halde geriye sıçradı, tam o sırada bir dizi diş kafasına doğru fırladı.

13

Zev, haydutlardan bazılarının gümüş kazıklara karşı bir koruması var, diye uyardı Razvan, sesi acımasızdı. Onları yere serdik ama kazıklar paramparça oldu ve bir metreden fazla ilerleyemedi.
Vücutlarının bir buçuk santim içine.

Hepsi değil, diye devam etti Ivory. Belki üçte biri, en azından onları öldürdüğümüzde bulduğumuz yaklaşık üçte biri.

Fen ve Dimitri de uyarıyı duydular. Razvan'ın daha yaygın olan Karpat iletişim yolunu kullandı.
Sange rau'yu yakından izlediler.
Uyarıya rağmen kıpırdamadan durdu, kayaların arasına saklandı ve kamuflajının onu görünmekten koruyacağına inandı.

Dimitri, bunun ilk Karpatyalı olmadığını belirtti. O bir Lycan'dı ve doğal yollarla değil laboratuvarda yaratılmıştı. Sizce bu görev için gönüllü mü oldu yoksa Xaviero onu seçti ve itaat etmeye zorlamak için bir büyücü gölgesi mi kullandı?

Fen geniş omuzlarını silkerek başını salladı. Kendine bu soruları soramazsın Dimitri. Başlangıcı ne olursa olsun bu adam bizim ve diğer herkes için tehlikeli. Seni gördüğü an öldürecektir.

Mağaraya doğru bir hareket yapmadı, dedi Dimitri şaşkınlıkla. İlk haydut dalgası saldırır saldırmaz oraya koşmuş olmalıydı.

Haklısın, dedi Fen ve dikkatini yem olarak zekice saklanmış Sange rau'dan uzaklaştırdı. Yerde kal, bir arkadaşı olmalı.

Dimitri nefesinin altından bir küfür mırıldandı. Daha önce köyde olduğu gibi, Fen. Artık bizi çiftler halinde avlıyorlar.

Çünkü bizimle yüzleşmeye hazır değiller. Fen kardeşiyle kurduğu daha tanıdık iletişim yolunu bırakıp Zev'le kurduğu iletişim yoluna uzandı. İkinci bir yol daha var.
Sange rau. Senin için gelecek. Onunla hedefi arasında duruyorsun.

Zev'in kalbi bir tarafa doğru dönerken düştü, sadece Hız, onu bir velociraptorun saldırabileceği şekilde ona doğru koşan dişlerden koruyordu. Jilet gibi keskin dişler kolu boyunca ilerleyerek derisini açtı ama en büyük hasarı yumruğundaki gümüş kazık verdi. Zev yanmayı hissetti. Sange rau topu kalçasının derinliklerine sapladı.

"Merhaba Zev," diye selamladı Sange rau, elleri Zev'in boğazına yerleşip sıkmaya başladığında. "Bir süredir sizinle tekrar buluşmak için bir şans bekliyor."

Zev adamı hayal meyal hatırlıyordu. Seçkin avcıların okuluna gitmiş ve cani davranışlar sergilemişti. Okul yetkilileri Zev'i onunla çalışması için çağırmışlardı. değerlendirmelerinde haklı olduklarından emin olmak için. İki konsey üyesi de hazır bulunmuştu. Bir elitin geri çevrilmesi ve kendisine bir paket verilmemesi pek sık rastlanan bir durum değildi. Fredec az sayıdaki kişiden biriydi.

Zev boğma girişimine karşı koymak yerine kemerindeki bıçağa uzandı. Rakibinin sağ iç uyluğunu kesti ve sol iç uyluğu da kapsayacak şekilde vuruşunun akışını sürdürdü. Hareketi sürekli kıldı, göbeği boydan boya kesti ve mümkün olduğunca çok atardamara vurmak için vuruşunu sekiz şeklinde yukarı doğru hareket ettirdi.

Fredec boğazını bıraktı ve tökezleyerek ondan uzaklaştı. Zev yanan ciğerlerine hava çekerek Fredec'in yaralarının ne kadar kötü olduğunu değerlendirdi. Sange rau boğazını tuttuğu için neresini kestiğini görememişti ama oldukça derin iki yara açmayı başarmıştı.

Fredec'in dudakları bir hırıltıyla aralandı, gözleri kıpkırmızı oldu. Zev'in üzerine atılarak onu yakaladı ve yere düşürdü. Kanla kayganlaşmıştı ve Zev onu doğru düzgün kavrayamadı.

ona. Kalçasına saplanan kazık Fredec'in bacağına isabet etti ve acısı vücuduna yayıldı, şiddeti şok ediciydi.

Zev mide bulantısı ve ani halsizlikle mücadele etti, bıçağının kabzasına kilitlendi. Bıçağı yukarıda tuttu, böylece Fredec elinde kendi bıçağıyla üzerine düştüğünde, Zev bıçağı Fredec'in göğsünün derinliklerine saplayabilecekti. Bir kez daha, bir tür zırha çarptı. Bıçak gerçekten de kırıldı.

Zev küfrederek yuvarlandı ve Fredec'i üzerinden atarak karnının deşilmesini önledi ama kalçasındaki kazığı daha da derine sapladı. Kazığı çekip çıkardı ve neredeyse tek bir hareketle yaranın üzerine büyük bir yama yapıştırdı, bu icat için Gary'ye sessiz bir teşekkür duası gönderdi. Yama anında yapıştı, kanamayı durdurmak ve iyileşme sürecini başlatmak için bileşiklerin karışımını derisine ve daha derinlere akıttı.

Fredec ayağa kalkarken güldü. Elinin tersiyle ağzını sildi, pençeleri büyüyordu, tırnakları kıvrık ve keskindi. "Onlara elit olmadığımı söylememeliydin. Ben senden üstünüm. Her zaman öyleydim."

Takdir edilmek istiyordu. Övünmek istiyordu. Zev ona fırsat vermek isteyerek onunla birlikte daire çizdi. "Birisi sende benim göremediğim bir şey görmüş olmalı. Konsey üyelerinden biri mi? O gün tartıştılar ve içlerinden biri seni savundu."

Fredec başını eğdi. "Sen ve okul yönetimi beni dışarı attınız ama ben intikamımı aldım. O kurulun her bir üyesini öldürdüm. Şimdi seni öldüreceğim ve sonra da Randall'a, okuldan atılması gerektiğini gösterme zevkini yaşayacağım. Lyall'ı dinledim."

Zev'in kalbi sıkıştı. Lyall konseyin güvenilir bir üyesiydi. Gizli Çember ordusunun bir üyesi olma ihtimaline karşı muhafızlardan uzakta, onlarla birlikte odanın içindeydi.

Konseydeki hain Lyall. Bu bilgiyi kendine saklayamazdı, hele de bir savaşın içindeyken.

bir Sange rau ile öldürdü. Kırmızı gözler ona odaklanmış, nefret ve öldürücü bir niyetle parlıyordu.

Fredec hızlı ve zekiydi ve eğer Lyall onu Fredec'in seçkin avcı okuluna girdiği zamana kadar işe aldıysa, bu yarım yüzyıl öncesine denk geliyordu. Fredec'in Sange rau'nun mutasyonunda çok daha ileride olması gerekirdi.

Birinin onlara ulaşması gerek. Sange Rau'yla savaşıyorum. Lyall'ın o anda tüm konseyi öldürmeyeceğine güvenmiyordu.

Fredec bir saldırı numarası yaptı, Zev'in sol tarafına, yaralı tarafına yöneldi ama son anda dönüp arkasına baktı, bıçağını Zev'in karnına doğru savurdu. Zev geriye sıçradı, kendisine doğru gelen bileğe yumruğunu indirdi ve sonra yumruğunu çevirerek kendi bıçağının Fredec'in kolunda temiz, derin bir kesik açmasını sağladı. Bu yıllar önce öğrenilmiş eski bir numaraydı ve Zev cephaneliğinde olduğu için minnettardı.

Bir şekilde Fredec'i öldürmenin ve konsey üyelerine yardım etmenin bir yolunu bulmalıydı. Onları korumak içine işlemişti.

Fen ve Dimitri diğer Sange rau ile meşguldü.

Haydutlarla savaşanlar da onunla aynı şeyle karşılaşmışlardı; derinin altında gibi görünen ince bir zırh tabakası.

Mağaraya doğru ilerliyorum.

Kalbi neredeyse duracaktı. Tabii ki Branislava endişesini hissetti. O gelecekti. O onun hayat arkadaşıydı. gerçek bir savaşçıydı ve yeri onun yanında savaşmaktı.

Onun varlığını algılayamadı. Enerjiye karşı çok hassastı ve eğer onu kendilerine yakın hissedemiyorsa, belki Fredec de hissedemiyordu.

Tehlikeli, diye uyardı, aniden ayaklarının ucuna basarak Fredec'e doğru bir tür dans eder gibi hareket etti, bir an burada, bir an orada

Fredec'in ona dokunması imkânsızdı ama Sange rau'yu sürekli savunmada tutuyordu.

Ben de öyle, diye cevapladı Branislava. Girişe doğru ilerlemesini sağlayın.

Ateşten yapılmıştı. Damarlarında alevler yanıyordu ve onun sessiz kararlılığını duydu. Ne planladığını bilmiyordu ama ona inanıyordu. Fredec'in
Bıçakla karnına doğru tıslayan pençeyi savuşturarak saldırıya devam etti ve Sange rau'yu girişe doğru geri itti.

Bıçağını yüksekte tut ve kalbine saplamaya hazır ol. Ben de aynısını arkadan yapacağım.

Yine ona soru sormadı ama akıcı dansına devam etti, bıçağı Sange rau'ya doğru salladı, küçük küçük vuruşlar yaptı ve sonra bir kez daha ulaşamayacağı bir yerde dans etti. Fredec güçlü bir hayvandı ve cüssesini ve gücünü kendi avantajına kullanmaya alışkındı. Zev gibi yüzlerce savaşa katılmış ve bıçak kullanmakta çok deneyimli, yumuşak, hızlı ve ölümcül biriyle dövüşmek Fredec'in oyununu bozmuştu.

Zev her yaklaştığında ve bıçağını Fredec'e savurduğunda, üstün yeteneğinin kanıtlarını geride bırakıyordu. Fredec'in kollarının her yerinde düzinelerce küçük kesik vardı. Zev öldürmek için saldırmamıştı, daha ziyade Sange rau'nun sürekli kanamasını sağlayan küçük kesiklerle rakibini yıpratıyordu.

Bıçağının ağzı parlamaya başladı, önce yumuşak bir sarı turuncu ve sonra daha koyu bir kırmızı. Isı tutamaktan yukarı doğru yayıldı. Bu değişimin dikkatini dağıtmasına izin vermedi ve ayakları ona çok tanıdık gelen bu düzeni takip ederek ilerlemeye devam etti. Fredec'in göğüs kafesine bir fiske vurdu ve rakibinin şoktan nefesinin kesildiğini duydu. Sığ bir kesikti ama bıçağının ağzı şimdi parlak kırmızı parlıyordu ve kabzaya akan ısı miktarından, yanığın gerçek kesikten çok daha derine gittiğini biliyordu.

Şimdi, Branislava emretti.

Zev hiç tereddüt etmeden o jambon gibi yumrukların arasına girdi ve bıçağını Fredec'in göğsünün derinliklerine sapladı. Sıcak bıçak
bir an için durur gibi oldu, ama sonra
ince zırh plakasını tereyağı gibi eritti. Fredec'in arkasında Branislava da aynısını yapmış, bıçağını zırhın derinliklerine saplamıştı.

Fredec'in sırtı, bıçağı aynı derecede sıcak, önüne çıkan her şeyi kalbine kadar eritiyor.

Fredec sert bir şekilde yere düştü, gözleri şoktan irileşmişti.

Branislava geri adım attı. Mağaranın çok daha derinlerindeki odaya giden dar koridorda Zev'in kılıcını kullanması ve kafayı gövdeden ayırması için fazla yer yoktu ama başardı. Düşen cesedin üzerinden geçti.

Sange rau ve ikisi de konsey üyelerinin bulunduğu odaya doğru koştular.

Zırhı delmek için aşırı ısıyı kullanın, diye öğütledi Zev koşarken, Karpat yolundaki genel tavsiyeyi göndererek.

Senin şu kızıl saçlı kadın iyi fikirler üretiyor, dedi Fen, sesinde kahkaha vardı. Bu senin fikrin değildi.

Fen Dimitri'ye işaret etti ve küçük kardeşi kayalıklarda saklanan Sange rau'ya yaklaştı. "Yem" bir milim bile kıpırdamamıştı, tamamen hareketsiz kalmıştı. Çok hareketsiz.

Dimitri'nin vücudundaki kurtlar kıpırdandı, bir düşman sezerek başlarını kaldırdı ve onu savunmak için sıçramaya hazırlandı.

Hayır, dur, diye emretti Dimitri ve kalbine saplanacak bir kazıktan kıl payı kurtuldu. Hançer göğsünün sağ tarafına saplandı, gümüşün korkunç yanığı göğsündeki gerçek delikten daha büyük bir şok yarattı. Sert bir şekilde yere düştü, bacakları altından çıktı ve göğsünden kan akmaya başladı.

Sange rau yaklaştı, engebeli kayaların üzerinde ayak hareketleriyle manevralar yaptı. Dimitri onun yolundan çekilmeye çalışmadı ama bıçağını kullanarak rakibinin her iki kalçasını da yardı ve onu yavaşlatmak için atardamarlara yöneldi. Adam öfke ve acıyla kükredi. Gümüş onu da Dimitri'yi yaktığı kadar kötü yakmıştı ve her iki bacağından da kan fışkırıyordu.

Fen üzerlerindeki bir kayadan sıçrayarak Sange rau'nun sırtına indi ve onu yere düşürüp Dimitri'den uzaklaştırdı.

Kolları ve bacakları birbirine dolanarak yuvarlandılar, sırtları sert ve bazen sivri kayalara çarptıkça homurdandılar.

Dimitri, Gary'nin savaşa giderken yanlarında götürmeleri için ısrar ettiği silah cephaneliğindeki yamayı hatırladı. Deri çantasından çıkardı.
ve göğsündeki yaranın üzerine yapıştırdı. Anında ısıyı hissetti, yanık gibi görünen
dağlayacak ve ardından iyileşme sürecine başlayacaktı. Karpat türlerine yardım sağlamak için sürekli gösterdiği çabalardan dolayı adama teşekkür etmeyi unutmamak için sessiz bir dua gönderdi.
Yama onu şaşırtmış, böylesine bir kan kaybından sonra ihtiyacı olan enerjiyi vermişti.

Kendini ayağa kaldırarak, kol ve bacak karmaşası içinde yuvarlanan iki dövüşçünün peşinden sendeledi, arada bir bıçak bir anlığına parladı. Homurtular, hırıltılar ve küfürler yükselen toz kaosuna eklendi. Sange rau arkasında Dimitri'nin yere düşerken açtığı bıçak yaralarına tanıklık eden bir kan izi bıraktı.

Kurtları yine onu savunmaya çalıştı, serbest bırakılmak için sabırsızlıkla kıvranıyorlardı. Dimitri onları oldukları yerde kalmaları için tekrar uyarmak zorunda kaldı. Hayvanların, hayvanların yanına yaklaşmasını istemiyordu.
inanılmaz hızıyla kanı karıştırdı.

Fen suikastçıyla boğuşuyor, pençelerin karnını yarmasını ya da gözlerini oyarak onu kör etmesini engellemek için bileklerini sıkıca tutuyordu. Dimitri kızgın volkanın sıcaklığını bıçağının ucuna indirdi. Bıçağı Sange rau'nun sırtına sapladı, ucunun bir bariyere çarptığını ve ardından kasların arasından kaymaya başladığını hissetti.

Sange rau öfkeyle kükreyerek etrafında döndü, pençelerini uzatarak Dimitri'nin karnını aradı. Dimitri karışık Kurt/vampir ileri atılırken kan hızıyla geriye sıçradı, manevrası hayret vericiydi. Tek bir hamlede yüzüstü pozisyondan havaya yükseldi ve Dimitri'ye doğru o kadar hızlı koştu ki bulanık göründü.

Fen rakibinin hareketini taklit ederek arkasından geldi ve bacaklarını bir sıçrama tahtası olarak kullanarak Sange'in

peşinden atladı

rau. Pençeler Dimitri'ye ulaşamadan Fen, muazzam gücüyle yumruğunu Dimitri'nin bıçağının kabzasına sertçe vurdu ve bıçağı suikastçının sırtının derinliklerine saplayarak kalbini deldi.

Sange rau çığlık atıp çırpınarak Dimitri'ye doğru hamle yaptı, iki pençesini de göğsüne sapladı ve kalbine ulaşmak için etini deşti. Uzun namlu
Dimitri'nin omzuna ve koluna dişlerini geçirdi.

Dimitri, Sange rau'dan ilk sıçrayışında yaptığı gibi kılıcını çekmişti. Alçaktan savurdu ve acıdan çılgına dönmüş yaratıktan uzaklaşırken bile iki bacağını da kesti. Bunu yaparken kılıcı kardeşine fırlattı. Fen gümüş kılıcı salladı.
kılıç parıltılı bir yay çizerek Sange rau'nun kafasını kopardı. Boyundan.

"Yaran ne kadar kötü?" Fen, kardeşine taşıdığı yamayı fırlatıp ardından gümüş bir kazığı suikastçının kalbine saplarken acımasızca sordu.

"Neye benziyor?" Dimitri biraz alaycı bir tavırla sordu.

Fen omzunun üzerinden onlara doğru yürüyen kadına baktı. Etrafını kurtlar sarmıştı. "Çok kızgın görünüyor Dimitri ve onu suçladığımı söyleyemem. Onu öldürme şansını bana vermek için bu pislik herifin iğnedenlik olarak kullanması için kendini hazırladın."

"Onu hızlıca indirmemiz gerekiyordu ve bu en hızlı çözüm gibi görünüyordu. Umduğumdan biraz daha yavaştın."

"Kıçını tekmeleme dürtüsüne direniyorum," dedi Fen, "ama bunun tek nedeni kadınının intikama susamış olması."

Dimitri kardeşine, "Git buradan, Zev'e yardım et," diye emretti. "Ben iyi olacağım."

"Eğer kan kaybından ölmezsen," diye tersledi Fen ve Dimitri'ye doğru bir adım attı, dişleri kendi bileğini parçalıyordu. "Sadece acele et."

Dimitri'nin kardeşinin teklifini kabul etmekten başka çaresi yoktu. Teklif değil. Daha çok zorlanmıştı. Bunu yapmanın hiçbir yolu yoktu.

Dimitri savaşta ne kadar bilgili ya da deneyimli olursa olsun, Fen'in en büyük kardeş rolünü üstlenmesine asla engel olamayacaktı.

Skyler can yoldaşının yanına koştu, gözleri endişeyle kararmıştı. O hasarı incelerken kurtlar da ona yaklaştı. "Ivory ve Razvan Daciana ile birlikte çalışıyor.
ve diğerleri kalan haydutları avlamak için. Sadece birkaç tanesi hayatta kaldı. Onları nasıl öldüreceğimizi öğrendikten sonra, düşündüğümüz kadar güçlü olmadıklarını anladık.
ol."

Dimitri kardeşinin bileğindeki yarayı kapattı. "Olması gerektiği gibi sürü halinde avlanmıyorlardı.
oldu," diye açıkladı ona. "Emir mağaraya hücum etmek olmalıydı. Onlar kurban edilecek piyonlardı."

Skyler parmaklarını Dimitri'nin saçlarında gezdirerek nemli telleri alnından uzaklaştırdı. "Bu kadar üzgün görünme Dimitri.
Bunlar haydutlardı, zevk için öldürmeye yönelen Lycanlardı."

Yanına çömeldi, Gary'nin hepsine verdiği bandı sıyırdı, avuç içleri göğsündeki yaranın üzerinde durdu. Kadının dokunuşunun sıcaklığının vücudunu yaktığını hissetti ama bu acı verici olmaktan ziyade yatıştırıcıydı.
Zengin toprak ve iyileştirici tükürüğü karıştırdı ve uyluğundaki yaraya geçmeden önce bıçak yarasına bastırdı.

"Berbat durumdasın, bunu biliyor musun?" diye sordu.

"Evet. Bana kurtların nasıl yaptığını söylemedin." Onun nasıl yaptığını kastediyordu. Dövüş pratiği yapmak, başka bir canlıyı öldürmek zorunda kalmaktan tamamen farklıydı.

Skyler dudaklarını birbirine bastırdı ve başını salladı. Bir daha sormadı ama elini bacağından kalçasına doğru götürdü ve onun üzerinde çalışırken teması sürdürdü.

"Yaşayacak mı?" Fen sordu.

"Evet," dedi. "Merak etme, ben hallederim."

Fen başını salladı ve onları terk etti, hızla ilerleyerek Mağaranın girişinde. Arkasında, haydutların cesetlerinin toplanıp yakıldığı ateşin kokusunu alabiliyordu. Girişin hemen aşağısında ölü bir Sange rau yatıyordu, kafası yara bere

içindeydi.

duvara yaslanmış, gözlerini dikmiş bakıyordu. Fen onu görmezden geldi, cesedin üzerinden atladı ve Lycan konseyi üyelerinin gizlendiği mağaraya doğru koştu.

Hızla içeri girdi ve Zev'e çarptı, sert bir şekilde çarpışmadan önce onun ileriye doğru ivmesini durdurdu. Zaten onu birkaç adım öne itecek kadar çarpmıştı. Lyall mağaranın zeminine oturmuş, parmaklarını ensesinde kenetlemişti. Öfkeli görünüyordu.

Randall Lyall'a dik dik baktı, gözleri kıpkırmızıydı, vücudu insandan çok kurda benziyordu. Korkutucu görünüyordu, büyük bir kurt ayısı.
kesmeye ve öldürmeye hazırdı. Rolf üzgün görünüyordu, başını sallıyordu, bir elini gözlerine bastırmıştı. Arno oturmayan tek konsey üyesiydi. Sanki sahip olduğu tüm huzursuz enerji her an şiddete dönüşecekmiş gibi bir ileri bir geri volta atıyordu.

Mikhail Lycan'lardan epey uzaktaydı.
Tomas, Lojos, Mataias ve Andre, Mikhail ile odadaki diğer kişiler arasında bir bariyer oluşturdular. Belli ki Andre bir çatışmaya girmişti. Gözleri her zamanki gibi düz ve soğuktu. Kimse kımıldamadı. Kimse konuşmadı.

Fen, Zev'i dürttü. Bir şeyi mi böldüm? Partiye biraz geç geldim.

Lyall, Mikhail'i ve diğer konsey üyelerini öldürmeye çalıştı. Patlayıcı bir düzenek kurmuş ama adamınız Andre onu yakalamış. Sonra Lyall görünüşe göre prense silah doğrultmaya çalışmış.

Hâlâ hayatta olması şok edici. Gregori'nin Andre'ye bu konuda söyleyeceği birkaç şey olacak, dedi Fen, bunu kast ederek. Eğer biri prense zarar vermeye çalışırsa, tek cevabın ölüm olduğuna inanıyor ve ben de ona katılıyorum.

Görünüşe göre Mikhail ve konsey üyeleri Andre'den onu öldürmemesini istemiş. Cevap istiyor. Zev yere baktı. İşinin en nefret ettiği kısmı buydu.
Temiz bir cinayet bir şeydi, bilgi almak tamamen farklı bir şeydi.

Eğer Lycan olmasaydı, dedi Fen üzüntüyle, içeri girip bilgiyi alabilirdik ama Lycan'ların zihin sondalarına karşı doğal bir engelleri var - kafalarını kesmediğiniz sürece. Biz Gregori ile konuşabilir ve belki prensi ikna edebilirdi.

Zev onun yarı ciddi olduğunu anlayabiliyordu ve Fen'in Lyall'ı sorgulamak zorunda kalmaması için bir şeyler düşünmeye çalışması onu etkilemişti. Teşekkürler ama bu benim işim. Konsey benden onu sorgulamamı ve sonuç almamı bekleyecektir.

Branislava elini Zev'in kolunun arasına soktu.
Neden benim yapmama izin vermiyorsun? Ona sorular sorabilirim ve cevap vereceğinden oldukça eminim.

Zev kaşlarını çatarak ona baktı. Yeşil gözleri tıpkı bir ejderhanınki gibi çok yönlü bir hal almış ama sonra renk değiştirmişti. Saçları daha açık kırmızı altının içinden geçen daha koyu, neredeyse şarap kırmızısı bir bantla sarılmıştı. Gülümsemesi adamın nefesini kesti.

Babam Baş Büyücüydü ve sık sık
İnsanlara elini bile sürmeden onları sorguladı. Doğruluk büyüsü kullandığında hangi tür olduğunun pek bir önemi yoktu. O kadar da zor değil ve kimsenin kimseye zarar vermesine gerek yok.
Branislava ona doğru eğildi. Gerçekten çok faydalı olabilirim.

Zev kendini gülümserken buldu. Gözleri Mikhail'inkilerle buluştu. "Konsey benden Lyall'ı sorgulamamı ve neden sadece hayat boyu arkadaşlarına değil, tüm Lycan'lara böyle bir ihanet ettiğini öğrenmemi istedi."

Mikhail başını yavaşça eğdi. "Ben işkenceye inanan bir adam değilim."

Lyall sırıttı. Randall hırladı, Zev'in ensesindeki tüyleri diken diken eden ve Mikhail'in muhafızlarının tehditle yüzleşmek için etraflarında dönmelerine neden olan alçak, uyarıcı bir nota. Arno volta atmayı bıraktı, vücudu daha da büyük bir tehlikeye işaret edecek yarı insan yarı kurda dönüşmemek için çabalıyordu.

Rolf konsey üyelerinin daha fazla harekete geçmesini engellemek için elini kaldırdı. "Hiç kimse, Lyall gibi bir hain bile olsa, herhangi bir varlığa işkence yapılmasından hoşlanmaz, ancak savaşı önlemek için bazen hiçbirimizin

hoşlanmadığı şeyler yapılmalıdır."

Mikhail başını salladı. "Bu bizim yolumuz değil Rolf, hiçbir zaman da olmayacak."

Randall sanki gereken cevapları Lyall'ın kendisinden alacakmış gibi ayağa fırladı.

"Her iki taraf için de tatmin edici bir çözüm bulduğumuza inanıyorum.
partiler," dedi Zev. "Branislava Lyall'ı sorgulamayı teklif etti. Saçının teline bile zarar vermeden gerekli bilgileri alacaktır."

Lyall'ın bakışları kızın yüzüne kaydı. Ona ters ters baktı ama sonra oldukça eğlenmiş göründü. "Bir Karpatyalı ne kadar uğraşırsa uğraşsın zihnimi ele geçiremez. Ondan korktuğumu mu sanıyorsun? Ya da onun sorularına cevap vereceğimi çünkü o
Güzel mi? Zev'i köleleştirebilir ama ben ondan daha güçlüyüm."

Branislava ona gülümsedi. Yeşil gözleri, içinde yanan ejderhanın ateşiyle parlıyordu. Süzülerek Lyall'a yaklaştı. Uzun, kalın saçları enerjiyle çatırdıyordu. Ondan güç yayılıyordu. Teninde Zev'in daha önce hiç fark etmediği bir parlaklık vardı. Gerçekten çok güzeldi ve Zev
Bırakın hayatını kadınların peşinde koşarak geçirmiş yaşlı Lycan'ı, herhangi bir erkeğin ona karşı koyabileceğini hayal bile edemezdi.

"Senden bilgi almak için seninle yatabileceğimi mi düşündün?" Sesinden ılık bir bal gibi eğlence damlıyordu. "Ah, görüyorum ki öyle düşünmüşsün. Sizi hayal kırıklığına uğratmak zorundayım efendim, ben sadece bir erkekle yatarım ve o da
Sen."

Oda tamamen sessizleşmişti. Randall bile hırlamayı kesmiş ve bir kez daha insan formuna geri dönmüştü. Arno sandalyesine yerleşti. Tüm gözler Branislava'ya çevrilmişti. Zev kollarını göğsünde kavuşturmuş, öylece bekliyordu. Kadınının içindeki gücü birden fazla kez görmüştü. Lyall'ın onun karşısında pek şansı yoktu.

"O zaman ne?" Lyall'ın yüzüne şüphe yerleşti. O kaşlarını çattı. "Bana yaklaştığın için bu kadar korkacağımı mı sanıyorsun? Belki de Zev hızlı hareket edebilir

Eğer seninle konuşmak yerine seni öldürmeyi seçersem seni korumaya yetecek mi?" Bağlı olmadığını göstermek için ellerini havaya kaldırdı.

"Endişelenmeyin," dedi Zev. "Ben Hän ku pesäk kaikak -Herkesin koruyucusuyum ve bir süredir de öyleyim Lyall. Beni ya da diğerlerinden birini öldürmek için gönderdiğin her Sange rau başarısız oldu. Halkımıza karşı alenen kınadığın yaratığı gizlice kullandığın için ikiyüzlüsün. Hiçbiri daha hızlı değildi. Sen melez misin? Seni güneşte yürürken gördüm. Öyle olsaydın, bunu yapamazdın.
Seni vurmayı seçersem benden daha hızlı olman mümkün değil."

Lyall onunla alay etti. "Neden bana böyle bir şey söyledin ki? Sen de güneşte yürüyorsun. Başka hiçbir Sange rau bunu yapamazken sen nasıl yapabiliyorsun? Bana yalan söylemeyi mi düşünüyorsun? Böyle bir saçmalığa inanacağımı mı? Çok kibirlisin, kendi öneminle şişiniyorsun."

Zev bu soruyu kendisine hiç sormamıştı. Çok uzun zamandır karışık bir kanı olduğunu fark etmemişti ve Şüphelenmeye başlamıştı ama görevlerini öğle vakti yerine getirebileceği için bu fikri reddetmişti. Omuzlarını silkti. "Bana inanmak zorunda değilsin ama eğer
Seçkin bir avcının intiharı düşünüldüğünde, Branka seni sorgulama fırsatı bulmadan seni öldürmezdim."

"O Kara Kan," dedi Mikhail. "Nihai savaşçı.
Karpat kökenli ve soyunun sonuncusu. Bir Kara Kanı savaşta çok az kişi yenebilirdi ve hayat arkadaşları olan kadınlar da en az onlar kadar vahşi ve yetenekliydi. Güneşte yürüyebilir çünkü o bir Karanlık Kan."

Zev Branislava'nın nefesinin kesildiğini hissetti ama yüz ifadesini değiştirmedi ya da ona bakmadı bile. Yine de onun dokunuşunu, avucunun göğsünde sıcak bir şekilde kayışını hissetti - öylesine sıradan bir hareketti ama hayat arkadaşı okşamayı başlattığında zihninde öylesine samimi bir hal aldı ki.

Branislava Lyall'a gülümsedi; yumuşak, nazik, mükemmel gülümsemesi Zev'in dünyasını aydınlatmıştı. Bir etkisi var gibiydi

Lycan'ın üzerinde de. Ellerini indirdi, parmaklarını birbirine geçirdi ve hayranlık ve şaşkınlık dolu bir bakışla ona baktı.

"Beni sorgulamaya kalkışmadan önce, Zev'in bana yönelttiği suçlamaya cevap vermek istiyorum. Sange rau'yu halkımıza karşı kullandığımı söylerken neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Ben o iğrenç yaratıklardan biri değilim ve asla onlarla aynı safta yer almak istemem. Zev'in iddia ettiği gibi biri olduğunu bilseydim, onun hakkında ölüm fermanı çıkarır, yolumuza sadık olanlara onu derhal öldürmelerini emrederdim."

"Çok dürüst görünüyorsun," dedi Rolf sessizce, "yine de Karpat halkının prensine suikast düzenlemeye ve hepimizi öldürmeye çalıştın."

"Lycan ırkının doktrinlerini ve ilkelerini takip ediyorum." Lyall Rolf'a ters ters baktı. "Buraya gelmek yanlıştı. Karpatyalılarla asla karışmamamız konusunda uyarılmıştık. Bu kutsal kanunda yazıyor ama sen, konseyimizin başı, böyle bir toplantıyı kabul ettin. Türümüze sen ihanet ettin, ben değil."

Arno çaresizlik ve öfke karışımı yumuşak bir ses çıkardı. "Çocukluğumuzdan beri benim en iyi arkadaşım oldun Lyall, ama yine de beni öldürmeye razı oldun. Birleşme törenimde benim için ayağa kalktın. Böyle bir şeyi nasıl yapabildiğini anlamıyorum."

Lyall hafifçe utanarak bakma nezaketini gösterdi. Bakışları Arno'dan kaçtı. "Son birkaç yıldır seninle defalarca konuşmaya çalıştım. Sürekli kararsız kaldın." Ses tonu suçlayıcı bir hal aldı. "Ne yapman ve nasıl oy vermen gerektiğini bildiğin halde doğru olanı yapmaya karar vermedin. Kadın meselesi benim için son noktaydı. Ve buraya, bu yere, bu insanlara gelmek." Onun sesi tiksintiyle kabarmıştı. "Kesime götürülen küçük bir kuzu gibi takip ettiniz."

"Xaviero'dan haberimiz olmadığını mı sanıyorsun?" Zev sordu.

Lyall kaşlarını çattı. "Kimden ya da neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

Branislava başını salladı. "Hayır, tabii ki yapmazsınız. Asla bu isimle anılmayacaktı. Yaşlı bir adam olacaktı ama çok yaşlı olmayacaktı çünkü etrafındaki kadınların ve kızların hayranlığını kazanmak isteyecekti. Çok yakışıklı ve yumuşak dilli olurdu, ancak sözleri büyük ağırlık taşırdı. Büyük hayranlık duyduğunuz bir adam olurdu, belki de örnek aldığınız tek adam. Kendini saklayamazdı.
çok farklı gözleri var. Gümüş gibi parlıyorlar."

Lyall biraz telaşlanmış görünüyordu. Konsey üyeleri de aynı telaşla birbirlerine uzun uzun baktılar.

"Zev'in gözleri gibi mi demek istiyorsun?" Lyall sesine alaycılık kattı.

Başını yavaşça salladı ve bu kez konseye hitap etti. "Gerçek gümüş, parıldıyor ve eriyikten sertliğe dönüşüyor. Lyall onun için çok yakın bir arkadaş olurdu."

"Rannalufr'u tarif ediyorsun. Yüzyıllardır buralarda, neredeyse benim kadar uzun süredir," dedi Rolf. "Uzun yıllar boyunca konseyimizin güvenilir bir danışmanı oldu." Başını iki yana salladı. "Bize ihanet edeceğine inanamıyorum."

Zev, Rannalufr'un Eski Nors dilinde yağmacı kurt anlamına geldiğini söyledi. Xaviero kendisine böyle bir isim verecek kadar cesur olabilir miydi?

Branislava, "Bu tam da onun yapacağı türden bir şey," dedi. Yüksek sesle konsey üyelerine seslendi. "Eğer tarif ettiğim adam buysa, o bir Lycan değil, büyücü ve kendi amacı için konseyinize sızmış durumda - Lycan ırkını yok etmek. Kardeşlerinden biri Jaguar türünü yok etti ve diğeri de neredeyse Karpatyalıları ortadan kaldırmayı başardı. O Xaviero, Xavier'in kardeşi. Onu tanıyacak yaştasın," diye teminat verdi Branislava.

"Xavier'i biliyorum ama Xaviero diye birini hiç duymadım," diye yalanladı Rolf. "Bir kardeş ya da kardeşler hakkında tek bir fısıltı bile duymadım."

Branislava, "Birbirlerinin yerine geçebiliyorlardı, birbirlerinin aynısıydılar ve aynı anda üç yerde birden bulunabilecekleri gerçeğini dünyadan saklıyorlardı çünkü bu onların işine geliyordu," diyor.

açıkladı. "Xaviero türünüzü yok etmek için çok çalışıyor. Aslında Sange rau'yu yaratıyor. Rannalufr'un büyük bir kimyager olduğuna ve halkınız için büyük bir nimet olduğuna şüphe yok. Sizler
Birçok nezaketi ve garip hastalıklara iyi gelen çeşitli ilaçların keşfedilmesindeki yardımları için ona minnettarım.
diğer şeylerin yanı sıra aniden halkınızın başına gelen hastalıklar. Haksız mıyım?"

Konsey üyeleri birbirlerine baktı, telaşları giderek artıyordu. Lyall inkâr edercesine sürekli başını sallıyordu.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu Rolf. "Bunu anlamıyorum. Bu mümkün olamaz. Rannalufr birçok kez evime geldi, masama oturdu ve benimle oynadı.
çocuklar."

"Peki ya Lyall?" Mikhail sessizce sordu. "Evinize gelmedi mi, masanıza oturmadı mı ve çocuklarınızla oynamadı mı?"

Rolf'un bakışları eski arkadaşının yüzüne kaydı. "Evet," dedi yorgun bir sesle, Lyall'ın yerine cevap veriyordu. "Evet, birçok kez. Onu bir kardeş gibi sevdim."

"Ben de öyle," dedi Arno üzüntüyle.

Lyall yine biraz utanmış görünüyordu, ama bunu üzerinden attı,
başını sallayarak. "Halkımıza ihanet ettiniz, Rolf, Arno. Hepiniz ihanet ettiniz. Ben sadece adaletin bir aracıyım."

"Kendi ordunuzla mı?" Zev suçlama yöneltti. "Kimsenin haberi olmadan koca bir orduyu
Konsey aniden buraya gelme kararı aldı diye birkaç gün ya da hafta içinde bilgi mi? Sana inanmıyorum Lyall. Kirli işlerinizi yaptırmak için hem Sange rau'yu hem de haydut sürülerini kullanıyorsunuz."

"Ben seçilmiş biriyim, senin anlayamayacağın yüce bir amaç uğruna halkımız için şehit oldum," diye karşılık verdi Lyall Zev'e. Sesi kendini beğenmiş ve sertti.

"Büyücü konuşuyor. Küçük davanıza 'katıldı' ve sizi ateşledi," dedi Branislava. "Sana teklif etti
Arkadaşlarına ihanet edecek bir şey, Lyall, en çok arzuladığın şey nedir? Güç mü?"

"Konseyde gücü vardı," dedi Rolf. "Kadınlara göz dikti."

Branislava'nın kalbi tekledi. Xaviero'nun özellikle kadınlara karşı ne kadar acımasız olduğunu biliyordu. Sevgililerini incitmekten ve onlardan kurtulmanın yaratıcı yollarını bulmaktan zevk alıyordu. Pek çok genç büyücü kadın, pek çok insan kadın. Lyall'ın zihninde o anıları görmek istemiyordu.

Bunu yapmak zorunda değilsin, mon chaton féroce, dedi Zev.

Başka yollar da var. İhtiyacımız olan bilgiyi ondan alabilirim.

Ona her zaman bir çıkış yolu sunmuştu ve Branislava bunun için ona minnettardı. Bu cömert teklif omuzlarını dikleştirmesini ve Zev'e bir gülümseme göndermesini sağladı. Bunu yapabiliyordu çünkü yalnız değildi. Zev'in ruhu onun ruhuyla örülmüştü.

Branislava nefesini yavaşça bıraktı. "Lyall, sanırım senden birkaç cevap almanın zamanı geldi."

Lyall kollarını göğsünde kavuşturarak, "Bana her şeyi sorabilirsin," dedi. "Benden hiçbir şey alamayacaksın."

Branislava tartışmaya zahmet etmedi. Kollarını kaldırdı ve sanki temiz, saf ve zararsız bir alan yaratıyormuş gibi etrafındaki havada bir desen ördü.

Hücrelerden nöronlara etkileşim ve
akış, Bilmem gereken mesajları
taşıyor. Uyarıcılarını görüyorum,
oyununu biliyorum,
Gizli olanı bana açıkla ki acı çekmeyeyim.

Etrafındaki havanın rengi değişti, yumuşak altın rengi bir ışıkla parladı. Saçları çatırdadı ve küçük alevler kollarını yalıyor gibiydi. Lyall'ın beti benzi attı ve sanki ona bakmadığı için aklına giremiyormuş gibi yüzünü kapattı.

Nöron hücrelerinin büyümesi için akım,
Bana bilgi ver ki bileyim,

Saklı olanı alır ve kendime mal ederim.

Lyall ileri geri sallanmaya başladı.
sıkıntı içindeki çocuk. Belli ki acı çekmiyordu ama Branislava'nın zihninde kontrolü ele geçirmeye yakın olduğunu hissetmiş olmalıydı.

Engel olmasın, yalan
olmasın,
Geldiğim gibi, şimdi de dönmeliyim,
Bu anıları başkaları öğrenmesin diye alıyorum.

Lyall çığlık attı ve sallandı, başını salladı, gözyaşları Yüzünden aşağı yuvarlanıyordu. Sanki onu boğabilecekmiş ya da kafasından uzak tutabilecekmiş gibi ellerini kulaklarına bastırdı.
Branislava, bulabileceklerinden korkarak dehşetle zihnine girdi.

Zev'in elini tuttuğunu hissetti. Bunu fiziksel olarak yapmadığını biliyordu; Lycan'ın ona zarar vermeye çalışmadığından emin olmak için Lyall'ı izlemekle meşguldü, ama yine de sanki
parmaklarını onunkilere geçirdi ve onunla birlikte o çarpık zihne girdi.

Kesinlikle açgözlülük vardı. Lyall, Rolf'un bir konsey üyesi olarak sahip olduğunu iddia ettiği güçten daha fazlasını istiyordu. Tıpkı Rolf gibi herkesin örnek aldığı ve takip ettiği kişi olmak istiyordu. Xaviero'yu gördü ve küçük bakışlar yakaladı.
Yıllar boyunca yaşanan karşılaşmaların küçük anıları. Xaviero, Lyall'ı takip ederken ve onun hakkında bilgi edinirken sabırlı davranmıştı. Güçlü bir pozisyonda bir adam istiyordu.
kolayca ikna edebilirdi ve yine de tüm fikirlerin kendisine ait olduğuna inanırdı. Lyall, zaman içinde o adam haline gelmişti.

Xaviero kadınlara olan zaafını keşfetmişti. İlk başta Lyall'ı tuzağına düşürmek için pohpohlama yöntemini kullanmış, sonra da belirli bir kadınla geçirdiği geceden ve ona

yaptırdığı şeylerden bahsetmeye başlamıştı. Lyall'ın nefes alış verişi değişti, ağzı gevşedi ve neredeyse salyaları aktı. Ne kadar alçakça

hikâyeler anlattıkça Lyall'ın dikkati daha da yoğunlaştı. Xaviero da onu yavaş yavaş bu yola soktu, kadınlardan ne kadar üstün olduklarından ve kadınların hareketleri, giyimleri ve gülümsemeleriyle onları nasıl kışkırttıklarından bahsetti. Nasıl
O kadınlar, kendileri gibi erkeklere hizmet etmek için yaratılmışlardı. Böyle kadınların sağladığı rahatlamaya ihtiyaç duyan güçlü erkeklere.

Lyall bunları duymak istiyordu ve Xaviero'nun giderek daha fazla ahlaksızlığını normal kabul ediyordu. İstediği her kadını elde etme hakkına sahip olduğuna inanmaya başladı. iyi arkadaşı da onunla aynı fikirdeydi. Xaviero sadist hikâyeler anlatmaya başladığında Lyall bunlara fazlasıyla hazırdı ve denemek için can atıyordu.

Xaviero'nun kutsal kod konusunu açması ve konseyin bu konuda bir şey yapmadığını söylemesi uzun sürmedi. ideolojileri desteklemek. İlk başlarda konuşmalar sadece felsefikti, ancak daha sonra yanlışları nasıl düzeltmeye başlayabilecekleri konusuna döndüler. Xaviero her zaman
Lyall'ın tüm fikirlerin ondan geldiğine inanmasına izin vererek dikkatli davranıyordu. Büyücü zekiydi, Lyall'ın söylediği her şeye hayranlık duyuyordu,
Onun sözlerine sanki bir müjdeymiş gibi bağlıydı. Lyall, yakın arkadaşı Rannalufr'un onun en ateşli takipçisi olduğuna inanıyordu.

Sange rau'ya dair hiçbir anısı yoktu ama ordusu için dikkatlice taraftar toplamaya başlamış, eski yöntemlere bağlı kalma konusunda fanatik olanları bünyesine katmıştı. Zamanla muazzam sayıda takipçisi oldu.
Ne yazık ki Arno, farkında olmadan, Kutsal Çember toplantılarında vaaz verenlere sesini katarak yardım etmişti.

14

Branislava, Lyall'ın ahlaksız ve çarpık zihnini terk etti. aniden. "Fanatik ve kadınlara zarar vermekten hoşlanıyor ama Xaviero'nun yaptığı Sange rau suikastçılarından haberi yok. Konseyden kurtulacağı ve Kutsal Çember'in onun yerine hüküm süreceği düşüncesiyle bir ordu kurdu.
O, elbette, Kutsal Çember'in başı olacaktı. O birçok genç kadının ona katılmasını planlıyordu." Sonuncusunu tiksintiyle söyledi.

Gitmek istedi. Evine dönmek ve ormanın ortasındaki verandasında oturup kurtları ve gece yaratıklarını dinlemek. Arınmaya ihtiyacı vardı.
Böyle aşağılık bir zihnin içinde. "Lyall'ın artık gerçek bir ahlak anlayışı yok, sadakati de hatırlamıyor. O bağımlısı yattığı kadınlara yaptığı sadistçe şeyler. İtiraz ederlerse ya da onlardan bıkarsa, iyi arkadaşı Rannalufr onları elinden alıyor. Rannalufr'un laboratuvarında onlara ne yaptığını sormak hiç aklına gelmemiş, umurunda da değil."

Başının ağrıdığını fark ederek şakaklarını ovuşturdu. Bu adam onu hasta etmişti ve Xaviero'ya, onun rahat edemeyeceği kadar yakındı. Lyall bunun tam tersi olduğuna inansa da, Xaviero kendine uygun bir öğrenci ve mürit bulmuştu.

"Rannalufr kesinlikle Xaviero ve kadınlara karşı zaafı olan yozlaşmış, açgözlü bir adam buldu ve bunu kullandı. Lyall da kendi isteğiyle bu yıkım yoluna girdi." Sesindeki hoşnutsuzluğu engelleyemiyordu. "O biliyor Xaviero'nun planları ya da Sange rau hakkında hiçbir şey bilmemesine rağmen

Lyall'ın canlarını yaktıktan sonra attığı kadınları, sevimli arkadaşı Rannalufr'un götürdüğü bir laboratuvar var. Tahminimce işkenceye maruz kalıyorlar ve sonunda öldürülüyorlar. Xaviero'nun yanında geçirdikleri birkaç saatten sonra kadınlar muhtemelen ölümü hoş karşılıyorlardır." Bunu hatırlamak istemediği kadar çok kez görmüştü.

Mikhail elini ona doğru salladı ve kadın kötülüğün pis kokusuyla biraz daha az kaplandığını hissetti. "Yüksek Büyücülerin üçü de askere alınmak için doğru hedefi seçmekte çok ustaydı. Sabırlıydılar ve kurbanlarının zayıflıklarını keşfetmek için bekliyorlardı. Lyall kadınlardan hoşlanıyordu ve Xaviero'yla hiç tanışmamış olsaydı, belki de o basit dürtülerine asla teslim olmayacaktı ama büyücü tarafından hedef alındığı anda hiçbir şansı kalmamıştı."

"Bizi öldürmeye çalışan adama sempati duymamızı mı bekliyorsunuz?" Randall talep etti.

Branislava başını salladı. "Hayır, tabii ki hayır. Düşmanını anlamanı istiyorum ve Lyall'ı kastetmiyorum. Xaviero onu yıkmak için yıllarını harcadı, kadınlara karşı giderek daha fazla şiddeti kabul etmesi için onu şartlandırdı. Bu onu arkadaşlarına karşı kışkırtmak kadar zor olmadı ama politik konuşmaları sonunda Lyall'ın hepinizden üstün olduğuna ve Lycanları 'doğru' yola geri döndürebileceğine inanmasını sağladı.
yaşamak."

Rolf içini çekti ve arkasına yaslanıp başını öne eğdi. "Kötü bir şeye çok uzun süre bakarsan, sonunda sen de kötü olursun.
Zihinler tuhaf şeylerdir. Lyall güçlü inançları olan bir adamdı. Kutsal kanuna ve eski yöntemlere inanırdı ama her zaman açık fikirli olmayı da ihmal etmezdi. Rannalufr ile arkadaş olmak ve
Onu dinlemek, büyücünün Lyall'ın kendi değerlerini ve ahlakını yavaş yavaş yozlaştırmasına açıkça izin verdi." Üzüntüyle başını salladı.

Branislava, Rolf'un sanki Lyall çoktan ölmüş gibi geçmiş zaman kullandığını fark etti. Ona bakmadı, sanki o adam

Yerde oturmuş, elleri gözlerinin üzerinde, ileri geri sallanan adam, onca yıldır tanıdığı adam değildi.
-Ama gerçekte öyle değildi.

Lyall kendi suçlarının ve ahlaksızlıklarının bu kadar açığa çıkmasına katlanamıyordu; kendini haklı olduğuna inandırmış olsun ya da olmasın, yaptığı şeylerin yanlış olduğunu biliyordu.

"Bronnie." Mikhail'in sesi nazikti. Sesi saf su gibiydi, bir dağ deresi gibi temiz ve tazeydi, Bronnie'nin üzerinden akıyor ve kötülüğün kirini temizliyordu.
"Ordusunu kim yönetiyor? Bize karşı yapılan bu saldırılardan kim sorumlu? Xaviero mu?"

"O bir kukla ustası. Emirleri kendisi vermez. Her zaman herhangi bir suçtan masum görünecektir, bu yüzden yakalanırsa, etrafındakiler onun için savaşacak ve eylemlerinin asla iyilikten başka bir şey olmadığına gerçekten inanacaklardır."

Bacakları titredi ve kendini sabitlemek için çaba sarf etti. Yorulmuştu. Savaştan ya da büyücü gölgelerle savaşmak için ruhunu kullanmaktan değil, bundan, Lyall'ın zihninin çirkinliğinden. Xaviero'nun çok yakınına dokunmaktan ve gerçek kötülüğün derinliğini bir kez daha hissetmekten.

"Bir adam var, bir kurt, uzun boylu, geniş omuzlu, Randall'a çok benzeyen büyük bir ayı gibi bir adam. Hızlı hareket ediyor ve Rus ordusunda aktif görev almış. Çok iyi madalya almış. Gözleri koyu mavi ve saçları çoğu Lycan'ınkinden daha yakın kesilmiş. Lyall'ın ordusuna komuta ediyor."

Randall gözlerini kısa bir süreliğine kapattı ve konsey üyelerine bakmayı reddetti. "Xaviero ile bir bağ var mı?"

Branislava başını salladı. "Evet. Üç adam da birçok kez karşılaştı ve Xaviero ile bu diğer adamın Lyall'dan uzakta arkadaş oldukları açıktı. Aralarındaki bakışlar, sırıtma şekilleri - Lyall'ın faydası bittiğinde ondan kurtulmayı planlıyorlardı. Tabii bu benim Lyall'ın anılarını tekrar oynatarak yaptığım bir tahmin, belki de değildir ama bu Xaviero'nun yapacağı bir şey. Tarif ettiğim bu adamı tanıyor musun?"

Randall sessizce, "O benim yeğenim, Sandulf," diye itiraf etti. "Seçkin biriydi ve sonra orduya katıldı. Orduyu çok seviyor.
savaş ve güç. Keşke şaşırdığımı söyleyebilseydim çünkü

Her zaman doğru ve yanlışa dair güçlü inançları olan ahlaklı bir adam oldu, ancak harekete geçmeyi ve her şeyden önce ilgi ve gücü arzuluyor. Ona ne kadar öğüt verirsem vereyim, ailesini demir yumrukla yönetiyordu ve sürüsündeki herkes dikkatli olmak zorundaydı."

"Buradaki herkesi, konseyi, Mikhail'i ve hepimizi öldürme fikriyle bir sorunu yokmuş gibi görünüyordu." Elini Zev'e ve odadaki diğer Karpatyalılara doğru salladı.

"O karışık kan mı? Sange rau mu?" Mikhail açıklığa kavuşturdu. "Bilmeme imkan yok, bunu ona sormanız gerekecek.
konseyi." Branislava yorgun bir hareketle elini saçlarında gezdirdi.

Seni eve götüreceğim, dedi Zev, şefkati neredeyse gözlerini yaşartacaktı. Onlara söyleyebileceğin fazla bir şey yok.

"Çoğu Lycan'dan daha güçlü, daha hızlı ve biraz daha zeki miydi?" Mikhail sordu.

Randall başıyla onayladı. "Bu yüzden askeri kariyerinde çok başarılı oldu."

Mikhail, Zev'e uyarıcı bir bakış atarak, "Yıllar önce yapılmış olmalı," dedi. Xaviero aradığı kana sahipti - büyükannenin kanı. Bu Sandulf büyük olasılıkla tam Sange rau ve Xaviero'nun karışık kanlardan oluşan ordusunu kurmasına daha yakından katılıyor, ancak büyücü şimdi Karpat kanını nereden alıyor, bilmiyorum.

Branislava bu gece gerçeğe çok yakın olduğuna karar verdi. Mikhail'in az önce sorduğu sorunun cevabına çok yakındı. Öfkesi kabardı ve başka birini korumak için kalmaları gerekip gerekmediğini umursamadan Zev'e döndü. Eve gitmek istiyordu. Dışarıda, bu adamlardan ve çok yakınına kadar gelen canlı anılardan uzakta olması gerekiyordu. Verebileceği her şeyi vermiş gibi hissediyordu.

Zev'in kolu kadının beline dolandı ve onu omzunun koruması altına aldı. "Biraz hırpalanmış durumdayız, Rolf.

Daciana ve Makoce'nin yanı sıra diğerleri de yakındalar. Biz konuşurken onlar haydut cesetlerini yakıyorlar." Başını sallayarak
Prens. "Mikhail, sakıncası yoksa Fen ve Gregori'nin burayı devralmasına izin vereceğiz. Ben Branka'yı eve götüreceğim."

Mikhail'in koyu renk gözleri onun üzerinde gezindi. Yavaşça başını salladı. "Yardımın için teşekkür ederim, Bronnie. Senin için kolay olmadığını biliyorum."

Küçük bir gülümsemeye zorladı ve Zev'in kontrolü ele almasına, konseye veda etmesine izin verdi. Yerde yatan kırık dökük adama doğru döndü. Suçlarıyla yüzleşmiş, çürümüşlüğünü bir başkasının gördüğünü biliyordu,

Ahlaksız beyni ve pek çok genç kadına yaptığı gizli şeyleri gördükten sonra kimseye bakmaya dayanamıyordu.

Zev aniden onu kenara itti, öyle ki sendeleyerek ondan uzaklaştı ve mağaranın kenarından çıkan sivri bir kayanın üzerine düştü. O zaman
Başını çevirmeyi başardığında, hayat arkadaşının Lyall'la boğuştuğunu gördü, yumrukları her iki bileğine kenetlenmişti, dizi adamın kasıklarına doğru sertçe yükseliyor ve ardından ayağı Lyall'ın dizinin içine giriyordu. Konsey üyesi yere yığıldı, Zev de onunla birlikte odanın zeminine düştü, bileklerinden kafasına transfer ediyor.

Lyall'ın boynu kırılırken çatırtı duyulabiliyordu. Zev'in eli gümüşle parladı ve kazık konsey üyesinin kalbine saplandı. Zev geri adım attı ve kılıcını çekti. Tek kelime etmeden kafayı kopardı, kılıcını temizledi ve tekrar kınına soktu.

Bakışları Branislava'ya kaydı. Yaralandın mı, Branka?

Başını iki yana salladı. Elleri, bir kalçası ve omzunun bir kısmıyla birlikte biraz sızlıyordu ama tek umursadığı kan, ölüm ve kötülüğün pis kokusundan uzaklaşmaktı. Lyall ona doğru gelirken saldırıyı hissetmemişti bile, Lycan'ların kolayca yapabildiği gibi enerjisi maskelenmişti.

Zev onun elini tutup odadan çıkarken başka kimseye bakmadı. Arkalarında Rolf'un sesini duydu

Yorum yap.

"Bu Lyall'la ne yapacağımızı da hallediyor, değil mi?" İçini hüzün kapladı. Bir zamanlar, Zev, çok uzun zaman önce, Lyall aslında iyi bir adamdı. O bir zayıflık vardı Kadınların peşinden koşuyordu ve bunu biliyordu ve engellemek için çok uğraştı. Kutsal kanuna yürekten inanıyordu çünkü bilinen ilk Sange rau pek çok sürüyü yok ettiğinde, diğer pek çok yaşlı gibi o da sevdiği herkesi neredeyse kaybediyordu.

Zev onu kendine doğru çekti. Mağaradan çıkıp geceye adım attılar. Yüzüne dokunan taze esinti ona yeniden nefes alabildiğini hissettirdi.

"Onun için üzgünüm Branka," dedi Zev nazikçe, "ama tarif ettiğin adam uzun zaman önce öldü. Onu ya da yaptıklarını telafi etmek mümkün değil."

Ürperdi. Herkesten daha iyi biliyordu - hayır, bu doğru değildi. Adamın yüzüne baktı, eliyle yüzünü düzeltti. Bu çizgiler erkeksi güzellikteki bir yüze derinlemesine kazınmıştı. Zev onunla birlikte olmuştu. Tıpkı onun gibi ahlaksızlığa düşüşünü görmüştü. Bu yükü tek başına taşımak zorunda değildi.

"Sana çok aşığım, Zev Hunter," diye fısıldadı ve kollarıyla onun boynunu sararak gücüne yaslandı.

Başını onun göğsüne yasladı, kulağı kalbinin düzenli atışının üzerindeydi. Kökleri derinlere inen ulu bir meşe ağacı gibi sağlam ve güçlü hissediyordu. O her zaman güvenebileceği, sağlam bir adamdı. Sana çok minnettarım. Sana sahip olduğum için gerçekten şanslıyım.

"Çok yorgunsunuz, mon chaton féroce," diye cevap verdi. sesi olduğundan daha da nazikti. "Belki de yere inme vakti gelmiştir."

Başını iki yana salladı. "Henüz değil. Gece bitmek üzere Zev, ama benim dışarıda olmaya ihtiyacım var. Güzel ve temiz bir yerde, nefes alabileceğim bir yerde." Başını kaldırmadan ona baktı.

Adam ona gülümsedi ve kadının kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. "Sanırım tam yerini biliyorum. Biraz uzak ama buna değer.
seyahat."

Onu, sadece bir saatlerinin olduğu konusunda uyarmayacaktı.

Güneşin gökyüzüne tırmanmaya başlamasına birkaç saat kalmıştı. Onunla birlikte yeni ve heyecan verici bir yere, nefes alabileceği taze ve temiz bir yere gitmek istiyordu
düzgün bir şekilde. Bir yerlerde. . . uzakta.

Zev ondan uzaklaştı ve yer değiştirdi, o kadar yumuşak, o kadar
kolayca. Onun bu akıcı tarzına hayrandı. Hızlı öğreniyor ve kararını verdikten sonra asla tereddüt etmiyordu. Branislava onu takip etti ve bir gece baykuşu şekline dönüştü. Gökyüzüne doğru onu takip etti, kanatlarını genişçe açtı, hava etrafında koşuşturdu ve tüylerini karıştırdı, böylece kendini özgür ve biraz vahşi hissetti.

Altında, yerdeki her şey yere düştü. Savaşın katliamını geride bıraktı. Zev'in peşinden koşarken havada yükselen duman onu bulamadı. Zev ona yol gösterdi.
ormana ve ilk dağ sırtına doğru ilerlediler. Altlarında buzullarla beslenen göl derin ve buz mavisi görünüyordu. Kırsal alanda küçük çiftlikler vardı ve o hayvanları, uyuyan sığırları, yavaşça hareket eden atları, tüneyen tavukları gördü.

Hayat onların etrafında normaldi. Bunu görmesi gerekiyordu. O evlerde çocuklar anne babalarının gözetiminde uyuyordu. Zev, ağaçların birbirine o kadar yakın olduğu başka bir dağ sırtı boyunca ilerlemeye devam etti ki, bir baykuşun gözleriyle bile aşağıdaki zemine nüfuz etmek imkânsızdı.

Bir dağın yamacından fışkıran kristal ve parlak bir şelale, dev eğrelti otlarının suyu çevrelediği, çalıların ve bitkilerin yakınlarda toplandığı altındaki geniş havuza yuvarlanıyordu. Bir sonraki dağ sırtının üzerinden uçmaya devam ettiklerinde su, altlarındaki zemini kesen parlak şeritler oluşturdu. Kadın onu takip etti, gökyüzünde süzülmenin coşkusuna kapılmıştı, rüzgâr vücudunda ve her zaman-

değişen manzarası nefes kesiciydi.

İlerideki dağların tepeleri bembeyazdı, buz gibi bir güzelliğin bozulmamış dünyasıydı. Zev'in aradığı dağ parçası uzun zaman önce bir yanardağdı. Buzul, ölümcül patlamayı takip ederek ateşle aydınlanmış dağın üzerinde sürünüyordu,
kırmızı kayayı buzlu bir maviye dönüştürüyordu. Buzun inceldiği yerdeki etki büyüleyiciydi.

Kraterin içine düştü. Etrafındaki dağın kar ve buzdan ibaret olduğunu görebiliyordu ama kraterin içinde ağaçlar, bitkiler ve hatta çiçekler büyümüştü; yıllar boyunca rüzgârın tohumları sığ kraterin içindeki zengin toprağa taşımasıyla doğmuşlardı. Zemini ince yeşil bir çimen kaplıyordu, küçük küçük yoncalar yer örtüsü oluşturuyordu. Birkaç ağaç büyüdü, kolları bacakları sağlıklı ve güçlüydü, kimse tarafından görülmeden ve dokunulmadan sıcak yuvalarında gökyüzüne uzanıyorlardı. Buz ve kar tarafından korunan bu küçük vaha fark edilmemişti.

Zev zemine yerleşti ve elini sallayarak zemini yapraklardan oluşan bir yatakla yastıkladı. Branislava şekil değiştirerek insan formuna büründü ve çevrelerini incelemek için yavaş bir daire çizdi. Karlı dağları ilk gördüğünde kalbi biraz korkuyla çarpmıştı ama daha inançlı olmalıydı.

"Burası çok güzel, Zev. Burayı nasıl buldun?" "Devriye

geziyordum. Haydutları ararken. Birkaç kez, daha önce Uyandığında, alışkanlıktan dolayı dışarı bakmaya çıktım." Ona sırıttı. "Ve uçmayı severim."

O da gülümsemek zorunda kaldı. Rahat ve mutlu görünüyordu, çok fazla savaşmak zorunda kalan o acımasız adamdan çok farklıydı. "Birinin yaralarına bakma vakti geldi." Kadın
yaprak yatağını işaret etti.

"Bu senin için. Gary'nin bu yaması çok işe yaradı. Lycanlar oldukça çabuk gençleşir. Unutmayın, ben de melezim ve bu bana da güç veriyor."

Elini saçına götürüp örgüsünü bağlayan bağı çıkarırken bile sert bir bakışla onu süzdü.
Elini sallayarak uzun kalın kütleyi örgüsünden kurtardı, başını sallayarak ipeksi tellerin düşmesini sağladı

Etrafını kırmızı altından bir pelerin gibi sarmıştı. "Yaralarına bakabilmem için uzanmanı çok isterim, Zev," dedi ona.

Zev ona, "Gözlerinde ejderha alevleri parlamaya başlıyor," diye haber verdi. Böyle olduğu zaman, talepkâr, seksi,
Her hareketi şehvet doluydu, ona karşı koymanın hiçbir yolu yoktu. Yüzeyin hemen altında her zaman için için yanan ateşin yükseldiğini, daha da kızıştığını görebiliyordu.

Vücudu onun sesindeki notaya, ses tonuyla tenini okşamasına, ona bakarken gözlerindeki sıcaklığa tepki verdi. Dili dışarı fırladı ve dudaklarını ıslattı.

Ayağını yere vurdu. "Bekliyorum."

"Ben de öyle," dedi usulca, alfa sesini kullanmamaya çalışarak, ama oradaydı, doğuştan sahip olduğu o hırıltılı komut.

Başını bir yana eğdi, gözleri uykulu
ve seksiydi, uzun kirpikleri neredeyse ağırbaşlı bir şekilde aşağı iniyordu ama tekrar yukarı çıktıklarında gözlerinde zümrüt yeşili bir fonda dans eden alevler vardı.

Elini vücudunda aşağı doğru salladı ve kıyafetleri kayboldu. Nefesi ciğerlerine doldu ve orada kaldı.
Orada sıkışıp kalmıştı. Yumuşak, dolgun kıvrımları ve kıvrık beliyle kadının formu ona enfes geliyordu. Saçları etrafına dökülüyor, yüksek göğüslerini ve sertçe sivrilen meme uçlarını çerçeveliyordu.
Şimdiden. Elini bacaklarının arasına sokarsa, kızın onun için sıcak ve ıslak olacağını biliyordu.

"Sen çok güzelsin, Branka. Benim için, benimle kıyaslanabilecek başka kimse yok."

Bir elini kalçasına koydu ve küçük, çıplak ayağını vurmaya devam etti. Dizlerinin üzerine çöküp onu kendine çekmek ve kendisine doğru süzülen tarçınlı bal kokusunu tatmak istedi. Bunun yerine, onun istediğini yapmasına izin verdi,
elbiselerini çıkarıyor, bakışlarını onun gözlerinden ayırmıyordu.
ağır ereksiyonuna düştü. Eli kalın sikine gitti, etrafında döndü, şehvetli yanmayı şimdiden hissetti. Yapraklardan

oluşan yatağa doğru yürümek için acele etmedi. Bu kolay değildi.

Kasıkları dolu ve sertti ve onun vücudu için çok hazırdı, ama onun için her şeyi yapardı.

Adam sırtüstü yatar yatmaz, kadın baldırlarına binmiş, bandı çıkarmış ve üzerine eğilmişti; yumuşak göğüsleri adamın tenine sürtünüyordu. Dili, iyileştirici tükürüğüyle yarasını yalıyordu. Yumuşak bir sesle fısıldadı, yüksek sesle değil de zihninde duyduğu küçük bir şifa ayini.

Zev'in nabzı kulaklarında gümbürdüyordu. Yarasını yalayıp yutarken, elleri şaftında, taşaklarında meşguldü, parmakları narin bir dansla üzerinde kayıyordu ve sonra Aniden yumuşak bir okşama fırçasından, onu yumruklamaya geçti, başparmağı sızan incileri etrafa bulaştırmak için büyük, hassas başın üzerinde kayıyordu.

Saçları kırmızı bir havuz halinde kucağına düştü, sikini okşadı ve zihninde büyüyen kaosa katkıda bulundu. Bu his Etrafında ve üzerinde kayan canlı ipek, dili ve elleri neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı. Yılların verdiği disiplinle kalçalarının sallanmasını, ellerinin saçlarına dolanmasını ve ağzını sikine götürmesini engelledi ama bu kolay değildi.

Ona bakmak için başını kaldırdı. Adamın kalbi neredeyse duracaktı. Ateşli tutkusunun keskin yoğunluğu gözlerinde parlıyordu. Cildi şimdiden bir ışıltıya bürünmüş, rengi soluk porselenden kızarmış koyu bir pembeye dönüşmüştü. Her hareketinde saçları çatırdıyor, enerjiyle canlanıyordu. Çok yavaş
Vücudunu onunkinin üzerinde gezdirdi; bacaklarının arasındaki sıcak damar, baldırında uyarılmışlığının izlerini bırakıyordu. Kadın
kalçalarına doğru ilerledi ve kasıklarının üzerine oturdu. ona kaya gibi sert silahını kınına sokma zevkini yaşattı.

Bir kez daha bandı çıkardı ve kendisinden uzağa fırlattı, göğsündeki bıçak yarasına ulaşana kadar karnını, kaburgalarını, her çizik ve çürüğü yaladı. Zihninde yankılanan o yumuşak iyileştirici ayini duydu, onu çevreleyen, ateşle sarmalayan bir sevgi melodisi. Branislava. Hayat arkadaşı. O ateş ve tutkuydu. Onun için aşktı. Dünyadaki iyi olan her şeydi. Ne zaman

Onu iyileştirirken sadece sevgisi, armağanları ve hatta türünün mucizevi tükürüğüyle iyileştirmedi. Aynı zamanda ateşli tutkusuyla ve onun bedenine duyduğu acil ihtiyaçla da iyileştirdi.

Ağzı yaralarının üzerinde gezindiğinde, dili yırtık ve morluklarını yaladığında, iyileştirici merheminin yanı sıra bariz bir baştan çıkarma da vardı. Vücudu tepki verdi, her sinir ucu canlandı, uyanık ve
Kan dolaşımına ısı akıtıyordu. Ellerini göğüslerine götürdü, masaj yaptı ve yoğurdu, parmakları
meme uçlarına yerleşerek çekiştirip yuvarladı.

Vücudundaki güzel pembe kızarıklık derinleşti. Yumuşak ve esnek teni daha sıcak yanıyordu. Aletinin tabanında, vücudunun onunkiyle buluştuğu yerde bir ateş tutuşuyor gibiydi. Ona uyum sağlama yeteneğini hızla kaybediyordu. Bir uyarı hırıltısı çıkararak, sınırına yaklaştığını ona bildirdi.

"Burada çalışıyorum," diye mırıldandı, kirpiklerinin altından onu azarlayan bir bakış fırlattı.

Kollarından yakaladı ve onu altına aldı, dizi bacaklarını birbirinden ayırdı. "Ben de öyle." Sesi ihtiyaçtan dolayı sertti. "Açlıktan ölüyorum ve seni yemek istiyorum. yukarı."

Tam da bunu yaptı, kalçalarını kaldırdı ve onu kendisine doğru sürükledi, onu yutabilmek için başını eğdi. Adamın dili derinlere dalıp canının çektiği tarçınlı balı kızın vücudundan çekerken kız çığlık attı, yüksek sesli bir mutluluk çığlığıydı bu. Pekmez gibi sıcak ve kıvamlıydı ve kendini onun için yanıp tutuşan bir kurt gibi hırlarken buldu. Onu sıkıca tutarken vücut yuvarlanmaya ve eğilmeye çalıştı.

Konuşacak bir an bulabildiğinde, "Kıpırdama," diye sertçe emretti.

Emrine uymadığında, dikkatini çekmek için poposuna bir şaplak attı. Sinir uçları tutkuyla ateşlendi, ağzına daha lezzetli bal döküldü. Bunu tekrar tekrar denemekten kendini alamadı ve her seferinde aynı sonuçları, ihtiyacı olandan daha fazlasını aldı. Her seferinde

Bal daha sıcak ve daha baharatlıydı, tadı her zamankinden daha lezzetliydi. Onun kavurucu kılıfını yaladı ve sonra Mükemmel kokusunu içine çekerek ona sokuldu. Uyluklarının iç kısmına küçük ısırıklar atmaktan kendini alamadı, bacaklarını yalayan arzu alevlerine neden olan küçük alaycı ısırıklar.

Kadının üzerine çıktı, bileklerini yakaladı ve vücuduna bakabilmek için başının üzerinde sabitledi,
Daha büyük olanın altına yayıldı. Nefesi kesik kesik geliyordu, böylece göğüsleri kabarıyor ve davetkâr bir şekilde hareket ediyordu.
baştan çıkarıcı bir şekilde. Eğilip soldakini yakaladı ve yumuşak tümseği ağzının sıcaklığına çekti.

Yumuşak bir şekilde inledi, dili meme ucunu okşarken vücudu dalgalandı ve sonra güçlü bir şekilde emdi. Başını salladı. Kalçaları onun altında yükseldi. Hepsi müzikti, gecenin bir parçasıydı. Kadının çıkardığı sesleri ve vücudunun ona yaptığı her şeye son derece duyarlı olmasını seviyordu.

Göğsünün kremsi kıvrımını öptü ve nabzının çılgınca, çok baştan çıkarıcı bir şekilde attığını gördü. Duydu
Cevap kendi damarlarının derinliklerinde atıyordu ve uyarıda bulunmadan, önsöz söylemeden dişlerini derine batırdı. O haykırdı, hıçkırdı, kalçalarını kaldırdı ve kıvrandı. Kollarını kaldırıp adamın başını çevrelemeye ve onu kendine çekmeye çalıştı ama adam onu çaresizce tuttu, ona bu kadar zevk vermekten zevk alıyordu. Bunu onun zihninde hissetti, ihtiyacı bir volkan gibi yükseliyordu.

Onun özünü içti, onu bedenine aldı.
Aynı baharatlı tat bağımlılık yapıyordu. Kurt olmak ve onu yiyip bitirmek istiyordu. Onun yüzünde, altında yatarken parlayan vücudunda çok güzel bir şey vardı, ihtiyacı yoğunlaştıkça yalvarışları daha da çaresizleşiyordu.

Karnını doyurduktan sonra kadının bileklerini sıkıca kavradı ve gözlerinin içine baktı. "Kıpırdama, aynen böyle." O
Eğildi ve onun ağzını öptü, bir ömür boyu içinde oynamak, öpmek ve sevmek istediği o güzel ağzı. "Yapabileceğimi sanmıyorum," diye biraz umutsuzca itiraf etti.

Kulağını yaladı ve çenesini ısırdı. "O zaman sana yardım edeceğim. Çünkü bu benim için. Seni delirtmek istiyorum

ve alev almanı izleyeceğim. Burada güvendeyiz. Yanacak bir orman yok. Bir kibrit yakıp yanışını izleyebilirim."

O orada yatarken, sarmaşıklar yerden fışkırdı ve kollarını çevreleyerek bilekten pazuya kadar uzanan iki uzun kol oluşturdu.

"İşte böyle, mon chaton féroce. Hareketsiz olmanı istediğimde kıpırdamıyorsun." Oturdu ve elini
Vücudunu göğsünden karnına kadar sahiplenerek, tenini mümkün olduğunca çok içine çekmek için parmaklarını genişçe açtı. "Sana zaman ayırabilirim. Dilediğin kadar çığlık atabilirsin ve bedenin defalarca alevler içinde kalabilir.
ve kimse bizi rahatsız etmeyecek."

Kızın şok olmuş yüz ifadesine gülümseyerek gözlerindeki alevlerin daha da parladığını izledi. Daha fazla tarçın Vücudundan bal akıyordu. Her şeyden çok, ona olan inancı, duyduğu güven onu heyecanlandırıyordu. Ona sadece zevk vereceğini bilerek kendini onun ellerine bıraktı.
-Ve tam da bunu yapmaya niyetliydi.

"Ben kurdum, Branka. Kurtlar genellikle serttir, acımasızlık sınırındadır. Ama ben sana sevgiyle dokunuyorum. Ve sana asla zarar vermek istemem. Hoşuna gitmeyen bir şey olursa durmamı söyle."

"Şansına, beni sevme şeklini seviyorum. Sertliği severim, acımasızlık sınırında. Eğer bir şeyden hoşlanmazsam, bunu hemen duyarsın," diye güvence verdi. "Ve Zev, biliyorum ki
bana asla zarar vermez."

Yumuşak, baştan çıkarıcı sesiyle, vücudunun çırpınışlarıyla ve sanki onu bekleyemiyormuş gibi kalçalarını sallayarak onu öldürdü. Kasıtlı olarak kalçalarını onun için açtı. Onun için kendini açıyordu. Sessizce daha fazlası için ona yalvarıyordu. Her şey için.

Yumuşak bir şekilde güldü. "Çok heveslisin, aşkım. Bakalım seninle ne kadar eğlenebileceğim." Elleri ve dizleri üzerinde onun üzerine çıktı, neredeyse başının üzerine gelene kadar ilerledi. Aleti ihtiyaçtan ağırlaşmıştı, kesesi kayıyordu.
Duygusal bir şekilde göğsüne ve çenesine çarpıyor. Birini kullanarak

eliyle yumruğunu şaftının etrafına sardı ve başını dudaklarına götürdü.

"Beni emip kuruttuğunu hayal ediyorum. O güzel ağzın beni sımsıkı sarmış, sıcak bir yumruk gibi sıkı. Seni gördüğüm andan beri bu rüyayı görüyorum, ağzın çok güzel ve baştan çıkarıcı. Seni burada altımda yatarken seviyorum, çaresiz, bir adak. Benimsin." Ağzının kenarı boyunca damlacıklar sürdü. "Oynamak için benim, sevmek için benim."

Dili dışarı fırladı ve onun teklifini yakaladı. Son damlasına kadar yaladı ve sonra onun sikine doğru gerildi.
"Lütfen," dedi sonunda, adam kendini ulaşamayacağı bir yerde tuttuğunda gözleri daha da parladı. Vücudu daha da sıcak bir şekilde parlıyordu.

Ağzının içine doğru itti, derinlere kaydı, mutlulukla inledi. Bu duyguyu onunla paylaştı, zihin zihne. Kadın onu şaftını diliyle okşayarak ve ardından alevlenmiş başın altındaki hassas noktayla alay ederek ödüllendirdi. Gözlerini kısa süreliğine kapattı, onun kendisine ait olduğuna inanamıyordu. İçindeki her şey ona doğru uzanıyordu.
Kendini ona verdi
tamamen ona emanet.

Aşk kabardı, keskin, korkunç ve her şeyi kuşattı. Dahası, Branislava onunla ilgilenirken kendini ya da kendi ihtiyaçlarını düşünmüyordu. Sadece onun zevkine odaklanmıştı. Branislava'nın her hareketi aşkla doluydu ve bu şekilde bir araya geldikleri her seferinde Branislava'nın hevesini hissetmekten kendini alamıyordu.

Adam ağzından çekilip göğsünden aşağıya, göğüslerinin arasına doğru kaymaya başladığında küçük bir itiraz çığlığı attı.
karnını. Hafifçe öptü ve ısırdı, vücudunu daha fazla uyardı, gecenin içindeki ateşböcekleri gibi etraflarında küçük kıvılcımlar çakmaya başlayana kadar içindeki ateşin büyümesini izledi.

Bunu sevmişti. Onun tutkusunu. Onun ateşini. Ondan hiçbir şeyin zarar görmeyeceği bir yerde geceyi ateşe verme şansına sahip oldular. Karla kaplı buzulun tepesinde

Güvenli. Bir ağaç alev alsa bile, yanacak başka bir şey yoktu ve etraflarındaki yeşilliklerin güvenli olduğundan çoktan emin olmuştu.

Zev onun titreyen, düz karnından tümseğine doğru öptü ve sonra dilini tekrar yumuşak kıvrımlarında gezdirdi, vücudundan geçen lezzetli ürpertiyi memnuniyetle izledi. Parmakları zengin balçığa gömüldü. Adam altındaki toprağın yumuşak kırmızı bir ışıkla parlamaya başladığını ve parmaklarının toprağa battığı yerde kırmızının kıpkırmızı göründüğünü fark etti. İçinden sevinç fışkırdı. Onu sevmek bir maceraydı, güzel, inanılmaz bir aşk yolculuğuydu.

Bacaklarını daha da ayırdı, omuzlarına doğru çekti ve ona doğru diz çökerek kıçını yaprak yatağından kolayca kaldırdı. Gözleri kocaman olmuştu, yeşil rengi neredeyse kaybolmuş, yerini sıcak, titrek alevler almıştı. Teni dokunulamayacak kadar sıcaktı. Aleti, etrafına sıkıca sarılmış kavurucu kılıfının beklentisiyle sarsıldı.

"Acele et," diye nefes nefese kalmış, adamın sikini bulmak için çaresizlik içinde vücudunu hareket ettirmeye çalışıyordu. Hevesini ondan saklamaya hiç çalışmamıştı. Her zaman onun vücudunu arzuluyordu, tıpkı onun da kendi vücudunu arzuladığı gibi.

Mutluluğu yüzüne vurarak usulca güldü. Kendisine neden böyle bir mucize bahşedildiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama ona her zaman değer vereceğini biliyordu. O, dünyadaki her şeyin ötesinde bir armağandı. Ona bakmak için bir an daha ayırdı.

Orada yatıyordu, hırıltılı bir şekilde nefes alıyordu, gözleri alev alev yanıyordu ama yine de yalvarıyordu. Vücudu kızarmış ve sıcaktı, etrafından kıvılcımlar sıçrıyordu ve altındaki zemin sıcaklığı onunkiyle doğru orantılı olarak artıyordu. Saçları her yerdeydi, kızıl ipekten bir kütle, ateş gibi bir dökülüş. delicesine aşık.

Tek, hızlı ve acımasız bir hamleyle içine girdi. Kadın çığlık attı.

Sesi puslu bulutlara yükseldi, saf zevkin mükemmel müziğiydi. Kasları onu kavrarken sesi onunkine karıştı, saf bir coşkunun boğuk uzun kurt uluması

kavurucu sıcak ipekle. O kadar dardı ki, bir piston gibi kılıfının içinden geçmek zorunda kaldı, derinlere yerleşmek için sıkı sarılmış ipeğin içinden yolunu zorladı.

Rahatsızlık hissetmesini istemediğinden, kollarını serbest bırakmak için zihnini kullandı. Her halükârda, kızın onu kavrayışını, tırnaklarını tenine geçirişini ve sanki tek dayanağıymış gibi ona tutunuşunu seviyordu. Hemen elini karnından aşağı, bacaklarının birleştiği yere doğru kaydırdı, parmakları sikinin tabanında ileri geri okşadı.

"Çok güzelsin Zev," diye fısıldadı, nefesi kesik kesik geliyordu.

Güzel olan oydu. Adam hareket etmeye başladığında etraflarındaki zemin kırmızı bir parıltıya büründü, uzun, dayanılmaz derecede yavaş vuruşlar, hassas tomurcuğunun üzerinde sürüklendi, kendini derinlere gömdü, bir yandan da yüzünü izledi. Başı
savruldu ve dudakları aralandı. Teni daha da ısındı. İçinde fırtına koparken şiddetli sıcaklık orman yangını gibi yayıldı.

"Daha fazla," diye yalvardı. "Bana daha fazlasını ver."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Doyumsuz küçük bir şeysin, değil mi? Çok talepkâr bir kadınsın." Onu bu şekilde seviyordu.

Acele etmedi, kalçalarını yerinde tuttu, taleplerine boyun eğmeyi reddetti, yavaş bir tempo belirledi.
onu vahşileştirdi. Kıvrandı ve kıvrandı, onu daha güçlü bir hıza zorlamaya çalıştı, ancak işbirliği yapmayı reddetti, Cildinin daha da kızarmasını, vücudunun etrafında kıvılcımların sıçramasını ve başını savurup serbest bırakılması için yalvarırken parıltının yere yayılmasını izledi.

Onu bu sınırda tuttu, gerilimi artırdı, daha sıkı ve daha sıkı sarıldığını hissetti. Adam aniden vites değiştirdiğinde, ona sertçe bindiğinde, acımasız bir tempo belirlediğinde, onu olabildiğince yükseğe çıkarmak, mümkün olduğunca uzun süre içinde kalmak istediğinde tekrar çığlık attı. Şarkısına başladı, onun adını yumuşak melodik bir şekilde söylüyordu, gözlerinde yaşlar yüzüyordu, parmakları onun pazılarını daha derinden kazıyordu.

Tüm kontrolünü kaybetmesine izin verdi ve bunu yapabilme yeteneğinin tadını çıkardı. Branislava sadece bununla başa çıkmakla kalmadı, aynı zamanda onu ele geçiren çılgınlık. Kadının vücudu onun için yaratılmıştı; bu şiddetli zevk ve inanılmaz, imkânsız sıcaklık için.
Ateş fırtınası kadından adama sıçradı ve adamın içini yaktı. Her damarı, kadının içinde yükselen erimiş lav gibi kasıklarında birikiyordu.

Birlikte yanıyorlardı, kavurucu sıcaklık her an daha da artıyordu, ta ki vücuduna ince bir ter tabakası yayılana kadar. Yine de durmadı, duramadı. Kendini onun içinde, tüm o ateşin içinde kaybetti, onunla birlikte yandı, volkanın kalbine gittikçe yaklaştı. İlk kötü dalgalanmayı hissetti, kılıfı onun etrafında sertçe kenetlendi, onu canlı ipeksi alevlerle yumrukladı. Volkan patladı, ikisini de salladı, bir ateş topu onun içinden, onun içinden patladı, vücudu ondan her son damlayı sağdı ve sıktı.
birlikte yandılar.

Orgazm onu yırttı, nefes nefese çığlıkları zihnini saf neşeyle doldurdu. Vücudu da kalbiyle birlikte şarkı söylüyordu. Onun ve kendisinin orgazmının her saniyesinin tadını çıkardı, sıcaklık ve ateş, şimdiye kadar bildiği başka hiçbir şeyle kıyaslanamayacak bir coşku.

Çok yavaşça bacaklarını yere indirdi, bedeninden sıyrıldı ve yanına yığıldı. Kadın hemen onun kollarına döndü, ona iyice sokuldu, vücudu hâlâ
artçı sarsıntılarla titriyordu. Kız ona karşı sıcaktan yanıyordu, teni adamın sikini sevgiyle saran pürüzsüz ipek ateş gibiydi. Saçları göğsüne dökülüyor, ipekle kaplı olma hissini daha da artırıyordu.

"Gece havası iyi hissettiriyor, değil mi?" dedi nefesini toplayabildiğinde.

Kadın haklıydı. Karla kaplı dağların serinliği, teninin sıcaklığına karşı inanılmaz bir his veriyordu. Yer sıcak bir yaprak yatağıydı ama hızla soğuyordu. "Gece azalıyor, Branka. Tam burada kalalım. Toprağı açıp burada dinlenebiliriz."

Öpücüklerini onun boynuna bastırdı. "Bu fikri sevdim. Burası çok güzel." Ağaca doğru baktı. "Şuna bak, ağacı bile yakmadık."

Başının üstüne bir öpücük kondurdu. "Biraz yanmış görünüyor. Tabanına ve yapraklarına bakın."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Hiç sanmıyorum. Bunu uyduruyorsun."

"Belki." O kadar emin değildi. Ağacın dibindeki toprak kesinlikle ısınmış, muhtemelen yeraltındaki kökleri de etkilemişti.

"Etrafımızdaki her şey biraz çılgınca olduğunda hayatı eğlenceli kılıyorsun, Zev," diye itiraf etti. "Teşekkür ederim. Burası her şeyden ve herkesten uzakta, mükemmel bir yer."

"Sadece ikimiz varız Branka," diye belirtti. "Birlikte iyiyiz. Birbirimize aitiz."

Tekrar ona sokuldu ve kokusunu içine çekti. "Her zaman neye ihtiyacım olduğunu biliyor gibisin."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Elbette neye ihtiyacın olduğunu biliyorum. Sana ettiğim yeminleri ciddiye alıyorum. Her zaman ilk sen olacaksın."

Zev'in zihninde bir kıpırtı vardı. Hafif bir kahkaha. Gölün neden on santim yükseldiğini söylemek ister misin? Sanırım buzulun yarısı eridi. Burada herkes yanardağın aktif hale gelme ihtimali olduğunu düşünüyor. Onlara ikinizin geceyi ateşe verdiğinizi söyledim, Fen onunla alay etti.

Sana inanmıyorum.

İkinizin orada olduğunu nereden bildim? Dağın tepesi sisin içinden parlıyordu. Bahse girerim aşağıda çiftçilerin koşuşturmasına neden olmuştur.

Volkanın patlayıp hepsini öldürmeyeceğinden emin olmak için.

Ha. Ha. Çok komiksin. Zev biraz tedirgin olmaya başlamıştı. Fen'in sesi eğlenmiş gibiydi, ama bunu uyduruyormuş gibi de değildi.

Üç inç değil. Buzulun tamamını eritmedik. Gerçi eritebilirlerdi. Branislava buz örtüsünü eritecek kadar sıcak yanmıştı.

Bahse girme, kardeşim. Ve yere yatın. İkiniz de yoruldunuz.

Zev ona gözlerini devirmenin zihinsel karşılığını verdi. Dimitri onu Fen'in ağabeyliğe olan düşkünlüğü ve Zev ile Dimitri'nin sadece yetişkin olmakla kalmayıp yüzyıllardır buralarda olduklarını nasıl unutacağı konusunda uyarmıştı.

Zev kollarını Branislava'ya dolayarak onu kendine yakın tuttu. "Burada güvende olacağımızı sanıyordum, mon chaton féroce, ama Fen şimdiden aşağıdaki gölün neden on santim yükseldiğini soruyor. Buzulu erittiğimizi iddia ediyor."

Branislava yüzünü onun boynuna gömmekle yetinerek, "Çok abartıyor," diye karşılık verdi. Bir süre sessizce yattı. "Şaka yapıyor, değil mi? Buzulu gerçekten eritmedik, değil mi?"

"Biliyorsam ne olayım," dedi Zev, kımıldayıp kontrol etmekten çok memnundu. "Yapabilirdik."

"Başka ne dedi?"

"Dağ sisin içinden kırmızıya boyandı ve çiftçilerin hepsi yanardağın yeniden faaliyete geçtiğini düşündü. Ama bilirsiniz, dalga geçmeyi sever."

Gülmeye başladı. "Gerçek olsaydı komik olacağını kabul etmelisin. Prensi hayal edebiliyor musun?
Herkesten rapor mu istiyor? Daha da kötüsü, ya Gregori'ye dağın güvenli olduğundan emin olmak için bir uçuş yapmasını söylediyse?"

Zev, "İkimiz burada çırılçıplak yatarken gözlerini alamaz," dedi. Gökyüzüne baktı. Şafak söküyordu, ışık sis bulutlarının arasından sızıyordu. "Gitmemiz gerekiyor.
Biraz topraklanıp iyileşmek için, Branka. Senin ruhun ve benim bedenim. İkimiz de biraz hırpalanmış durumdayız."

"Sanırım öyle. Bu bana büyük bir özgürlük gibi geliyor, Zev.
Burayı bizim için bulduğunuz için tekrar teşekkür ederim. Burayı gerçekten çok sevdim."

Başparmağıyla çenesini yukarı kaldırdı ve onu iyice öptü. "Yerin altını aç, mon chaton féroce, ve biraz uyuyalım."

Branislava elini salladı ve yakınlarındaki toprağı açtı. "Buzulun bir kısmını eritmiş olsaydık, bunun sonunu asla duymayacağımızı biliyorsun. Kız kardeşim, Fen, Skyler ve Dimitri bize kötü zaman geçirtmekten asla vazgeçmeyecekler."

Onları derin çukurun içine doğru yüzdürdü. "Şunu söylememe izin ver Branislava, buzulu eritmiş olsak ve göl üç santim yükselmiş olsa ve önümüzdeki on yüzyıl boyunca bizimle dalga geçilse bile, buna değdi."

Yumuşak kahkahası ona hak verdiğini gösteriyordu.

15

Branislava masmavi göle baktı
altında parıldıyordu. Kıyıya vuran suyu çok yakından inceledi. İçinde dün geceden daha fazla su olduğunu sanmıyorum, dedi Zev'e, ama sesi
emin olmadığını belirtti.

Zev onun yanına doğru ilerledi. Birlikte su kütlesinin üzerinde süzüldüler, iki buhar izi, gece gökyüzündeki kuyruklu yıldızlara benziyorlardı. Kahkahalar yükseldi. Sazlıklara ve ağaçlara bir bak. Suyun içindeler Branka ve dün gece böyle değillerdi.

Bunu bilmen mümkün değil, diye itiraz etti, ama yine de emin görünmüyordu.

Elbette yapabilirim, dedi mümkün olduğunca ayık kalarak. Elit avcılar etraflarındaki her detayı fark etmelidir. Dün gece gölü kaydettim.

Zihninde kıpırdanıyor, ona bir kadın izlenimi veriyordu. kaşını kaldırdı. Tamamen bana odaklandığını sanıyordum.

Aynen öyle, diye cevap verdi. Yanından geçerken suya ve kıyı şeridine dikkat etmek gibi küçük bir istisna dışında.

Kahkahası bir fırça darbesi gibi aklını kurcalıyordu. kelebek kanatları. Sazlıkların hatırladığımdan biraz daha fazla su altında olduğunu kabul ediyorum. Ve belki de
Güney ucundaki iki ağaç su hattının yükseldiğini gösteriyor ama hepsi bu. Kar yığınını kontrol ettim ve kesinlikle bir sorun yok ve buzul
tamamen bozulmamış.

Prensin bunu duyduğuna sevineceğine eminim. Ve yanardağın uykuda olduğuna dair ona güvence verebiliriz. Zev'in

sesi komikti.

Yine güldü, sesi kaygısızdı, Lyall'ın ondan daha önce hiç duymadığı bir sesti bu. Onu rahatlatmanın, Lyall'ın zihninde gördüklerini ve duyduklarını unutmasını sağlamanın bir yolunu bulmuş olması hoşuna gitmişti. Lycanlar ve Karpatyalılar Xaviero'yu ortaya çıkarmanın ve dünyayı ondan kurtarmanın bir yolunu bulmak zorunda kalacaklardı ama Zev Branislava'yı büyücüden mümkün olduğunca uzak tutmak istiyordu.

Acele etmediler, yiyecek bulmak için yavaşça avlandılar, bir çiftliğin yakınında durup çiftçi ve karısıyla rahatça konuştular. Atların maskaralıklarına birlikte güldüler ve Zev çiftçinin bozulan arabasına bir lastik takmasına yardım etti. Karınlarını doyurduktan sonra, ön verandalarında oturan çiftin yanından ayrıldılar, mutlu bir şekilde gülümseyerek, güzel çiftlik hakkında bilgi almak için uğrayan hoş çifti hatırladılar.

Karısının fazladan para kazanmak için satmak üzere astığı el yapımı yorganlar. Kadının cebi parayla doluydu ama yorganlardan biri kayıptı.

"Eğlenceliydi," dedi Branislava yorganı kucaklayarak. "Onlar iyi insanlar."

Zev yorganı ondan aldı ve parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi. "Katılıyorum. Arada bir onları kontrol etmemiz gerekecek. Komşularla ve yerel halkla arkadaş olmak her zaman iyi bir şeydir. Mikhail oldukça karizmatik ve uyum sağlamak için zaman ayırıyor. Köyde yaşayanlar ona çok sadıktır."

"Evimizi burada mı yapacağız?" Branislava sordu.

Kadının sesindeki küçük endişe notasını yakaladı. Elini ağzının sıcaklığına getirdi, dişleri
parmak eklemlerini kemiriyordu. "Sana her zaman Tatijana'ya yakın kalacağımızı söylemiştim. Burayı seviyorum ve bu dağları üs olarak kullanırsak, uçma yeteneğimizle, gerekirse çok hızlı bir şekilde bir yerlere ulaşabiliriz."

Yürümeyi bıraktı ve dönerek tam karşısına dikildi. "Sana sonsuza dek değer vereceğimi söylediğimde,

Branka, senin mutluluğunu kendi mutluluğumdan üstün tutacağımı söylerken ciddiydim. Yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin." Yorganı bir omzuna attı ve parmaklarıyla çenesini yukarı kaldırdı. "Birlikte geçirdiğimiz her anın değerini biliyorum, gerçekten, ama eğer haydutları avlamaya gitmek zorunda kalırsam, ya da
Vampirleri ya da Sange rau'yu takip etmek, evimizden ayrılıp bana eşlik edip etmemek her zaman sizin seçiminiz olacak."

Canlı yeşil gözlerinde bir an için yaşlar süzüldü ama onları hızla kırpıştırdı ve sahte bir kaş çatmayı başardı. "Bensiz haydut, vampir ya da Sange rau avlamaya gitmene izin vereceğimi sanıyorsan, başka bir şey daha var demektir. Birinin sana göz kulak olması gerek." Koluyla onun boynunu sarmak için uzandı ve boynunu çekti.
başını onunkine doğru eğdi. "Çok fazla risk alıyorsun Zev ve gitmene izin vermeye niyetim yok. O yüzden dur." Her kelimeyi sert bir öpücükle noktaladı.

Kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu ve damarlarında sadece arzunun değil, aşkın da sıcaklığı dolaştı. Bunu tarif etmenin başka bir yolu yoktu. Damarlarında hayatın kanı gibi dolaşıyordu, bir bağımlılık ve saplantı, o kavurucu sıcak aşk aklına her girdiğinde ona akıyordu ya da
onun yaptığı gibi öptü. Ona her dokunduğunda, aralarında kıvılcımlar sıçrıyor, ona karşı hissettiği saf aşkın karşı konulmaz coşkusunu ateşliyordu.

Süslü kelimeler kullanan bir adam değildi. Asla da olmayacaktı.

O bir yırtıcıydı, bir kurttu, seçkin bir avcıydı ve cehennem kadar sertti. Ama hiç şüphesiz onu şiddetle, vücudundaki her hücreyle, kalbinin her atışıyla sevdiğini biliyordu. Bir şair olsaydı ona güzel bir şeyler yazabilirdi ama ona nasıl hissettiğini göstermek için sadece bedeni vardı.

Onu öptü, ona duyduğu o sıcak, vahşi aşkı ağzına akıttı. Talepkâr, sert ve ısrarcıydı, onu bir ateş girdabına sürüklüyordu, olabildiğince alfa, onun yanıtını zorluyor, yine de ona verdiğini biliyordu
Serbestçe.

Başını kaldırdığında Branislava bir an için ona sarıldı. Vücudunu onunkine karşı sıkı tuttu, sanki o onun Sığınak. Onun için bir sığınak, her zaman güvenebileceği bir barınak olmak istiyordu. Kollarını ona doladı ve Onu kendine çekti, kalp atışlarını saydı, vücudu onunkinin temposuna uyana kadar nefes alışının ritmini dinledi.

"İyi misin, mon chaton féroce?" diye sordu, başının tepesine bir öpücük kondurdu. "Bu toplantı için benimle gelmek zorunda değilsin. Xaviero ile ilgili her şeyin seni üzdüğünü biliyorum."

"Sadece sana sarılıyorum, Zev. Seni yakınımda tutuyorum, senden güç alıyorum. En kötü krizlerde bile hiç üzülmüyor gibisin. Sadece içinde bir sakinlik hissediyorsun. Ben de senin gibi olmak istiyorum.
Bu."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Branka, mon chaton féroce ne demek biliyor musun?"

Şaşkınlıkla başını salladı. "Benim vahşi kediciğim."

"Aynen öyle. Sen vahşi, tutkulu ve ateşlisin ve ben Seninle ilgili tüm bu şeyleri seviyorum. Bir kavgada, korksan bile başını dik tutacağına ve işini yapacağına güvenebilirim. Olduğun kişiden, olman gereken kişiden başka bir şey olmana gerek yok."

Branislava ona o ışıltılı gülümsemesini verdi. "Her zaman söylenecek en doğru şeyi biliyorsun." Derin bir nefes aldı. "Ben hazırım
Tüm bunları anlamana yardım etmek için. Umarım Xaviero'yu avlamak zorunda kalan biz olmayız. Bunun ne olduğunu biliyorum.
Sırada o var ve inan bana Zev, sana onun son derece tehlikeli olduğunu söylüyorum."

"Bunun gayet iyi farkındayım Branka," diye onu rahatlattı.

"Onunla hiç tanıştın mı? Rannalufr dedikleri kişiyle?"

Başını salladı. "Konsey için çalışıyorum. Onları koruyorum ve sürüler arasında veya sürüler içinde alfa tarafından çözülemeyen anlaşmazlıkları çözmek için emir verdiklerinde gidiyorum. Konsey üyeleri her zaman korunur. I nerede ve kiminle olduklarını bilmek zorundasınız. Bu

Kısa cevap evet, Rannalufr ile tanıştım. Bana kibar, yaşlı bir adam gibi göründü, alçak ve nazik bir sesle konuşan ve cevap vermeden önce her zaman düşünen biri. Ondan hoşlanmıştım. Bence onunla tanışan çoğu insan onu sever."

"Kutsal Çember'e mi ait? Liderlerden biri mi?" Branislava sordu.

Zev kolunu onun beline doladı ve bir kez daha Mikhail'in evine doğru yürümeye başladı. Dağın yukarısında ve ormanın hemen kenarındaydı. "Evet. Birçok Lycan oraya aittir. Ait olanlar eski yöntemlere saygı duyar ve kayıp yaşlıları Lycanların nasıl olması gerektiğine dair örnekler olarak gösterir."

"Hiç ait oldun mu?" diye sordu merakla.

"Toplantılara gittim elbette. Konuşmacılar genellikle harika, özellikle de Arno ve evet, siz sormadan söyleyeyim, Rannalufr da öyle. Her ikisi de karizmatik ama düşüncelerimi daraltan ya da fanatizm sınırına dayanan her şeyle sorun yaşama eğilimindeyim. Benim için her şey mantıklı olmalı ve artık bir anlam ifade etmeyen eski kurallara göre yaşamak bana hiç de mantıklı gelmiyor. mantıklı." İç çekti. "İlerlemeyi anlamıyorum."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum,"

dedi.

Ağaçların arasından geçen dar bir geyik yolunu takip ettiler ve yokuş yukarı tırmandıkça ormanın derinliklerine doğru ilerlediler.

"Modern zamanlar çok hızlı ilerliyor. Teknoloji her şeyi değiştirdi ve endişe verici bir hızla değişmeye devam ediyor. Kutsal Çember sadece ahlaki değerleri ve birbirimize nasıl nazik davranacağımızı vaaz etseydi, bunu kabul edebilirdim ama bununla yetinmiyorlar. Siyasi bir gündemleri var ve bu gündem Lycan'ların yaşadığı ülkelerin emirlerine uymuyor."

Branislava bir gece çiçeğini koklamak için eğildi. Onun yanında yürümek ona her zaman gizli bir heyecan verirdi. Uzun boylu ve güçlüydü ve ona kendini kadınsı -ki öyleydi- ve narin -ki öyle değildi- hissettiriyordu. Onun sesi onu büyüledi. Zev asla gür ya da yüksek bir sesle konuşmazdı. Yumuşak konuşurdu ama yine de ses tonu

Otorite. Onunla ilgili her şey mutlak bir güvenden söz ediyordu ve kadın ondaki bu özelliği seviyordu.

"Hâlâ anlamıyorum."

"Modern topluma entegre olduk," diye açıkladı Zev. "Her sürü, hangi ülkede olursa olsun, o ülke için askerlik yapıyor ve tıpkı insanlar gibi iş sahibi oluyor.
Onlarla yan yana yaşıyoruz. Çok daha önce yazılmış bir koda geri dönebileceğimizi düşünmek mantıklı değil. teknoloji ortaya çıktı. Kadınlarımız bir zamanlar azılı savaşçılardı. Daciana'ya bakın. En az erkek seçkin avcılar kadar iyi ya da onlardan daha iyi ama yine de yüzyıllar önce ilk Sange rau bizi neredeyse
kutsal kurallar tüm kadınların evde kalmasını emrediyordu."

Branislava, "Ancak konsey bunu bozdu," diye belirtti.

"Çok fazla muhalefete rağmen. Kutsal Çember'in liderleri öfkeliydi ve hatta bazıları kendi konseylerini kurmaktan söz ediyordu." Sesi bir oktav daha düşmüştü ve başını salladı.

Ay doğmuş, henüz zirveye ulaşmamış olmasına rağmen oldukça dolgun görünmeye başlamıştı. Sarı bir hale onu çevreliyordu.
Branislava ay ışığında onun yüzünü seçebildi.
dalların arasından parlıyordu. Çizgiler oraya kazınmıştı. Yara izleri. Yine de gerçek bir erkek örneği gibi görünüyordu.
ona güzellik.

"Ve sen de onları tekrar hizaya sokmak için gönderildin." Bu onun için bir tahmin değildi, haklı olduğunu biliyordu. O bir
onu okumakta çok daha ustalaştım.

Başını salladı. "Onlarla konuştum, evet. Ben olabilirim Gerektiğinde ikna edici. Lycanlar bu kadar tehlikeliyken anlaşmazlık olamaz. Birkaç sürü kaybettik.
Çember'in liderlerine işaret ettiğim gibi yoldan çıktılar ve vaazlarını durdurdular. Konseyin her konuyu tartışmasında bir sakınca yoktur ve üyeler her zaman

Bir karar vermeden önce herhangi bir Lycan'ı dinlemeye istekliyiz, ancak nihayetinde hepimiz onların kararlarına uyuyoruz."

Küçük bir açıklığa geldiler. Büyük bir ağaç devrilmişti, gövdesi yollarının üzerinde uzanıyordu. Bu açıklık, orman zemininde çalıların, eğrelti otlarının ve çiçeklerin bolca yetişmesi için yer açmıştı. Branislava kollarını açtı ve yavaş bir daire çizdi. Ay onun kızıl saçlarının üzerine düşüyor, ışık saçları tutuşturuyordu.

"Ne yapıyorsun?" Zev sordu.

"Yaşıyorum," diye cevap verdi, hâlâ bir balerin gibi dönüyordu. "Tam burada, bu mükemmel dakikada yaşıyorum. Sana, bu güzel yere, aya ve gece havasına sahibim." Derin derin nefes aldı, ormanın ve kurdunun kokusunu derin derin içine çekti.
ciğerlerine. "Bu andan daha mükemmel ne olabilir ki?"

Yaklaştı, kolu kızın beline dolandı, onu sertçe kendine çekti, ayakları şimdiden bir dansın ritmini yakaladı, gecenin sunduğu müzikle hareket etti. "Seninle sevişmek her zaman mükemmeldir. Seni öpmek kesinlikle mükemmel. Seninle dans etmek tam bir mükemmellik."

Ona sımsıkı sarılmış, inleyen rüzgârın onlara telli çalgılardan bir melodi çalmasını dinliyordu. Yeryüzünün kalp atışları onların davulu oldu ve sabit bir vuruş sağladı. O Onu açıklıkta dolaştırdı, vücutları mükemmel bir senkronizasyon içindeydi, kayaların üzerindeki su gibi akıyor, önce bir yöne sonra diğerine süzülüyorlardı.

Branislava onun vücudunun kendininkine karşı hareket ettiğini hissetti, sıcak teninin altında kasları oynaşırken saf gücün dalgalanmasını hissetti. Başını onun omzuna yasladı, sanki bulutların üzerinde süzülüyormuş gibi hissediyordu. Mükemmel anlar vardı ve her birini fark edip yakalamak ve kalbine yakın tutmak istiyordu. Dünyada kötülüğün yaşadığını ve yakında çirkin başını kaldıracağını herkesten daha iyi biliyordu. Zev'le birlikte bu temele, cephaneliklerine ekleyecekleri bu mükemmel anlara ihtiyacı vardı.

Silahlar. Zev'in zaten olduğu gibi o da bir silah olmalıydı. Durdurulamaz olmaları gerekiyordu.

"Herkes katılabilir mi?" Dimitri Skyler'ı açıklığa doğru döndürdü ve sonra onu sıkıca kendine doğru çekti, yumuşak ayak hareketleri onu dalların ve yaprakların üzerinde yönlendirdi. "Müziğinizin bizi çağırdığını duyduk ve karşı koyamadık."

Branislava memnuniyetle gülümsedi. Dimitri hâlâ moarta de argint -gümüşle ölüm- fırçasının izlerini taşıyordu. Skyler her nasılsa korkunç yanık izlerini neredeyse görünmez hale getirmeyi başarmıştı. Yine de Dimitri oldukça yakışıklıydı ve Skyler'a öylesine sevgi dolu, samimi ve koruyucu bir şekilde sarılmıştı ki, açıklıkta dans ederken sanki bir bütünmüşler gibi görünüyorlardı. Branislava aşklarının ikisinden de aktığını hissetti, sanki ikisi de bu duyguyu zapt edemeyecek kadar büyüktü.

Fen ve Tatijana beklenmedik bir şekilde yukarıdan aşağıya düştüler. Zev hiç irkilmedi, bu yüzden Branislava onun yakınlarda olduklarının farkında olduğunu biliyordu. Fen elini salladı ve gecenin müziğine başka enstrümanlar da katıldı. Tatijana'yı kollarının arasına aldı. Tatijana Fen'in omzunun altına tam olarak oturdu ve dans etmeye başladılar.

İlk başta ritim yumuşak ve rüya gibiydi, böylece erkekler küçük açıklıkta sanki bir balo salonundaymış gibi kolayca hareket ederken kadınlarını yakın tutabiliyorlardı.

Çok geçmeden başka bir çift daha geldi. Darius Daratrazanoff, yanında hayat arkadaşı Tempest olduğu halde adım adım ilerledi.
En fazla iki yaşında olabilecek bir çocuk taşıyordu. Onlar Darius, Tempest'ı ayın altında döndürürken, oğulları aralarında, tek kelime etmeden birlikte hareket ettiler. Çocuğun yumuşak kahkahaları Branislava için anın güzelliğini daha da artırıyordu.

"Parti mi veriyoruz?"

Soru bir grup Karpatyalıdan geldi.
Branislava onları hayal meyal tanıdı. Dark Troubadours adında gezici bir grup kurmuşlardı.

"Hey, Andor," diye seslendi Julian, Darius ve Tempest'ın oğluna. "Gelip seninle dans edebilir miyiz?"

Andor ona mutlulukla el salladı ve koyu renk gözlerini aydınlatan kocaman bir gülümseme yaydı -Daratrazanoff gözleri.

"Sakıncası var mı?" Desari, Zev ve Branislava'ya sordu. "Bu çok eğlenceli görünüyor."

Julian Savage ve hayat arkadaşı Desari birlikte zarifçe hareket ediyorlardı. Daratrazanoff erkeklerinin kız kardeşiydi. Onların yanında Barack ve Syndil yakın dans ettiler. Ağaçların arasından çıkan Corrine ve hayat arkadaşı Dayan, kızları Jennifer ile birlikte geldiler. Belli ki o bir müzik çocuğuydu. Dönmeye ve dönmeye başladı ve kıçını ritme göre sallıyordu.

"Parti yok," dedi Zev, "sadece kadınımı tutuyorum ve biraz dans ediyorum, ama hepiniz hoş geldiniz."

Corrine ile birkaç dakika dans ettikten sonra Dayan büyük ağaç gövdesine uzandı ve gitarını yanına çekti. Parmakları tellerin üzerinde dans etti ve müzik geceye döküldü. Barack hemen bas çalarak ona katıldı. Syndil toprağın kalp atışlarını dinledi ve ardından davulları çağırarak toprakla birlikte kendi ritmine katıldı. Corrine ve Jennifer birlikte dans ederek küçük açıklığın etrafında dönüyor, Jennifer'ın kahkahaları Andor'unkilere karışıyordu.

Razvan, Fildişi'yle ormanın hemen dışında dans etti, gözleri kahkahalarla doluydu - bu onda nadiren görülen bir şeydi, Tabii Ivory ve onun arasındaki özel bir ana rastlamazlarsa. Ona sarıldı, onunla birlikte güldü, bakışları sadece onun içindi.

Desari şarkı söylemeye başladı, sesi rüzgarla birlikte yükseliyordu, notalar saf, perde mükemmeldi. Şarkı neşe ve kahkaha doluydu ve Branislava'nın mükemmel anına katkıda bulunuyordu.

Branislava etrafına, sevdiği insanlara baktı. Kendi büyükbabası Xavier tarafından korkunç işkencelere maruz bırakılan yeğeni Razvan. Xavier'in ihanetine uğrayan ve vampirler tarafından parçalara ayrılan Ivory.

Onu. Fen ve sevgili kız kardeşi Tatijana, onunla birlikte Xavier'in laboratuvarındaki buz duvarına hapsolmuşlardır. Dimitri ve Skyler, Xavier tarafından Razvan'ın bedeni aracılığıyla yaratılan ve daha sonra büyük büyükbabası tarafından seks kölesi olarak satılan genç bir kadın.

Burada neşe ve gerçek mutluluk vardı. Xavier ve kardeşleri saf kötüydü ama yine de bir şekilde iyilik burada zafer kazandı ve mükemmel anı bunu kanıtladı.

Hepsine bak, Zev. Bu insanlar, çoğu bizim ailemiz. Xavier hepsini yok etmeye çalıştı, buradaki herkesi, gerçekten, ve yine de böyle bir araya gelebiliyoruz, eğlence ve kahkaha içinde, beni dans edecek kadar sevmen dışında gerçek bir nedeni olmayan doğaçlama bir parti çünkü bundan hoşlandığımı biliyorsun.

Zev onun boynuyla omzunun birleştiği yeri öptü. Seninle her yerde dans ederdim Branka ve her dansın tadını çıkarırdım.

Sana sarıldığım tek bir an bile.

Mutluluk fışkırdı. Zev'le ilgili harika olan şey buydu. Onun kendisine doğruyu söylediğini biliyordu. Sırf dans etmeyi sevdiği için onunla her yerde dans edebilirdi. Fen tarafından çok yakın tutulan kız kardeşine baktı. Fen iyi bir adamdı ve onu şimdiden kardeşi gibi görüyordu. Bu şekilde Tatijana'ya baktığında çok güzeldi. Tatijana'nın bakışları onunkilerle buluştu ve gülümsediler.

"Onu çok seviyorum Zev," diye fısıldadı göğsüne doğru. "Kaçmasını, hayatı yaşayabilmesini, mümkün olduğunca böyle dans edebilmesini ve onu her şeyden çok seven bir adam bulmasını çok istedim. Sanırım dileğim gerçekleşti doğru." Sözlerine memnuniyet damgasını vurdu.

"Neredeyse benim evimin önünde bir parti verdiğinizi görüyorum ama davet edildiğimi sanmıyorum, o yüzden ben de geliyorum." Mikhail varlığını duyurdu.

Raven'ı etrafında döndürdü ve ikisi bir araya gelerek müzik eşliğinde akıcı bir zarafetle hareket ettiler.

Alexandru koşarak Jennifer ve Andor'un yanına gitti. Jennifer iki çocuğun da elini tuttu ve birlikte bir daire

çizerek dans etmeye başladılar.

Zev güldü. "Bak ne başlattın, Branka."

"Ve prensle başımızı belaya soktum. Dans etmeyi sevdiğini kim bilebilirdi?"

"Herkes öyle değil mi?" Zev onu dürttü ve açıklığa gelen çifti gösterdi.

Gregori ve Savannah da onlara katıldı.
Gregori prens neredeyse orada olma eğiliminde olduğu için bu sürpriz oldu. İki küçük kızları Anya ve Anastasia, ebeveynleri dans ederken diğer çocuklara katılmak için koştular.

Çalılık ve fundalıkların temizlenmesiyle küçük alan değişmiş, hatta büyümüş gibi görünüyordu,
çiftlere bir dans pisti verdi. Grup çalarken ay onlara tepeden bakarak ışık saçıyordu. Yıldızlar gece gökyüzüne dağılmış, elmas gibi parıldıyor ve onlara bir güzellik tavanı veriyordu.

Branislava yüzünü Zev'in yüzüne çevirdi. "Hepsi senin sayende Wolfie; sen bir mucizesin." Zev'in boynuna doğru öpücükler kondurdu, parmakları Zev'in ensesinde, uzun ve kalın saçlarının altında dolandı. "Her şeyi nasıl bu kadar harika yapıyorsun bilmiyorum."

Fen ve Tatijana tesadüfen yakın dans ediyorlardı. Fen küçük bir alay homurtusu çıkardı. "Wolfie mi? Az önce o adama Wolfie dediğini mi duydum?"

Zev ona sert bir kaş çatarak, "Hayır, yapmadın," diye karşı çıktı. "Git buradan, Fen."

"Dimitri." Fen, onlar dans ederken Tatijana'yı kız kardeşine ve Zev'e yakın tutmaya devam etti. Dimitri kendisine çok yaklaşana kadar bekledi ve ona doğru eğildi. "Ona Wolfie diyor."

Dimitri yüzünde geniş bir sırıtışla Zev'e baktı. Onu kızdırmak için ağzını açtı ama Branislava'nın mahcup ifadesini bir an için yakaladı. Küçük küçük alevler gözlerinde titreşmeye başladı.

Ağzını kapattı ve kardeşine kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten Fen, özel konuşmalara kulak misafiri olmamalısın."
Gülmemek için kendini zor tuttu,

Ama Branislava'nın yükselen öfkesini körüklerken yüzünü asmadı.

"Ama Wolfie? Hadi ama kardeşim, bu küçük kardeşimize çok yakışıyor. Büyük bir oyuncak ayı gibi, sence de öyle değil mi?"

Fen, Tatijana'yı kendisinden uzaklaştırırken geri adım attı ve sol ayağı ormanın zeminine birazcık battı.
Myrmica rubra, Romanya'nın ateş karıncası, bacağına doluşmuş, ısırıyor ve sokuyordu.

Fen elini salladı ve karıncalar anında sakinleşti,
yere geri dönüp gözden kayboldu. Fazla masum görünen Branislava'ya ters ters baktı. "O jelä peje terád, emni-sun scorch you, woman!" Tatijana ağzını kapatarak ve kız kardeşinin maskaralıklarına açıkça gülerek ona yardım etmedi.

"Orada sorun mu yaşıyorsun, Fen?" Mikhail sordu. Yüz hatları rahatlamış, çok daha genç görünüyordu. Normalde kasvetli olan gözlerinden kahkahalar fışkırıyordu.

Fen, "Lanet olası Ejderha Arayıcı kadınların intikam tutkusu var, Mikhail," dedi. "Bu konuda onlarla konuşmalısın."

"Ben değilim," diye aceleyle reddetti Mikhail. "Onların kötü tarafına geçmeyeceğim." Gülerek dans ederek uzaklaştı.

Fen de güldü ve Tatijana'yı kendisine yaklaştırdı. "Kız kardeşin küçük, ateşli bir şey. Düşünsene, sadece
Çünkü Zev'e o saçma lakabı taktığını duydum."

"Düşünsene," diye yankılandı Tatijana, daha da sokularak. "En azından saçlarını ateşe vermedi." Elini yumuşattı
Uzun, çok kalın ve belirgin bir şekilde gümüş rengi olan saçlarının üzerinde, sırtından aşağıya doğru inen dalgaların arasına örülmüş siyah teller vardı. Ensesinden deri bir kordonla tutturulmuştu ama neredeyse beline kadar sarkıyordu. "Kel ve yanmış olmanı hiç istemem."

Fen onu korumak istercesine daha da yaklaştırdı. "Buna cesaret edemez."

Cesaret edebilirim, diye temin etti Branislava.

Fen kahkahalarının yükselmesine engel olamadı. O ve Branislava aynı anda kahkahalara boğuldu. Zev ve Tatijana, ardından Dimitri ve Skyler da katıldı.

Branislava kendini bir aile kutlamasındaymış gibi hissetti. Doğru hissettirdi. Normal. Güzel. Mükemmel. Daha önce hiç

O buzdan duvarın arkasında donarken ve korkarken böyle bir eğlence ve mutluluk yaşayabileceğini hayal bile edemezdi.

Daha fazla dansçı geldi. Zacarias De La Cruz'un Marguarita'yı diğer dansçılarla birlikte orman zeminine götürmesi onu şaşırttı. Onun zarif bir dansçı olduğunu bilmeliydi. Hayat arkadaşına yakın durdu, çok sevgiyle, hiç de öyle değil

tehlikeli, karanlık bir yırtıcı gibi görünüyordu.

Zacarias'ın erkek kardeşi Nicolas, hayat arkadaşı Lara'ya önderlik ederek arkasından geldi. Branislava'nın kalbi sevinçle çarptı. Lara, büyük yeğeni, güzel ve mutlu görünüyordu, hatta parlıyordu,

Belli ki hayat arkadaşıyla mutluydu. Buz mağaralarına dönüp teyzelerini arayan Lara'ydı ama kaçmasına yardım ettiklerinde küçük bir kız, bir çocuktu ve çocukluğunun gerçek olduğundan bile emin değildi. Yine de onları korkunç hapishanelerinden kurtarmak için gelmişti. Onu bu kadar mutlu görmek güzeldi.

De La Cruz'un bir diğer kardeşi ve hayat arkadaşı olan Rafael ve Colby, Juliette ve Riordan ile birlikte açıklığa geldiler,

en küçük kardeş. Erkekler gülerek kadınları dansçıların akışına bıraktı. En son MaryAnn ile Manolito De La Cruz geldi. Onlar da Dimitri ve Fen gibi karışık kanlıydı.

ve Zev, hem Lycan hem de Karpat kanı taşıyorlardı. Lycanlar tarafından Sange rau olarak kabul edilip ölüm cezasına çarptırılırken, Karpatyalılar onların Hän ku pesäk kaikak - herkesin koruyucusu- olduğuna inanıyordu. MaryAnn usulca güldü.

Manolito onu etrafında döndürdü ve tekrar kendisine yaklaştırdı.

"Bu çok harika," dedi Branislava. "Çocuklara bakın.

Gülüşlerini dinleyin."

Onun dünyasında, buzun derinliklerinde, ne onun ne de Tatijana'nın gülen bir çocuk olma şansı vardı. Küçük Lara da Xavier tarafından yemek için kullanılmıştı. Hatta Xavier tarafından kontrol altına alınan Razvan ondan beslenmişti. Branislava ve Tatijana'nınki gibi Lara'nın kol ve bileklerinin de yara izleriyle kaplı olduğuna şüphe yoktu.

Branislava kendi çocukluğunun her çirkin anını bunun gibi özel anlarla değiştirmek istiyordu. Shea ve Jacques'ın oğlu Stefan da gülen çocukların arasına katılmıştı. Etrafında Şahin ve Sara'nın çocuklarını aradı. Genellikle bir çocuğun olduğu yerde diğerleri de onu takip ederdi.

"Sara doğum yapmak üzereydi ve çocuklar
Ona yakın durun," dedi Zev. "Gregori az önce bana onun doğum yapmak üzere olduğu haberini verdi. Karpatyalı olmadan önce insandı ve insan doğumuyla çok daha rahat ediyor.
Shea bir doktor ve onunla birlikte, bu yüzden Jacques burada oğluyla yalnız."

"Komplikasyonlar var mı?" Branislava aniden endişelendi. Kutsal Çember ordusunun saldırıları arasında eğlenmek ya da sevinmek için çok az zaman vardı. Doğan bir bebek gecenin güzelliğine güzellik katacaktı.

"Bir sorun çıkarsa Gregori ve Skyler hemen çağrılır. Muhtemelen sen ve Tatijana da," diye garanti verdi Zev. "Gözlerini kapat."

Başını onun göğsüne, tam kalbinin üzerine yasladı. Anında bulutların üzerinde süzülüyormuş hissine kapıldı, vücudu hafif ve havadardı. Adamın kokusu, vahşi, yırtıcı kokusuyla birleşen o erkeksi, orman bekçisi kokusu ciğerlerini doldurdu ve damarlarına sıcaklık gönderdi. Onu her zaman isteyecekti, isterse
Yalnızken ya da kalabalığın ortasındayken. Bu duygu onu mutlulukla doldurdu.

Tatijana'nın zihninde balo salonu dansını görmüştü. İkisi dansları tekrar tekrar oynamışlardı,
adımları hafızaya kazımak, ama Zev'le dans etmenin gerçek hissi, orman zemini üzerinde süzülmek ve

Bulutların içine dalmak, o çok imrendiği danslardan çok daha muhteşemdi.

Sonunda, Zev ve Branislava şehir dışında bir yer buldular. Yumuşak çimlere gömülüp diğer çiftleri izleyebilecekleri bir tarafa. Kız ona iyice sokuldu. Ivory'nin kurtlarından biri başını omzunun üzerinden uzatırken, bir diğeri de Ivory ve Razvan'ın her hareketini izleyerek onun yanına uzandı.

Branislava parmaklarını kalın, yumuşak kürkün içine soktu. Bulabildiği her dokunsal hissi seviyordu; buzdan bir duvarın ardında bir ejderha şeklinde kilitli kaldığında

soğuk ve acı dışında pek bir şey bilme fırsatı bulamadı.

Sabrı ve kabullenmeyi öğrenmişti - hepsi öğrenmişti. Başka çareleri yoktu ama artık özgür olduğu için bir şeylere dokunmadan duramıyor, deneyimlemek istiyordu.

her şeyi kendisi için yapardı. Tatijana da aynıydı. Öylece oturuyordu.

Zev'e yakın, altındaki çimenler, üzerindeki yıldızlar ve onu yakın tutan kolu, kucağında bir kurt.

gerçek mutluluk.

Branislava başını Zev'in omzuna koydu ve arkalarında duran kurdu Zev'in diğer omzunu kullanmaya zorladı. "Çocukları izlemeyi seviyorum. Dans eden küçük Anya'ya bakın.

Hareketleri var, değil mi?"

Zev, Branislava'nın bakışlarını heyecanla kıpırdayan küçük kıza doğru takip etti. Kız kardeşi de en az onun kadar vahşiydi.

toprağın ve Syndil'in davullarının ritmini daha fazla hissetmek gitar. "Çok güzeller. İkizlerimiz olmalı. Küçük kızlar. Senin anneliğin ve Tatijana'nın teyzeliğiyle başlarına açacakları belaları hayal edebiliyorum." Çocuğunun ya da çocuklarının onun içinde büyüdüğünü düşününce kalbi kabardı.

Branislava usulca güldü. "Ya da bir baba olarak sen. Tüm suçu kabul etmeyi reddediyorum. Ne kadar otoriter bir çocuk olduğunu tahmin edebiliyorum."

Otoriter biriydi. Sık sık herhangi bir etkinliğin liderliğini üstlenirdi ve diğer çocuklar da onu takip ederdi. Daha sonra, ancak yedi yaşına geldiğinde ve babası ve sürü üyeleriyle birlikte avlanmasına izin verildiğinde, genellikle ona kilit bir

pozisyon verilirdi. "Bu

babamı ve sürüdeki diğerlerini rahatlattı.
Elit bir okula gönderildiğim zaman hiyerarşik bir yapıya sahiptim," diye itiraf etti. "Beni daha bir çocukken gönderdiler, ama gelebildim
ev ziyaretlerinde. Sonunda, ziyaretler giderek daha da uzaklaştı." Sesinde pişmanlık vardı. "Kişiliğim çok alfa idi ve birden fazla ziyaretçiye sahip olmak zordu.
erkek olsaydım bile aynı sürünün içinde olurdum."

Yanağını adamın koluna sürttü, tıpkı adamın sık sık ondan bahsettiği kedi yavrusu gibi. Onun mırıldandığını duyduğunu sandı ama ona baktığında gözleri kapalıydı.

"Seni olduğun gibi seviyorum, Zev. Fen ve Dimitri alfa erkekleri ve seninle çok iyi anlaşıyorlar," diye mırıldandı, sesi sevgi doluydu.

Ona gülümsemek istedi. O, hiç gerek yokken bile onu savunmaya gelen vahşi kedi yavrusuydu. O
Olduğu kişiydi ve bunu uzun zaman önce kabul etmişti. Belki de Kara Kan'ının vahşiliği onu olduğu gibi vahşi bir kurt olmaya itmişti. Zekâ büyük bir rol oynuyordu, bunu biliyordu ama aynı zamanda korkusuzca yürümeye istekli olmak da gerekiyordu.
büyük bir tehlikenin içine tek başlarına, tam bir güvenle atılırlar.

"Birkaç hafta önce o haydut sürüsünün yolundan geçerken böyle bir hediyeye sahip olacağımı hiç düşünmemiştim," dedi çenesiyle kızın başının tepesini okşayarak, "yalan söylemeyeceğim. Yalan söylemeyeceğim, ki bu zaten imkansız olurdu, bir kadınla birlikte olmak için bazı dürtülerim vardı, ama bir kez bile
Hayatta bir ortağa sahip olmak. Bir kere bile. Beni olduğum gibi kabul edebilecek bir kadın bulmanın mümkün olacağını düşünmemiştim. Ya da haydut sürüleriyle savaşırken, vampirleri avlarken ya da konseyi korurken yanımda olmaya istekli birini
üyeler."

Zev parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi ve elini ağzına götürdü, dişleri parmak eklemlerinin üzerinde hafifçe ileri geri hareket etti. Onun cevap veren sıcaklığını hissetti, vücudu

Damarlarına yayılan heyecanla neredeyse parlıyordu. Onun bu anlık kabulünden nasıl zevk almazdı ki?

Dikkatini ona mı vermişti? Eğer ona dokunursa, kızın nemli ve onun için hazır olacağını biliyordu. Onun için fazla bir şey gerekmiyordu.
her zaman içinde yanan ateşi tutuşturdu.

"Bana ait olmanı seviyorum," diye fısıldadı kulağına, dişleri lobunu okşuyordu.

Fen, Tatijana ile birlikte dönerek geçti. İkiniz de otları ateşe vermeyin, diye uyardı.

Hem Zev hem de Branislava bitki örtüsünü tutuşturacak alev ya da kıvılcım olmadığından emin olmak için aceleyle aşağıya baktılar. Zemine dokunulduğunda serindi ve yapraklar yanmamıştı. Birbirlerine baktılar
ve çocuklar gibi güldüler.

Branislava, "O çok kaba biri," dedi. "Bir an için ona gerçekten inandım ve kandım. Düşünebiliyor musun, eğer biz
Herkes dans ederken ormanı ateşe vermek mi? Özellikle de prensi? Gregori'nin bize söyleyeceği birkaç şey vardır."

"Buna değecektir," dedi Zev kararlılıkla.

"Doğru, ama yine de uslu dur. Belki de bize bir Kurtlardan birkaçı aramıza oturabilir," diye önerdi ama kıpırdamadı.

Gregori ve Savannah yanlarına çöktü. Gregori'nin hayat arkadaşı mutlu görünüyordu. Oturduğu anda iki küçük kızı ona doğru koşarak küçük bedenlerini onun üzerine fırlattı. Geriye doğru devrildi, ikisini de kendisiyle birlikte sürükledi ve ona sıkıca sarıldıklarında güldü. İkisi de yukarı fırladı hızla kurtları sevmek için yanlarına koştu. Gregori'den izin alana kadar ikisi de onlara dokunmadı, ancak zaten onlarla iletişim kurdukları açıktı.

Gregori, Ivory ve Razvan'ı gösterdi. "Bu ikisi onların sürü liderleri. Eğer onlarla oynamak istiyorsan, kibarca istemelisin. Hayır derlerse de surat asmayın. Evet derlerse de hemen teşekkür edin."

Alexandru koştu ve kendini Gregori'nin kucağına attı. Gregori'nin kolları anında çocuğun etrafını sararak onu kendine yakın tuttu. Alexandru'nun başının üstüne bir öpücük bıraktı. "Eğleniyor musun?"

Alexandru başını salladı ve küçük bir koluyla Gregori'nin boynuna sarıldı, kulağına bir şeyler fısıldamak için eğildi. Kurtları ve Gregori'nin kızlarını işaret etti.

"Ivory ve Razvan'dan izin istiyorlar.
Şimdi," diye güvence verdi Gregori, kalabalığın arasından iki kurt bekçisine doğru koşarlarken bir gözü kızlarının üzerindeydi.

Branislava gülümsemesini elinin arkasına sakladı. Stern Gregori kesinlikle prensin koruyucusu ve sağ kolundan çok daha fazlasıydı. Her zamanki tehlikeli maskesi tamamen çocukların ve hayat arkadaşının yerini aldı. Zev'i çocuklarıyla ve kendisiyle böyle hayal ediyordu. Başkalarına çok korkutucu görünebilirdi ama ailesi gerçek adamı her zaman tanıyacaktı, tıpkı Savannah ve çocuklarının tanıdığı gibi. Görünüşe göre prensin oğlu da biliyordu.

Anya ve Anastasya'nın koşup Razvan'ın pantolonunun paçasını çekiştirmelerini izledi. Razvan hemen dans etmeyi bıraktı ve iki kızla göz hizasına kadar eğildi. Ivory ne söylendiğini duymak için eğildi. Branislava, Gregori'nin dikkati Alexandru'nun üzerindeymiş gibi görünmesine rağmen
Bakışları sık sık kızlarına kayıyordu.

Razvan başını kaldırıp Ivory'ye baktı. Alexandru nefesini tuttu.
Razvan bir şeyler söyledi ve Ivory başıyla onayladı. İki kız da gülümseyerek ellerini çırptı ama çift onlarla konuşmaya devam edince ayıldılar. Tekrar tekrar başlarını salladılar ve sonra döndüler.
Branislava, Gregori'nin anlık kaş çatmasını yakaladı, ancak geri döndüklerinde gülümsedi ve açıkça çifte teşekkür etti. Kadın
hem Razvan'ın hem de Ivory'nin kurtlarıyla iletişim kurduğunu fark etti. Razvan, Ivory'yi kucağına almak için geri döndüğünde, iki kurt daha sırtından sıyrıldı ve Branislava ile kenarda sabırla oturan ikiliye doğru ilerledi. Zev.

Alexandru Gregori'nin kucağından atladı ve kızlarla birlikte kurtları sevmek için yanlarına koştu.

Branislava, Mikhail ve Raven'ın Ivory ve Razvan'a yakın dans ettiklerini ve çocuklara yetişkin kurtlarla birlikte olma fırsatı verdikleri için onlara açıkça teşekkür ettiklerini fark etti. Biliyordu ki

Çocukların onlara nasıl davranacaklarını öğrenmeleri için sık sık kurt yavruları getirilirdi ama Razvan ve Ivory'nin kurtları bir av sürüsünün parçasıydı ve genellikle diğer Karpatlardan ayrı kalırlardı.

Branislava kızların kurtlara yaklaşmasını izledi. Bunu yavaşça yaptılar, ellerini koklamalarına izin vermek için hayvanlara doğru uzattılar. Alexandru iki kızın arasına girerek Anastasia'nın yanına gelmesini sağladı. Yakınına eğildi ve kulağına fısıldadı.

Branislava birbirine bu kadar yakın duran iki küçük kafayı görünce kalbinin yerinden çıktığını hissetti. Belli ki Anastasya, Alexandru'ya Ivory ve Razvan'ın ikizlere kurtlara nasıl yaklaşmaları gerektiğini anlatıyordu. Prensin oğlu elini önce alfa kurda uzatırken çok ciddiydi. O saygısını gösterircesine başını eğdi.

"Çok güzeller," dedi Savannah'ya. "Gerçekten çok güzeller. Alexandru yürüyüp ikizlerin arasında durduğunda bir an yerin dalgalandığını sandım. Sen de hissettin mi?"

Savannah, Gregori ile bakıştı. Yavaşça başını salladı. "Evet. Üçü birlikte çok güçlüler, bu yaşta bile. Bu biraz rahatsız edici."

Gregori uzandı ve hayat arkadaşının elini tuttu. "Üçü de zeki ve iyi ruhlular. Onları büyütmek bir macera olacak ama iyi olacaklar." Onun elini öptü. "Gri saçlı olan biz olacağız."

Zev güldü. "Ben de Branislava'ya ikiz kızlarımız olması gerektiğini söylüyordum."

Fen ve Tatijana yanlarına çöktüler. Fen alaycı bir homurtu çıkardı. "Gri saçlı tek Karpatyalı sen olacaksın."

Fen'in saçlarında çok etkileyici bir gümüş rengi olduğu için Zev onun bu sözüne gülmekten kendini alamadı. "Bekle, dört ayaklı olan sen olacaksın. Hiç böyle bir şey oldu mu? Dört küçük Ejderha Arayıcı kızların hepsi intikam tutkunudur."

Dimitri ağabeyinin kafasına vurdu. "Bu senin için uygun bir ceza olurdu."

Skyler Branislava'ya göz kırptı. "Eminim biz de bunu başarabiliriz."

Gregori, "Ben yardım ederim," diye gönüllü oldu.

"Hey," diye itiraz etti Tatijana. "Onları taşıyan ben olacağım.
Balon olurdum."

"Ama sevimli," dedi Fen onu kendine çekerek. "Çok sevimli."

Mikhail elini kaldırdı ve dansçılar müzik sustuğunda hemen dans etmeyi bıraktı. Yüzünde bir gülümsemeyle açıklığın ortasına doğru adım attı. "Yeni doğmuş bir bebeğimiz var. Sara ve Falcon'un güzel ve sağlıklı bir kız bebekleri oldu."

Bir tezahürat yükseldi ve Branislava kendini diğerleriyle birlikte bağırırken buldu. Zev'e sıkıca sarıldı. "Bu gecenin eğlencesi için daha iyi bir son isteyemezdim," diye fısıldadı.

"Kızları için Isabella ismini seçtiler.
Isabella Sara," diye duyurdu Mikhail.

16

Branislava Arno'nun odasına baktı, kalbi sıkışıyordu. Xaviero'nun onlara saldırmak için fazla beklemeyeceğini bilmeliydi. Lycanlar tecrit altındaydı ve her zaman izleniyordu, öyleyse böylesine korkunç bir suçu kim işlemişti?

"En azından dün geceyi birlikte geçirdik," diye fısıldadı Zev'e ve onunla temas kurmak için arkasına uzandı. Etrafındaki dünya çılgınlığa dönüştüğünde dayanak noktası olan kayasını hissetmeye ihtiyacı vardı.

Bir önceki gece mükemmel geçmişti ve daha sonra Mikhail'in evinde oturduklarında bile üç büyücü hakkında çok hafif konuşmuşlardı, sanki hepsi de onların kötülüğe fazla yaklaşmamak için kısa bir mola vermesi gerekiyordu.

Zev onu önünden çekmeye başladı, kolu onu arkasına geçmeye zorluyordu ama o başını salladı.

"Henüz değil, Zev. Doğru olmayan bir şeyler var ve kimse içeri girmeden önce sorunun ne olduğunu bulmam gerekiyor. Skyler ona yemek getiriyordu ve cesedi buldu. İçeri girmemiş ya da hiçbir şeye dokunmamış. Kontrol etmek için girişe doğru adım atmaya başladığında derisinin ürperdiğini ve içinde bir şeyler hissettiğini söyledi. gergin."

Zev, "Arno'nun öldüğü çok açık," diye belirtti. "Göğsünden gümüş bir kazık çıkmış. Skyler genç. Tabii ki gergin hissetmiştir."

"Genç olabilir, Zev, ama her şeye karşı hassastır. ve burada sihir var. Kara büyü. Şeytani. Bunu hissedebiliyorum."

"Diğer konsey üyeleri Arno'nun öldüğünü öğrendikleri anda cevap isteyeceklerdir," diye ısrar etti Zev. "Bekleyecekler
onları almam için."

"Sadece durumu değerlendirmek için bir dakika istiyorum," diye ısrar etti, sert bir ses tonuyla. Zaten gergindi, orada kimin olduğunu ve neden olduğunu bildiğinden korkuyordu.

Zev hemen elini Branka'nın ensesine götürdü, parmakları Branka'nın gerginliğini hafifletti. "Özür dilerim, Branka. Duygularımı senden çıkarmaya hakkım yoktu. Arno uzun yıllardır arkadaşımdı. Onu çok severdim.
Çok bilge bir adamdı ve asla hemen sonuca varmazdı. Kendi inançları bir şey söylediğinde bile, açık fikirli olmaya ve gerçekten dinlemeye ve vermeye çalıştı. meselelerin diğer tarafına inanmak. Geride, onu hayatta tutmak için bana güvenen sevgi dolu bir aile bıraktı."

Huzursuz bakışları odayı tararken bile onu rahatlatmak için başını göğsüne yasladı. Tabandan tavana. Dört duvarı da. Oda el değmemiş görünüyordu ve eğer Arno'nun cesedi tam ortada olmasaydı, vücudu bir kan gölü içinde, kolları ve bacakları
genişçe açılmış ve göğsünden gümüş bir kazık çıkmış olsaydı, bu kadar temkinli olmayabilirdi.

Kollarını dışa doğru kaldırdı ve semboller çizdi. Hava.

Thurisaz'ı çağırıyorum, tepki veren şeyi,
Kenaz'ı çağırıyorum, vizyon ve içgörü veren şeyi,
Algiz'i, koruma ve güvenli liman sağlayan şeyi çağırıyorum,
Görünmeyeni açığa çıkaran Ansuz'u çağırıyorum.

Bir anda duvarların her yerinde rünler belirdi, yükseklere, tavana kadar tırmandı ve tavana yayıldı. Nefesi boğazında düğümlendi. "Zev, kan kullandı. Bu çok

tehlikeli bir büyü. Yaptığı şeyi geri alana kadar içeri girmeye cesaret edemeyiz."

"Kim o?" Zev sordu, parmakları kadının ensesinde sıkılaşmıştı.

"Bunu sadece bir Yüksek Büyücü yapabilir. O burada. Yaklaştın. Bu Xaviero'nun işi. Xavier ya da Xayvion'un aksine, büyü yapmak için eski alfabeyi kullanmayı tercih ederdi. Bunu nerede görsem tanırım."

"Pis işlerini yapması için bir çırak göndermiş olamaz mı?"

Başını salladı, kabaran midesini yerinde tutmak için mücadele etti. Xaviero'nun Lycan'lardaki büyülü gölgeleri ürettiğine dair aklında hiçbir şüphe yoktu. Onun sesini duymuştu ama çok uzaklardaydı, öyle sanıyordu. Böyle bir büyü yapabilmesi için odada bulunması gerekiyordu.

"Hayır. O buradaydı." Ağzı o kadar kurumuştu ki kelimeleri güçlükle çıkarabildi. Güvende olduğundan emin olmak için kız kardeşinin zihnine dokundu. O burada, Tatijana. Karpat Dağları'nda. Arno'yu öldürdü. Onun giremeyeceği bir yere git. Kutsal savaşçı mağarası belki, ama güvenli bir yere git.

Zev'in onu duyduğunu biliyordu, onunla çok derin bir şekilde birleşmişti. Onu zihninde hissediyor, ona güç veriyordu.

"Neden her şeyi riske atıp buraya kendisi gelsin ki?" Zev, Arno'nun cesedini işaret etti. "Neden onu öldürdün ve benim peşimden gelmedin?"

"Düşmanını tanıması gerekiyordu. Eğer sen Konsey üyeleri ve sürüler arasında yarattığı yangına su döktüğün, haydutları yok ettiğin ve suikastçılarını öldürdüğün için seni öldürmek isteyecektir. Artık seninle olduğumu biliyor.
Birimizi öldürürse, ikimizi de öldürür" diye açıkladı.

"Nasıl?"

"Arno ona söyledi, elbette. Arno, ne kadar çabalarsa çabalasın, Yüce Kral'a karşı asla dayanamazdı.

Mage, Lyall'ın benim onu sorgulamamla yapabildiğinden daha fazlasını yapamaz."

"Arno'nun ona tam olarak ne söylediğini ve hatta belki de planlarını öğrenebilirim," dedi Zev. "Arno'nun anılarına erişebilirim."

"Xaviero'nun bunu bilmediğini mi sanıyorsun? Kafayı sağlam bıraktı. Birinin odaya girip Arno'yu kurtarmaya çalışmasını istedi. Oda büyük ve tehlikeli bir tuzak. Arno'nun beyni de öyle olacak. Oraya girdiğimizde, kafayı kesmek ve vücudu olabildiğince çabuk yakmak çok daha iyi olacaktır." Branislava itiraz etti.

"Tehlikeyi ortadan kaldırabilir misin?" Zev sordu.

Adamın onunla aynı fikirde olmadığını fark etti. Omzunun üzerinden ona bakmak için döndü ve kalbi sıkıştı. Zev dürüst bir adamdı. Sadakatin. Görev adamıydı. Cevaplarını öyle ya da böyle bulacaktı ve işini yapıp yapmamasında tehlike bir rol oynamayacaktı.

"Bizi odaya götürebilirim," dedi yavaşça, bakışları onunkine tutunarak. Onun bunu yapmasını istemiyordu ama yapacaktı ve eğer bu yola girecekse, o da onunla gidecekti.

Gregori arkalarından geldi. "Skyler ve Dimitri az önce söyledi. Mikhail yolda."

"Hayır!" dedi ikisi de aynı anda.

Zev iç çekti. "Büyücü buradaydı. Xaviero. Branka onun Arno'yu öldürdüğünden emin ve odaya ve muhtemelen cesede de tuzaklar kurmuş."

Gregori onların yanından geçip kanlı rünlerle kaplı duvarlara, tavana ve zemine baktı. Kaşlarını çattı. "Çözebilir misin
Bunu mu? Ya da buna karşı koymanın bir yolunu bulmak? Bunun için bir büyü bile var mı? Belki de hepsini yakıp kül etmeliyiz Branislava."

Zev başını salladı. "Arno'nun bize verebileceği bilgiye ihtiyacımız olduğunu biliyorsun. Branka gerçekten içeri girmenin bir yolunu bulamazsa hepsini yakarız ama bilgiye ihtiyacımız var. Xaviero'nun nerede olduğuna ve planlarının ne olduğuna dair bize ipucu verecek her şeye."

Gregori, "Anılarına erişmeye çalışacağınızı bilse bu planları Arno'ya söylemezdi," diye itiraz etti.

"Bu doğru," dedi Zev. Kolunu onun boynuna doladı. Branislava'ya sarıldı ve uzun bir süre onu tuttu. "Ama ipuçları tuzaklarda olacak. Kendinden bir şeyler ele vermeden onları kuramayacak. İşler böyle yürümüyor mu, Branka?"

Onun haklı olduğunu kabul etmek istemedi. Bilgiye ulaşmak için her tuzakla yüzleşmeleri, onu sökmeleri ve bir sonrakine geçmeleri gerekiyordu. Ne kadar çok tuzak olursa, Xaviero o kadar çok bilgiyi geride bırakmak zorunda kalacaktı.

İstese de istemese de. Öncelikle odayı güvenli hale getirdiğinden ve bu bilginin Xaviero tarafından yerleştirilmiş bir tuzak olmadığından emin olmalıydı. Tatijana'dan başka kimse onu bu kadar iyi tanımıyordu. Büyücünün işiyle yüzleşen kişi kendisi olmalıydı, çünkü bunu kız kardeşinin yapmasına izin vermeyecekti.

"Evet," diye cevap verdi isteksizce. "İşler böyle yürüyor." "Bize telepatik olarak talimat vermeniz mümkün mü?" Zev sordu. "Çalışmalarına bakıp sonra da bize nasıl çözeceğimizi mi söylüyorsun? Ben sizinle birleştim, siz çözerken ben ne yapılması gerektiğini göremeyecek miyim?"

Branislava başını salladı. "Ne yaptığınızı bilmeden kendinizi bir Yüksek Büyücü büyüsüne karşı koymak çok tehlikeli. Çok karmaşık ve detaylı, katman katman. Bu kadar tehlikeli bir şey bu şekilde yönetilemez Zev, ama yine de teşekkür ederim. Beni onun varlığından korumaya çalıştığını biliyorum. Arno ona benden bahsetmiştir. Beni Lyall'ı sorgularken gördü ve şüphesiz Xaviero kim olduğumu zaten biliyor. Ondan saklanmaya çalışmanın bir anlamı yok."

Zev sertleşti, kolu onun etrafında sıkılaştı. "Eğer seni tanıyorsa, tuzağı sana özel olacaktır, değil mi?"

Omuz silkti. "Bu mantıklı olabilir, ama bence daha büyük olasılıkla size özel olacak. Belki de ilki değil, ilk tuzak Arno'nun bedenini kullanarak başka bir kurbanı cezbetmek için kuruldu odaya girdi. Cesedi bulan Skyler olmasaydı, Xaviero bunu yapmış olabilirdi. Neredeyse odaya giriyordun. Tam o anda zafer kazanabilirdi."

Mikhail koridorda Gregori'nin arkasında belirdi. "Arno öldü." Bu bir sorudan çok bir açıklamaydı. Soru Gregori içindi, ne olduğunu soruyordu.

Onu buradan uzak tutacağını sanıyordum, Zev söyledi.

Gregori başını salladı ve odanın duvarlarını ve tavanını kaplayan kanla yazılmış rünleri işaret etti. "Bir ziyaretçisi vardı. Bir büyücü gün içinde muhafızları atlatabilir."

Mikhail'i kontrol etmek diye bir şey yok. Lycan konseyinden o sorumlu ve bu yükü omuzlarında ağır bir şekilde taşıyor. Onu sadece koruyabilirim, kontrol edemem, diye yanıtladı Gregori Zev'e.

İşini kıskanmıyorum, dedi Zev Gregori'ye.

Gregori odaya ve duvarları kaplayan kanlı sembollere baktı. Şu anda sizinkini kıskanmıyorum.

"Onu korumak için özel olarak kim görevlendirildi?" Mikhail sordu.

Branislava'nın bakışları ani bir endişeyle prense kaydı. Zev'deki değişimi hissedebiliyordu. Onun yüzü ifadesiz kaldı ama içinde küçük bir huzursuzluk dalgası vardı. Arno'yu kimin koruduğunu ve ona ne olduğunu ya da Lycan'ın Zev'e yakın biri olabileceğini düşünmemişti.

"En iyilerimden biri," diye yavaşça cevap verdi Zev. "Arnau. Ve Arno'nun oğlu. Seçkin bir avcı ve benim sürümün bir üyesi. Odası tam şurada." Arno'nun uyuduğu yerin hemen solundaki kapıyı gösterdi.

Gregori kapının bir tarafına çekildi ve elini prensi kovarcasına salladı. Branislava gerginlik bu kadar yüksek olmasaydı bu harekete gülebilirdi. Prens bir adım bile atmadı. Gregori elini kapıya doğru uzattı ve kapı ardına kadar açıldı.

Arnau açık alana doğru sıçradı, zaten yarı insan, yarı kurttu, ağzından tükürük damlıyordu, deliliği kırmızı çerçeveli gözler. Tek bir hedefi vardı ve tam onun üzerine indi, Branislava'yı yere düşürdü, pençeleri

Karnı ve dişleri sol omzunun etrafında, yukarıya, boynuna doğru kenetlendi.

Zev ilk tepkiyi verdi, havada bulanık bir hızla savruldu, iki botu da Arnau'nun kaburgalarına tam isabet etti ve Lycan'ı Branislava'dan uzaklaştırdı. Lycan yuvarlanıp ayağa kalktı ve bakışları Bronnie'yi hedef aldı. Belli ki dar koridorda ondan başka kimse yoktu. Hiç ses çıkarmadı, sadece ikinci kez saldırdı ve kendini ileri doğru itti, aralarındaki mesafeyi hızla kapatıyorlardı.

Mikhail, avucunda gümüş bir kazıkla Branislava'nın önüne çıktı. Lycan pençelerini kullanarak prensin üzerine çıktı,
Mikhail'in yanından hızla geçerken göğsündeki ve omuzlarındaki etleri tırmıkladı. Gregori küfrederek Mikhail'i geri çekti ve büyüyle delirmiş Lycan'dan uzaklaştırdı.

Zev, Branislava'nın olduğu yerde cisimleşirken Arnau, Zev'in göğsüne sert bir darbe indirdi. Birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Yumruğundaki kazık göğüs duvarından, kas ve dokudan geçerek doğrudan kalbe saplanmıştı. Zev kolunu Arnau'ya doladı ve nazikçe onu yere indirdi. O da onunla birlikte çömelerek gitti.

Arnau konuşmaya çalıştı. Zev birkaç kez başını salladı. Kederi hissediliyordu, o kadar yoğundu ki Branislava gözlerinin arkasından yaşlar aktığını hissetti.

"Biliyorum," dedi Zev yumuşak bir sesle Arnau'ya. "İyi yolculuklar benim
dostum." Bir elini Arnau'nun elinin etrafına koyarak, seçkin avcının gözlerindeki yaşam soluklaşırken kendi eliyle Lycan'ın bakışlarını tuttu.

Uzun bir süre cesedin yanında kaldı, eliyle avcının saçlarını düzeltti ve sonra parmaklarını ölüm maskesinin üzerinden geçirerek Arnau'nun gözlerini kapattı. O
Sanki arkadaşının ağırlığı omuzlarına ağır gelmiş gibi yavaşça ayağa kalktı. Nefes alarak kılıcını çekti ve tek bir yumuşak hareketle kafayı omuzlarından ayırdı.

Salonda sessizlik vardı. İlk harekete geçen Gregori oldu. "Mikhail, bu Bronnie ve Zev için uzun bir iş olacak. Belki de en iyisi biz diğer meselelerle ilgilenelim ve onların bu işi halletmesine izin verelim. Fen ve Dimitri'yi çağırdım.

Çalışıyorlar

Zev'le iyi anlaşıyorlar ve eğer hayat arkadaşları varsa, ikisi de kendi başlarına güçlüler. Bu altılının birleşimi Xaviero'nun planlarını çok iyi bozabilir."

"Başka bir deyişle," dedi Mikhail. "Beni bir balonun içine koyup güvende tutmak istiyorsunuz."

Zev kılıcını temizledi ve yavaşça ve saygıyla kınına geri koydu. "Hepimiz senin güvende olmanı istiyoruz, Mikhail. Xaviero burada her ne yaptıysa sana dokunamaz, yoksa o kazanır." Başını çevirdi, gözleri prensinkilerle buluştu. "Kazanmasına izin vermeye niyetim yok. Kötülüğüyle çok fazla iyi adam aldı. Onu durdurmak zorundayız."

Mikhail başını salladı. "Katılıyorum. Sadece dikkatli ol."

Branislava Zev'in omzunun altından geçerek kolunu ona doladı ve açık kapıya döndüler.

Arnau'nun babasının cesedi.

Çok üzgünüm, Zev. Doğru kelimeler yoktu. Onun acısını, başkalarının görmesine izin vermediği o yoğun üzüntüyü hissetti. Arkadaşının ölümü, Xaviero'yu başka birine zarar vermeden önce yok etme kararlılığını artırmıştı.

Zev'in onu duyduğunu gösteren tek işaret, zihninin yumuşak bir şekilde onunkine değmesiydi. Yüz ifadesi değişmedi ve bakışları odadan ayrılmadı.

"Nereden başlayacağız?" diye sordu.

Branislava omuzlarını dikleştirdi ve kapıya doğru adım atarak sembolleri dikkatle inceledi. "Önce yapmam gereken odayı temizlemek ve buraya yerleştirdiği iblisleri uzaklaştırmak için. Onları cehennemin kapılarından geçirdi. Bunu yaptıklarını birden fazla kez gördüm ve her ne gelirse gelsin bu tarafta sıkışıp kalabilir."

Zev kaşlarını çattı. "Göremediğim bir şeyle savaşamam."

"Bu o tür bir dövüş olmayacak," diye cevap verdi. "Öldürülmeden o odaya fiziksel olarak giremezsiniz. İblisler kendilerine emredildiği gibi nöbet tutuyor ve ödüllerini, yani canlı bir yaratığın etini ve kanını bekliyorlar."

"Gölge savaşçıları diye bir şey duydum, büyücüye hizmet etmek için geri getirilen ölüler."

Başını iki yana salladı. "Gölge savaşçılar onurlarıyla savaşan adamlardı ve bir büyücü onların ruhunu ele geçirip hizmete zorladı. Bunlar iblisler, büyücünün zorla hizmet ettiremediği kötü varlıklar. Onlarla bir takas yapar. Bu durumda, onların hizmetini etin ve kanın tadına bakma şansıyla takas ediyor. Özellikle de senin ya da benimkini."

Zev savaşa hazırmış gibi elini bıçağında gezdirdi. "Hadi şu işi halledelim. Bana ne yapacağımı söyle."

"Biz biriz, ruhlarımız birbirine bağlı, bu yüzden birimizi öldürürse diğerini de öldürmüş olacağına inanıyor," diye açıkladı.

"Ve o haklı," diye onayladı Zev.

"Ruhlarımızın birbirine bağlı olduğunu bilmiyor. Eğer ikimizden biri diğer dünyaya çekilirse, ki burada gördüğüm kadarıyla bu onların planı olabilir, iblisler bedenimizi yutar ve ruhumuz kardeşinin beklediği diğer dünyaya girer. yeniden diriltilebileceği umuduyla toplamak için."

Zev nefesinin altında küfretti. "Ben önümdekiyle savaşan bir adamım, hayaletlerle değil," dedi, sesi çakıllı bir hal almıştı, hırıltı çok uzakta değildi. "Ruhunun başka bir aleme girmesini ya da bedeninin iblisler tarafından yutulmasını nasıl önlüyorsun?"

Uzandı ve hafifçe bileğini ovdu. "Planın bu olup olmadığını bilmiyorum Zev," diye itiraf etti. "Tahmin etmeye ve kendimi her türlü olasılığa hazırlamaya çalışıyorum. Böyle şeylerden bahsettiklerini biliyorum ve ruh onlar tarafından bilinen biri olmalı."

Zev bir eylem adamıydı ve bu dövüş incelik, büyü bilgisi ve hem beyaz hem de kara büyü gerektiriyordu. Nefesi tıslayarak çıktı, sert bir protesto patlamasıydı. "O senin ruhu."

"Arno'yu sorgulayana kadar burada olduğumu bilmiyordu," diye hatırlattı. "Ama o bir fırsatçı. Ben sadece dikkatli davranıyorum."

Arkasına baktığında Arnau'nun cesedinin çoktan gitmiş olduğunu gördü, salon sanki hiç vahşi bir ölüm yaşanmamış gibi tertemizdi. Pençelerin onu tırmaladığı karnına dokundu.

"Üzerimde kan izi olamaz," diye ekledi ve Lycan'ın saldırısının kanıtlarını incelemek için parmaklarını kaldırdı.

Zev anında onu döndürdü ve gerçekten ona baktı. "Branka, özür dilerim. Bencillik edip, oğlumu kaybettiğimi düşünüyordum.
arkadaşım." Avucunu kızın boynundaki ısırık izlerinin üzerine koydu.

Yarayı yatıştırmak yerine, acı vücudunda parladı. Gözleri irileşerek ondan uzaklaştı. "I
Hemen Skyler ve Tatijana'ya ihtiyacım var," dedi ve kendini kapının hemen önünde yere bıraktı. "Onlara acele etmelerini söyle," diye ekledi.

Önce Fen ve Tatijana çıktı, Tatijana kız kardeşinin yanında diz çöktü. Bakışları odanın içine kaydı ve kanlı sembolleri görünce nefesi kesildi.

Branislava onun elini sıkıca kavradı. "Xaviero'nun hizmetkârı tarafından ısırıldım."

"Arnau Xaviero'nun hizmetkârı değildi," diye itiraz etti Zev. "O iyi bir adamdı." Hayat arkadaşının yanına çömeldi. "Onu avucumla iyileştirmeye çalıştığımda, dokunuşum onu yaktı. Bunu hissettim Tatijana."

Tatijana ve Branislava dehşet içinde birbirlerine baktılar. Tatijana kız kardeşinin elini tuttu. "Sana iblis yemi enjekte etti, değil mi? Hemen sana saldıracaklar."

Zev kollarını hayat arkadaşına doladı. "Anlayabileceğim bir dil konuş."

Tatijana, "Bunu onun ağzından almalıyız," dedi. "Onu bulacaklar. Bu ya da öteki alemde, onun için gelecekler. Bu büyüyü biliyorum. Hepsini mükemmelleştirmek için çalışırken gördüm. İkimiz de gördük. Bronnie, bunu senden çıkarabiliriz."

Branislava birkaç kez başını salladı, derin bir nefes aldı ve Zev'e yaslandı. "Şimdi Tatijana, sen ve Skyler. Onu buraya getirin. Nerede o?"

"Dimitri ve Skyler bu gece kurtları kovalıyorlardı.
Akşam Ivory ve Razvan'la birlikte," diye açıkladı Fen, sesi o kadar yumuşaktı ki Branislava gözyaşlarıyla savaşmak zorunda kaldı. "Hepsi yoldalar ve yakında burada olurlar."

Duygusal olduğunu biliyordu. Bunun çoğu Zev'in duygularıyla -ya da duygusuzluğuyla- ilgiliydi. Yapmak zorunda olduğu şeylerden sağ çıkmak için duygularını bir kenara itiyordu ama Zev bunu hissediyordu, düşündüğü bir adamın kaybından duyduğu o yakıcı üzüntüyü
Ailesi. Onun yaralarıyla ilgilenmediği için kendini suçladı. derhal ve olanları engellemenin bir yolunu bulamadığı için. Bir konsey üyesini kaybetmek onun için büyük bir darbeydi. Sürüsünün bir üyesi olan Arnau'yu kaybetmek ise daha da büyük bir kişisel darbeydi. Ve şimdi onu iyileştirmek için beklediğini ve enfeksiyon kaptığını bilmek ...

"Buradayız," dedi Skyler, sanki koşuyormuş gibi zor nefes alıyordu. "Ivory de öyle. Neye ihtiyacınız var?"

"Isırılmış. İblis yemi vücuduna aktarıldı," diye açıkladı Tatijana.

Ivory ve Skyler, Ejderha Arayıcı kardeşlerin yanından geçip odaya baktılar. Binlerce kanlı rün
duvarları ve tavanı, koyu renkli bir kan gölü ise zemini kaplıyordu.

Branislava, "İblisleri açığa çekmek için yemi kullanabilirim," diye açıkladı. "Onları çektiği yere geri göndermenin tek yolu bu. Onları cehennemden getirdi."

Ivory'nin parmakları her zaman boynuna astığı haçı aradı. Yumruğu haçın üzerine kapandı. "Xavier'i gördüm, en azından o zaman Xavier olduğunu düşünmüştüm, belki de ama yemin ederim cehennemin kapıları açıldı ve o ortaya çıktı."

Branislava'nın beti benzi attı ama cevap vermedi. Onun yerine Tatijana'ya baktı. Tatijana hemen geri çekildi ve kollarını kaldırdı. Gözleri büyüdü, zümrüt rengi çok daha koyu bir tona dönüştü.

Thurisaz, seni çağırıyorum,
Kaos getirebilecek olan, içgüdüsel irade,

İblislerin karanlığını ortaya çıkaracak şeyi ortaya
çıkarmam için bana yardım et,
Kandan doğdun, kanla sana çıkmanı emrediyorum.

Branislava'nın boynundaki ve karnındaki yaraların etrafında koyu renkli baloncuklar belirdi. Kabarcıklar bir araya gelerek uzun ipler oluşturdu. İpler kıpırdadı ve dans etti, ta ki sonunda her birinde bir baş belirene kadar. Küçük yaratık kıvranıp kıpırdandı, kan damlacıklarıyla ziyafet çektikten sonra aniden buz gibi bir rüzgârla havalandı ve Arno'nun cesedinin bulunduğu odaya sürüklendi.

Branislava döndü ve bir anda ayağa kalktı, elleri iki silah gibi havadaydı. Nefesi boğazında düğümlendi. Tatijana mümkün olduğunca yakınında durdu.
Güç iki kadın arasında sıçradı. Branislava kız kardeşinden kendisine doğru akan enerji akışını hissedebiliyordu. Skyler ve Ivory Tatijana'yla birleşti ve güç o kadar güçlüydü ki kullanmak neredeyse çok zordu. Zev'in yaklaştığını hissetti, onu sabitliyor.

Odanın içinde, uzun, solucan benzeri yaratıklar cesedin altındaki kan gölünden besleniyordu. Bir an mutlak bir durgunluk oldu ve sonra oda canlandı. Odanın her yönünden karanlık gölgeler belirdi ve biri tavandan düştü, bedenler müstehcen bir şekilde gerildi, ağızlar kemikli, pençeli parmaklar gibi genişçe esnedi
açgözlülükle iblis yemini kapmak için uzandı. Onlardan beş tane vardı. Gölgeli şekiller karanlık solucanların ve yerdeki cesedin etrafında dönüyordu.

Branislava ellerini zarifçe sallayarak havada semboller çiziyor, bir yandan da yumuşak ama buyurgan bir sesle ilahi söylüyordu.

Karanlıktan gelen, seni
görüyorum, seni tanıyorum,

Çalınan ruhu ve enerjiyi sizden geri alıyorum,
Kontrolsüzce yıkıcı olabilen Hagalaz'ı
çağırıyorum,
Şimdi enerjini çağırıyorum Hagalaz, kontrol güçlerini
kullanman için.

Branislava'nın sesi güçle kabardı. Skyler Tatijana'ya katılıp Baş Büyücü'nün geride bıraktığı karanlık büyüye karşı koymak için ona enerji verirken ek bir destek hissetti.

Havanın ruhunu
çağırıyorum, özgürce
esen rüzgarları,
Fırtınalarınızı getirin,
Burayı temizleyin ve mühürleyin,
Böylece zarar verecek olan şey buradan ayrılamaz.

İblisler hep bir ağızdan dönüp ona baktılar, ağızları bir karış açıktı, gözleri nefretle kıpkırmızı parlıyordu. Onlar temizleyici rüzgâr odanın etrafında dönmeye başladığında, solucan benzeri yaratıkları pençeleyerek yakaladılar. Öfkeyle çığlık atan iblisler solucanları ağızlarına ittiler,
Gün boyu süren nöbetlerinin karşılığında bir şeyler elde etmek için hızla yalayıp yutuyorlardı. Solucanları yerken bile
Elleri her zamanki gibi zarif, her hareketinde olduğu gibi sesinde de kararlılıkla, gözünü kırpmadan durduğu açıklığa doğru koştu.
İblisler görünmez bir bariyere çarptı ve odanın merkezine doğru geri çekildi. Rüzgâr etrafta savruldu
Odanın duvarlarında bir daire çiziyor, gittikçe hızlanıyor,
uluyor, avını arıyordu. Gölgeli figürleri yakaladı ve çekiştirdi, isteksiz formlarını sürükledi, havada dağılmış toz parçacıklarına benzeyene kadar onları birbirinden ayırdı.

Çığlıklar hâlâ duyulabiliyordu. Odanın duvarları dışa doğru kabardı. Tavan daha da yükseldi, kanlı rünler kıvranıyor, sanki canlıymış gibi görünüyor ve Branislava'nın komutlarına karşı koymak için çaba sarf ediyorlardı. Rüzgârın hızını artırmaya devam ederek yukarıdan bir kez daha yardım istedi.

Karanlığın bağladığı şeyi ışığa
çağırıyorum.
Yakan ve temizleyen parlak ateş.
Enerjinizi çağırıyorum, ayırın ve yok edin,
Bağlanıp cehenneme geri gönderilecek olan şey.

Odadaki parçacıklar yavaşça rüzgârın girdabına çekilmeye başladı, daha hızlı ve daha hızlı dönerek siyah kum ve gölgeden oluşan bir huni oluşturdu. Eller ortaya çıktı, büyük
Uzun kemikli parmaklar pençelerle uçlandı ve aynı anda girdabın içine geri çekildi. Yüzler hortumun içine doğru bastırıldı, ağızlar çığlık attı, gözler çarpıldı ve sonra onlar da kayboldu.

Branislava, Tatijana, Skyler ve Ivory'nin ona verdiği güçle baskıyı sürdürdü. Rehavete kapılmayı reddetti, yine havada semboller ördü, desen
Karmaşık, duvarlara ve tavana kanla yazılmış rünlerin bir kopyası, ama ters sırada.

Ateş yanar ve küller dökülür,
Uçurumu çağırıyorum, çağrımı duy.
Ağzını aç ki geri dönebileyim,
Kandan doğan ve geri verilmesi gereken.

Isı odanın içinde patladı. Turuncu-kırmızı alevler duvarlarda dans etti ve tavanı yalayarak rünleri yuttu. Ateş yayılıp daha yükseğe sıçradıkça iblisler çığlık atıyor ve protesto için inliyorlardı. Temizleyici rüzgâr
odanın içinde koşturmaya devam etti, öfkeyle uluyarak

alevler her bir rune tükenene kadar devam etti. İblisler ateş fırtınasından kaçmaya çalıştılar ama rüzgârlar onların cansız bedenleri için çok güçlüydü. Vahşi fırtına tarafından çekildiler ve alevler tarafından tüketildiler.

Branislava derin bir nefes aldı ve rüzgârın ve alevlerin yavaşça azalmasına izin verdi. Bacaklarının titrediğini hissetti. Dönerek Zev'in kollarına girdi, onu izleyen ve zayıflığını, savunmasızlığını görebilecek olanları umursamadan. Onun gücünün, kendisi için bir kaya gibi olmasının rahatlığına ihtiyacı vardı.

"Xavier önce Xaviero'yu sonra da Xayvion'u öldürmüş gibi göründüğünde üçünün ne yaptığını artık biliyorum," diye mırıldandı Zev'in gömleğine. Başını kaldırdı ve şaşkın gözlerle kız kardeşine baktı. "Birbirlerini diğer taraftan geri getirme alıştırması yapıyorlardı. Ivory'nin gördüğü buydu. Tıpkı bunun gibi bir zaman için alıştırma yapıyorlardı."

"Xavier'i geri getirmeye niyetli olduğunu mu söylüyorsun?" Razvan sordu. Sesi sabit, yüzü ifadesizdi.

"Bir ruha ihtiyacı var, ya da bir ruha," dedi Tatijana. "Hayat ağacını aşağıya göndermek için."

"Arno, bir konsey üyesi mi?" Zev sordu. "Ya da elit bir avcı olan oğlu Arnau?"

Branislava içini çekti ve kendini onun kollarından kurtardı. "Hayır, Zev. Seni ya da beni tuzağa düşürmek istiyor. Arno'dan bilgi aldığında ve benim onun düşmanı olduğumu öğrendiğinde, planı için ideal kişiyi bulduğunu anladı. İkimizin de ölmesini istiyor. Bende büyücü kanı var. Xavier benim babam. O benim babam.
ruhumu ya da ruhumu hemen tanıyacaktır. Xaviero muhtemelen şu anda ellerini sevinçle ovuşturuyordur.
an."

Zev başını salladı. "Ne seni ne de beni anlamıyor. Onun için çok kötü. Kardeşini görmeyi bu kadar çok istiyorsa, onun için küçük bir gezi ayarlamamız gerekecek."

"Sırada ne var, Branislava?" Fen sordu.

"İçeri giriyoruz, sadece Zev ve ben. Riske girmenin bir anlamı yok
Başka kimse yok. Eğer başarısız olursak, Tatijana ve Fen cesedi kapının önünde yakmalı. Başka bir tuzak olmalı.

içeride, cesedin etrafında. Birinin cesetle ilgileneceğini biliyor."

"Dokunmadan önce cesedin etrafında bir koruma çemberi oluşturabilir misin?" Skyler sordu. "En azından o zaman, yapılması gereken şeyi yaparken, çemberin dışından saldırıya uğrayamazsın."

Branislava küçük bir gülümsemeyle başını eğdi. "Bence bu iyi bir fikir, küçük kardeş-kin. Bize şans dile." Döndü ve kız kardeşine şiddetle sarıldı.

"Seni bekliyor olacağım," diye fısıldadı Tatijana. "Tam burada.
Bekliyor olacağım."

Kapıdan önce Zev geçti. Onun yapacağını biliyordu. Tabii ki öyle yapacaktı. O izin vermek üzere değildi Branislava'nın kendisi kontrol etmeden tehlikeye atılmasını istemiyordu. Onu takip etti, şeytani odaya adım atarken bir eli gömleğindeydi. Nefesi korku içinde ciğerlerini terk etti. Bu durduramadığı bir içgüdüsel tepkiydi ve Zev
Zihni anında sıcaklık ve güvenceyle doldu. "Onu hissedebiliyorum Zev, hepsi bu. Ben iyiyim," dedi.
ilan etti. "Onun varlığı bu odada çok güçlü. Beni bir an için şaşırttı, hepsi bu."

Zev cesedin yanına çömeldi, ellerini isteksizce Arno'dan uzak tuttu, her ne kadar bir tür selamlama olarak adama dokunma ihtiyacını hissetse de. Omzunun üzerinden ona baktı.
"Bunu ben hallederim, Branka. Ben senin detay adamınım, hatırladın mı?"

Başıyla onayladı. Zev, Arno'yu ondan çok daha iyi tanıyordu. Eğer yerinde olmayan bir şey varsa o bunu fark ederdi. "Acele etmeyin," diye uyardı. Bir hatayı göze alamazlardı.

"Kazık doğru değil," dedi. "Kutsal Çember madalyonunu tutan kordon normalde taktığı kordon değil." Düşen konsey üyesine dokunmadan, Zev
Arno'nun bileğindeki küçük, karmaşık dövmeyi inceleyerek daha yakından baktı. "Bu da doğru değil Branislava. Benim için şuna bakabilir misin? Ben sana neye benzemesi gerektiğini göstereyim, sen de bana neyin neden farklı

olduğunu söyle."

Zev zihninde, her üyenin bileğine taktığı Kutsal Çember dövmesinin tam bir kopyasını üretti. Hissetti ki Branislava, Arno'nun üzerindekini incelemeden önce dikkatlice baktı. Onun nefesini sertçe içine çektiğini duydu.

"Bir ölüm büyüsü yapmış. Parşömenlerin çift sıraları arasındaki siyah rünleri görüyor musun? Sakın dokunma Vücut. Hareket ettirme. Henüz değil. Ve onun kanının sana bulaşmasına izin verme."

Zev, Arno ile herhangi bir temastan kaçınarak topuklarının üzerinde geriye doğru çöktü.

Çok yaklaşmamaya dikkat ederek elini kazığın üzerinden geçirdi. "Evet, kazığa bir tür büyü eklemiş. Kordon da kesinlikle hileli ve onunla en çok ben sorun yaşayacağım gibi görünüyor."

Derin bir nefes aldı ve omzunun üzerinden kendisini izleyen üç kadına bakarak ayağa kalktı. Ona yardım etmeye hazır bir şekilde başlarını salladılar.

"Kafasını koparırsam ve bu işten sıyrılırsak ne olur?" Zev sordu. "En başta istediğin de buydu zaten. Gerekçeni anlayabiliyorum."

"Bunu da imkânsız hale getirdiğinden hiç şüphem yok. Bizi Arno'nun beynine ve anılarına doğru götürüyor."

"Niyetini zaten biliyoruz Branka. Neden devam edelim? Cesedi yakabiliriz."

Branislava'nın kız kardeşinden küçük bir ses çıktı. Belli ki cesedi yakmak iyi bir fikir değildi. Öfkelenmesine neden olan çok az şey vardı ama çaresiz hissetmek bunlardan biriydi. Nasıl yapacağını bilmezken hayat arkadaşının önünde durup onu koruyamazdı. Bu tür bir büyücü
büyü onun deneyim alanının dışındaydı.

"Sadece yapman gerekeni yap Branka ve şu işi bitirelim."

Branislava koruma çemberini oluşturduktan sonra uzun bir süre cesaretini toplayarak durdu. Xaviero'nun karşısında daha kolay hale geliyordu. Ondan çok korkuyordu, ama onun çalışmalarını yok etmekte başarılı olduğu her seferinde şunu fark ediyordu

gerçekten ne kadar çok şey bildiğini. Eğitimi tamamlanmıştı.

Üç kardeş de laboratuvarda çalışmış, becerilerini tekrar tekrar öğrenmiş ve mükemmelleştirmişti. En küçüğünden en tehlikelisine kadar hiçbir büyü
görmemiş ve hafızasına kaydetmemişti. O uzun yıllar boyunca zihnini meşgul edecek başka hiçbir şeyi yoktu. tutsaklık. Üç Başbüyücü onun bildiğinden fazlasını bilmiyordu.

Önce dövmeye odaklandı. Karanlık ölüm büyüsü dövmenin içine dikkatle işlenmişti. Xaviero'yu bunu eğlenceli bulacağını bilecek kadar iyi tanıyordu.
Kutsal bir sembol olarak kabul edilen bir şeye böylesine sapkın bir büyü dokumak. Zev arada küçük bir fark olduğunu fark etmemiş olsaydı, Başbüyücü bu akşamki eğlencesine kavuşmuş olacaktı.

İşaretlenmiş, siyahla çizilmiş olan,
Seni geri göndermek için enerjini
çağırıyorum, Döndür ve döndür, yakan
girdap,
Gücünü çekiyorum ve şimdi geri veriyorum.

Branislava rünlerin dövmeden yavaşça kaybolmasını izledi. Derin, temizleyici bir nefes aldı ve bıraktı. "Dövmeyi iyice incele, Zev, dövmede bir şey olmadığından emin ol. başka bir şey gizli."

Zev acele etmeden, binlerce kez farklı insanlarda gördüğü dövmeye baktı. Kan havuzu
çok yaklaşmasını engelledi ama sonunda başını salladı. "Olması gerektiği gibi görünüyor, Branka."

"Kazık güçle dolu. Hissedebiliyorum, tıpkı bir patlayıcı gibi. Öldürmek için tasarlanmış yeterince basit bir büyü. mümkün olduğunca çok insan." Xavier'in büyüyü nesnelere yerleştirmesi ve ardından eşyayı alması için çırağını göndermesi bir kâbus gibi aklına geldi. Her ikisi de

Tatijana ve o, şüphelenmeyen çeşitli genç büyücüleri uyarmaya çalışmışlardı. Hiçbir zaman başarılı olamamışlar ve büyü tetiklendiğinde çırakların ölümünü izlemişlerdi.

Gümüş olan, ateşten doğan,
Özünü geri çağırıyorum, gücünü geri çekiyorum.
Ateş nasıl yakarsa, su da öyle soğutur,
Suya sesleniyorum, kötülüğü serbest bırak.

Elini kazığın bir kısmının üzerinden geçirdi. Arno'nun göğsünden çıkıntı yapıyordu. Karanlık güç hissi artık orada değildi. Yavaşça başını salladı. Ağzı kurumuştu. Kordon tamamen farklı bir öneriydi. Dokunmuş tellerde bir büyü olduğundan emindi ama buna nasıl karşı koyacağından henüz emin değildi. Önce onu ortaya çıkarması gerekiyordu.

Dokunan şey, bana
ifşa olur,
Kötü olanı
göreyim diye.

O anda kordonun hayat barındırdığını görebiliyordu. Yanlış bir hareketle kordon saldırıya geçebilirdi. Sertçe yutkundu ve karşı büyüsünü mırıldanırken bir kez daha havada sembollerin izini sürdü.

Zarar verecek olanın
gücünü yok ediyorum.
Dokunan şeyi alıyorum, bu yüzden bu ipliklerin
gücü yok,
Sen nasıl örüldüysen, ben de öyle çözüyorum,
Her bir parçacığı topluyorum ki ölüm olmasın.

Branislava kollarını iki yanına indirdi ve ciğerlerine hava doldurdu. Sonraki birkaç dakikayı Arno'nun cesedinin altında ya da etrafında başka tuzak olmadığından emin olarak geçirdi. Kanı temizledi ve sonra Zev'in yanında yere çöktü.

"Sanırım gerçekten başardık," dedi, sesinde rahatlama vardı. Yanağını onun omzuna yasladı. "Sanırım son anılarına bakabiliriz."

"Ben yaparım," dedi Zev. Sesinde hoşnutsuzluk vardı. Konsey üyesinin evini işgal ederek ona saygısızlık etme fikri
özel düşünceler iyi oturmadı. Yine de yapılması gerekiyordu.

"Anılarını bu şekilde görebilirsiniz," diye kabul etti Branislava, "ama bu tehlikeli. Zihnine girebilir ve onları görebiliriz
ve belki de, eğer şanslıysak, Xaviero'yu Arno'nun hatırladığından daha fazla göreceğiz. İnsanlar farkında olmadan ayrıntıları öğrenirler. O farkında değilken biz onları bulabiliriz. Çember bedenlerimizi koruyacak ve diğerleri de bizi izleyebilecek. Artık içeri girmeleri güvenli."

Zev Karpat usullerine pek alışık değildi ama konu büyücülük olduğunda Branislava'nın yolundan gitmeye hazırdı. Başını salladı.

Branislava beklemedi, onu kaybedebileceğinden korkuyordu.
yeni keşfedilen cesaret ve güven. Bedeninden sıyrıldı ve saf ruh haline gelerek konsey üyesinin zihnine girdi.
Bunu yaptığı anda korkunç bir hata yaptığını anladı. Xaviero'nun parçalanmış gölgesi gecenin içinde karanlık bir iblis gibi çömelmiş bekliyordu. Zafer kazanmışçasına saldırdı, pençeleri ve dişleriyle onun ruhunu yakaladı ve onu geçitten diğer âleme sürükledi.

17

Zev! Branislava, yarı yaşamın o buz gibi soğuk diyarına çekilirken hayat arkadaşına uzandı.

Zev ağacı tanıdı. Daha önce de oraya gitmişti. Branislava neredeyse ölmek üzereyken. Onu kendine bağlamıştı. Şimdi tamamen farklı bir savaştı. Bu onun tarzında bir savaştı.

Bana canlı ihtiyaçları var. Beni öldürmeyecekler. Kimsenin beni bulamayacağı gerçeğine güveniyorlar.

Benim ruhum seninkiyle örülü. Birlikte seyahat ediyoruz. Onu sakinleştirmek için en sakin sesini kullandı. Her şeyden çok,
Branislava soğuktan nefret ederdi. Kendini yalnız ve yalıtılmış hissediyordu.
çocuk bir ejderha formuna zorlandı ve buzdan bir duvarın arkasına yerleştirildi.

Seni esir tutan şeye odaklan. Belli ki seni Xavier'e götürüyor. Onu durdurmak zorundayız. Nedir o şey? Xaviero'nun küçük bir parçasından başka bir şey olmadığından şüpheleniyordu, onu yakalamak için geride bıraktığı bir gölge.
Branislava ya da o.

Onun titrediğini hissetti ve sonra çok iyi tanıdığı kadın, eski bir savaşçı ortaya çıktı. Titremesi durdu ve içinden geçen çeliği hissetti.

Xaviero arkasında kendinden küçük bir parça bıraktı.

Gölgenin, onu yıpratmak ve daha da yıpratmak için ruhunda küçük delikler açmaktan zevk aldığını görebiliyordu. Xavier'in ele geçirmesine karşı savunmasızdı. İkisinin de aklında, Xaviero'nun gölgesinin onun ruhunu kardeşine götürdüğüne dair hiçbir şüphe yoktu.

Xaviero'nun Branislava'nın yalnız olmadığından haberi yoktu. Zev'in ruhunu Branislava'nınkine bağlayan örgüyü henüz tespit edememişti.

Ruhunuzda neşeyle delikler açabiliyorsa, bu gölge şey yok edilebilir, değil mi?

Xaviero'nun parçacığı, yapmaya programlandığı şeyden daha fazlasını yapmak için çok küçük - Xavier'e yaşayanlar diyarına dönmesi için ihtiyaç duyduğu ruhu vermek için. Xaviero, Xavier'i geri getirmek için bile kendisinden çok fazla şey vermeyecek, diye cevap verdi.

Zev acının içine işlediğini duyabiliyor ve hissedebiliyordu.

Bu
Xaviero'nun zalimlik kapasitesi onu hayrete düşürmüştü. Xaviero'nun küçük bir parçasına bile eziyet etmek zorundaydı.

Zev gölgeyi her yönden inceledi. Pençeler Branislava'ya saplandı ve iblis onunla savaştı,
Onu ağaç gövdesinden aşağıya, aşağıdaki buz gibi soğuğa sürüklemeye çalışıyordu. Açgözlü gözlerin üzerlerinde olduğunu hissedebiliyordu. Diş gıcırtıları duyuyordu. İnlemeler. Feryatlar. Branislava kolayca gitmeyi reddetti, gücünü iblise karşı kullandı ve ruhu güçlüydü.

Fen, Dimitri, büyük bir fırtınaya ihtiyacım var. Süper şarjlı bir şimşek. Benim için hızlıca yap ve şimşek zirveye ulaştığında bana haber ver.

İki adam da ona soru sormadı ya da sözlü olarak yanıt vermedi, ama hemen kabul ettiklerini hissetti.

Bir sonraki dalı yakala, Branka. Kendini ona as.

Dediğini yaptı ve ışığıyla dala sıkıca sarılmak için uzandı. Aşağıda, uğursuz bir hışırtı duydu.
Bir şey kendini buz gibi karanlıktan ağaç gövdesine doğru sürüklemeye başladı. Xavier ödülünü almaya geliyordu.

Zev hem Karpat hem de Lycan karışımı bir kana sahipti; bir büyücü için bile tespit edilmesi imkânsızdı. Onun enerjisi tamamen sessizdi. Ne Xavier ne de Xaviero'nun parçası Branislava'nın yalnız olmadığını biliyordu ve bu onların avantajıydı. Xavier onlara ulaşmadan önce hızlıca bir şeyler yapılması gerekiyordu.

Zev fırtınayı diğer âlemdeyken bile derinden hissetti. Üstündeki ve altındaki hava aniden saf elektrik akımıyla doldu. Xavier biliyor gibiydi
Bir şeyler doğru değildi, diğer âlemde hapsolmuş ruha ulaşmak için çabalarını iki katına çıkardı.

Fırtına çok büyük ve şimşekler tam tepemizde,
Fen, Zev'i bilgilendirdi.

Branislava dalda kalmak için mücadele ederken Zev ona daha sıkı sarıldı. İhtiyacımız olan kelimeleri söyle. Savaş sözcükleri. Benim savaş türüm. Fiziksel. Şimdi, Branka. Xavier yakındaydı, çok yakın. Artık onu hissedebiliyordu, Xavier'in kötü niyetli ruhundan önce onlara ulaşan kötülüğün balçığını.

Branislava zihninde soluk soluğa kaldı. Fiziksel bir parçacığı açığa çıkarabileceklerini düşünmemişti ama Zev ona bu fikri verdiğinde çabucak kavradı.

Gölge olan şey, şimdi şekil almalı. Gri varoluştan,
Bir beden doğacak.

Branislava kelimeleri en güçlü sesiyle söyleyerek ışığın içinden büyücünün karanlık dilimine yansıttı. Kıymık iblisi onun cüretkârlığından açıkça şüphelenerek kaskatı kesildi. Karanlık gölgesi dalgalandı ve aniden hortlaktan maddeye dönüştü.

Zev sertçe vurdu, şimşeği aşağı çağırdı, böylece şimşek ağaçtan aşağı hızla koşarak bir hedef aradı. Onu korumak için Branislava'nın etrafına sarıldı. İlk kez yıldırım çağırıyordu ama o tam anlamıyla bir savaşçıydı ve nişan alması kesinlikle isabetliydi. Yıldırım isabet etti
Xaviero şeridini parçacığın tam ortasına sapladı. Parçacık siyaha döndü, kıvrıldı ve sonra küle dönüştü. Çürük yumurta kokusu arkasında havada asılı kalırken süzülerek uzaklaştı.

Zev, Xavier'i sonsuza dek yok etme umuduyla yıldırımı ağacın gövdesine yönlendirdi. Acı, öfke ve mutlak nefret dolu bir çığlık duydu. Bu ses
ruhlarında titreşerek ikisini de sarstı. Zev ruhunu Branislava'nınkine sıkıca sardı, Xavier'in mümkünse misilleme yapacağından oldukça emindi.

Körü körüne, sadece sesle yönlendirmiş olmasına rağmen, ok isabet etmiş olmalıydı. Ses çığlık atmaya devam etti. Xavier'in tutarsız olduğunu fark etmesi bir an aldı ama bir büyüyle karşılık vermek için.

Zev Branislava'yı ağacın tepesine yakın daha kalın dallara doğru çekti, hızla hareket ederek gövdenin diğer tarafına geçti. Patlama ağacı sarstı ama kendilerinden epey uzaktaki dallara isabet etti. Dallar patladı, parçalandı ve sonra tekrar bir araya geldi. Ağaç
titredi ve sonra sallanmaya başladı.

Kızgın. Hemen gitmemizi istiyor, diye fısıldadı Branislava zihnine. Bizi cezalandırmamasının tek nedeni
Çünkü Toprak Ana bizi sahiplendi. Ama Xavier'i sert bir şekilde disipline edecek. Büyücü emir veren kişi olmaya alışkındır ve kendini ağaca boyun eğdirmek onun için aşağılayıcıdır. Onu bir şekilde yok etmeyi düşünür ama yapamaz.

Ağaç şiddetle sallandı, yapraklar havada çalkalandı. Altlarında acıklı çığlıklar ve yakarışlar duyuyorlardı. Zev ağacın fikrini değiştirmesini beklemiyordu. O zaten gövdesini yıldırımla vuran adamdı ve kızgın olduğu için onu suçlayamazdı.

Dalların arasından hızla geçtiler, en kötülerinden kaçtılar. ve hızla kendi bedenlerine girdiler. Zev, yere yığılırken Branislava'ya uzandı ve yere sertçe çarpmasını önlemek için bedenini kollarının arasında tuttu.

Kavga onlara güç kaybettirmişti ama hepsi bu kadardı, ikisi de sağlamdı. Branislava'nın zafer duygusunu hissedebiliyordu.
Birlikte hem Xavier hem de Xaviero ile karşılaşmışlar ve zafer kazanmışlardı.

Branislava arkasını döndü ve onun yüzüne baktı. "Ben yapamam
onu fiziksel bir forma zorlamayı düşündüğüne inanamıyorum. Bu çok zekiceydi."

"Ona büyüklük taslama," diye uyardı Fen. "İkinizin de kana ihtiyacı var. Bir koruma çemberinin ortasındasınız. Bizi içeri almak isteyebilirsiniz."

Zev nefesini içine çekti. Branislava'ya, "Hâlâ Arno'nun cesediyle ilgilenmem ve ardından konsey üyelerini bilgilendirmem gerekiyor," dedi. "Sanırım bize kan vermelerine izin vermekten başka seçeneğimiz yok. Biraz solgun görünüyorsun. Xaviero'nun iblis gölgesi sana zarar verdi mi?"

"Kendimi biraz bitkin hissediyorum," diye itiraf etti, "ama ben hayattayım, sen hayattasın ve onun o küçük parçası yok edildi. Xavier cehennemin derinliklerine geri gönderildi ve orada kalabilir."

Ivory istavroz çıkardı ve onlara küçük bir gülümseme verdi. "İkiniz birlikte çok iyi çalışıyorsunuz, gerçek bir alfa çifti."

"Aklından bile geçirme," diye uyardı Razvan, kolu Ivory'nin beline dolanırken. "Artık kurt yavrusu yok. Mikhail sonsuza dek görmezden gelmeyecektir."

"Biliyorum." Başını kısa bir süreliğine onun omzuna yasladı. "Ama Dimitri ve Skyler gibi onlar da mükemmel olurlardı."

"Biz de öyle," dedi Fen, kimse ona sataşmazken. Hayat arkadaşından başka kimse bilmiyordu. "Razvan'ı dinleme, Ivory."

Branislava elini salladı ve koruma çemberi açıldı. Zev çaba sarf etti ve ayağa kalktı. Arno'nun kafasını koparmak istemiyordu ama yapılması gerekiyordu. Adam
barışa ihtiyacı vardı. Kılıcını çekti ve Branislava'nın geri adım atmasını bekledi. Fen ve Dimitri onu kendilerine çektiler, Fen bileğini uzatırken Dimitri onu sabitledi.

Zev kılıcını savururken, "İyi yolculuklar eski dostum," diye fısıldadı.

İçindeki burkulma beklenen bir şeydi. Gözlerinin arkasındaki yanma o kadar da değildi. Diğerlerinden uzağa

baktı,
bir an için nefesini tutamadı. Bir anda, o

Orada. Yumuşak. Sıcak. Zihnine akıyor, onu kendi özel aşkıyla dolduruyordu. Onsuz nasıl yapabilmişti ki?

"Zev," dedi Razvan yumuşak bir sesle. "Teklif edilen şeyi özgürce kabul et." Bileğini uzattı.

Zev ona bakmadı, nezaketin bunu yapmasını gerektirdiğinden oldukça emin olmasına rağmen. Razvan'ın sesi çok nazik, çok anlayışlıydı. Sempati ya da anlayış bile istemiyordu. Tadına bakmadan ya da ne yaptığını düşünmeden sıcak besinleri tüketmeye başladı. Önümüzdeki birkaç saati atlatmak ve yapılması gerekeni yapmak zorundaydı. Arkadaşları için daha sonra yas tutacaktı.

"Cesetler için bir odun yığını hazırlamamız gerekecek," dedi Zev karnını doyurduktan sonra. "Konseyin diğer üyeleri onları yolculuklarına uğurlamak için orada olmak isteyecektir. Özel bir yer olsun ama Lycan'ların toplanabileceği kadar büyük olsun."

"Zev," dedi Fen yumuşak bir sesle. "Xaviero'nun yakınlarda olduğunu bildiğimize göre, büyük bir toplantı yapmak için iyi bir zaman değil. Lycan geleneklerini biliyor olacak ve bir cenaze ateşi bekliyor olacak."

"Kızacak," diye ekledi Tatijana. "Hiç kimse onlara meydan okuyamadı ya da onları alt edemedi. O kadar kızacak ki, dağı hepimizin tepesine yıkmaya çalışabilir."

Branislava aniden, "Kimse kımıldamasın," dedi.

Zev olduğu yerde dondu kaldı. Sesi kesilmişti. Bir uyarı. Onun alçak, inanılmaz yumuşak sesine inanan tek kişi o değildi. Arno'nun bedenine ve kopmuş kafasına baktı. Bir an için yerinde olmayan hiçbir şey göremedi. O küçük ayrıntıların adamıydı ve farklı olan tek şey şuydu kolye yere düşmüştü. Onun görmediği neyi görmüştü?

"Ne oldu?" Fen sordu.

Oda gerginlikle dolup taşmıştı. Hepsi de bir Yüksek Büyücünün neler yapabileceğinin farkındaydı.

O zaman gördü. Kordonun bir teli Arno'nun kan havuzuna düşmüştü ve şimdi iyice ıslanmıştı

onu. Kan kordonun bir tarafından aşağıya, diğer tarafından yukarıya doğru ilerlemeye başlamıştı, böylece kırmızı leke yavaşça kordonun geri kalanına yayıldı.

"Kolye," diye fısıldadı Branislava, sesi neredeyse boğuk çıkıyordu. "Arno'nun kolyesi. Tatijana, çemberin içinde bizimle birlikte."

İp Zev'in dikkatli bakışları altında hareketsiz kalmıştı. Anlayabildiği kadarıyla, artık kana bulanmış bir sicim örgüsünden ibaretti. Branislava'nın korkusuna inanıyordu ama bunun nedenini göremiyordu. Kolye Arno'nun altındaki havuza düşerse elbette üzerine kan bulaşacaktı. Yine de bekledi, onun zihnine dokunarak. Kadın korkmuştu.

Önce Tatijana harekete geçti. Branislava'nın daha önce oluşturduğu koruma çemberinin içine girdi. Ivory ve Skyler da ona katıldı. Üçü birlikte yürümeye başladı, çemberi takip ediyor, yumuşak bir şekilde ilahi söylüyordu. Zev dikkatinin dağılmasına izin vermedi. Bakışlarını kolyenin üzerinde tuttu, şimdi
kan pompaladı. Sicim telleri şişmiş, boyutları neredeyse iki katına çıkmış gibi görünüyordu. Üç kadın hareket etmeye başladığında, madalyona yakın bir parça
harekete doğru dönecek kadar kopmuş görünüyordu.

Fen'in nefesi tıslayarak çıktı. "Bu canlı. O şey canlı."

Branislava yavaşça uzandı ve Fen'i sakinleştirmek için koluna dokundu. Kanla dolu yaratığa en yakın duran oydu ve onun sesini duyunca yaratık başını Fen'e doğru çevirdi. Hareket hızlıydı, sanki ses ve hareket saldırganlığı tetikliyordu. Organizma tekrar dinliyor gibi görünüyordu.

Zev artık kafasını görebiliyordu. Şişmiş bir ampul gibi yuvarlaktı ama tepesindeki teller sanki bir kısmı yıpranmış gibiydi.
sicim kafanın içine gömülmüş ve çivili saç gibi dışarı çıkmıştı. Kan ipleri doldurmaya devam etti, böylece önce ikiye, sonra üçe katlandı. Üç kadın bir adım attı
ve yaratık tekrar başını onlara doğru salladı. Kapıya giden yolun yarısında donup kaldılar.

Ondan nasıl kurtulacağız? Zev sordu. Kendi özel iletişimi yerine Karpatların ortak iletişim yolunu kullandı. Branislava ile bir tane.

Düşünmeye çalışıyorum. Bunu daha önce de görmüştüm ama sadece bir kez.

Sesindeki gerginlik yaratığın son derece tehlikeli olduğunu gösteriyordu. Kimse konuşmasın ya da hareket etmesin. Bu
Şimşek hızında. Ondan kaçamazsın. Tatijana, hatırlıyor musun?

Hayır. Hayır, istemiyorum. Tatijana'nın sesinde dehşet vardı, o kadar ki Zev, Fen'in ona gitmekten kendini alıkoyamayacağından korktu. Bir şey söylemiş olmalıydı. Çünkü yüzündeki korkunun bir kısmı hafiflemişti.

Sorun yok, dedi Branislava kız kardeşine. Bir yolunu bulacağım. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var.

Zev, Branislava'nın sesindeki korkudan nefret ediyordu. Kollarını ona dolamak ve onu güvende tutmak, onu büyücülük, kan ve ölümle uğraşmak zorunda bırakmamak istiyordu. Çocukluğunda ve onu takip eden yıllarda bu tür şeylerle yeterince karşılaşmıştı, ejderha formunda olduğu gibi kapana kısılmıştı
bitmek bilmeyen işkenceler geçidini izlemek.

Branka, hatırlayabilirsin. Senin korkun çocuksu bir korku. O günlere geri dönün. Hafızayı orada bulacaksınız.

Ona bu bilgiyi verdiği anda, kızın bunu zaten bildiğini fark etti. Hatırlamak istemiyordu.
Solucan benzeri kanla dolu yaratıkla ilgili anısı her neyse, travma yaratmıştı ve
hatırlamak için.

Özür dilerim, mon chaton féroce. Daha iyi bilmeliydim. Bu sefer seninleyim. Bununla yalnız yüzleşmeyeceksin.

O şeyle fiziksel olarak savaşamayabilirdi ama onun önünde durabilirdi.

Branislava kendini diğerlerine kapattı ama Zev'e değil. Onun zihnine daldı, onunla derin bir şekilde birleşti,
Onun gücünden yararlanarak. O bir kayaydı, sağlam bir çapaydı,

ve onun da kendisini aynı şekilde sabit tutacağına güvenebileceğini biliyordu.

Tatijana ve Branislava on yaşına basmıştı. Xavier beklenmedik bir doğum günü hediyesi olarak onları ejderha formlarından çıkarmıştı. Xaviero ve Xayvion kahverengi kâğıt ve sicimle sarılmış paketlerle gelmişlerdi.

İkimiz de doğal formlarımızda olduğumuz için o kadar mutluyduk ki el ele tutuşarak etrafta koşturduk.
fırsat.

Babalarının onları beslenecekleri nesnelerden başka bir şey olarak görmesini istiyorlardı. Ondan gelecek herhangi bir iyiliğe nasıl umut bağladıklarını anlıyordu.

Ne zaman çaba gösteriyor gibi görünse, at gözlüklerimizi takıp ona kanıyorduk. Doğum günü pastası vardı. Ve hediyeler.
Xavier bizi odanın ortasında yere oturttu. Hediyelerimizi açarken bizi izlemek istediğini söyledi.

Onun zihinsel bir ürperti verdiğini hissetti. Vücudu gergindi, anılar onu fiziksel olarak etkiliyordu. Midesi bulanıyordu ve bununla savaşıyordu. Yine de hareketsiz kalmak için kontrolü vardı.

Önce özel bir sürprizi vardı. Tek arkadaşımızı getirdi. On üç yaşındaydı, bir büyücü ve çırağıydı. Bize karşı hep nazikti. Bize gizlice yemek getirir ve dış dünya hakkında konuşurdu.

Zev'in midesi bulandı. Bundan sonra olacaklardan korkuyordu.
Branislava solgundu. Kaybolmuş gibiydi. Bana bak, Branka. Sadece bana. Kimse hareket etmiyor. O şeyin hedefi yok. Sadece gözlerimin içine bakmaya devam et.

Bakışları onunkilere sıçradı. Yeşil gözlerinin etkisini hissetti. Bembeyaz bir yüze sıkıştırılmış iki mücevher. Kırmızı altın kirpikleri solgun teninde göze çarpıyordu.

Adı Jules'du ve Xavier'in söylediği yere, aramıza oturdu. Bize bir de hediye getirdi.

Sesinde bir kesiklik vardı ve gözlerinde yaşlar yanıyordu. Onu sıcaklık ve sevgiyle sardı, fiziksel olarak ona sarılamadığında yapabileceği tek şey buydu.

Önce onun hediyesini açtık. Bize kendi yaptığı bilezikleri verdi.

Yapma! Yapma! Bileziği ilk taktığı yere bileğini sürtmek üzere olduğunu bildiği için sertçe söyledi. Onu hissetti Zihninde istemsiz bir hareket başladı.

Branislava zihinsel olarak kendini sertçe toparladı. Kendini toparlamak zorundaydı. Eğer Zev onu durdurmasaydı kan solucanının dikkatini çekecek ve saldıracaktı. Zaten ölü adamın kanıyla beslenerek daha da büyümüştü.

Söyle bana Branka, ama bu şeyi öldürmenin yolu dışında hiçbir şeyi hatırlamak zorunda değilsin.

Bunun gerçek olmasını istiyordu. Onun gözlerinde boğulmaya devam etti. Çok güzel gözleri vardı. Sakin. Sabit. Onda asla panik yoktu. Böyle bir adamın nasıl olup da gelmişti. Yine de, hatırlamaktan başka çaresi yoktu. Çünkü Xaviero'nun arka planda sicime büyü yaptığını ve daha sonra kan solucanını yok ettiğini görmesi gerekiyordu.

Xavier ikimize de ince kristalden yapılmış bir büyü topu verdi.

Diğer paketleri yırtarak yere saçtık. Güldüğümüzü hatırlıyorum. Daha önce hiç hediyemiz ya da pastamız olmamıştı. Xavier bize pastayı verdi.

Xaviero'nun hediyesi. Çok süslü bir hançerdi. Kabzası mücevherlerle kaplıydı ve bıçağın ortasından aşağı doğru inen üç elmas vardı. Çok güzel olduğu için sahte olduğunu düşünmüştüm.

Kadının içindeki gerilim patlamaya hazırdı. Zev, gözlerindeki sakinliği kullanarak onu kendine çekmeye çalıştı. Bu anı

Uzun zaman önce, Branka. O zamanlar çocuktun. Şimdi sana dokunamaz. Aranızda duruyorum.

Sesi onu her zaman sabit tutardı. Ve o gözler. Bir nefes aldı ve kendini onun gözlerinin derinliklerine bıraktı. Orada güvende olabilirdi.

Tatijana hançeri ambalajından çıkardı. Xaviero ona avucunu kesmesini ve kanın hançerin üzerine damlamasına izin vermesini söyledi.

sarma ve sicim. Sesindeki kahkahayı duydum -asla unutamayacağım o zalim kahkahayı- ve kötü bir şey olacağını biliyordum. Tatijana reddetti. Silahı bırakmaya çalıştı ama Xayvion onun arkasındaydı ve onu avucuna bir X işareti kazımaya zorladı. Yara izi hâlâ duruyor.

Zev, Tatijana'nın tahmin ettiği gibi ona doğru bakmadı. Gözünü bile kırpmadı. Bakışlarını Tatijana'nınkilere dikmiş, Tatijana kolayca geri çekilebilecekken onu bu zamana ve mekâna sabitlemişti.

Branislava yutkundu. Kanını ambalajın her tarafına damlattılar. Xaviero bıçağı aldı ve bana verdi. Xayvion'un bana dokunmasını istemedim, bu yüzden kendim yaptım. Tatijana kadar derin kesmedim çünkü kendim yaptım. Bana ne yapacağımı söylemelerini beklemedim. Sadece kanımın Tatijana'nınkiyle ambalaj kağıdına karışmasına izin verdim.

İkiniz de çok korkmuş olmalısınız.

Korkunç bir şey olacağını biliyorduk. Doğum günü, hediyeler ve pasta o noktada çoktan unutulmuştu. İlk başta ambalaj kâğıdına baktık, orada bir şey olmasını bekliyorduk ama sonra sicim kanı emmeye başladı ve canlı olduğunu anladık. Üçü, Xavier,
Xaviero ve Xayvion çok neşeliydi. Beklenti içinde ellerini birbirine sürtüyorlardı. Bunu tam olarak aynı anda yaptıklarını ve ifadelerinin aynı olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum.

Zev ona bir güven dalgası daha gönderdi ve o da derinlerde bir yerde paniğin başladığını fark etti. Bundan sonra ne olduğunu hatırlamak istemiyordu. Sakinleştirici bir nefes daha aldı ve kendini uzak tutmaya çalıştı.

Tatijana bedenin iki kat büyüdüğünü ve şeyin başını ona doğru savurduğunu görünce kıpırdandı. Tırtıklı ve keskin dişlerini görebiliyorduk. Xavier kıpırdamaması için ona tısladı.
ayaklarından başlayarak onu canlı canlı yiyecekti. Donup kaldık. Jules da öyle. Birkaç dakika boyunca herkes nefes almaktan korkarak yerde oturdu, o korkunç yaratık giderek büyüyordu. Kanı hızla tüketti.

Zev kaşlarını çattı ama kılını bile kıpırdatmadı. Üç büyücü onun dikkatini çekmeden konuşabilir miydi?

Ve hareket et. Bir şekilde yaratık onların bir parçasıymış ve onlara saldırmayacakmış gibi görünüyordu. Her biri birimizin arkasına geçti. Xaviero beni seçti. Onu orada hissedebiliyordum ve korkunç bir şey olacağını biliyordum. Bana bir oyun oynadığımızı, oyunların her zaman doğum günü partilerinde oynandığını fısıldadı. Hareket edemiyor ya da konuşamıyordum. Konuşan kişi oyunu kaybetti ve kan solucanı tarafından yenildi.

Zev'in gözlerini kapatmamasının ya da ondan başka bir yere bakmamasının neye mal olduğunu biliyordu. O sevdiklerini her zaman koruyan bir adamdı. İkisini kaybetmişti, biri önünde yerde yatıyordu.

Şimdi, bu anının onu bir kez daha tüketmesine engel olamıyordu. Ama onunla kaldı, onunla birlikte yaşadı. O an, acının onu kesip geçtiğini hissetti.

"Sakın kıpırdama Tatijana. Kımıldarsan zıplamaya başlarım. Ciddiyim. Sakın kıpırdama." Onlar bize işkence ederken ona tekrar tekrar seslendim. Üçümüze de. Benim de yapacağımı biliyordu. Ona odaklanmalarını engellemeye çalıştım. Jules'a yardım etmeyi düşünmedim.

Branka. Zev'in sesinde saf sevgi vardı. Sen bir çocuktun Hayatta kalmak için savaşıyorsun. Kardeşini hayatta tutmaya çalışıyordun. Yanlış bir şey yapmadın ve bunu ilk söyleyen de arkadaşın Jules olurdu.

Bir çığlık attı ve solucan üzerine atladı, bacağına yapıştı ve hızla etini kemirmeye başladı. Bacağının etrafını bir yılan gibi sarmış ve her bir parçası

Telin dişleri varmış gibi görünüyordu, onu ısırıyordu. Çığlıkları korkunçtu. Tatijana ve ben önce donup kaldık, tıpkı söyledikleri gibi o şeyin onu canlı canlı yemesini izledik. Buna dayanamadık. Hançeri kaptım ve ona saplamaya başladım.

ve tekrar tekrar. Tatijana kristal küreyle ona vurarak parçalamaya çalıştı ama o durmadı ve ölmedi.

Sana sırtını mı döndü?

Beslenme çılgınlığına o kadar kapılmıştı ki bize bakmadı bile. Üç kardeşin bizi ve zavallı Jules'u izlerken güldüklerini duyabiliyordum. Tekmeledi ve savaştı ama hiçbir şey o yeme makinesini durduramadı. Kahkahaları manyakça, şeytani ve çok kötüydü. Bir hıçkırığı bastırdı. Zev. Onun adını fısıldadı, ona ihtiyacı vardı.

Bunu geçmişte bıraktık. Jules'un öldüğünü biliyoruz. Ama yaratık hala hayatta. Ondan nasıl kurtuldular?

Onlara seslendiler. Kelimeleri hatırlıyorum. Sonra da ölmesini emrettiler. Sanırım onu yaptıkları için, durdurabildiler.

Nasıl olduğunu biliyorsun. Onlara ihtiyacınız yok. Herhangi bir ton kullanabilir, herhangi bir dildeki herhangi bir kelimeyi konuşabilirsin. Xaviero'nun ses tonunu, tam perdesini biliyorsun. Xayvion hayatta olsa bile. Xaviero'yla gelmişti. Bu tuzağın Xavier'i kurtarmak için işe yarayıp yaramadığını görmek için güvende kalacaktı. Bu yaratık Xaviero tarafından yapıldı ve bu şeyi durdurmak için onun büyüsünü ve sesini kullanabilirsin.

Yerdeki kan neredeyse yok olmuştu ve yaratık şişmiş bedenini Arno'nun bacağına sarmıştı. Branislava sadece gözlerini kullanarak kız kardeşine baktı. Tatijana dehşet içinde kan solucanına baktı. Solucana en yakın olan Fen'di ve Fen'in saldırıya uğramasından korkuyor olmalıydı.

Branislava bu şeyi öldürmeye çalışacak, diye haber verdi Zev diğerlerine. Kimse kıpırdamasın ya da konuşmasın. Bunu yapması için ona bir şans verin.

Branislava beklemeye cesaret edemedi. Gözlerini kapattı ve Xaviero'nun sesini ve tonlamasını buldu. Zev oradaydı.
Onunla birlikte, konuşmak için ağzını açmadan önce zihnindeki ses tonunu mükemmelleştiriyordu.

Kandan ve topraktan doğan,
adını çağırıyorum.
Benim için sürünmelisin,
Başkalarının iddialarını duymak.

Sesi emrediciydi, odanın içinde yankılanıyordu. Tatijana zihinsel olarak irkildi, ama kesinlikle hareketsiz kaldı, gözleri daire gibi yuvarlaktı. Bununla birlikte eli
Beline bağlı bıçağı.

Solucan sertleşti. Başını salladı. Kulaklarını acıtan yüksek perdeden bir çığlık attı. Tekrarladı
komutunu verirken, her ses tonunun üç büyücü yaratığı kendilerine geri çağırdığında olduğu gibi olduğundan emin oldu.

Kandan ve topraktan doğan,
adını çağırıyorum.
Benim için sürünmelisin,
Başkalarının iddialarını duymak.

Yaratık hâlâ itiraz ediyor, çırpınıyor ama yine de düşmüş adamın etini emmeye devam ediyordu. Branislava dudaklarını birbirine bastırdı. Yanlış bir şeyler var. Bana saldırmıyor, bu yüzden ses tonumu ve tonlamamı doğru ayarladım ama cevap vermiyor.

Bu doğru değil. Dinliyor ama kafası karışık. Şimdi düşünüyorum da, Xaviero o ipi başka bir yerde hazırlamış olmalı. Sadece Arno öldükten sonra Arno'nun taktığı sicimle değiştirmesi gerekti. Xayvion da onunla birlikte olabilirdi. Herhangi bir tonu veya aksanı dinleyebiliyorum ve dilleri neredeyse kusursuz bir şekilde konuşabiliyorum. Bu benim doğuştan gelen bir yeteneğim. Xayvion'un ses tonunu paylaşın, ben de onu yeniden üretmek için elimden geleni yapayım.

Branislava yanlışlıkla kan solucanının saldırısına uğrama riskini almak istemiyordu ama başka seçeneği de yoktu. Karışıklık uzun sürmeyecekti ve solucan
öldürmek için arıyor olabilirdi. Xayvion'un sesini ve tonlamasını tekrarladı, neredeyse Xaviero'nunkinin bir kopyasıydı, sadece biraz daha derindi.

Kadın neredeyse belli belirsiz başını salladı ve birlikte sesleri odanın içinde çınladı.

Kandan ve topraktan doğan,
adını çağırıyorum.
Benim için sürünmelisin,
Başkalarının iddialarını duymak.

Bu sefer solucan hemen tepki verdi ve
Etraflarında dolanıyor ve eğitimli bir köpeğin sahibine doğru kayması gibi onlara doğru kayıyordu. Tam aralarında durdu, neredeyse
Zev'in botlarına dokunarak. Kanın onu çağırıp çağırmadığı ve farkı anlayıp anlamayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Şansa bırakmaya cesaret edemedi. Bir sonraki büyüyü Zev'in zihnine itti,
birkaç kez tekrarlayarak.

Ben hazırım. Hadi şu şeyi öldürelim.

Ona kendini güvende hissettiriyordu. Zev'le ilgili en çok sevdiği şey de buydu; onun yeteneklerine, birlikte olduklarında kendi yeteneklerine olan inancı.

Derin bir nefes aldı ve başıyla onu onayladı. Bir kez daha sesleri odayı doldurdu - kendi sesleri değil - ama iki büyücünün sesleri birleşti.

Sen kandan doğdun,
ben seni çağırıyorum.
Gizli olanı görüyorum,
Yolunuz artık olmasın.

Nasıl
yaratıldıysanız,
öyle öleceksiniz.
Yaratılmış olan, şimdi
çözülecek.

Kan solucanı başını kaldırdı ve parçalanmaya başlarken bile çığlık attı. İçinden oluk oluk kan akıyor, onu birbirine bağlayan sicim parçalanarak diş ve kandan başka bir şey olmayan boş bir kabuk ortaya çıkıyordu. Yaratık
uzun, iğrenç sesler çıkarmaya devam etti.

O da çözüldü ve kan gölünün ortasında yere düştü, normal bir sicimden farkı kalmadı.

Uzun bir sessizlik oldu. Branislava nefesini yavaşça bıraktı ve masum görünen ipten ve genişleyen kan gölünden uzaklaştı. Bir elini vücuduna bastırdı. Midesini şişirdi. Anılar, Arno'nun bedeninin görüntüsü ve solucanın parçalanması ona çok ağır gelmişti.

Zev hemen oradaydı, onu kollarının arasına aldı ve vücudunu diğerlerinden koruyacak şekilde çevirdi. "Seni dışarı çıkaralım, Cheri," dedi yumuşak bir sesle. "Temiz havaya ihtiyacın var."

"Ama burada yapacak işlerin var," diye itiraz etti, oysa içindeki her şey o odadan çıkmak, kan ve ölüm kokusundan uzaklaşmak için can atıyordu.

"Arno bekleyebilir. Cesetleri cenaze ateşi için hazırlamak biraz zaman alacak. Konsey üyelerinin yanı sıra orada bulunan tüm Lycanlar saygılarını sunmak isteyecektir. Kutsal Çember'den bir üye de birkaç dua okumak isteyecektir. cesetleri yakmadan önce." Zev onun başının tepesine bir öpücük kondurdu. "Şu anda Branislava, seni ikimizin de nefes alabileceği bir geceye çıkarmaktan daha önemli bir şey yok. Bizim bir
Törenin gerçekleşmesine az bir zaman kaldı."

Kendisini de dahil ettiği için minnettardı. Başıyla onayladı. Kolunu onun beline doladı, omzunun altına aldı ve onu odadan dışarı, koridora ve solmakta olan geceye doğru götürdü. Dışarı çıkar çıkmaz, itiraz eden midesine karşı koymak için derin bir nefes çekti.

"Bu çok korkunçtu... o kan kurdu."

Başını salladı, ona daha sıkı sarıldı. "Öyleydi. Şeytani birinin aklından geçenler beni her zaman şaşırtmıştır."

"Jules öldü, biliyorsun. Zor öldü." Kadın donuk gözlerle ona baktı. "Onu kurtaramadık ve onlar güldüler. Onun acısından ve dehşetinden zevk aldılar. Onlara hizmet etmiş, hayranlık duymuş ve saygı göstermişti. Ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bizi ejderhaların bedenlerinin içinde ve buzdan duvarın arkasında tutsak tuttuklarını fark edene kadar onlar gibiydiler."

Parmaklarını kızın ipeksi saçlarında gezdirdi. "Biliyorum bebeğim, onu bulup yok edeceğiz. İnsanlara zarar vermeye devam etmesine izin vermeyeceğiz."

"Xavier bir canavardı. Gerçekten öyleydi, ama başkalarının acısından zevk alsa da, bu onun deneyleriydi.
takıntılıydı. Beni yanlış anlamayın, başkalarına zarar vermeyi seviyordu ama Xaviero gibi değil. Xaviero işkence etmek zorundaydı. Bu onun tek
onu mutlu eden tek şeydi. Xavier Karpatlardan nefret ediyordu ve onları mahvetmeye, yeryüzünden silmeye kararlıydı. Ama bir şekilde
Kural olarak işkenceleri konusunda
tarafsızdır." "Kulağa aşağılık biri gibi
geliyor."

Başını salladı, parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi ve biraz daha hızlı yürüdü.
konuşma. "O aşağılık biriydi. Ama Xaviero daha kötüydü. Başkalarına, özellikle de kadınlara ve çocuklara işkence etmeye ihtiyacı vardı. Bundan zevk alıyordu. Hiçbir şey onu daha mutlu edemezdi. Onun için çok uzun zaman geçtiğini anlayabiliyordum. Huysuzdu ve
Kardeşlerine karşı bile sinirliydi ve Tatijana ile ben mümkün olduğunca hareketsiz ve sessiz kalırdık. Sonunda Xavier ya da Xayvion ona gidip eğlenmesini söylerdi ve biz de bunun ne anlama geldiğini bilirdik. Lycan dünyasında olup da başkalarına işkence etmemiş olması mümkün değil. Kendine yardım edemezdi."

"Sana inanıyorum." Zev elini saçlarının arasında gezdirdi. "Cesetler başka sürülerde ve başka ülkelerde ortaya çıktı. Biliyorum, araştırdım. Çoğu kadın, bazıları çocuktu. Bunu sürüleri takip eden vampirlere bağladık. Ya da haydutlar. Ya da haydutlar.
daha önce de oldu. Bir seri katili, bir insanı bile düşündüm. Asla yeterli kanıt bulamadık. Görme, koku, sadece orada değildi, ama cinayetlerin çoğunun

bağlı."

"Xaviero, çocukları ebeveynlerinin burunlarının dibinden kaçırmanın heyecan verici bir başarı olduğunu düşünüyordu. O zevk aldı

çocuğa eziyet etmek, ona işkence etmek ve sonra ailesinin cesedi bulmasına izin verdi. Onların üzüntüsünü görmek istiyordu. Sık sık onları bağışlardı, böylece suçluluk duygusuyla yaşıyor ve kederlerini birbirlerine karşı öfkeye dönüştürüyorlar."

Zev bir an sessiz kaldı. "Rannalufr çocuklarını kaybedenlere danışmanlık yaptı. İntihar oranı kesinlikle keskin bir şekilde arttı, ancak hiç kimse yumuşak dilli, nazik Rannalufr'un kederli ebeveynleri kendilerini öldürmeye ittiğinden şüphelenmedi."

"Bu güç onun çok hoşuna giderdi."

"Peki ya Xayvion?" Zev konuşması gerektiğini bildiği için sordu.

Onu köyden uzakta, kendini daha güvende hissettiğini bildiği ormana doğru yürümeye devam ettirdi. Ağaçlar etraflarını sarmış, dalları gece gökyüzüne uzanıyordu. Daha önce aniden ortaya çıkan garip, şiddetli fırtınadan birkaç yıldız çıkmıştı. Son kara bulutlar da yarım ayın yeniden ortaya çıkması için dağılmıştı.

Zev, Fen'in en çok güvendiği iki Lycan olan Daciana ve Makoce'yi Arno ve Arnau'nun cesetleriyle ilgilenmeleri için çağırdığını biliyordu. Karpatlar yakında yere inmek zorunda kalacaktı.

Branislava yıpranmıştı ve aslında o da yıpranmıştı. İnsanın bedeninin dışına seyahat etmesi, özellikle de başka bir âlemde iblislerle savaşırken çok ağır bir bedel ödetiyordu. Biri ona bir yıl önce böyle bir şey yapacağını söyleseydi onlara güldü.

"Xayvion her zaman sessizdi. Nadiren fazla konuşurdu ve Xavier her zaman kontrolü elinde tutuyor gibi görünürdü ama Xaviero kontrolden çıktığında onu durduran kişi Xayvion olurdu, genellikle bir bakışla. Bu olduğunda ürkütücüydü. Neredeyse inanılmazdı. Ve nadiren olurdu. Xayvion tüm deneyleri kardeşleriyle birlikte yürütüyordu ama sanki herkesle bağlantısı tamamen kesilmiş gibiydi. Bizi ya da kurbanlarını canlı bir şey olarak görmüyordu. Güldüğü zaman bana hiç gerçekmiş gibi gelmiyordu. O sesi boş geliyordu. Ölü gibiydi. Bunu nasıl açıklayacağımı

gerçekten bilmiyorum, onu iş başında görmeniz gerekir."

Zev onu evlerine doğru yönlendirdi. Eğer zamanları olsaydı, onu kraterlerine geri götürecekti.

karla kaplı dağlar, ama onun toprağa gitmesi gerekiyordu ve onun da mümkün olduğunca erken kalkıp
Lycanlar ayine hazırlanıyor. Büyücü nerede ve ne yapacaklarını öğrenmeye fırsat bulamadan bu işin bitmesini istiyordu.

"Zev, Arno ve Arnau'nun bir ayinde yakılmasının ne kadar riskli olduğunu bildiğin halde neden ısrar ettin? Herkes böyle bir yerde bir arada mı?"

Yüzünü buruşturdu. Diğer konsey üyelerini güvende tutmak istiyorsa bunun yapacağı son şey olduğunu anlayacak kadar zeki olduğunu bilmeliydi. O vardı ona bu soruyu sormayacağını umuyordu.

"Xaviero yüzünden zaten tehlikedeler. En iyi adamlarımdan biri olan Arnau'yu öldürebilirse ve sonra da zaten herkese karşı temkinli olan Arno'yu öldürebilirse, herkese ulaşabilir. En iyisi onu tüm Lycan'ların ve tüm Karpat'ların onu bekleyeceği bir yere çekmek."

"Onu yakalayamayacaklar," dedi.

"Hayır, gelmeyecekler," diye kabul etti. "Ama cenaze törenine gelirse -ki sen onu tarif ettikten sonra kesin geleceğini biliyorum- herkesin acısını görmeye dayanamayacaktır.
ve suçluluk duygusu, ve sonra onu takip edebilirim. Ben karışık kanlıyım ve seçkinim. Ne arayacağımı bilirim. Onu inine kadar takip edebilirim."

Branislava geniş, yeşil gözlerle ona baktı. "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi yumuşak bir sesle.

18

Yere düşen Zev'in gözleri birden açıldı ve anında uyandı. Uykusunu bölen neydi?

Elini sallayarak üstündeki toprağı açtı, böylece bodrum katını başının üzerinde bir tavan gibi görebildi. Zemin sağlamdı. Sessizce uzandı, kendi kalp atışlarının sesini dinledi. Hiçbir şey yerinde görünmüyordu. Ses yoktu. Hareket yoktu. Sadece içinde garip bir his vardı.

Yanında, Branislava sessizce yatıyordu, başı göğsündeydi, bir kolunu beline atmış, bacağı dikkatsizce onunkinin üzerine yayılmıştı. Branislava, adamın sık sık sevdiği vahşi kedi yavrusu gibiydi.

Bir an sevimli, bir an ölümcül pençeleri olan bir kızdı. Avucunu onun çarpıcı güzellikteki yüzünde gezdirdi.

Onu görünce rahatladı, vücudundaki gerginlik azaldı. Ona bir melek gibi görünmüştü.

Yeryüzünden, kana ve ölüme bulanmış birinden ziyade göksel bir alemden. Elini tekrar yüzüne sürdü ve sonra parmaklarının ucuyla ona saygıyla dokundu, yumuşak teni ile çok daha sert olan ellerinin tezatlığına hayret etti.

Branislava hafifçe kıpırdandı, gözleri aniden açıldı ve yeşil zümrütlerden oluşan o hediyeyi gösterdi. Ona gülümsedi, bir Yumuşak, sevgi dolu gülümsemesi nefesini kesmiş, bedenini açlık ve ihtiyaçla doldurmuştu.

Ne oldu? Bana ihtiyacın var mı?

Karpat felci en ağır dönemini yaşıyordu ama yine de ona dönmeyi başarmıştı. Yine şansına biraz hayret etti. Benim gibi bir savaş adamının nasıl olup da senin gibi zarif bir kadını elde edebilecek kadar şanslı olduğunu merak ediyorum.

Uzun kirpikleri aşağıya doğru indi, ama bu onun gözlerindeki memnun neşeyi görmeden önce olmadı.

Şanslı olan benim Wolfie ve bunun farkındayım.

Uyu. Dinlenmen gerek.

Onu çok şiddetli sevdiğinde ona Wolfie diyordu, bundan biraz bunaldığını hissetti ve anı hafifletmek zorunda kaldı. Kendini gülümserken buldu. Mutlu. Memnun. Uyuyor olması gerekirken uyanık olduğu gerçeği dışında. Sadece rahatsız edici bir huzursuzluk hissi vardı. Kontrol etmekten başka çaresi olmadığını biliyordu.

Branka, ben biraz dolaşıp herkesin güvende olduğundan emin olacağım. Dinlenmeye devam et. Etrafı kolaçan eder etmez döneceğim.

Yüzüne küçük bir kaş çatma ifadesi geldi. Yardım edemedi ama

Parmağını dolgun, somurtkan dudaklarının üzerinde gezdirdi. Kirpikleri dalgalandı ama onları kaldırmadı. Karnında cevap niteliğinde kanatlar çırpınıyor, kasıklarının uzayıp genişlemesiyle alay ediyordu.

Sen Karpatyalı'sın, günün bu saatinde dışarı çıkamazsın.

Her zaman günün bu saatinde dışarı çıkabildim. Neden? Eskiler beni tanıdı diye her şey farklı mı olmalı?

Küçük kaşları derinleşti. Kalbi göğsünde yavaş bir takla attı ve bu kez gözlerinin arasındaki çizgiyi düzeltti.

Kara Kan soyunu unutmuşum. Böyle bir şeyi yapabilecek tek kişiler onlar. Bunu Lycan kanınızla birleştirin ve işte böyle. Hayat arkadaşının aynısını yapamaması iyi bir şey değil.

Huysuz sesi onu gülümsetti. Peki neden? diye sordu ona, eğilip ağzını hafifçe onunkine değdirerek.

Kim bilir bensiz başını ne belalara sokacaksın.

Usulca güldü, kendini bir kez daha hayatında hiç olmadığı kadar mutlu buldu. Etraflarını saran koşulların, tehlikenin ya da savaşların pek bir önemi yoktu, sadece ona bu kadar yakın kıvrılmış yatan bu ateşli kadın önemliydi.

Göğsünü avuçladı, başparmağı meme ucunun üzerinde kayıyordu.

Kadın titredi ve göğüs uçları dikleşti. Karpatyalıların hareket edemediği zamanlarda bile onun dokunuşuna karşılık vereceğini biliyordu. Onun vücudundan, şeklinden, yumuşak kıvrımlarından, ipeksi saten teninden büyülenmişti.

Mmm, diye fısıldadı. Dokunuşun her zaman vücuduma şarkı söyletiyor.

Ona böyle bir şey söylemek için yarı uykulu olmaktan fazlası vardı. Gülümsemesi genişledi. Vücudunun benim için şarkı söylemesi hoşuma gidiyor. Hiç gece boyunca sevişmeyi hayal ettin mi?

Hareket edemediğin zaman? Vücudun bana çok canlı görünüyor.

Onu kızdırmak için elini düz karnından bacaklarının arasındaki birleşme noktasına kadar gezdirdi. Orada için için yanan bir sıcaklık vardı.

vücudunun geri kalanı onun dokunuşuyla serinlediğinde. Beni hayal ettiğine inanıyorum. Onun tümseğini avuçladı ve küçük bir sıvı tepkisi hissetti.

Küçük bir küçümseme kokusu aldı, dudakları bir gülümsemeye dönüştü. Pek sayılmaz. Bir kurt adam mı? Bunu neden yapayım ki?

Çünkü, sevgili kadınım -göğsünü ağzının sıcaklığına çekmek için başını tekrar eğdi- eğer başka bir erkeği hayal etseydin ve bu şekilde, ıslak ve ateşin artarak hazır bir şekilde karşılık verseydin, onu yakalayıp öldürmek zorunda kalırdım. Dilini düzleştirdi, okşadı ve alay etti, emerken dişlerinin kenarını kullandı, ona kurdu gösterdi

Pusuya yatmış.

Yumuşak bir kahkaha attı, sesi adamın içinde titreşiyordu, parmaklarının dokunuşu gibi vücuduyla alay ediyor. Bazen çok büyük kötü bir kurt oluyorsun.

Bir kurdun ne kadar kötü olabileceği hakkında hiçbir fikrin yok. Burada çaresiz bir şekilde yatıyorsun ve benim için sorun yok.

senden yararlanmak.

Dişleri kadının göbek deliğine doğru ilerledi.

Dil keskin acıyı hafifletiyordu. Bir parmağını kadının bekleyen bedeninin derinliklerine batırdı, onun hazır olduğunu, her zaman beklediği o istekli karşılamayı hissetti.

Korkmalı mıyım? Bedenimin sana ait olduğuna inanıyorum. Şu anda öyle söylüyor.

Kahkahası adamın kasıklarını okşuyordu, sanki ağzı adama çok yakındı ve gelişmekte olan şaftın üzerine ılık hava üflüyordu.
ve hassas başını. Dilinin fırçasını üzerinde hissettiğine yemin edebilirdi. Aleti sarsıldı ve şimdiden onun için yanıp tutuşan eliyle çevresini dolaştı.

Yine ateşle oynuyorsun, dedi usulca, samimi bir şekilde, onun zihnine. Ses tonu saf baştan çıkarıcıydı. Vücuduyla onu çağıran ve zihniyle parmakları, dili ve ağzıyla ona dokunan bir baştan çıkarıcı.

Açlık vahşiydi. Beklenmedik bir şekilde onu parçalayan Ona yakın olduğunda sık sık yaptığı gibi. Onun kokusu içindeki kurdu çağırdı ve vücudu acil, acımasızca sert bir ihtiyaçla tepki verdi. İki parmağını onun sıkılığına soktu, onlara hızlı ve sert bir şekilde katılacağını bildiğinde onu hazırlamaya çalıştı.

Senin için her zaman hazırım aşkım, her zaman. Sana bakıyorum ve bedenimden hoş geldin damlıyor. Göğüslerim ağzın ve ellerin için sabırsızlanıyor. Ben fazlasıyla hazırım.

Zev daha fazla zaman kaybetmedi. Onun kalçalarını ayırdı. ve vücudunu hareket ettirdi, böylece tek, hızlı ve güçlü bir hamleyle onun ateşli kılıfına kayabildi, kendini kabzasına kadar gömdü. O kadar derine indi ki rahmini, çocuklarını taşıyacağı o sıcak, rahat yeri hissetti. Günün hangi saati olursa olsun, rahmi sıcak, canlı bir ipek gibiydi, nemli ve onun için hazırdı,
isteksizce açıldı ve sonra saf ateşten sıkı bir yumruk gibi etrafına kenetlendi.

Hareket etmeye başladığında nefesi kesildi, kalçalarını yerinde kilitledi, vücudunu onunkine vururken, kendini tekrar tekrar o kavurucu alevin içine gömdü. Hareket edemiyordu, onun vücuduna herhangi bir şey yapmasını engelleyemiyordu ve harika olan şey, bunu istememesiydi. Ona her yerde dokunabilir, onu öpebilir, tadına bakabilir ve sadece keşfedebilirdi,
ve kadın kendini onun himayesine verdi.

Kendini saf duygulara bıraktı, hislerin üzerine ve içine akmasına izin verdi. Her zaman olduğu şey olabilmenin bir tür mucizesi vardı - bir kurt, bir alfa, eşine sahip çıkan yırtıcı bir hayvan. Branislava vahşi vuruşlara ya da kaba muameleye asla itiraz etmedi,
alev alev onunla eşleşiyor.

Bu kez, hareket edemediği için, şehvet ve aşkla karışık bir güç duygusu vardı, sarhoş edici bir kombinasyon. Ona dolaylı olarak güvendiği, vücudunun kutsal alanını kullanmasına izin vereceği bilgisi
en şehvetli olanıydı.

Elleri onun üzerinde geziniyor, vücudunu okşuyor ve yoğuruyor, kaslarının verdiği tepkiyi hissediyordu.
etrafını sıkıca sardı. Sıcaklık, yer bile kırmızı-turuncu bir renkle parlıyor gibi görünene kadar arttıkça arttı. Adam kadının kalçalarını kaldırdı ve tekrar tekrar ileri atılarak her darbede göğüslerinin sallanmasına neden olacak şekilde kadının içine girdi.

Ağzı küçük yuvarlak bir O harfi oluşturdu ve gözleri parladı.
Sahip olduğu şeylerin izlerini kızın teninde görebiliyordu.
O ısırıklar ve ısırıklar, parmaklarının baskısı, onu işaretlemek, onu kendisininmiş gibi sahiplenmek.
Memnuniyetle birlikte yükseldi
Ona sahip olmak için ilkel bir ihtiyaç. Bir kurt eşini akıllıca seçerdi ve Branislava her zaman onun seçimi olacaktı. Onun kaderi.

Her geçen an daha da kurtlaşıyorsun, diye tısladı, zihni artan zevkle karmakarışıktı. Elleri
Her yerdeydi sanki, güneş tüm gücünü tükettiğinde bedenini hayata döndürüyordu. İçinde büyü vardı, onu yok etmeye kararlı, zihnini uyuşturan bir zevk getiren bir canavar. Ve kendini ona teslim etmeye, ikisinin de onun ateşinde yanmasına izin vermeye fazlasıyla istekliydi.

İticileri güçlüydü ve ritmi şiddetli bir tempoydu, yumuşak kıvrımlarından geçen bir makine, kadife kaplı çelik bir piston gibi hissediyordu. Kadifenin çelik üzerindeki anlamını şimdi biliyordu. Sürtünme vücudunu bir ateş fırtınasına çevirdi, sıcak ve muhtaçtı ve alevleri körüklemek için rüzgâr

arıyordu. O

daha fazla şiştiğini hissetti, bu inanılmaz bir başarıydı. Görünüşe göre
Ona uyum sağlamak imkânsızdı ve yine de her zaman daha fazla zevk vardı, içinde hiç bitmeyen bir gerilim sarmalı oluşuyordu, ta ki korku omurgasından aşağıya sıçrayıncaya ve ikisini de deliliğe sürükleyebileceğinden korkuncaya kadar.

Gitmek için iyi bir yol, diye gözlemledi, göğsünü ısırmak için eğildi ve sonra güçlü bir şekilde emdi. Seni yiyip bitirebilirim.
Bunu yeterince düşündüm. Seni ve gerçekten bana ait olan o tarçınlı balı yiyip bitirmek için saatler harcayabilirim.

Bu düşünceyle kıvrandı, kılıfı kavurucu sıcak sıvıyla doldu. Seninle tartışmayacağım. İstediğin her şeyi alabilirsin, senin için deli olduğumu biliyorsun.

Yumuşakça güldü. Vücudumun seninkine yapabilecekleri için deliriyorsun.

Tamam, bu da gerçekti. Ve şu anda, onu serbest bırakması için umutsuzca ona ihtiyacı vardı, ama o hareket edemiyordu, kalçalarını onunkilere yaklaştıramıyordu. Artık kollarını kullanıyordu ve kızın içine girerken kendini destekliyordu. Etraflarındaki alevlerin çıtırtısını neredeyse duyabiliyordu. Topraktaki parıltı derinleşti.

Zev. Sadece adı. Onun mucizesi. O adam ki
Geçmişindeki her çirkin parçayı ortadan kaldırıp yerine mutluluk verici deneyimler ve anılar koymak. İhtiyacım var.

Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum, amoureux, her zaman bileceğim. Onun içinde, ona karşı hareket etti, onu doldurdu, sürtünme arttı
Vücudu alevler içinde kalana kadar en hassas noktasının üzerinde, orgazm onu bir taç ateşi gibi parçaladı,
Kasıklarından karnına, göğüslerine sıçradı ve kalçalarından aşağıya doğru patladı.

Zev başını geriye atıp bir kurt gibi ulurken, kızın bedeni onunkini de o ateşli mutluluk yolculuğuna çıkardı. Uzun süre onunla kilitli kaldı, tek bir bedeni paylaştı,
tek bir ten, birbirinin içinde tamamlanmış.

Öp beni ve tekrar uyumama izin ver.

Sesi yine uykulu ve şehvetliydi, öyle ki adamın siki sarsıldı ve canlanmayı düşündü. Kadın
tek gözünü açtı ve küçük bir kahkaha attı.
Doyumsuzsun. Seni bu şekilde sevdiğim için şanslısın.

Onunla yapabileceği her şeyi düşündü. Uykusu vardı ve toprakta dinlenmeye ve gençleşmeye ihtiyacı vardı.
Ve tam olarak yatıştıramadığı o garip, rahatsız edici his vardı, ama yine de onun vücudunun cazibesi ... .

--

"Karpatyalı olmaman seni hiç rahatsız ediyor mu?
herkes öyle mi?" Travis Amiras, yetişkinler uyurken onları daha iyi korumak için Karpatyalı çocukların bir arada tutulduğu evin ön bahçesinde ileri geri top atarken Paul Chevez'e sordu.

Paul yirmi yaşındaydı, geniş omuzları ve belirgin kaslarıyla şimdiden dolgun bir adamdı. Genç yaşında bile savaş yaraları almıştı. Vampirlerle savaşmış, büyük bir sığır çiftliğinin işletilmesine yardım etmiş, vurulmuş ve yakın zamanda
Dimitri'yi gümüşle ölümden kurtarmaya yardım etti. Travis ona kahramanca taptı.

Paul, "Henüz buna tam olarak hazır değilim," dedi. "Karpatlar bizden çok daha yavaş yaşlanır. Arkadaşım Josef yirmili yaşlarında ama çocuk sayılır. Ben çiftlikte çok çalışıyorum ve küçük kız kardeşime bakıyorum. Bu şekilde muamele görmek beni rahatsız eder. Ayrıca, Ginny'ye bakmayı
Ciddiyim. O yerin üstündeyken ben yerin altında olmak istemezdim."

Travis başını salladı. "Bunu anlayabiliyorum. Sadece sen varsın
dikkat etmem gereken bir kız kardeşim var. Sara'nın küçük Isabella adında yeni bir bebeği olduğu için benim yedi kardeşim var." Onun
Bebekten bahsettiğinde sesi yumuşadı. "Sara ve Falcon için hepimizi bırakıp gitmek çok zor. Bana güveniyorlar."

Paul başıyla onayladı. "Falcon sürekli senden bahsediyor. Gary artık seninle birlikte olamadığı için üzgündü.

gün."

Travis omuz silkti. "İtiraf etmeliyim ki benim de hoşuma gitmiyor.

Gary harika biri. Bize en ilginç şeyleri o öğretiyor. Çocukların dadısı Marie biraz sıkıcı olabiliyor. Küçüklerle ilgileniyor ve bazen bana patronluk taslamaya çalışıyor. Bu beni deli ediyor."

"Ama hancılar Slavica ve Mirko'nun Angelina adında güzel bir kızları var. Onunla vakit geçirmeyi sevdiğini fark ettim," dedi Paul hafif bir sırıtışla.

Travis masum görünmeye çalıştı ama sonra gülmeye başladı. "O da gerçekten harika biri. Bana çocukmuşum gibi davranmıyor."

"Onun soğukkanlılığını fark ettim," dedi Paul. Topu yakaladı ve huzursuzca batıya doğru baktı. "Travis, hadi gidelim

içeride."

Genç çocuğun yüzündeki gülümseme soldu. Gözleri yaşardı ve etrafına uzun uzun baktı. "Bir şeyler hissediyorsun, değil mi? Yanlış bir şeyler var."

Yetişkin Karpatyalılardan herhangi birinin kalkmasına daha birkaç saat vardı ve o da biraz tedirgindi. Neden olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. On bir yaşındaydı, on ikiye yaklaşmıştı.

ve şimdiden Karpat'lıların yollarını benimsemişti.

Evlatlık babası Falcon. Onun gibi yürüyor ve saçlarını onun gibi uzatıyordu. "Huzursuz hissediyor musun?"

Paul küçük evin merdivenlerinden yukarı doğru yürüdü. Çocukları korumak için yanlarında sadece iki yetişkin daha vardı ve Paul bu sorumluluğu ağır bir şekilde hissediyordu. Vampirlerle savaşmıştı

ve Lycanlar, ama bu farklı hissettiriyordu. Travis'in gözlerini görene kadar bunun hayal gücü olup olmadığından emin değildi. Travis'in gözleri

Çocuk psişik ve çok duyarlıydı.

Paul, "Tüm bu olanlar yüzünden ikimiz de biraz gergin miyiz ve hayal gücümüz bizden uzaklaşıyor mu bilmiyorum," diye itiraf etti, "ama güvende olmak daha iyi. Çocukları Mikhail ve Gregori'nin sağladığı mühürlü odaya

götürelim. Buraya geri dönüp biraz etrafı kolaçan edebiliriz. Jubal'ı çağıracağım."

"Gary'nin artık yanımızda olmaması çok garip," diye itiraf etti Travis. "Gün boyunca bizi korumak için hep yakınımızda dururdu ve sanki her şeyi durdurabilirmiş gibi hissederdim."

Paul tekrar, "Muhtemelen önemli bir şey değildir," dedi, ancak içgüdüleri çalkalanmaya başlamıştı ve alarm için bir neden olduğundan emindi. Sadece çocuğun paniğe kapılmasını istemiyordu. "Diğerlerini aşağı indirelim."

"Falcon beni dövüşmek için eğitti. Peter ve Lucas herkesin onlara verdiğinden çok daha iyiler," dedi Travis ona. "Şaka yapmayı seviyorlar ama gerekirse dövüşürler."

Paul, "Diğerlerinin önünde durmaları için onlara güvendiğimizi bilsinler," dedi. "Seni aldıklarından emin ol. Ciddiyim."

Travis başıyla onayladı. İlk oyun odasına gitti. Marie bebek ve onun iki küçük kız kardeşi Chrissy ve Blythe ile oradaydı. Chrissy sekiz yaşındaydı, Blythe ise altı ay daha küçüktü.

Chrissy yüksek sesle kitap okuyordu. Adam içeri girdiğinde durdu ve hemen yüzü düştü. Blythe'ın yanına gitti ve kolunu ona doladı.

"Paul herkesi aşağıya, güvenli odaya götürmenin iyi bir fikir olduğunu düşünüyor," dedi Travis, en gerçekçi sesini kullanmaya çalışarak. "Sadece bir önlem olarak. Muhtemelen bir şey yoktur ama ne olur ne olmaz."

Marie hemen ayağa kalktı. "Chrissy, şuradaki iki çantaya ihtiyacımız olacak. Acele et ve kardeşin gibi yap. diyor."

Travis odadan çıkmak için dönmeden önce Chrissy ve Blythe'ın Marie'nin işaret ettiği çantaları almasını bekledi.

"Trav, bekle," dedi Blythe. Sesi titriyordu. "Sen de geliyor musun?"

"Birkaç dakika içinde. Çocukları almam gerek. Peter ve Lucas ben gelene kadar seninle kalacaklar. Jubal geliyor. Paul ve ben dışarıda etrafa bakacağız." Travis onu rahatlatmaya çalıştı ama gözleri büyümüştü ve ağlamak üzereydi.

Odaya geri döndü ve Marie'ye bakmadan ona beceriksizce sarıldı. O her zaman biraz
Sevgisini göstermekten utanıyordu ama kardeşlerini seviyordu ve Falcon ona defalarca erkeklerin sevdiklerine duygularını gösterdiğini ve bunun hiç de kız işi olmadığını söylemişti. Blythe ona sarıldı ve sonra Chrissy de kucaklaşmaya katıldı.

Bir süre sonra Chrissy Blythe'ın elinden tuttu. "Marie için çantaları taşımama yardım et. Bebeğin uyanmasını istemeyiz."

Travis onları kendi hallerine bırakıp kardeşlerini bulmaya gitti. Peter ve Lucas, altı yaşındaki kardeşleri Jase'i bir sandalyeye bağlamış, etrafında koşturarak ölüm perileri gibi bağırıyorlardı. Dikkatlerini çekmek birkaç dakika sürdü. Tek yolu
başardığı şey, yollarında durmak ve kendisine çarpmalarına izin vermekti.

"Başımız gerçekten belada," diye açıkladı ciddiyetle.

Peter hemen bağları gevşetti, böylece Jase ayağa kalkabildi. Lucas kolunu Jase'e dolayarak onu kendine çekti.

"Ne yapmamızı istiyorsun?" Peter sordu.

"Birazdan Anya, Anastasia, Stefan ve Alexandru'yu aşağıya getireceğim. Jennifer da onlarla birlikte, Angelina ve Ginny. Bir şeylerin ters gittiğini anlayacaklar ama sen yine de her şey yoluna girecekmiş gibi davranmalısın. Marie ne olursa olsun
ve Angelina ne kadar sürerse sürsün, sadece yap, barışı koru diyor. Eğer bir şey olursa, Peter, sen ve Lucas, tehlike her neyse onun arasında durmalısınız.
genç olanları."

Peter başıyla onayladı. Travis geleneksel savaşçı selamlamasıyla kardeşlerinin kollarını kavradı ve ritüeli ciddi bir hale getirdi.
yaklaşan tehlikenin farkındaydılar. Jase'i güvenli bir yere götüreceklerinden ve görevlerini ciddiye alacaklarından emin olunca Angelina'ya haber vermek için son odaya gitti.

Angelina, Ginny ve Jennifer küçük çocuklarla oyun oynuyorlardı. O içeri girer girmez kahkahalar kesildi. Stefan ayağa kalktı ve vücudunu

Alexandru. İkizler Anya ve Anastasia, prensin oğlunun iki yanına geçtiler. Hepsi de Travis'e kasvetli yüzlerle bakıyordu.

Gülümsemeye zorladı ama midesindeki korku büyümüştü ve bir şeylerin kesinlikle ters gittiğini biliyordu. "Önlem olarak herkesin güvenli odaya geçmesi gerekiyor. Uzun sürse bile Marie ya da Angelina'ya sorun çıkarmayın. Yeni bebeği unutmayın. Onun telaşlanmasını istemeyiz. Jubal geliyor ve bize bir şey olmayacak ama her ihtimale karşı herkesin güvenli odada olduğundan emin olmalıyız."

Ginny Alexandru'yu, Angelina da ikizleri aldı. Jennifer Stefan'ın elini tuttu. Soru sormadan hemen itaat ettiler.

Travis oda oda dolaşarak tüm çocukların Mikhail ve Gregori'nin sağladığı odaya güvenli bir şekilde yerleştiğinden emin oldu. Oturma odasına geri döndü. Paul dışarıda, verandada bir ileri bir geri volta atıyordu. Silahlarını toplamış, omzuna asmış ve kemerinden geçirmişti. Travis'in ağzı kurudu ama o da aynısını yaptı, bir vampirle ya da kuklalarıyla savaşmak için gereken tüm silahları yavaşça kuşandı.

Kurt adam sürüleri için gümüş kazıklar ve gümüş bıçaklar gerekiyordu. Paul'e ön verandada katılmadan önce bunları da ekledi.

İçinde yaklaşan kıyamet hissi büyüdü, karanlık bir korku onu bütünüyle yutacakmış gibi görünüyordu. Endişesini atmasına yardımcı olacak bir şeyler görebileceğini umarak Paul'e hızlıca bir göz attı ama Paul de en az onun hissettiği kadar acımasız görünüyordu.

Sesini sabit tutmayı başararak, "Hepsi güvenli odada," diye rapor verdi.

"Jubal arka tarafta. O da hissediyor." "Bir vampir mi?" Travis neredeyse umutla sordu.

"Günün bu saatinde hiçbir vampir dışarıda olamaz. Hatta Sange rau. Bizim karışık kanlarımız her zaman

Ama yine de bir bedeli var. Güneşin altında savaşmak, onlardan birine ne yapar bilmiyorum." Paul başını salladı. "Güneş batana kadar dayanmak zorundayız."

"Neyle karşı karşıyayız? Haydut bir sürüyle mi?" Lycanlar gün boyunca dışarıda olabilirdi ve kesinlikle bir kurt adam sürüsü de olabilirdi.

Rüzgâr onlara doğru hızla geliyor, yanan kükürt kokusunu, yanmış çürümüş yumurtaya benzeyen sülfürik bir kokuyu taşıyordu. Paul Travis'i kolundan yakaladı. "Hemen içeri gir. Çabuk. Benimle tartışma, sadece yap."

Travis itiraz etmek istedi. Küçük çocukları korumaya yardım etmesi gerekiyordu ama Paul'ün sesindeki aciliyet onu telaşlandırmıştı. İçeriye çekildi, pencereye gitti ve gümüş uçlu bir oku yayına yerleştirdi.

"Jubal," diye seslendi Paul. "Kokuyu alıyor musun? Nedir bu?" "Zebaniler," diye yanıtladı Zev, avluya doğru adım atarken.
uzun koyu renk paltosu botlarının etrafında dönüyordu. "Cehennem köpekleri. Büyücü sihri."

Jubal, Zev'i gördüğünde durdu, gözleri bir Karpatlıyı gördüğünde şoktan fal taşı gibi açılmıştı
Güneşin altında cesurca yürüyordu. Travis de evden çıktı, verandada kararsız bir şekilde duruyordu.

Zev, "Branislava'nın bana Başbüyücü hakkında anlattığı onca şeyden sonra çocukların peşine düşmesi çok mantıklıydı," dedi. "Rüzgârda onların kokusunu yakaladım ve hazırlıklı olmanı umarak sana doğru ittim."

"Nasıl hazırlanacağız?" Jubal sordu.

"Bu onlarla ilk karşılaşmam değil. Bize yağ lazım. Çördük yağı." Zev etrafına bakındı, eski bir
tencere ve hızlıca yağı çağırdı. "Oklarınızı buna batırın. Sahip olduğunuz her silahı kaplayın. Gerekirse kendi üzerinize de dökün. Yağ gerektiğinde akmaya devam edecek."

"Tahmin edebileceğinizden daha hızlı olacaklar. Onlara ateş ederken önlerine nişan alın. Bazılarının birden fazla kafası olacak. Devasa ve korkutucu olacaklar. Onların

Gözleri parlayacak, bazıları kırmızı, bazıları da iğrenç bir sarı olacak. Onlara doğrudan bakmamaya çalışın."

"Cehennem köpekleri," diye mırıldandı Paul. "Ölümün habercileri.

Kim bakarsa ..."

Zev ona bir bakış fırlattı ve Paul sustu. "Onlar Çünkü büyücü onlara bir büyü yapar ve ölmelerini istediği kişilere vebasını bulaştırmak için onları kullanır. Onların tükürükleri ya da kanları size bulaşır. Vebayı dişlerinde ve pençelerinde taşıyacaklar. Onları gözlerinden vurun ve eğer bu hedefi vuramazsanız, boğazlarına nişan alın. Bu onları öldürmez ama yavaşlatır."

Yer sarsıldı. Çördük yağı kabı sallandı, yağ büyük halkalar oluşturdu.

"Siper alın," diye emretti Zev. "Her atışta acele etmeyin. Av köpeğinin önüne yerleştir. Unutma, eğer birden fazla kafa varsa, üçünün de gözünden vurulması gerekir." Dikkatini Travis'e çevirdi. "Boğazına nişan al, bu sana sabit ve doğru bir nişan alman için gereken zamanı kazandıracaktır. Panik yapma, bu her seferinde başını belaya sokar. Ben burada olacağım." Zev en sakin, en kararlı sesini kullandı, alçak ama Otoritesinin ve bilgisinin ağırlığını taşıyor.

Travis başını salladı ve bir dizinin üzerine çökerek verandadaki ağır bir sütunun arkasında. Yanan kükürt kokusu güçlendi ve onunla birlikte ateş kokusu, daha doğrusu yanmış ot ve yeşillik kokusu, sanki gezgin tazılar geride çorak bir arazi bırakıyormuş gibi.

Zev batıya doğru döndü, uzun paltosu dönüyordu. etrafını sardı. Tazılardan ilkinin siperden çıkıp açığa doğru koşmasını izledi. İri cüsseli biriydi; gözlerinin yerinde yanan kömürler, devasa dişleri ve pençeleriyle onlara doğru koşuyordu. Arkasından birkaç tanesi daha açık alana fırladı, dörtnala koşan bir sürüye benziyorlardı. Vahşi yaratıklar, ancak cehennemde ya da şeytani bir zihin tarafından tasarlanabilecek kadar iğrenç canavarlar.

Bir eliyle tencereyi aldı ve çördük yağını başından aşağı dökerek saçlarından aşağı akmasını sağladı.

Yüzüne ve omuzlarına. Tek bir hareketle onu yere bıraktı, arbaletini kaldırdı ve ilk oku fırlattı.

Ok doğruca baştaki zebaninin sol gözüne saplandı. Havaya sıçradı, böğürdü, hırladı, dişleriyle havayı parçaladı. Yüzünden siyah kan akarken
sertçe indi, başını salladı ve gelmeye devam etti.

Zev, Travis'in korku dolu yumuşak tıslamasını duydu ama çocuk kaçmadı. "Sakin ol. Henüz ateş etme. Liderlerini indireceğim," diye yumuşak bir sesle uyardı, sakin sesinin ve gerçekçi tavrının çocuğa cesaret vereceğini umuyordu.

Arbaletini tekrar kaldırdı ve çördük yağına batırılmış ikinci bir ok fırlatarak sağ gözüne tam isabet ettirdi. Devasa siyah kürklü tazı neredeyse verandaya varmak üzereydi. Hırladı, dudaklarını geriye çekerek jilet gibi keskin dişlerini ve uzun, neredeyse kılıç dişli kaplan köpek dişlerini ortaya çıkardı. Vücudu titredi ve yavaşladı, iki adım daha attı ve kayar gibi oldu, bacakları onu ileriye doğru iterken arka pençeleri hala tutunmak için kazıyordu. Ağzı neredeyse Zev'in ayaklarının dibinde sertçe yere çarptı. Tazı sağa sola savruldu, uludu
ve havayı ısırıyor.

Zev diğerlerine, "İçlerinden birini seçin," diye talimat verdi. "Gözlerine vurun. Yağla kaplandığınızdan emin olun ve o dişler ya da pençeler size ulaşırsa hemen bağırın. Ben yaranın icabına bakacağım. Travis, eğer emin değilsen ..." Eve en yakın köpeğe ateş etti ve bir kez daha doğrudan sol gözünden vurdu. Canavar tam gaz koşuyordu, vücudu neredeyse
büyük bir midilli büyüklüğündeydi. Kafası çok büyüktü, ağzı devasa dişlerle doluydu. "Boğazına nişan al. Acele etme. Bunu yapabilirsin."

Paul, Zev'in vurduğu tazının sağındaki tazıyı vurdu. Oku tazının tam gözlerinin arasına isabet etti ve sekti. Paul usulca küfretti, bir nefes aldı ve
İkinci ok, bu seferki çok daha isabetliydi, doğrudan canavarın sağ gözüne saplandı. Her iki tazı da dümdüz koşuyordu, ölümcül zehir ağızlarından uzun ipler halinde sarkıyordu. Köpeği yana doğru savruldu ve Zev'in vurduğu köpeğe çarptı. Zev'in vurduğu

İki cehennem köpeği bir an için birbirine dolandı, birbirinin üzerine yuvarlandı, hırladı ve kapıştılar.

Jubal ve Travis neredeyse aynı anda iki başlı bir canavara ateş ettiler. Travis'in oku tazının boğazına saplandı ve derine gömüldü. Jubal'ın oku gözlerden birini buldu. İki başlı cehennem tazısı hırlayan, dövüşen canavarların üzerinden sıçradı ve verandanın korkuluklarına çarpıp tahtayı parçalayarak neredeyse Travis'in üzerine düştü.

Travis ayağa kalktı, elinde arbalet, iki başlı tazının kötücül sarı gözlerine bakıyordu. Öylece duruyordu
Sol başındaki bir gözünden ve boğazından siyah kan akarak ona ters ters bakıyordu. Hayvan dudaklarını ölümcül bir hırıltıyla geri çekti, zehir dizileri on kat arttı. O anda
Çocuk nefesini bıraktı ve hayvan yavaşça hareket etti,
ona doğru bir adım attı ve yaylı tüfeğini sol kafanın diğer gözüne doğru ateşledi.

Zev, ayağa kalkmayı başaran tazıya doğru bir ok daha fırlatırken bile bir eliyle geriye uzandı. Yağ tenceresini alıp içindekileri tazıya fırlattı.
İki başlı canavar Travis'in üzerine atladı. Çocuk hızla geri çekildi ve yayına bir ok daha yerleştirerek ateş etti. cehennem köpeğinden tökezleyerek uzaklaştı.

Zev, tazı ile çocuğun arasına girdiğinde canavardan gelen, sıcak, vahşi ve kötülükle lekelenmiş siyah nefesin patlamasını hissetti. Sakince sağ başın gözüne ateş etti. Travis'in oku ikinci kez boğazına isabet etmişti. Hayvanın her iki başından da yağ damlıyor, kürkten akıntılar halinde akıyordu. Kürk de yağla birlikte akmış, geriye kabarmış deriden uzun, çiğ parçalar kalmıştı.

Acıdan çılgına dönen zebani sağa sola savrulduktan sonra başını sütunlardan birine çarparak çatıyı salladı ve sütunu çatlattı. Hayvan önce korkuluklara sonra da evin yan tarafına çarpınca çatının bir tarafı kısmen verandanın üzerine çöktü. İki başlı canavar daireler çizerek dönüyor, önüne çıkan her şeyi dişliyordu.

Zev, Travis'i verandadan çekip çıkardı ve Jubal'ın ateş ettiği av köpeği yerden yükselip
bulanık bir hızla onlara doğru dörtnala koşuyordu. Zev hızla ateş etti, art arda üç ok, cehennem köpeğinin tam önüne nişan aldı. Canavar son birkaç metreye sıçradı, parlayan gözleri Zev'e değil çocuğa dikilmişti. Bir gözünde iki ok vardı.
ama ikinci gözü temizdi. Üçüncü ok burnuna isabet etmişti.

Zev arbaleti bıraktı ve canavarı çıplak elleriyle yakalayarak devasa kafasını Travis'ten uzaklaştırdı.

"Bıçağım," diye tısladı omzunun üzerinden çocuğa doğru. Canavar giydiği ince eldivenleri yakmasına rağmen, ona muazzam bir güç veren karışık kanı için minnettardı. Kaldıraç kullanarak cehennem zebanisini ayağından kaldırdı ama kolu tehlikeli bir şekilde
dişlerine yakın.

Travis'in yanına geldiğini, kemerinden bıçağı çıkardığını ve kendisine söylenmeden, tereddüt etmeden yağla kaplı bıçağı canavarın gözüne sapladığını hissetti. Jubal, Zev'in daha önce vurduğu canavarın verandaya ulaşmasını engellemeye çalışıyordu.

Zev ve Travis geriye sıçrayıp çırpınan, can çekişen hayvandan uzaklaşarak verandaya döndüler. Veranda boştu. Pencerenin olduğu yerde şimdi kocaman bir delik vardı. Kalbi sıkışan Zev yayını kaptığı gibi pencereden içeri daldı, takla atarak ayağa kalktı ve koridora doğru koşmaya başladı.

Siyah kan izleri evin içinden mutfağa kadar uzanıyordu ve orada bodrum kapısının olması gereken yerde kocaman bir delik daha vardı. Cehennem köpeği çocukları bulup öldürmek üzere programlanmıştı ve
koku izlerini takip ederek.

Merdivenleri ikişer ikişer çıktı, yarı yoldayken korkuluktan tek eliyle atladı ve iki başlı tazının sadece birkaç metre ötesine çömeldi. Bir
Başı bir tarafa düşmüştü, iki damla siyah kan akıyordu.

Görmeyen gözlerden. Baş, boyun ve omuzlardaki siyah kürk gitmiş, geriye sanki altında yağ dokunduğu her şeyi eritiyormuş gibi gevşekçe kabaran kabarcıklı bir deri kalmıştı.

Canavar ölümcül pençelerini kullanarak duvarı parçaladı, yapıdan uzun şeritler kopardı ama kazdığı kadar hızlıydı, duvar kendini onardı. Pençeler duvara her battığında, cehennem köpeği başını kaldırıp acıyla böğürüyor, duvar hayvanın içinden geçtiği belli olan bir elektrik akımı yaratıyordu. Etrafından dumanlar yükseliyor, çürümüş, yanmış yumurta kokusu yoğunlaşıyordu ama acı bile canavarı yavaşlatmıyordu.

"Travis, benimle misin?" Zev sordu.

"Evet." Cevap çok zayıftı ama sabitti.

"Senden çok korkutucu ve bir o kadar da tehlikeli bir şey yapmanı isteyeceğim. Buna hazır mısın?"

Travis, "Eğer o şeyi ailemden uzak tutacaksa," diye cevap verdi.

Zev kılıcını çekti. "İki kafayı da koparacağım. Gözü hâlâ sağlam olanı takip etmek zorundasın. Bu kolay olmayacak. Tazı bize öfkelenecek. Muhtemelen bana kafasız saldıracak. İki kafa etrafta yuvarlanacak ve her yer siyah kan olacak. Bir noktadan başka bir şeye bakamazsın, kapatılması gereken göze. Okunu ateşle ve hedeflediğin şeyi vur."

"Ya ıskalarsam?" Travis'in sesi titriyordu.

"Iskalayamazsın. Beni anlıyor musun? Iskalayamazsın. Nasıl ateş edileceğini biliyorsun. Falcon sana öğretti. Nişan aldığın şeyi vuracaksın."

"Evet, efendim," dedi Travis.

Zev bir nefes aldı, bıraktı ve adama yaklaştı. devasa cehennem köpeği. Kılıcını sertçe indirdi, Lycan ve Carpathian'ın birleşik gücünü ve savaştaki yüzyıllık deneyimini kullandı. Kılıç korkunç yaratığı temiz bir şekilde kesti ve iki kafasını koparark yere düşmelerini sağladı.

Kesik boyundan bir ısı patlaması yükseldi, duman yükseldi ve delikten siyah kan aktı. Zev sıçrayan kandan korunmak için geriye sıçradı, başsız beden etrafında dönüp pençeleriyle etrafındaki havayı yırtarken ayaklarını dikkatlice yerleştirdi.

İki kafa yuvarlandı ve yerde zehirli kan izleri bıraktı. Gözlerden biri korkunç bir sarı renkte parlıyor, yüzeye her çıkışında bir işaret feneri gibi parlıyordu. Travis devasa yaratığın başsız bedeninin ne olduğunu görmek için bakmadı.

Zev'e yapıyordu. Falcon'un ona öğrettiği her şeyi yaptı. Nefes aldı. Bıraktı. Saydı

hedefinin ritmini yakalamak için kendini zorladı. Okun düz ve doğru gittiğini hayal etti. Bekledi ve baş yuvarlandığında okunu bıraktı ve aynı hızla Falcon'un söylediği gibi arbalete bir tane daha yerleştirdi.

Oku sarı gözü tam ortasından vurdu. Gözü faltaşı gibi açılmış, ok çıkıntı yapmış bir halde ona kötü niyetle bakıyordu. Başı

ona yaklaştı. Bakışlarını hedefinden ayırmadı. Göz tekrar yüzeye çıktığında ikinci oku bıraktı ve aynı hızla yeniden doldurdu.

Baş durdu, göz açıktı ve bakıyordu, ama şimdi soluk bir sarı, içi boş, gerçek bir yaşam ya da

zekâya sahipti. Yine de Travis yaratığın tekrar canlanmasından korkarak bakışlarını ayıramadı. Zev'den korktuğu için arkasına bakmaya korkuyordu.

orada olmayacaktı ve başsız beden o korkunç pençeleriyle onu parçalara ayırmak üzere olacaktı.

"Travis." Zev'in yumuşak sesi ona ulaştı.

kulaklarında kükrüyordu. "Teşekkür ederim. Onu öldürdün. Geri dönüp Jubal'a yardım etmeliyiz. Bir dakikaya ihtiyacın varsa, güvenli odadaki diğerlerine katılabilir ve neredeyse geldiğimizi haber verebilirsin.

Burada işim bitti. Jubal ve ben ortalığı temizleyeceğiz."

Zev'in sesi aynı sakin, istikrarlı mucizeydi.

tam bir güven. Ama merdivenlerden hızla çıkıyordu, zarif ve akıcı bir çıkıştı ama yine de bir çıkıştı. Travis, seçkin avcının Jubal'ın hâlâ hayatta olduğundan ve son zebaniyi de

öldürdüğünden emin olduğunun farkındaydı. Travis, Jubal'ın

ürkütücü biriyle aynı odada yalnız kalmak
iki başlı canavar, ölü gibi görünse de. Güvenli olduğundan kesinlikle emin olana kadar güvenli odanın kapısını açmayacaktı. Zev'in peşinden koştu.

Zev, bu kadar cesaret gösterdikten sonra çocuğu bırakmaktan nefret ediyordu ve Travis peşinden koşarken ayak seslerini duymaktan mutluydu ama aklı çoktan cehennemden gelen şeytanlardaydı
çocuklara ulaşmaya çalışıyordu. Beş kişilerdi. Liderlerini öldürmüştü. İki başlı canavar ölmüştü. Birbiriyle çarpışan iki tazı da öldürülmüştü. Geriye bir tane kalmıştı. Şanslıydılar. Jubal iyi nişan almıştı, Paul ve Travis de öyle. Yağ işe yaramıştı.
Bu olmadan, oklara rağmen hayvanlar tekrar tekrar üzerlerine gelecekti. Yağ olmadan cehennem köpeğini öldürmenin başka bir gerçek yolu yoktu. Onlara zehir gibi etki ediyordu.

Zev verandaya fırladı, önündeki sahneden başka her şeye hazırdı. Paul ve Jubal ölü bir cehennem köpeğinin birkaç santim ötesinde yere oturmuş, neredeyse histerik bir şekilde gülüyorlardı. O yaklaşırken başlarını kaldırdılar. Tazı ve her iki adam da yağ içindeydi ve yerde yağ birikintileri vardı.

"İkinizden biri yaralandı mı? Isırıldınız mı? Pençelendiniz mi? Üzerinize kan bulaştı mı?"

"Hayır," dedi Jubal. Paul'e baktı ve tekrar kahkahaya boğuldular. "Biz sadece örtündük, fritöz için hazırız. Ya siz?"

Zev, gerginliğin içinden akıp gitmesine izin verdi.
iki adamın histeri sınırında olduğundan oldukça emindi. "Benim de üstüm başım yağ içinde." Yere çöktü
Yanlarına gidip dört devasa bedeni inceledi. "Onlar da öyle. Sen ne yaptın?"

Paul sırıttı ve elinin tersiyle yüzünü silerek daha fazla yağ sürdü. "Jubal ateş etmeye devam ederken ben de kovalar dolusu yağ atmaya devam ettim. Sonunda, lanet olası
ama yaklaşık on ok ve beş tam isabet aldı.

kovalar dolusu. Yenileyici bir yağ kabı bulmayı başardığına inanamıyorum."

Travis gelip Paul ve Zev'in arasına oturdu. Üç adama baktı. "Bir vampirle dövüşmeyi tercih ederim," dedi küçük bir ürpertiyle.

"Bu konuda yalnız değilsin," diye onayladı Paul.

"Temizlememiz gereken bir dağınıklık var," dedi Zev. "Yine de sanırım biraz uykum var."

Jubal ona bir avuç toprak fırlattı. "Sakın bizden kaçmayı aklından bile geçirme."

Zev esnedi. "Gerçekten. Güneş beni etkiliyor." Paul,

"Seni yakalayacağız," dedi ve bir hamle yaparak Zev'le mücadele edebilir.

Zev çok hızlıydı, ayağa fırladı ve neredeyse yağın içinde kayıyordu. "Tamam. Yardım edeceğim. Ama siz ikiniz ortalığı karıştırdınız."

"Günü kurtardık," diye açıkladı Jubal ciddiyetle. "Cesaret madalyalarını tartışıyorduk."

Zev'in kaşları havaya kalktı. "Madalya mı?" diye tekrarladı, sanki bunun ne olduğundan emin değilmiş gibi.

"Cesurca," dedi Paul. "Trav de bu işe dahil olabilir. Bir tane bile tasarladık." Jubal'a baktı ve ikisi de kahkahalarla kükredi.

Zev başını salladı. "Genç Travis, bu açıkça cehennem köpeklerinden birine çok yaklaşmanın bir yan etkisi. Beyinleri karışmış."

Travis başını salladı. "Bunu görebiliyorum. Onları kendi hallerine bırakıp alt katı temizlesek iyi olur, böylece çocuklar güvenli oda. Korkacaklardır."

Arkalarını döndüler ve Paul panik içinde bağırdı. "Durun! Gidemezsiniz. Bütün bunları yakmak zorundasın."

Zev arkasına döndüğünde Jubal ve Paul'ün yüzlerindeki şaşkın ifadeye güldü. Travis bile onunla birlikte güldü. "İşi benim, madalyaları ise sizin aldığınızı fark ettim." Şimşeği çağırdı ve cesetlerin üzerine yönlendirerek onları ve avluya yayılmış olan siyah, parlak kanı yaktı.

Paul, Zev'in duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "Olması gerektiği gibi," diye mırıldandı.

Paul'ün ayaklarının birkaç metre ötesine düşen bir şimşek kırbacı yerdeki son kanı da temizledi. Paul pratik olarak cızırdayan uçtan uzaklaşmak için Jubal'ın üzerinden atladı.

"Branislava'ya seni ihbar ediyorum," diye seslendi, ihtimalleri eşitlemek için son çareyi kullanıyordu.

19

Uğursuz sis ormanın içinden süzülerek ağaçların arasından yere yakın bir şekilde ilerledi. Dallar yükseldi
Bir metre yüksekliğindeki sis yığınından uzun dokunaçlar çalıların ve yaprakların arasından yılan gibi kıvrılıp ağaç gövdelerine tırmanıyordu. Yoğun buhara garip bir yanık sülfür kokusu eşlik ediyordu. Koku hafifti ama
Yaban hayatı, yaklaşan sisten kaçıyor, yaklaştığında dönüyor ve sanki hayatları tehlikedeymiş gibi koşuyorlardı.

Bir kurt kalçalarının üzerine çöktü ve ağzını gökyüzüne doğru kaldırarak uzun bir uyarı notası yaydı. Bir başkası da ona katıldı.

Hemen bana! Dimitri iki alfaya sertçe emretti. Acele edin. Skyler, kımılda. Zamanımız yok. Zev! Fen! Etrafımız sarıldı. Kurtlar çağırıyor, uyarıyı duyabiliyor musun?

Dimitri kurtlarının üzerine atlaması için kollarını uzattı. Ormanın derinliklerinden koşarak gelip ona atladılar.
Son anda yer değiştirdiklerinde sarsıntıyı hissetti. Küçük alfa dişisi anlamaya başlamıştı ama yine de ona gereğinden sert vuruyordu. Onu otomatik olarak azarladı ve biraz daha hızlı yer değiştirmesi gerektiğini hatırlattı.

Skyler'ın kurdu Moonglow onlara doğru koştu ve Skyler kollarını iki yana açarak gemiye atlamasını kolaylaştırmak için döndü. Dimitri, Arno ve oğlu Arnau'yu onurlandırarak uğurlama töreninin yapılacağı açıklığa doğru ilerleyen sisten gözlerini ayırmıyordu.

Bunu artık sis olarak tanımlayamıyordu; madde çok yoğundu ve ürkütücü bir titreşim yayıyordu,

sarımsı gri bir parıltı. Skyler'a açıklığa doğru ilerlemeye başlamasını işaret etti. Sis ormanı kaplıyordu ve ne onun ne de kurtların sisin içinde kalmasını istemiyordu.

Kurtlar ormanın çeşitli yerlerinden ulumaya başladı. Skyler nefesini tuttu ve onun eline uzandı. "Vahşi olanlar bizi dışarı çıkmamız için uyarıyor," diye yorumladı.

Dimitri başını kaldırdı ve uluyarak karşılık verdi, bir kurt gibi mükemmel ses tonuyla bir dizi nota ve çığlık yayarak vahşi kurtların uyarılarına cevap verdi.

Ivory ve Razvan batı yönünden geldiler, kurtları çoktan ikisinin de üzerine binmişti. "Siz ikiniz iyi misiniz?" Razvan Skyler'a dikkatle bakarak sordu.

Skyler başını salladı. "Kurtlarımdan biri, Frost, henüz dönmedi. Dimitri onları çağırdı."

"Vahşi olanlara ormanın bu kısmından çıkmalarını ve sisten uzak durmalarını söyledim," dedi Dimitri. "Biliyorlardı, bizi uyarıyorlardı ama emin olmak istedim. ne kadar tehlikeli olduğunu anladım."

Razvan sarımsı buharı gösterdi. "Ağaçlara tırmanıyor gibi görünüyor. Gövdenin etrafını nasıl sardığına ve yukarı çıktığına bakın. Orman zemini boyunca tekrar ilerlemeden önce dokunduğu ağaçlara tırmanıyor."

Ivory ve Skyler sise doğru adım attılar, ikisi de kayıp kurdu bulmaya kararlıydı. Dimitri onu durdurmak için Skyler'ın kolunu yakaladı.

"Geri dönecek ya da dönmeyecek, Csitri, ama o şeyin yanına yaklaşamazsın. Ormandaki her hayvan ondan kaçıyorsa, uyarılara kulak vermek zorundasın."

Ivory de durmuş, sanki Razvan'a bakıyormuş gibi onunla özel olarak iletişim kurmuştu. Uzun kirpikleri yüz ifadesini gizliyordu ama çenesini düşürdü ve başını salladı. Razvan onu rahatlatmak istercesine kolunu kısa bir süreliğine ona doladı.

"Onu öylece bırakamayız," diye itiraz etti Skyler.

"Kurtları kaybedebileceğimizi en başından beri biliyordun," dedi Dimitri, sesi nazikti ama tartışmaya yer bırakmıyordu. "Sen

bir serseriyi avlamak için hayatını feda edemezsin. Bu sis çok tehlikeli. Gitmemiz gerek."

"Geri gelecektir. Her zaman çok uzağa gider ama geri döner," dedi Skyler, bir an Dimitri'ye doğru eğilerek. "Onu defalarca azarladım ama serbest kaldığında kayboluyor gibi görünüyor, yani zamanın ve ne yapması gerektiğinin farkına varmıyor."

Böcekler yerden fışkırıyor, açıklığa doğru ilerlemeye devam eden sisin önünde koşuyorlardı. Karıncalar, termitler, böcekler, toprağa ya da devrilmiş ağaçlara sığınan her böcek, bitki örtüsünü canlı bir halıya dönüştürdü,

Dimitri, Skyler'ın elini çekiştirdi. "Şimdi gidiyoruz."

Skyler tereddüt etti. "Dimitri, hava daha ağır gibi, sanki sisle birlikte gizlenmiş karanlık bir büyü varmış gibi." Öz babasına baktı. "Sen de hissediyor musun?"

Razvan başını salladı. "Doğa bir başkasının arzusuna göre bükülmüş ve eğilmiş."

"Ama daha fazlası," diye tahmin yürüttü Skyler. "Bundan daha fazlası. Daha karanlık. Şeytani. Sanki sisin içinde başka bir âlemden gelen şeyler varmış gibi."

Dimitri sessizlik için elini kaldırdı. Küçük mırıltılar, sesler yakalamaya devam ediyordu ama diğerlerinin duyamadığı belliydi.
Başını salladı ve sis yaklaştıkça iki adım geri çekildi.

Frost, Ivory ve Razvan'ın bulunduğu yönden koşarak geldi. çılgınca bir hızla gelmişti, gözleri biraz vahşiydi. Dimitri kollarını uzattı ve serseri kurt alfasının sırtındaki güvenliğe doğru sıçradı.

"Sisin içinde bir şey var, hareket ediyor, konuşuyor. Onu duyabiliyorum," dedi Dimitri diğerlerine. "Sadece ağaçlara tırmanmakla kalmıyor, aynı zamanda ormanın kenarına yaklaştıkça
Bina yüksekliği de yerde. Açıklığa geri dönelim ve herkesi oradan çıkarmaya yardım edelim."

Gregori, prensi güvenli bir yere götür. Burada benim bilgimin ötesinde bir şey var, ama hiç şüphe yok ki

Tehlikeli. O her neyse, sana doğru geliyor. Yavaş hareket ediyor ama içinde şeytani bir şey saklı. Dimitri uyarıyı önlerine gönderdi ve Gregori'yi prenslerini güvenli bir yere götürmekle görevlendirdi.

Gregori Daratrazanoff derin bir iç çekti. Mikhail'in Arno ve oğlu için düzenlenen onur törenine her iyi diplomatın yapacağı gibi katıldı. Lycanlar, tüm uyarılara rağmen, ölen konsey üyesinin tam teşekküllü bir
ve onurla uğurlanacaktı. Rolf, cenaze törenini ertesi gün yapmak yerine, bir sonraki gün için hazırlık yapmakta ısrar etmişti.
ve üç gün üç gece bekledi. Hiçbir tartışma fikrini değiştirmemişti.

"Dimitri'yi duydun. Seni buradan çıkarmak zorundayım Mikhail. Dimitri Zev'i uyarıyor ve Lycan'ları gitmeye ikna etmek için elinden geleni yapacaktır ama bu riski göze alamazsın."

"Bunu bana kaç kere söylediğini biliyor musun?" Mikhail küçük bir iç çekişle sordu.

"Konuşmanızı yaptınız ve saygılarınızı sundunuz," dedi Gregori. "Çocuklar çoktan saldırıya uğradı. Zev Kara Kan olmasaydı onları kaybedebilirdik. Bizim son
Savunma sensin. Bunu biliyorsun. Kalmak için ısrar eden Lycan'ları korumaktansa çocuklarımızı korumak daha iyi. Burada işler kötüye giderse
takviye."

"Bu Xaviero neyin peşinde? Neden birdenbire kendini hepimize ifşa etti? Kardeşler farklı türlerimiz arasında saklandılar ve zararlarını gizlice verdiler. Üzerimize gelmeye devam etmelerini gerektirecek kadar önemli olan nedir? Belli ki Lycanlar ve Karpatyalılar birbirleriyle savaşmayacaklar. Bizi yok edemez, burada olmaz. Tüm dünyaya yayılmış durumdayız. Bunun cevabına ihtiyacımız var Gregori. Xaviero her ne istiyorsa, bunu bilmememiz için çok önemli."

Mikhail bariz bir isteksizlikle ayağa kalktı. Zev'e yanlarına gelmesini işaret etti. "Dimitri sizi uyardı mı?"

Zev derin bir nefes aldı ve başını sallayarak verdi. Rolf ile çatıştığı çok az zaman olmuştu,

Lycan konseyinin başkanı, ama Rolf Arno ve oğlunu onurla uğurlamakta ısrar etmişti. Uzaktakilerin yolculuk yapabilmesi için öngörülen üç günü beklemekte ısrar etti. Bu da Xaviero'ya hazırlanmak için daha fazla zaman kazandırmıştı. Çocuklara yapılan saldırıdan sonra Zev, Xaviero'nun törene saldıracağından kesinlikle emindi. Haklıydı da. O
haklı olmaktan nefret ederdi.

"Evet. Rolf'la defalarca konuştum ama beni dinlemeyi reddediyor. Rolf'a burada bulunmanın kimse için güvenli olmadığını söylemeye çalıştım ama o çok sayıda Lycan ve Saygılarını sunmaya gelen Karpatlar. Burada bir ordu olduğunu ve gitmeye gerek olmadığını düşünüyor."

"Belki onunla tekrar konuşursam," diye teklif etti Mikhail. Çocukları saldırıya uğradıktan sonra bunu zaten bir kez yapmıştı. Belli ki Xaviero, Mikhail'i öldürene kadar durmayacaktı.
hedefine ulaşmıştı, her ne ise.

Zev başını salladı. "Bu tören kültürümüzün derinliklerine işlemiştir. Tüm Lycanlar ve özellikle de Rolf için önemlidir. Konseyin başkanı. Arno, düşmanı tarafından öldürülen bir konsey üyesi. Burada yalnız kalacak.
gerekli."

Açıklığa girdiği andan itibaren Zev bir şeylerin fena halde ters gittiğini anlamıştı. Topraktaki his onu rahatsız ediyordu. Hava. Kendini huzursuz ve kapana kısılmış hissediyordu. Hemen Rolf'un yanına gitti ve en azından onu
Törenin yerini değiştirdi, ancak toprak arındırılmış ve odun yığını çoktan inşa edilmişti.

Zev, içindeki hissin asla yanılmadığını ve onu bunca yıldır hayatta tuttuğunu, dahası Xaviero'nun onlara saldırmasını beklediğini söylemişti. Rolf
Aslında Zev'e sırtını döndü ve mantığını dinlemeyi reddederek hışımla uzaklaştı.

"Yine de denemek zorundayım," dedi Mikhail, Gregori'nin kesik gümüş gözlerini görmezden gelerek.

Lycan kalabalığının arasından geçerek
Konsey başkanı. Bir adam, gelen birçok kişiden biri

Mikhail'in daha önce hiç görmediği bir adam kürsüde konuşuyordu. Kapüşonlu uzun kahverengi bir cübbe giymişti ve yumuşak bir ses tonuyla konuşuyordu. Arno ve ölen elit avcı hakkında konuşurken kederli görünüyordu. Sadece harap olmuş görünmekle kalmıyor, aynı zamanda öyle bir keder yansıtıyordu ki Mikhail bile kendini ıssız hissetti.

Neredeyse geri dönüyordu, Lycan'ların hepsinin
Çok sevilen konsey üyesi ve oğlu için yas tutuyordu ama Gregori bekliyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuş, gümüş bakışlarını görmezden gelmek imkânsızdı. Mikhail ona işaret edince Rolf isteksizce ayağa kalktı ve bir kenarda küçük bir yer buldular.

"Rolf." Mikhail sesini alçalttı. "Bu tarafa doğru gelen sorunlarla ilgili raporlar alıyoruz. En tecrübeli savaşçılarımızın ortak görüşü, buradan ayrılmamız gerektiği yönünde.
Hemen. Onların değerlendirmesine katılıyorum. Herkesi güvenli bir yere götürmeye başlamalıyız."

Rolf'un yüzünden hızlı bir kızgınlık geçti ve sanki onu kızdıran seçkin avcıymış gibi Zev'e baktı. Karpat halkının prensine tekrar baktığında yüz hatları her zamanki sakin maskesine büründü.

"Zev'in senden gelip benimle konuşmanı istemeye hakkı yoktu," dedi, dişleri birbirine çarparak yüzeye yakın bir yerde gizlenen kurdu ortaya çıkardı.

"Bana sormadı," diye karşı çıktı Mikhail. "Benim
güvenliğim
insanlar yaptı. Zev bu törenin Lycanlar için önemli olduğunu söyledi ve ben de buna saygı duydum. Arno'ya saygı duydum. Ama sen
ve ben halkımızdan sorumluyuz, ve düşündüm ki zamanın çok önemli olduğunu bilmek isteyecektir. Herkesi güvenli bir yere götürmeliyiz."

Rolf'un ağzı gerildi. "Belki siz hiç savaş bölgelerine gitmediniz ama ben halkım için konsey üyesi olarak kariyerim boyunca pek çok kez gittim. Riskleri kabul ediyoruz."

"Kendiniz için," diye kabul etti Mikhail. "Ama diğerleri için? Saygılarını sunmak için pek çok yerden gelen Lycan'ların

sayısına bir bakın. Onlar da tehlikede."

"Arno bu insanlara yüz yıldan fazla bir süre hizmet etti. Onların saygısını ve huzurunda bulunma onurunu hak ediyor. Kutsal Çember'in yüksek dereceli ve saygın bir üyesiydi. Eski yöntemlere ve onur kurallarına inanırdı. Bu onun yoluydu. Bu onun inancı. Hayatımdan endişe ettiğim için onun şerefini lekelemeyeceğim," dedi Rolf kararlılıkla. "Hiçbir Lycan da yapmaz. Geldiğiniz için minnettarım ama bu bir Lycan meselesi ve siz ve halkınız nasıl uygun görüyorsanız öyle yapmalısınız. Biz kalacağız." Arkasını döndü ve omuzları dik bir şekilde Lycan sürülerinin önündeki yerine doğru hışımla yürüdü
ve çenesi inatla yerine oturdu.

Mikhail Gregori'ye baktı. Lycan konseyi liderinden kaçış yoktu. Kararını vermişti ve bunu değiştirmek mümkün değildi. Rolf sadece kederli değildi, aynı zamanda suçluluk duygusu içindeydi.

"Halkımıza haber verin. Bela geliyor ve biz gidiyoruz."

"Zev Lycan'ları terk etmeyecek," dedi Gregori. "Yıllardır onların korumalığını yapıyor ve Rolf'un bu konuda inatçı olması önemli değil. Zev onların kültürünün içinde doğdu ve koruma açısından hepsini buradan çıkarmak istese de bunu anlıyor. Kardeşleri onun yanında olacak. Ivory ve Razvan da öyle."

Mikhail başını salladı. "Daha azını beklemezdim. Eğer halkımıza karşı sorumluluklarım olmasaydı, ben de onların yanında yer alırdım. Xavier neredeyse türümüzü yok oluşa sürüklüyordu.
Xayvion Jaguar ırkıyla bunu neredeyse başardı. Xaviero Lycanları mahvetmeye kararlı. Durdurulmaları gerekiyor."

Gregori, Mikhail'i Lycan'lardan uzaklaştırdı. İki konsey üyesi daha Arno'yu onurlandırmak için gelmişti ve yanlarında korumaları da vardı. Diğer pek çok sürünün liderleri ya da temsilcileri de gelmişti. Gregori, savaşçılarını Dimitri ve Skyler'ın ormanda gözlemlediği yaklaşan tehlikeye karşı uyarmak için Karpat yolunu kullandı.

Mikhail ve Gregori Zev'e doğru ilerlediler. Zev kaşlarını kaldırdığında Mikhail üzüntüyle başını salladı. Bir adım attı

öne çıktı ve Karpat savaşçılarının geleneksel yöntemiyle Zev'in kollarını kavradı. Zev içgüdüsel olarak onunkini kavradığında memnun oldu. "Hazır mısın?"

Zev yavaşça başını salladı. "Karşımıza çıkabilecek her şeyi düşünmeye çalıştık. Olabildiğince hazırlıklı olduğumuzu düşünüyorum." Kim büyücü büyüsüne karşı tam olarak hazırlıklı olabilir ki? Hem de herhangi bir büyücüye değil, bir Yüksek Büyücüye?

İçindeki aciliyet duygusu giderek artıyordu. Mikhail'in gitmesini, açıklıktan ve Dimitri'nin onu uyardığı sisten çok uzaklara gitmesini istiyordu. Neredeyse tüm Karpatlar yok olsa bile, Mikhail yaşadığı sürece bir umut olacaktı. Mikhail onu halkının tutsağı yapan bağları zaman zaman yıpratabilirdi ama görevlerini biliyordu ve Zev onun ne kendisiyle ne de Gregori'yle tartışmayacağını görebiliyordu. Gidiyordu.

Onları duyabiliyor musun? Bunlar sadece bizim kurtlarımız değil, Zev, bunlar vahşi olanlar. Onları gönderdim.

Duydum. Tören başladı. Orada neler oluyor? Zev sakin kaldı. Panik, insanın düşünme yetisini kaybetmesine neden oluyordu. Konsey üyelerinden, onların Lycan muhafızlarından ve tüm alfa ve temsilcilerden sorumluydu. birçok sürüden gelmişti.

Seçkin avcılarına işaret etti. Daciana'nın gözleri şişmiş ve kızarmıştı, bu daha önce hiç tanık olmadığı bir şeydi. uzun yıllar birlikte olmuşlardı. Onu suçlayamazdı. Arnau'yu kaybetmek çok üzücüydü ve babası Arno'nun ölümünü de buna ekleyince üzüntüsü ve suçluluk duygusu daha da artmıştı.

Dimitri, buradaki sisin doğal olmadığını ve herhangi bir Karpatyalı tarafından yapılmadığını bildirdi. Kötü bir hissi var. Skyler sisin içinde daha karanlık bir büyü algıladığını söylüyor. Kuşlar da dahil olmak üzere tüm vahşi yaşam geri çekiliyor. Böcekler yerden fışkırıyor.

Havada dumanlar yükseliyor, arındırıcı yapraklar bembeyaz yanıyor ve yaseminin tatlı kokusunu yayıyordu. cesetlerin yakılması. Arno ve Arnau

Cenaze ateşinin çiçekleri ve dalları, ruhlarının kolayca yükselebileceği yüksek bir yerde.

Daciana, Makoce ve Lykaon da ona katıldı.

"Saldırıya uğrayacağız. Rolf ve diğerleri söylediğim hiçbir şeyi dinlemeyecekler. Töreni tamamlamak için ısrar ediyorlar. Hazır olun. Konsey üyelerine yakın durun. Gerçekten güvendiğiniz diğer muhafızları uyarın ve onları konseyi kuşatın."

Soru sormadılar. Sormayacaklarını biliyordu. Sürülerinin alfasıydı ve onun sözü kanundu. Başlarını salladılar ve tören ateşini çevreleyen kalabalığın içine doğru ilerlediler.

Branislava ona doğru uzandı, parmaklarını yerleştirdi yanına geldiğinde bileğine sarıldı. "O burada, Zev," diye fısıldadı ona doğru eğilerek. "Onun varlığını hissediyorum."

Sadece hafif dokunuşu bile ona bir evi varmış gibi hissettirdi. Bir sığınak. Etraflarındaki her şey kötü görünse bile, ona dünyayı doğru yapan bir bakış açısı vardı. dağılıyor.

"Geleceğini biliyorduk Branka, başka bir şey için olmasa bile
neden olduğu acıyı görmekten başka bir amacı yoktu. Kendine yardım edemeyeceğini biliyorduk."

Branislava, ayin için toplanan Karpatların Lycanları korumak için aldıkları önlemlere ve karmaşık korumalara baktı. "O bir amaç için burada.
Sadece burun kıvırmak ve üstünlüğünü kanıtlamak için değil. Bunu senin de hissettiğini biliyorum. Ve şimdi Dimitri sisi buldu. Bu olacak
Etrafımızdaki ormandan sürünerek geliyor ve öldürebilecek iğrenç şeyler yaratabilir."

"Onu herkesten daha iyi tanıyorsun Branislava. Kimse onların varlığından haberdar değilken sen yüzyıllardır bu üç büyücü üzerinde çalışıyorsun. Sen bizim
Otorite. Bana onun ne yapacağını düşündüğünü söyle."

Onun Xaviero'yu yenebileceğine inanıyordu. O onun kadar yetenekliydi ve avantajlıydı. Onu büyü yaparken görmüştü, her büyüsünü biliyordu, onu asla bir tehdit olarak görmemişti ve üç büyücüyü tanımıyordu

çok parlak bir öğrenciyi eğitiyorlardı. Sadece kendine inanması gerekiyordu. Doğduğu andan itibaren ona aşılanan dehşetin üstesinden gelmesi gerektiğini biliyordu.

Branislava gergin bir şekilde alt dudağını çiğnedi. "Cenaze ateşine mümkün olduğunca yaklaşmak isteyecektir. Büyük olasılıkla konuşmayı o yapmak isteyecektir..." Sözünü yarıda kesti, gözleri Zev'inkilerle buluştu. Aceleyle başını salladı. "Ama buna cesaret edemez."

"Tam da onun yapacağı şey," diye karşı çıktı Zev. "Bundan paçayı sıyırırsa ne kadar kendini beğenmiş olacağını hayal edebiliyor musun?
Hem Karpatyalı hem de Lycan'ın önünde durup öldürdüğü iki adam için bir methiye mi düzecekti? İntikam almasına gerek yok; bu bile onun üstünlüğünü bir kez daha teyit edecektir."

Dimitri, sis bize doğru ne kadar hızlı ilerliyor? Bu Xaviero'nun zaman çizelgesini bilmek zorunluydu. Zev'in sivilleri temizlemesi ve mevcut savaşçıları savaşa hazırlaması gerekiyordu.

Çok yavaş gelişiyor. Ve yoğun. Ve çok, çok iğrenç.

Branislava çevredeki ormana doğru endişeyle baktı. Bu hiç iyi değil. Yerden böceklerin fışkırması da hoşuma gitmiyor. Bir şeyin peşinde, ilk düşündüğümüzden çok daha ölümcül bir şeyin.

Skyler, sisin yerden yaklaşık bir metre yükseklikte başladığını ve şimdi kalın yılanlar gibi ağaçların tepesine kadar dolandığını ekledi.

Branislava, ondan uzak durmanı tavsiye etti. Cildinize dokunmasına izin vermeyin. Ve ne yaparsanız yapın, içine girmeyin.

Parlayan gözler görüyorum. Kırmızı. Sarı. Ve sesler duymaya başlıyoruz ya da ben duyuyorum, dedi Dimitri. Skyler bir şeylerin hareket ettiğini hissediyor ama henüz bir şey duymadı.

Zev'in kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. Onun ordusu. Sange rau. Bir ordu kurduğunu biliyorduk. Dimitri onları hissedebiliyor çünkü o da melez. Xaviero'nun bir ordusu var. Sange rau ve cehennem köpekleri bizi yok etmek için bekliyor.

Ama eğer durum böyleyse, neden çoktan burada değiller? Branislava sordu. Neden sisi gönderdiler? Açıklığın ortasındayız.

Zev kaşlarını çattı. Onları geride tutuyor. Ne amaçla? diye yüksek sesle düşündü ve diğerlerini spekülasyon yapmaya davet etti. Neden onları üzerimize salmadan önce bizim onları keşfetme riskimizi göze alıyor?

"Kutsal Çember'den kimin bir konuşma yapması planlanıyordu?

Konuşmak mı?" Branislava dönüp cenaze ateşine doğru bakarak sordu.

"Roberto Hans," diye yavaşça cevap verdi Zev, bakmaktan kaçınarak

Kutsal Çember'in en büyük liderlerinden biri olarak kabul edilen Lycan'a çok sert bir şekilde baktı. "Şimdi konuşuyor."

Zev onu Kutsal Çember'in önde gelen üyelerinden biri olarak tanıdı. Roberto Hans

birkaç dakika önce Rolf ile konuşuyordu. Yüz ve vücut Roberto'ya ait gibi görünüyordu, derin ses de öyle, ama Zev'in eğitimli kulağına göre seste bir derinlik eksikliği vardı.

Bir şeyler eksik. Sanki ses gerçek değil de bir kayıtmış gibi.

Haklı olduğunu kanıtlamanın bir yolu yoktu ama yine de emindi. Zev, Roberto ve Rannalufr olarak bilinen Lycan'ın iyi arkadaş olduklarını hatırladı. Xaviero, Rannalufr kılığında Roberto'ya sadece eski dostları Arno'nun ölümü hakkında konuşmak için yaklaşmış olsaydı, Roberto hiç tereddüt etmeden onu içeri alırdı.

Branislava Zev'in uzaklaşmasını, cenaze ateşinin etrafına toplanmış Lycan'lara doğru dönmesini izledi. Xaviero'ya bu kadar yakın olmalarından hoşlanmamıştı - eğer bu

Yüksek Büyücü'ydü ve öyle olduğundan oldukça emindi. Ona bakmaya devam etmek istemedi, peşinde olduklarını anlamasından korkuyordu. Daha iyi bir pozisyon almak için hareket etti.

Kalabalıktan tuhaf bir koku yayıldığında Zev'e yardım etti, sadece en hafif kokulardan biriydi, ama o bunu yakaladı ve kaskatı kesildi,

anında durdu.

Zev. Branislava'nın sesi titriyordu ama elinde değildi. Bu kadar büyük bir kalabalığın içinde iki büyücünün bu kadar yakın olması düşüncesi son derece ürkütücüydü. Sanırım ikisi de burada. Xayvion ve Xaviero. Bir tütsü kokusu aldım, bir ruhu yolculuğuna göndermek için kullanılan güçlü bir bitki kombinasyonu. Sadece küçük bir koku ama Xayvion tütsü kullanarak yaptığı büyüleri tercih ederdi. Her ne yapıyorlarsa, sanırım tam burada yapmayı planlıyorlar.

Belki de başka biri Arno ve Arnau'yu güvenli bir yolculuğa göndermek umuduyla bu tütsüyü kullanmıştır.

Sadece o değildi, Zev. Kokuların bir kombinasyonuydu. Xavier, Xaviero'yu bıçakladığında onu laboratuvarda kullanıyordu. Anıyı hatırlarken kalbi çarpmaya başladı. O gece laboratuvarda yoğun bir sis vardı. Yere düştüğünde Xaviero'nun cesedini göremedim. Xavier'in ayaklarından tutup onu laboratuvardan dışarı çektiğini gördüm ama
gerçek bedenini göremiyordu çünkü sis çok yoğundu ve yerden yaklaşık bir ayak yukarıda duruyordu.

Branka, beni dinle. Bunu yapabilirsin. Bunu çöz. Ne olursa olsun, Xaviero'nun nihai hedefi olduğuna inandığın şeye odaklanmalısın.

Zev'in öne doğru ilerlediğini ve Fen'in de kalabalığın diğer tarafında aynı şeyi yaptığını görebiliyordu.
Zev'in sakin sesi onu her zaman sakinleştirirdi. Onun bir yolu vardı
Öyle sakin ve kendinden emin bir şekilde bakıyor ve konuşuyordu ki, içindeki her şey yerine oturuyordu. Ama bu sefer değil. Bu sefer Xaviero ve Xayvion'un neyin peşinde olduğunu bildiğinden oldukça emindi.

Yaşayanların ruhunu ölülerin ruhuyla takas edecekler. Bu yüzden Xayvion kalabalığın arasında ilerlerken üzerindeki tütsü karışımının kokusunu aldım. Burada canlı bir bedenleri var, Xavier'in ruhunu içine koymak istedikleri bir beden. Ölümlere, ruhlara ve feryat eden ruhlara ihtiyaçları var. Ne kadar çok olursa o kadar iyi. Cehennemin kapılarını açmaya niyetliler.

Küçük bir sessizlik oldu. Zev'i etrafında hissedebiliyordu.

Aklında. Her zamanki gibi, bir kaya kadar sağlamdı. O

onun gibi panik içinde değildi. Belki de durumun ne kadar kötüye gideceğini bilmediği içindir.

Dimitri, Skyler, Ivory ve Razvan ormandan fırladılar, onlara doğru koşarak dikkatini çekti. Hemen arkalarında, benekli bir yılan özellikle büyük bir ağaca doğru sürünerek tırmanıyordu. Gövdenin yarısına geldiğinde geriye doğru şaha kalktı ve ağaca vurarak dişlerini derine batırdı. Renkler ağaç kabuğuna kadar aktı,
normal koyu griden hastalıklı bir beyaza dönüştü. Renk dallara ve ardından yapraklara yayıldı.

Branislava'nın nefesi kesildi ve dönüp arkasına baktı. İlk ağacın tam karşısında, açıklığın diğer tarafındaki bir başka ağaç da aynı hayalet gibi yanıyordu. Bakmadan, tören ateşinin tam karşısında bir ağaç ve onun üzerinde ters bir pentagram oluşturacak şekilde yanan iki ağaç daha olduğunu biliyordu.

Birkaç Lycan başlarını cenaze ateşinden çevirmeye başladı, tedirgindiler ve açıklık boyunca yayılan şeytani korkuyu hissediyorlardı. Seçkin avcılar daha da yaklaştı. Konsey üyelerini daha iyi korumak için. Başladılar, Zev. Kurbanlarına ulaşmalısın. Ateşe yakın bir yerde olacak. Bedenini isteyecekler, bu yüzden tam kapılar açıldığı anda ruhunu dışarı çıkarmaları gerekecek ki takası yapabilsinler. Amaçlarına ulaşmak için mümkün olduğunca çok kişiyi öldürecekler.

Sis, ağaçların arasından açıklığı çevreleyen açıklığa sızdı, yoğun sarımsı gri bir buhar.
Dokunaçlar ağaçların üzerinde dönerek gökyüzüne doğru tırmanıyordu. Yerdeki sis kümesi yüksekti, bir buçuk metre ya da daha fazlaydı, yavaş da olsa onlara doğru ilerleyen büyük bir duvar gibiydi.
Branislava kendini tutamadı. Yükseltilmiş kürsüde duran konuşmacıya doğru baktı. Adamın gözleri onunkilerle buluştu. Bu kötü niyetli, şeytani bakışı nerede olsa tanırdı. Xaviero. Zev ona doğru bir el ateş ettiğinde, kapüşonunu geriye attı ve kollarını yalvarır gibi iki yana açtı.

Kurşun doğru uçarak doğrudan Xaviero'nun alnına, gözlerinin tam ortasına isabet etti. Xaviero gülümsedi, bir

kötü niyetli, aşağılık, kin dolu saf neşe vaadi.

Branislava, Zev'le paylaştığı zihninde alarm çığlıkları attı. Zev yere yığıldı. Bakışlarını Xaviero'dan ayırdı ve çılgınca bir koruma büyüsü yaptı.

Kurşundan yapılmış,
öldürmek için
ateşlenmiş,
Gücünü kaldırıyorum,
Şimdi sakinleşeceksin.

Mermi bir tür bariyere çarptı, Xaviero'nun gözlerinin hemen arasında durdu, bir an orada asılı kaldı ve sonra tersine dönerek havada doğrudan ateş edene doğru ilerledi. Zev yere çarptı ve yuvarlandı, mermi son anda Branislava'nın emrine uyarak zararsız bir şekilde yere düştü.

Xaviero onu küçük bir selamla selamladı, gülümsemesi neredeyse grotesk görünene kadar genişledi, başka bir alemden gelen kutsal olmayan bir canavar. Xaviero'nun çok uzun bir süre
Xavier'in kapana kısıldığı yer. Üç kardeş, içlerinden birinin öldürüleceği o kaçınılmaz an için hazırlık yapmışlardı.

Zev, kurbanını bul. Çabuk ol, kıyamet kopmak üzere. Hemen yardıma ihtiyacı vardı. Ne olursa olsun, onları bizden uzak tut. Tatijana, Skyler, Ivory. Size şimdi ihtiyacım var. Hayatımızın savaşındayız. Xaviero ve Xayvion bize saldıracak. Onları durdurabilecek tek kişi biziz. Bizi korumak zorundasın. Büyülerine karşı koymak için zamana ihtiyacımız olacak.

Ters çevrilmiş pentagramın büyüsü
tüm yardımlardan arındırılmıştı. Kimsenin içeri giremeyeceğinden ve kimsenin dışarı çıkamayacağından emindi. Ağaçlardan gökyüzüne doğru kıvrılan ve başlarının üzerinde yoğun bir yığın halinde bir araya gelen sis, Karpatlar'ın
fırtınaları kullanarak ya da gökyüzüne çıkarak.

Üç kardeşin pusularını mükemmelleştirmek için uzun zamanları vardı ve her türün nasıl savaştığını biliyorlardı.

Hiç şüphe yok ki

Her türlü olasılığa karşı hazırlık yapmışlardı. Zev, büyücülere üç gün vermek için çok uzun bir süre olduğunu söylerken haklıydı.

-Yüzyıllardır hazırlanırken değil.

Sis kümesi ormandan dışarı süzüldü ve büyük bir ordu gibi temizleniyordu. Hem kırmızı hem de sarı renkte parlayan gözler görebiliyordu.

Zebaniler, Zev. Bize doğru gelen zebanileri var.

Sisin içinden çıktılar. Hırıltılar. Slobbering. Ağızlarından büyük zehir dizileri damlıyordu. Dudakları geriye çekilmişti ve büyük, jilet gibi keskin dişleri ortaya çıkmıştı. Kafaları devasaydı ve çoğunun iki kafası vardı. Bir tanesinde üç tane vardı. Vücutları midilli büyüklüğündeydi, kalın ve kaslarla sarılmıştı. Siyah kürkleri sanki onlara dokunan biri ciddi şekilde yaralanabilirmiş gibi dikenli ve kıllıydı. Tıpkı Yavaşça yaklaşıyorlardı, altlarındaki toprak kararmış, otlar her adımda soluyor ve kıvrılıyordu. Tazıların her birinin arkasında bir adam, daha doğrusu yarı insan, yarı kurt bir yaratık vardı.

Sange rau. Branislava bu ismi onun zihnine üfledi.

Bu, Lycan'ların en kötü kâbusuydu; herkesten daha hızlı, daha güçlü ve daha zeki olan Sange rau karışımı kanlardan oluşan bir ordu.

Kurduğu bariyerleri yıkın, dedi Zev. Başka bir şey düşünmeyin. Cehennem köpekleri için hazırlıklıyız. Sange rau ordusu olduğunu biliyorduk.

Sesi her zaman olduğu gibi onu sakinleştirdi. Adam gerçekçiydi. İçinde panik yoktu, dehşet yoktu. Bunun diğerlerinin de güvendiği bir özellik olduğunu fark etti. Zev gerçekten de Tehlikeyle yüzleşir ve korkmazdı. Zihni her zaman çalışıyor, her zaman bir yol buluyordu.

Biri çığlık attı, tiz bir dehşet sesiydi. Branislava etrafında döndü. Yerden önce böcekler, hemen arkalarından da tırtıklı dişleriyle mutasyona uğramış kırmızı çizgili kurbağalar fışkırdı. Çenelerinden aşağı zehir damlıyordu. Onlar Böcekleri yakaladı ve insanlar yer değiştirdikçe bu hareket

dikkatlerini çekti.

Kurbağalar en yakın sıcak bedenin üzerine zıplamaya ve kurbanlarına mümkün olduğunca çabuk felç edici bir zehir enjekte etmeye başladı. Bir kurbağa dişlerini avına her batırdığında
yüksek sesle vıraklayarak diğerlerini çağırdı. Daha fazlası talihsiz hedeflerin üzerine atladı, baldırlara ve uyluklara yapıştı, alttaki ete ulaşmak için giysileri parçaladı. Ve Biriken zehir, avlarını oldukça hızlı bir şekilde yere düşürdü.

Avları yere düştüğü anda düzinelercesi üzerlerine atlıyor, ürkütücü bir korku filmindeki gibi tepelerine üşüşüyordu. Kan altlarındaki toprağa akıyordu ama kurbanların çoğu kurbağalar tarafından o kadar ağırlaştırılmıştı ki onları göremiyordu, sadece hareket eden kurbağa yığınlarını görebiliyordu. Şok olmuştu, kurbağalar büyüyor gibi görünüyordu ya da
iğrenç ziyafetten şişmiş.

Diğer Lycan'lar ölen arkadaşlarına yardım etmeye çalıştı, yırtıcı yaratıkları tekmeledi ve felçli kurbanları yukarı çekmeye çalıştı. Kurbağa zehri enjekte edilenler sadece yoldaşlarına bakabiliyor, kurbağalar onları yutmaya başladığında hareket edemiyor, konuşamıyor ve hatta çığlık bile atamıyorlardı.

Tatijana, şu kurbağaların icabına bakmalısın, diye emretti Zev. Branka, şu bariyeri indir ve sonra da sisten kurtul.

Ona öfkeyle tıslamak istedi. Kendisini mucize yaratan biri mi sanıyordu? Etrafında tam bir kaos vardı, Karpatyalılar üzerlerine çördük yağı döküyor, dönüyor, dikkatli nişan alıyor ve zebanilere yağa batırılmış oklar atıyordu.

Zev koşarken, "Sürü liderleri, yerlerinizi alın ve pozisyonlarınızı koruyun," diye emretti.

Branislava onun tüten ateşin arkasında kaybolduğunu gördü.
Duman artık beyaz ve temiz kokulu değildi. Tepedeki sis kümesine doğru daha fazla duman yükseliyor, gökyüzüne doğru koşarak tek bir noktada toplanıyor ve sarı-gri buharı siyahın koyu, kötücül bir tonuna boyuyordu. Alevler sisi yalıyordu.

odun ve çiçekler, ateşin ilk katının yakılması ve

Arno ve Arnau'nun cesetlerini tutan kütükleri ve dalları tutuşturuyor.

Zev'in Xaviero'ya bu kadar yakın olduğunu düşününce kalbi küt küt atmaya başladı. Büyücü bir koruma çemberinin içinde kilitliydi ve kardeşinin nerede olduğunu henüz bilmiyordu. Ama eğer cehennemin kapılarını açıyorlarsa, kardeşiyle bir üçgen oluşturuyor olacaktı ve tören ateşi onların
fedakârlık olacaktı ve Zev doğrudan onların güçlü ağına koşuyordu.

Çığlıkları, kavgaları ve tazıların korkunç ulumalarını duymamak için kendini zorladı. Kurbağalara ve kurbanlarına bakamıyordu bile. Onun işi, ters çevrilmiş beş köşeli
pentagram. Büyücülerin yarattığı devasa bölge güçlerinin anahtarıydı. O olmadan kapıları açamazlar ve ruhlarla bedenleri değiş tokuş edemezlerdi.

Onlardan kurtulabilir misin, Tatijana? Kurbağalardan mı? Onları yok edebilir misin?

Kurbağaları ben çözerim Bronnie, diye güvence verdi Tatijana.
Bunun üzerinde çalışmaya devam edin.

Tatijana kız kardeşiyle sırt sırta verdi. Bir an için gözlerini kapattı. Etrafındaki gürültü, yaralıların çığlıkları ve ölmekte olanların soluk soluğa kalmalarıyla korkunç bir hal almıştı. Çocukken babasının ve amcalarının canlı türler üzerinde yaptıkları deneyleri izlerken duyduğu gibi, vücutlarındaki nefes tıkırtılarını duyabiliyordu. Zihnini şimdiki zamana geri döndürmek ve ölümcül mutasyona uğramış kurbağalara karşı koymaya odaklanmak zorundaydı.

Kurbağaların Xaviero'nun gerçek planından dikkat dağıtmak için olduğunu biliyordu. Ölü bedenlere ve kaosun hüküm sürmesine ihtiyaçları vardı. Ağlarına ne kadar çok ruh hapsolursa, iki Yüksek Büyücü'nün kullanabileceği o kadar çok güç üretilecekti. Yine de kurbağalar işlerini yaptılar, bacaklarının üzerine sıçradılar ve sonunda avlarını aşağı çektiler. Daha da şişmanladılar ve şiştiler ama yine de durmadılar, her ne kadar boyutları onları yavaşlatmaya başlasa da.

Açıklığın ortasında durdu ve ellerini kaldırarak havada bir desen örmeye başladı. Başlarken bacağında bir yırtılma hissetti ve ardından sinirden sinire ilerleyen yavaş bir yanma bacağında ilerlemeye başladı.

Dimitri kurbağaya tekme atarak onu vücudundan ayırdı. Nefret dolu yaratık açıklıkta uçarken derisinden büyük bir parçayı da beraberinde götürdü.

Tatijana onun yolunu takip etmedi. Kurbağalar zıplayarak ona yaklaştı. Onu hedef aldılar. Dimitri, Skyler, Ivory ve Razvan
o devam ederken onu korumak için pozisyon aldı. Dimitri, o çalışırken bile vücudundaki zehri çıkardı.

Sesi sabitti, alçak perdeden çıkıyordu ama yine de açıklığa doğru ilerliyordu, şarkı notaları onun gücüne güç katıyordu.

Yeryüzünün
yaratıkları, çarpık
tasarımlı,
Sesiniz yükseldikçe,
Bırakın toprak ısırsın sizi.

Kurbağalar protesto için ağızlarını açtılar. İçlerinden çıkan her notayla birlikte tırtıklı dişler yere düşüyordu. Diğerlerini kendilerine katılmaya çağırmaya çalıştıkları her seferde daha fazla diş dökülüyordu. Zehir toprağa serbestçe aktı.

Soğukkanlı olan, toprağın altında
yaşayan,
Sana sesleniyorum, yılan,
Ortaya çıkın ve bu tehlikeyi bertaraf edin.

Yılanlar, kurbağaların ortaya çıktığı yerdeki deliklerden sürünerek çıktılar ve iğrenç, şişmiş yaratıkları avlamaya başladılar. Yılanlar uzun, zeytin yeşili renkteydi ve boyunlarının iki yanında sarı yarım aylar vardı. Her iki yanında koyu renkli çubuklar uzanıyordu. Çim yılanı bazıları tarafından

Bir koruyucu, saldırgan değil. Hızlı saldırdılar. Kurbağalar hızlı hareket edemeyecek kadar şişmişlerdi, bu da yılanların onları kolayca bulmasını sağladı.

Tatijana rahat bir nefes aldı ve kollarını indirdi, en azından bir tehdidi bertaraf etmeyi başardığı için minnettardı. Razvan'ın homurtularını duydu ve kafasını kaldırdığında devasa bir tazının üzerine atladığını, neredeyse göğsünü ezerek onu geriye doğru ittiğini ve yere düşürdüğünü gördü. Anında kurtlar Fildişi'nden doğrudan devasa canavarın üzerine sıçradı, hepsi de
Çördük yağı, cehennem köpeğinin karnını yırtıyor, bacaklarını ve boğazını ısırıyordu. Hızlıydılar ama canavar daha hızlıydı, Razvan'ı bıraktı ve dev ağzını erkek kurdun etrafına sıkıştırmak için döndü.

Razvan yuvarlanarak zebaninin altına girdi, bıçağı canavarın karnını kesti ve bıçak yağa bulandı. Tazı dişlerini açarak kurdun yere düşmesine izin verdi. Razvan yuvarlanırken, sırtından başka kurtlar da sıçrayarak dev tazıyı parçalayan diğerlerine katıldı. Razvan'ın
Çördük yağı, bıçaktan, kurtlardan ya da Razvan'dan daha fazla, cehennem yaratığına zarar vermeye başladı. Etrafında dönmeye çalışırken sendeledi ve kurtlara doğru havaya sıçradı.

Ivory kızgın bıçağının ağzını aldı ve Razvan'ın üzerindeki diş izlerine bastırarak yarayı dağladı. Razvan ona acı dolu bir bakış fırlattı ve yaralı kurda doğru ilerleyen tazıya dönerek bedenini cehennem tazısıyla kurdun arasına soktu. Ivory yayına bir ok yerleştirerek canavarı gözünden vurdu. Salyalarını akıtan canavar dönüp ona saldırırken bir adım daha yaklaştı.
havaya fırlattı, Razvan'a çarptı ve bedenini yere düşmüş kurdun üzerine yuvarladı. Ivory bıçağını fırlattı.
Parlayan kırmızı bıçağı Razvan, yerdeki pozisyonundan kurdun vücudundaki ısırığa vurdu.

Ivory'nin kurtlarından biri olan Farkas uluyarak sesini korkunç savaşın kaosuna kattı. Tören ateşinin yakınında çığlıklar yükseldi. Tatijana bakmak için başını çevirdi. Xaviero kollarını iki yana açtı ve bir emir verdi. İki Lycan

Körü körüne bir itaatle sıçrayan alevlerin içine doğru yürürken, arkalarında bir sıra oluşmuş, üyeleri sıralarını bekliyordu.

İçini korku kapladı. Branislava'nın arkasından uzandığını hissetti ve parmaklarını yavaşça Tatijana'nın elinin etrafına kapattı. O
omzunun üzerinden bakınca etraflarının sadece zebaniler tarafından değil, arkalarında da Sange rau tarafından çevrildiğini gördü. Dördü birden.

Zebanilerden ve Sange rau'dan oluşan duvarın arkasından cüppeli bir figür çıktı. Kukuletasını geriye attı ve acayip bir şekilde gülümsedi. Kendini Xayvion'a bakarken buldu.

20

Branislava dönüp Tatijana'nın elini kavradı.
Parlayan gözleri küçük gruplarına sabitlenmiş zebanileri ya da dört zebaniyi görmesine zar zor izin verdi.
Sange rau hemen arkalarındaydı. Bakışları doğrudan gökyüzüne yükselen alevlere yöneldi.

Xaviero ruhlarını topluyordu, acı çeken varlıklar kendilerini onun emrine itaat etmekten alıkoyamadılar. Onları katledilmeye, ateşle ölüme gönderdi; ateş yakıldıktan sonra çiçekler ve dallar arasına gizlenmiş zehirli ağaç dallarıyla karıştırdığı çürütücü bir tütsü karışımı.

Xaviero'nun ters pentagramı inşa etmek için tam olarak ne yaptığını bulmanın sadece bir kısmındaydı. Bunu yapıp insanları kurtaramazdı ve şu anda
İnsanları ruhlarını almak için ateşine atmak onun için katlanılamayacak kadar fazlaydı.

Branka, onları durduramıyorum.

Zev ortaya çıktı ve sıradaki iki Lycan'ı sıranın dışına itmek için acele etti. Uçarak yere düştüler, biraz uzağa indiler ama ikisi de kendilerini toparlayıp sıranın sonuna geçtiler ve Zev'in müdahalesine rağmen yerlerine oturdular.

Bana yardım et, ne yapacağımı söyle.

Bunlar onun arkadaşlarıydı, bazılarını doğduğundan beri tanıyordu.
Karmaşık büyülerin hiçbirine Tatijana'nın kurbağaları ortadan kaldırdığı kadar kolay karşı koyulamazdı. Her büyü Bir katmana sarılmıştı ve bir soğan gibi soyulması gerekiyordu. Bir usta nasıl durdurulur?

Dimitri, Fen, hemen ateşe gitmeliyim. En büyük umudu onlardı. Fen, Tatijana'ya geri dönmek için mücadele ediyordu, Skyler, Ivory ve o, korunmaları gerektiğini biliyorlardı. Xaviero'nun cehennem büyüleriyle baş etmeye çalışıyorlardı. Ateşin içinde talihsizce yürüyenlere yardım etmek için cehennem köpekleri ve Sange rau halkasından kurtulmak zorunda kaldı. Bir yol açmaya çalışacağım ama birkaç saniyeden fazla sürmez.

Tatijana, Skyler ve Ivory'nin Xayvion'a karşı koymaktan başka çareleri yoktu. Belli ki onları meşgul etmek ve Xaviero'ya ve yürütmekte olduğu törene herhangi bir şekilde müdahale etmelerine izin vermemek için oradaydı.

Branislava, etrafta devam eden savaşın seslerini, ölenlerin ve dehşete kapılanların çığlıklarını ve cehennem köpeklerinin görüntülerini bastırmaya çalıştı. parlayan gözler ve yırtıcı çeneler. Devasa canavarların hemen arkasındaki Sange rau'yu düşünemiyordu. Uzun boylu, geniş omuzlu ve vahşiydiler, neredeyse imkânsızdılar. Öldürmek için Dimitri ve Fen'in araya girmesine ihtiyacı vardı, eğer onları geçme şansı olacaksa.

Enerjimi maskeleyeceğim, böylece yer değiştirdiğimi anlamayacaklar. Bu
zor olacaktı. Lycanlar kadar Sange rau da enerjinin kendilerine doğru geldiğini hissedebiliyordu. Zamanlamayı doğru yapmaları gerekiyordu. Cehennem köpekleri çoktan yaklaşmaya başlamıştı.
Daha küçük yüzük.

Şimdi, Dimitri cevap verdi.

Branislava havaya sıçrayarak cehennem köpeklerinin üzerinden geçti ve ejderha formuna geçerek neredeyse doğrudan Sange rau'lardan birinin yoluna çıktı. Branislava Sandulf'u Lyall'ın anılarından tanıdı. Sange rau beklediğinden çok daha hızlıydı, onun peşinden sıçradı, yarı kurt, yarı insan formuna geçti ve korkunç pençeleriyle ejderhanın karnına kancayı taktı, ejderhanın içini boşaltmaya çalışmak için parçaladı.

Cehennem köpeklerinin üzerine büyük kan damlaları yağdı, böylece dar çemberde toplananlara saldırırken bir an için durakladılar. İz sürmeyi bırakıp havaya sıçradılar,

ejderhaya ulaşmaya ve ona yardım etmeye çalıştılar.

indirdi. Taze kan onları çıldırtmıştı, bu yüzden Sandulf'un emirleri bile işe yaramadı.

Dimitri yarı insan, yarı kurda dönüştü ve ejderhayı pençeleyerek yeryüzüne çekmeye çalışan Sandulf'a çarptı. Kemikleri titreten bir güçle bir araya geldiler, öyle ki Dimitri ejderhanın karışık kanını akıtarak onun cehennem köpeklerinin saldırısından kaçacak kadar yükselmesini sağladı. Dimitri bir canavarın sırtına inerken, Sandulf da iki başlı bir tazının iki dev kafası arasındaki boynuna düştü.

Çördük yağına bulanmış Dimitri sırtını ve tüylerini öyle bir yaktı ki acıdan çılgına dönmüş tazı öfkeyle çığlık atarak diğer zebaniler de dahil olmak üzere gördüğü her şeye saldırdı. Yuvarlanıyor,
Dimitri canavarın üzerine bindi ve bir ok sapladı.
Hain bir sarı göz, beyne nüfuz etmek için karışık kanının kombinasyonunu kullanıyor.

Komşu tazı tarafından defalarca ısırılan ve kafasının arasına iri, ağır bir adam isabet eden iki başlı canavar, başını eğerek kötü niyetle sağa sola baktı ve yanındaki iki zebaniye dişlerini geçirdi. Dimitri ikinci bir oku zebaninin gözüne saplamayı başardı.
bindiği canavar. Tazı ürperdi, iki adım attı ve yere düştü.

Sandulf yavaşça ayağa kalktı ve Dimitri'yle yüzleşti, elini ağzına silerek parmaklarına bulaşan kana baktı. Küçümseyerek tükürdü. Amcası Randall gibi kaba saba bir adamdı, ama Randall'ın nazik ve kibar olduğu yerde, Sandulf yapısının gücünün tadını çıkarıyordu. Dimitri'ye saldırırken gözleri öfkeyle parlıyordu.

Dimitri kıpırdamadı, bekledi, bir matador boğanın hücumunu karşılıyordu. Mümkün olan son anda yan çizdi, Gümüş kazığı derinlere sapladı ve her iki saldırının momentumunu kullanarak göğüs duvarını itip kalbe girdi. Kılıcını çekerken etrafında döndü ve kafayı omuzlarından ayırdı.

Branislava'nın ejderhası tazıların yolundan çekilecek kadar yükseldi, döndü ve kuyruğunu tazılara doğrulttu

ve Sange rau diğerlerinin etrafını sardı. Şiddetli bir tokatla hepsini Skyler, Tatijana ve Sange rau'dan uzağa yuvarladı. Ivory. Zev ve Lycan'ların başı bu kadar dertteyken kalıp onları koruyamazdı. Dimitri, Fen ve Razvan'ın onları koruyabilmesi için dua ederek yanlarından ayrıldı.

Zev, Lycan'ları hizadan itmeye devam ederek onları arka tarafa gidip ateşin içine girmek için sıralarını beklemelerini söyledi. Sıcak, terli ve öfkeliydi. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın hiçbirini uyandıramadı. Bu zor ve yorucu bir işti. Ondan sadece birkaç adım ötede Xaviero vardı; ateşin karşısında elleri karmaşık bir düzende hareket ediyor, görevini yerine getirmek için onu canlı yakıtla besliyordu.
isteniyordu. Çok yakındaydı ama Zev etrafındaki koruyucu çember yüzünden ona dokunamıyordu.

Ateş ejderhası, şimdi tepesindeki kalın sisin yarısına kadar yükselen büyük ateşin kenarına oturdu.
Kabaran siyah duman tavan boyunca uzanıyor, sisi kömür rengine dönüştürüyordu. Ejderha kama şeklindeki başını kaldırdı ve koruma çemberinin etrafına sürekli bir ateş akıtarak zemini aydınlattı, böylece alevler Xaviero'nun etrafından yükselerek onu çembere aldı. Alevler ona dokunamıyordu ama
onu rahatsız edecek ve etrafında olup bitenleri göremez hale getirecekti. Dahası, bu onu yaptığı şeyi durdurmaya zorlayacaktı, tıpkı kızın yapmaya çalışırken yaptığı gibi onun hamlelerine karşı koymak için ters pentagramı indir.

Ateşin içinde uzun süre kalamazdı, Lycan'ların kendilerini cehenneme atmalarını engellerdi, bu yüzden Xaviero'nun büyüsünü etkisiz hale getirmek zorundaydı. Xaviero'yu çok iyi tanıyordu, onu dikkatle incelemişti. Bir büyü yapmış olsa bile
Aradan geçen yıllarda binlerce büyü daha yapsa da tarzı hâlâ aynıydı: kibirli ve kendine hizmet eden.

Zev her bir Lycan'ı ateşten uzaklaştırmak için elinden geleni yaptı. Alevlerin içine doğru yürürken gözlerindeki dehşeti görebilmesine rağmen, boş bedenler gibi görünüyorlardı, ruhları gitmişti. Sadece dördünü kaybetmişti ama agresif davranmak zorunda kalmış, hatta onları yere

devirmek için yumruklarını bile kullanmıştı. İtmek

daha kararlı olanlara ya da Xaviero'nun emrinde olanlara yetmemişti.

Acele et, Branka. Diğer tarafa geçiyorlar.

Onun acele ettiğini, elinden geleni yaptığını biliyordu. Orada, ateşin içinde, ejderha formunda bile rahatsız olmalıydı ama bunlar ateşin altında sakince yürüyen gerçek erkek ve kadınlardı.

Baş Büyücü'nün emriyle yangına karıştılar. Bir açıdan ne yaptıklarını biliyorlar. Xaviero özgür iradelerini ellerinden almış olsa da neyin geldiğini görebiliyorlar ve bunu durdurmanın bir yolu yok.

Branislava onun sesindeki ıstırabı duydu. Böyle bir şey yapmak Xaviero'ya yakışırdı. Bu onun için yeterli değildi. Tüm Lycan'ları hain planına kurban etmek için duygusal ve zihinsel olarak acı çektiklerinden emin olmalıydı. Son dolarına kadar bahse girerdi ki fiziksel olarak da acı çekiyorlardı, sadece haykıramıyorlardı.

Seçimler yapıldı, görecek
bir irade kalmadı,
İçinin derinliklerinde saklı olanı çağırıyorum.
Tutkunun ateşini çağırıyorum,
İçimdeki ruha sesleniyorum,
kır bu bağları,
Özgür iradenin tekrar hüküm sürmesine izin vermek.

Lycanlar korkunç bir savaş çığlığıyla kendilerine döndüler ve ateşten uzaklaşarak nefret ve öfkeyle Xaviero'ya baktılar. Savaşçılardan sekizi
koruma çemberini çevrelemek için soyuldu.

Hayır! Hayır! Zev, onları durdurmalısın. Ona saldıramazlar.

Yüce Büyücü'nün öfkeli kurtlarla neler yapabileceğinden, onların nefret ve öfkelerini kendi amacına çevirebileceğinden korkarak ejderha formuna geçti, alevlerden sıçradı ve koşarak önünü kesti, elleri çoktan bir taslak çizmeye başlamıştı

Lycan savaşçılarına bir tutma büyüsü yapmaya çalışırken havada bir desen oluşturdu.

Hareket olan zaman,
onları köklendirir,
Her birini kendi yerinde tutun,
Daha fazla zarar gelmemesi için her şey dondurulsun.

Lycan'ların en hızlısı ve en güçlüsü için artık çok geçti. Dört tanesi alevlerin arasından sıçradı.
nefret edilen büyücüye ve koruma bariyerine saldırdı. Biri Xaviero'nun boynunun arkasını hedef aldı ve kurdunu kullanarak omuriliğini kesmeyi umuyordu. Diğer ikisi her iki taraftan yaklaştı ve
Sonuncusu cepheden saldırmayı seçti, boğaza yöneldi.

Koruma çemberini çevreleyen alevler mavi bir pufun içinde kayboldu. Xaviero kendisine doğru gelen Lycan'ı yakaladı,
boynunu kırdı ve onu rahatça birkaç metre ötedeki alevlerin içine fırlattı. Bunu yaparken Branislava'ya gülümsedi, uzun zaman öncesinden hatırladığı o şeytani, aşağılayıcı gülümseme.
Dişlerinin ürkütücü görüntüsünü ve başkalarının canını yaktığında bir tür neşeyle parlayan soğuk, ölü gözlerini asla unutmayacaktı.

Boynuna atlayan Lycan havada yakalandı, yanan rünler tarafından tutsak edildi ve sonra
büyücü uzandı, Lycan'ı boynundan yakaladı ve ilkinin ardından onu da alevlerin içine fırlattı.

Her iki Lycan da alev aldıklarında çığlık attılar ve vücutlarını saran alevleri söndürmeye çalışarak etraflarında döndüler. Sanki hızlandırıcı bir maddeyle kaplanmışlar gibi, çığlık atıp feryat ederken ateş içlerini yakıp geçti ve bu ses asla unutulmayacaktı.

Son iki savaşçı koruyucu çembere çarptı ve rünler vücutlarının üzerinden sıçradı, bacaklarından ve kalçalarından yukarı, gövdelerine ve sırtlarına doğru ilerledi, daha yükseğe tırmandı ve

boyunlarına ulaşana kadar yükseldiler. Lycan formundaki her iki adam da pençeli ellerini boğazlarına götürdüler, gözleri büyüdü, neredeyse kafalarından fırlayacakmış gibi görünüyorlardı.
hava almak için savaştılar. Bu yavaş, acımasız bir boğulmaydı ve izleyen herkes hiçbir şey yapamıyordu. İki adam, sanki korkunç bir bale yapıyorlarmış gibi
ağır çekimde yere düştü ve büyücünün ayaklarının dibine uzandı.

Etraflarında, Karpatyalılar ile Daciana, Makoce ve Lykaon liderliğindeki Lycanlar ve büyücülerin yarattığı cehennem köpekleri ve Sange rau ordusu arasındaki savaş alevlendi. Yine de o anda sanki sadece Xaviero ve Branislava birbirlerine bakıyor gibiydi.

Branislava dudaklarını ıslattı ve Lycan'ların hareket kabiliyetlerini geri kazanmak için elini salladı. "Hepinizi yemliyor. Onu yenemezsiniz," dedi yüksek sesle. "Yenemezsiniz. Ordusuyla savaşmak için diğerlerine katılın ve onu bana bırakın." Sesine mutlak bir güven yükledi, o güven Zev ona aşılamıştı. Ona olan inancı, çocukluğunda bu adama karşı duyduğu korkunun üstesinden gelmişti.

Öfkeyle kararmış gözlerini Branislava'ya diken büyücü, Branislava bir şey yapmaya kalkışırsa karşılık vereceğine dair açık bir uyarıda bulunuyordu.

Zev büyücüye doğru bir adım atarak onun dikkatini çekti. Branislava başını salladı ama hiçbir şey söylemedi. Zev öfkeyle savaşan ya da aceleci hareketler yapan bir adam değildi. Büyücünün dikkatini bilerek çekmişti.
ona bariyeri yıkmaya geri dönmesi için zaman verin ve Xaviero'nun ters pentagramını ve kutsal olmayan sisi kaldırmak.

Zev'e bakan büyücü ellerini cüppesinin ceplerine soktu ve çok iyi huylu görünen iki çakıl taşı çıkardı. Yaklaşık bir insan gözü büyüklüğündeydiler ve defalarca cilalanmış gibi pürüzsüzlerdi. Xaviero yavaşça ellerini açtı ve çakıl taşlarının avuçlarından kayıp ayaklarının dibindeki iki ölü Lycan'ın kürklü göğsüne düşmesine izin verdi. Bir kez bile

Nişanının doğru olup olmadığını görmek için aşağı baktı. Zev'e sadece mutlak bir küçümsemeyle baktı.

Zev çakıl taşlarının her iki Lycan'ın da tam kalplerinin üzerine düştüğünü görebiliyordu. Kalın kürklerinden sekme ya da kayma olmamıştı. Çakıl taşı ilginç bir mavi-mor alevle parladı ve Lycan'ların göğüslerine battı. İki ölü savaşçı kasılırken nefesi boğazında düğümlendi. Kasıldı. Büyümeye başladılar. Kürkün olduğu yerde, deriden büyük dikenler fışkırdı, sırtı, göğsü, kolları ve hatta bacakları kapladı. Ağızlar genişleyerek
ikinci bir tırtıklı diş sırası yerleştirdi. İki yaratık bacaklarının üzerinde ayağa kalktı, pençeleri bir boz ayınınkinin iki katı büyüklüğüne ulaşana kadar büyüdü.

Zev içini çekti ve şaşkınlıkla etrafına bakan Lycan'lara baktı. Tanıdıkları iki adamdan çok az şey vardı. Korkunç yapılarının altında tanınabilirlerdi. "Kirpi çocuklarla başa çıkmak için Fen ve Dimitri'nin yardımına ihtiyacım olacak," dedi ve hepsinin sonunun geldiği anlaşıldığında mizah yapmaya çalıştı.

Sürü liderlerinden birkaçı gülümsedi. İşaret etti Branislava ateşten uzaklaşıp Lycan çemberinin içine girdi.

"Kadınları korumalısınız. Bu her şeyden daha önemli. Cehennem köpeklerini nasıl öldüreceğini biliyorsun ve Sange rau ile sürüler halinde başa çıkmalısın. Biz onlardan daha fazlayız. Gerekirse çete kurun ama onları alt edin. Ve kadınları koruyun. Büyücülerle uğraşmak zorundalar."

Branka, onun güç çemberini kırmalısın. Henüz onun kurbanını bulamadım. Ateşin diğer tarafına çekiliyorum. Orada tutulduğuna eminim ama Xaviero bana görmezden gelemeyeceğim şeyler fırlatıp duruyor.

İşine geri dönecek.
dev kirpilerle meşgul. Ne yapabileceğime bakacağım.

Hayır, ters pentagramı ve sis bariyerini nasıl indireceğini bulman daha önemli. Yapabilirim.

Mikhail ve Gregori'yi diğer taraftaki takviye kuvvetlerle birlikte hissedin, ancak içeri giremezler.

Xaviero'nun yarattığı büyük canavarlar kendilerini silkeledi ve siyah boş gözlerini Zev'e değil Branislava'ya çevirdi. Belli ki büyücü en büyük düşmanının hangisi olduğunu biliyordu.

Git buradan, Branka. Hemen şimdi. Çemberin içinde kal ve Karpatlar'ın seni koruyabileceği bir yere git.

Zev, bir şekilde çakıl taşlarını sandıklarından almalısın. Başka hiçbir şey onları öldüremez. Çakıl taşları onlara hayat veriyor.

Tamamdır. Şimdi git. Ve güvende ol.

Zev'in dikkatini kirpilere vermesi gerekiyordu. Her biri nasıl çalıştığını görmek için yeni bedenlerini test ediyormuş gibi titreyerek bir adım attı. İlki tek bacağıyla koruma çemberinin dışına çıktı ve Zev, karışık kan hızını kullanarak öne doğru döndü ve uzvu bulanık bir hızla kopardı, kesintisiz bir hareketle süzülerek ulaşamayacağı bir yere gitti.

Kirpi uludu ve öne doğru devrildi, siyah kan etrafındaki toprağa dökülürken yavaş ve ağır bir düşüş oldu. Zev'in tiksintisiyle yaratık kanı yaladı ve sonra kalan tek dizine ulaşmaya çalıştı.

Zev ikinci kez dönerek yaklaştı ve
son anda yukarıda. Kılıcı parladı ve
Yörüngesine devam ederken kafası birkaç metre uzağa çömelerek indi. Kafa zıpladı ve yuvarlandı, daha fazla siyah kanı tarlaya yaydı. İçini bir rahatlama kapladı. Bu bir oyalama taktiğiydi ama taktik olarak kirpi savaş alanındaki en kötü şey değildi. Branislava, Xaviero'nun da onları oyalamak istediğini düşünmemişti.

"Zev, neler oluyor?" Fen onun yanındaydı.

Dimitri diğer tarafta pozisyon aldı. Üçü de düşmüş yaratığın kopmuş parçalarına dehşete düşmüş bir hayranlıkla baktı. Bacak sallandı ve titredi. Bacak titredi ve ürperdi.
vücut da aynı şeyi yaptı. Kafa acayip bir şekilde uzadı.

"Onları kesmenin gerçekten iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi Fen. Sesinde belli belirsiz bir mizah vardı. "Farklı bir plana ihtiyacımız var."

Zev, belki yardım edebilirim, dedi Branislava, sesinde yine dehşet vardı.

Seni hedef alıyor. Onun görüş alanından çık. Güvende olmanı istiyorum Branka, bu karmaşadan kurtulma umudumuz sensin.

Adamın sesindeki saf otorite kırbacıyla irkildi. Böyle konuştuğunda onu görmezden gelmek imkânsızdı. Onun ordulara komuta ettiğini biliyordu ve şu anda hem Karpatyalı hem de Lycan onun emri altındaydı. Ordulara o komuta ediyordu.

Bir general gibi savaş alanındaydı ve ne yaptığını çok iyi biliyordu. Sadece büyücüler -bu büyücüler- hakkında onun kadar bilgisi yoktu. Onun için korkmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Yine de savaşın ortasında tartışıp dikkatini kendisine doğru gelen üç yeni kirpiden uzaklaştırmayacaktı. Ya da koruma çemberinin dışına çıkan ikinci orijinal kirpiden. Xaviero şimdiden onları görmezden gelmeye başlamıştı, kollarını açmış, ateşe bakıyordu, yüz hatları oturmuştu konsantrasyon çizgilerine.

Zev, keşke birkaç büyü bilseydim diye mırıldandı nefesinin altında. "Yenilerden hangisinin gövde olduğunu bilmemiz gerekiyor. Branka çakıl taşlarını geri almamız gerektiğini söylüyor, bu arada onlar bedenlerine girmeden önce mavi alevlere dönüşmüşler. Yani biliyorsunuz, bu kolay olacak."

Dimitri ona küçük bir gülümseme gönderdi. "Her zaman öyledir, değil mi?"

Fen kaşlarını çatarak, "Cehennem köpekleri ya da Sange rau kadar hızlı hareket etmiyorlar," dedi. "Peki dişleri ve pençeleri dışında onları ölümcül yapan şey ne?"

"Kirpiye benziyorlarsa," dedi Zev küçük bir sırıtışla. "Tüylerinin tehlikeli olabileceğini düşünebilirsin. Bütün o sivri uçlar? Sadece bir tahmin."

Fen ona bir bakış fırlattı. Dört kirpi daha da yaklaşarak üç avcının etrafını sarmaya çalıştı. "Birbirlerine çok

benziyorlar. Aradığımız çakıl taşı hangisinde?"

"Tam karşında duran Fen, seni ikiye bölen kişi.
Ama şu garip görünümlü çıkıntıları olan gövdeydi," dedi Zev.
"Parçaları keserken dikkatli olun. Başka parçaların ortaya çıkmasını istemeyiz. Tahmin ediyorum ki, bu hepimizin ölümüne neden olabilir, eğer iki çakıl taşını alırsak
diğer ikisi de düşecek."

"Umalım da öyle olsun," dedi Fen ve önündeki kirpinin üzerinden doğruca havaya sıçradı.

Sanki bu hareket onları şiddete itmiş gibi, dört iri Lycan da kuklaya dönüşerek ölümcül tüyler fırlattı. Oklara çok benziyorlardı ama aerodinamiktiler ve uçları zehirle doluydu. Üç avcı tepelerinde parlayan zehri görebiliyordu, bu da kirpilerin vücutlarının zehri ürettiği ve zehrin içi boş tüyün ucuna doğru aktığı anlamına geliyordu.

Zev ve Dimitri'yi zehirli tüylerle kaplanmaktan kurtaran tek şey, karışık kan hızlarıydı.
Her ikisi de havaya sıçradı, ancak Zev bir tanesinin yandığını hissetti.
tüyler ayak bileğinden geçti. Sıcak ve çirkin acı bir yük treni gibi içinden geçerek nefesini kesti.

"Zehri gözeneklerinden dışarı at," diye talimat verdi Dimitri, gözleri kardeşinin üzerindeydi.

Fen havadaki sıçrayışından düşerken, Zev'in Xaviero'nun çakıl taşını bıraktığını işaret ettiği kirpinin üzerine indi. Bacakları, tüylerle kaplı olmayan tek nokta olan canavarın boynuna dolandı. Devasa Lycan kuklasını neredeyse
saldırısının hızıyla yere düştü, böylece kirpi hareket edemedi, bacakları toprağa sıkıştı.

Fen bıçağını canavarın göğsüne sapladı,
yumruğuyla yolu takip ederek ana dilinde küfür etti
Zehir etini yakıp geçerken dili tutuldu ama parmakları küçük çakıl taşını bulmayı başardı. Onu kaptı,
Canavar ona saldırırken bile avucunun içine sürükledi,
Kollarını ve omuzlarını büyük, yırtıcı pençelerle parçaladı.

Çakıl taşını çıkarırken vücuduna olanları görmezden gelerek ödülünü azimle tuttu.

Kirpilerden ikisi yardıma koştu ama ayak hareketleri beceriksizceydi ve Dimitri onları yavaşlatmayı başardı bacaklarını altlarından çekiyordu. Fen elindeki çakıl taşıyla kirpinin kafasını itti. Şaşırtıcı derecede temiz ve pürüzsüzdü, kanla kaplı ve sıcak olması gerekirken serindi.

Branka, çakıl taşını aldıktan sonra ne yapacağız?
Hâlâ hayattalar ve üzerimize geliyorlar, dedi Zev.

Fen'in küçük yuvarlak taşa olan belirgin hayranlığı da hoşuna gitmemişti. İçgüdüsünün gerektirdiği gibi o şeyi fırlatıp atmak ve yaratıklardan kaçmak yerine
Fen büyülenmiş gibi çakıl taşına bakakaldı.

Dokunmak için bir bez kullanın. Deri kullanmayın.

Şimdi ona söyledi. Zev gömleğini yırttı ve
Fen'in elinden çakıl taşını aldı ve onu yağmacı kirpilerden birinin yolundan iterek uzaklaştırdı. Fen hızla gözlerini kırpıştırdı, kaşlarını çattı ve bir tür şokla yırtılmış kollarına baktı.

Aldım. Onunla ne yapacağım? Diğer kuklalar Fen ve Dimitri'yi görmezden gelerek peşinden gelmeye başlamışlardı bile. Dimitri'nin söylediği gibi zehri vücudundan attığı için minnettardı, bu daha önce hiç yapmadığı bir şeydi.
Daha önce yaptığı ve içinde bulunduğu birkaç savaşta işe yarayabilirdi.

Doğruca Xaviero'ya fırlat. Tıpkı ona ateş ettiğin zamanki gibi. Gözlerinin arasına nişan al ve ıskalama.

Koruyucu bir çemberin içinde.

Aynen öyle. Kendi büyüsü çakıl taşını yok edecek.

"Diğerini al ve ona dokunmamaya çalış. Eğer dokunursan zombi diyarına düşme riskin var, gerçi Fen oldukça rüya gibi görünüyordu," dedi Zev.

Dimitri, Fen'in kullandığı taktiğin aynısını kullanarak havaya sıçradı, bacakları kuklanın boynuna dolandı ve onu toprağa doğru iterek bacaklarını sıkıştırdı.

göğsün içindeki bıçak. Yumruğunun içini gömleğinin bir parçasıyla sardı ve küçük çakıl taşını hissettiğinde iki parmağıyla avucunun ortasına aldı.

Kirpi onu parçaladı. Dimitri, kollarını parçalayıp tüylerini derisine sokmaya çalışırken verdiği acıya rağmen yaratık için üzülüyordu. Bir zamanlar vahşi, hızlı ve halkına sadık bir Lycan savaşçısıydı. Böyle bir adama bunu yapmak yanlıştı.

"Sana hak ettiğin huzuru vereceğim," diye fısıldadı usulca, çakıl taşını Lycan'ın göğsünden sökerken.

Yaratıktan sıçrayarak uzaklaştı ve Zev'in yanına koştu. "Şimdi ne olacak?"

"Onları Xaviero'nun alnına fırlatacağız. Tam gözlerinin arasına nişan alın ve Branislava ıskalamayın diyor. O yüzden ıskalamayın," diye uyardı Zev. "Benden hemen sonra. Bir-iki yumruk, böylece karşı koyacak zamanı olmayacak."

Dimitri başıyla onayladı. Zev ilk çakıl taşını o kadar sert fırlattı ki havada ilerlerken şarkı söyledi. Dimitri de onu takip etti,
küçük taşa bir ses vererek koruyucu çembere kadar alçak sesle ıslık çaldı. Her iki taş da Xaviero'nun alnının tam ortasını hedef alarak koruyucu kabuğa sertçe çarptı. Koruyucu kabuktan mavi alev fışkırdı,
tükürdü ve sonra yok oldu. Bir an için büyücünün etrafındaki halka aydınlandı ve sanki büyük bir güçle vurulmuş gibi tökezleyerek geri çekildi.

Üçüne de ters ters bakarken gözlerinde öfke alevlendi. Kuklaları savaş alanında yere yığıldı. Zev ona küçük bir selam gönderdi.

Bitti, Branka. Sana geliyoruz. Hepiniz iyi
misiniz?

Biraz hırpalanmışız ama iyiyiz, diye garanti verdi. Kukla haline getirdiği Lycanlar dinleniyor.

Orada ölen herhangi bir ruh için imkansızdı.
Xaviero pis sisi ve ateşinden çıkan kararmış, açgözlü dumanıyla bunu görmüştü ama bunu Zev'e belirtmek istemedi. Branislava kasıtlı olarak

Xaviero'nun güç merkezine ne kadar yaklaşırsa kendisininkine o kadar müdahale edeceğini bilerek kükreyen alevlerden uzaklaşmaya başladı. Kendisi de iyilik için aynı derecede güçlü olmalıydı. Kötülüğün olduğu yerde her zaman iyilik de vardı. Karanlığın olduğu yerde ışık bulunabilirdi. Biri olmadan diğeri tam olarak var olamazdı.

Tatijana, iyi misin?

Diğer her şeyi bloke etmeden önce, diğer üç kadının Xayvion'la başa çıkabileceğini bilmesi gerekiyordu.

Tatijana kız kardeşini sanki çok uzaklardaymış, zihninde birleşmemiş gibi duyuyordu. Konsantrasyonu tamamen Xayvion'daydı. Xayvion onun büyüsünü çoktan bozmuş, sağlıklı ve yardımsever bahçe yılanlarını zehirli engereklere dönüştürmüş, arazide sürünerek talihsiz bir Lycan ya da Karpatlının yanlış bir adım atmasını bekliyordu.

Zehirle dolu olanlara, iyileştirici bir
tılsım uyguluyorum,
Sizi müzikle çağırıyorum, şifalı kafiyemi dinleyin.
Şimdi çağırdığım her yılan, olduğun şeye dön, zarar verecek olanı serbest bırak,
Korku olan şeyi kovmak, Zehir
olan şeyi eritmek,
Zehirli olan her şey yok olsun.

Xayvion sadece oyalama taktikleri kullanıyor, diye uyardı Ivory.

Kardeşi ve ateşle bir üçgen oluşturmak için gereken pozisyona gelene kadar etrafta dolaştı.

Skyler, üçümüz onu oradan çıkarabilir, küçük büyülerini yavaşlatabiliriz, dedi. Seninle oynuyor Tatijana. Savaşı ya da Xaviero'nun kapıları açması için ateşe ruh eklemekten başka bir şey yapmayı umursamıyor.

Ivory, eğer onu oyundan düşürürsek, Xaviero'nun yavaşlayacağını ve Branislava'ya daha fazla şans vereceğini de sözlerine ekledi.

gücün kaynağını ortaya çıkarmak.

Üçü de Dimitri, Fen ve Zev'in yanında kendilerini çok daha güvende hissediyordu.

Ancak onların yerini alan sürülerin hepsi, yaşamları boyunca böyle bir yaratıkla karşılaşma ihtimaline karşı eğitim almışlardı. Karpatlar gibi onlar da üzerlerini örtmek için çördük yağı kullanıyor, gümüş oklarını ve bıçaklarını da bununla kaplıyorlardı.

Tatijana şiddetli savaşı ve bazen çok yaklaşmayı başaran bir zebaninin sıcak nefesini engellemeye çalıştı.

"Hadi deneyelim," diye mırıldandı ve ellerini Skyler ile Ivory'ye uzattı.

Ivory tek bir güç biriminde birleşmeden önce küçük bir dua ederken başlarını eğdiler. Tatijana başını kaldırdı ve doğrudan Xayvion'a baktı.

Toprağın gücünü, bizi
yaratan annemizi
çağırıyorum,
Havanın gücünü
çağırıyorum, bana
gücünü ödünç ver.
Suyun gücünü çağırıyorum,
Beni yakabilecek şeylerden koru,
ateşin gücünü çağırıyorum,
Patlayıcı gücünü benim aracılığımla ortaya çıkar.

Xayvion kendisine saldırmalarını beklemiyordu. Doğrudan. Kuvvet onu tam ortasından vurdu, kâğıttan bir bebek gibi ikiye katladı, havaya kaldırdı ve Xaviero'nun Lycan'ları beslediği cehennemin içine doğru fırlattı. Çığlık attı, bir topaç gibi dönerek büyülere karşı koyacak kadar akıl toplamaya çalıştı. Cübbesi yanmış ve beyaz saçları tutuşmuş bir halde dışarı çıktığında bile Tatijana onun için hazırdı.

Döndür ve döndür, döndür ve çalkala,
Şimdi bu sisin içine dönmelisiniz,

İçinizdekiler görünmesin,
Böylece derinlerde görüşsüz dolaşırsın.

Sisin içinde her ne varsa, siyahın kalınlığı
Etrafı saran duman, büyücü için Karpatlar ya da Lycanlar için olduğundan daha iyi değildi. İçlerine iğrenç şeyler salmışlardı. zamanı geldiğinde onlara yardım etmek için yoğun bariyer Xaviero'nun ölülerden kopardığı ruhları kurban etti. Onları topladı, dumanın içinde tuttu, sise doğru bastırdı.

Xayvion öfkeli ruhların kendisine ulaşmaya çalıştığını, pençeli ve açgözlü parmaklarını ruhuna kilitleyerek onu Xaviero'nun kendilerini karanlık umutsuzluk diyarına göndermesini çaresizce bekledikleri diyara sürüklemeye çalıştıklarını hissetti.

Anında karşılık verdi, kadınların gücü karşısında şok olmuştu. Tatijana, üç kardeşi hayatta tutmak için yemden başka bir şey değildi. Onda hiçbir şey yoktu, ne beyin, ne yetenek, ne de beceri. Acıktığında yiyip bitireceği aptal bir çocuk. Nasıl
Onun hamlelerine karşılık verip sonra da saldırganlaşabilir miydi? Ivory'yi tanıdı. Draven'ın karanlık arzuları için Xavier'in onu kaçırmasına yardım etmişti, o aptal çocuk, ilk sırada
Prens Mikhail'in önünde, sahip olduğu güç hakkında hiçbir fikri olmayan
Bir kadına karşı böyle bir saplantısı olmasaydı, onu kullanabilirdi. Vampire yardım eden Xaviero'ydu, onu kötü niyetle parçalara ayırmış ve etrafa saçmıştı.
kurtların onu yemesi için cesedi çayıra bıraktı. Acı çekeceğini bildiği için onu kasten öldürmemişti.
Korkunç bir şekilde. Kurtlar onu yemezse güneş onu alacaktı ama yine de oradaydı ve gücünü Tatijana'nınkine ekliyordu. Üçüncü kadın ona yabancıydı ama dokunuşunu hissedebiliyordu ve bunu bir şokla fark etti.

Xaviero, çocuğu yaşıyor. Kimi kastettiğimi biliyorsun. Onu biz öldürdük, değil mi? Xavier öldüğünü söyledi ama çocuğu yaşıyor. Bu onun ve Razvan'ın da çocuğu. İçinde panik vardı. Dumandan çıkmak için onu bastırdı.

Öldürün onları. Hepsini hemen öldürün! Xaviero emretti, kendisine rağmen sesinde korku parıldıyordu.

Gücünü benimkiyle birleştir, diye ısrar etti Xayvion.

Xaviero kendisine verilen görevden dönene kadar bekledi. ve ona düzenli bir akış halinde güç gönderdi. Kollarını kaldırarak üç kadına karşılık verdi ama ilk kez korkuyordu.

Yeraltındaki dev solucan,
Seni tümseğinden dışarı
çağırıyorum, Her şeyi kuşat,
hiçbirini geride bırakma,
Yani senin özünden sihrimiz birbirine dolanabilir.

Tatijana, Ivory ve Skyler'ın altındaki zemin uğursuz bir şekilde kaydı ve sonra sanki parçalara ayrılmış gibi parçalandı.
iki ve dev bir çukur oluşmuştu. Çukurdan dev bir solucan fırladı, tırtıklı dişleri üç kadını da yakaladı, onları otuz metre havaya fırlattı ve sonra
Aynı hızla delikten aşağı kayboluyor.

Bu solucan onların evcil hayvanlarından biri, Ivory uyardı. Sakın savaşmayın. Her yerde zehir keseleri var, zehir hepimizin şekil değiştirmesini engelliyor. Bu zehri birkaç başka kimyasalla karıştırıyorum ve vampirlerin şekil değiştirmesini önlemek için silahlarımı bununla kaplıyorum. Sakin olmaya çalış. Razvan gelecek, diye ekledi tam bir güvenle. Onlarla daha önce de savaştık.

Branislava, Xaviero'nun gücünün değiştiği anı hissetti ve Adamın kara büyü örgüsünü iliştirdiği ağaçlardan ilkine vurdu. Birden fazla katman kullanmıştı, hepsi de iğrençti.
ve güçlü, üzerinde çalıştığı gerçeğin bir kanıtı
ters pentagram ve bariyer yıllarca böyle güçlü bir kuvvet yarattı. Hayır, bu yanlıştı. Kardeşlerin her birinin dokunuşunu hissetti. Artık onları ayrı ayrı tanıyordu. Etrafında olup biten her şeyi engelleyebildiği sürece, üç kardeşin yaptıklarına konsantre olabilirdi. Ve kendine güveni artıyordu.

Xaviero'nun dikkatini çekmeden birkaç katmanı başarıyla çıkarmıştı. Teker teker. Dikkatlice soyarak. Sanki Xaviero dev bir örümcek ağı yaratmış ve o da orada oturmuş ziyafet bekleyen örümceği uyarmadan ipeksi iplikleri nazikçe sökmek zorundaymış gibi hissetti.

Yarattığı şebekeyi besleyen sürekli gücü olmadan, biraz daha hızlı çalışabilirdi ama yine de aynı dikkatle. Onu durdurmanın bir yolunu bulabileceğinden emindi.

Kızılağaç'a
sesleniyorum,
Savaş Cadısı,
Isa hain buzu sakinleştiriyor,
İrademe odaklan,
Çağrımı duy,
Ormanın Tilkisi, bugün bizim savaşma günümüz,
Bu bilinmeyen yolda sessizce ilerleyin.
Görünmeyene sesleniyorum,
Bu karanlık ağda bana rehberlik et,
Kristalin öz yolumu aydınlat,
Böylece bağlanmış olanı çözebilirim.

Ağaç titredi. Gövdenin ve dalların mide bulandırıcı grimsi beyazı donuklaştı. Branislava derin bir nefes aldı ve beş noktadan ilkine daha fazla güç uyguladı. Küçük kıvılcımlar ağacın etrafında dans eden ateş böcekleri gibi sıçradı. Ateşle sarılmıştı. Tutkuyla. Ne ya da kim olduğunu kontrol altına almanın hiçbir yolu yoktu. Zev'in kendisi gibi olduğu için şanslıydı.
tutkulu olduğu kadar, onun şiddetli ateşini ve vahşi isteklerini de kaldırabiliyordu. Aynı ateşi büyülerine de döktü, sevgisini kullanarak, nefret ya da korkunun sanatına girmesine izin vermeyerek.

Kızılağaç, bir formdan diğerine geçerken beni koru,
Ateş, ruhunu çağırıyorum,

Çağrıma kulak verin,
Kanayan kadın senin yaşam ateşini besler.
Bir örümceğin ağını örmesi gibi,
Şimdi bu tılsımı çözüyorum.
Karanlıkta dokunmuş olan,
Kuşatmak ve silahsızlandırmak için ışığın ateşini ortaya çıkarıyorum.

Ağacın kabuğu hastalıklı bir beyazdan daha koyu, daha doğal bir tona dönüştü. Dallar ve yapraklar normal bir ton aldı ve sis ağaçtan uzaklaşarak geri çekildi
parlayan ateş böcekleri tarafından. Kıvılcımlar turuncu renkte dans ediyor, ağacın dalları arasında neşeyle sıçrıyor ve yapraklar arasında titreşerek yeniden hayat veriyordu.

Xaviero başını geriye attı ve öfkeyle kükredi.
Kükredi. Yer sarsıldı. Neredeyse herkes sertçe yere düştü. Büyücünün kolları dışarı fırladı ve alanı kapladı. Hava öfkesiyle titreşti. Elektrik çatırdadı ve koptu, tepesinde kırbaç gibi cızırdadı. Ateş sıçradı, alevler kükredi.

"Ziyafet, hayvanlarım. Öldürün onları. Hepsini öldürün. Kadını parçalara ayırın. Onu yiyip bitirin ve geride hiçbir şey bırakmayın. Ziyafet. Öldür. Yut."

Zebaniler Branislava ile aralarındaki Lycan'ların üzerine atladı. Zebaniler havada sıçrayarak kendilerine en yakın Lycan ve Karpatların üzerine indi, jilet gibi keskin dişleriyle etlerini parçalarken büyük pençeleriyle onları yere serdi. Engerekler dişlerini ayak bileklerine batırdı.
zehri yoktu. Sange rau, Branislava'nın korumalarını geçip efendilerinin istediği gibi onu öldürmeye kararlı bir şekilde Branislava'ya saldırdı.

Zev aslında üç zebaniyi sıçrama tahtası olarak kullandı ve Branislava'ya en yakın olan Sange rau'yu tam ortasından vurdu.
iki ayağıyla göğsüne vurdu. Kanla karışık gücü ve hızının yanı sıra ileri doğru uçma momentumunu kullandı ve
Sange rau'nun bulanık hızdaki momentumu. İkisi birbirine o kadar sert çarptı ki Zev rakibinin göğsündeki her kemiği hissetti

onun saldırısı altında parçalandı. Şok bacaklarına sıçradı ama çömelerek zararsız bir şekilde yere düştü.

Bir cehennem köpeği onu yere serdi ama yere düşerken canavarın karnını yardı. Çığlık atmak için ağzını kaldırdığında boğazını kesti. Yuvarlanarak yukarı çıktı ve sağ gözüne bir ok sapladı ve Branislava'yı korumak için koşarken işini bitirmesi için Fen'e bıraktı.

Fen bir zebaniyi sıçramak için kullandı ve Zev'in yere yatırdığı Sange rau'nun göğsüne gümüş bir kazık saplamak için sırtının üzerinden yuvarlandı. Çırpınan Sange rau'nun yanından koşarak geçerken
Gözüne bir ok saplanmış ve postu yanmış cehennem köpeğinin sol gözüne ikinci bir ok sapladı ve koşmaya devam etti.

Dimitri peşinden geldi, gümüş kılıcını kullanarak Fen ve Zev'in yaraladığı Sange rau'nun kafasını uzun bir yay çizerek aşağı doğru kesti. Zebani yere düşmüştü ama Fen'in sırtını çördük yağıyla yakarak devirdiği zebani hırlayarak ona saldırmaya hazırlanıyordu; kocaman çeneleri ardına kadar açılmış, hınzır dişlerini sergiliyordu. Çenelerden birinin yanından bir et parçası sarkıyordu, kanla karışık zehir dizileriyle birlikte.

Dimitri yavaşlama zahmetine girmedi; çördük yağıyla kaplanmış kılıcının uzun ağzını
korkunç boğazından ve devasa kafasının arkasından çıktı. Birlikte durdular; Fen, Dimitri ve Zev, Razvan onlara ulaşmak için mücadele ediyordu, böylece dördü sırt sırta vererek her şeyi ve her şeyi Branislava'dan uzak tutmaya hazırlandılar.

Dimitri'nin gözleri kısıldı. Skyler nerede? diye sordu, şiddetli savaş alanındaki her şeyi görmeye çalışıyordu.

Tatijana da kayıp, diye ekledi Fen, yüreği ağzına gelerek.

Razvan tarlanın ortasında, üç kadının kaybolduğu büyük deliği gösterdi.

Xaviero onlar için bir solucan gönderdi. Şimdiye kadar yaptığı en zor şey olmasına rağmen delikten geri çekildi. Branislava'yı korumalıyız. O olmadan kaybederiz ve şimdi

iki büyücü de onu öldürmek için çalışabilir. Ivory'ye güven. O bu solucanlarla uğraştı ve onları güvenli bir şekilde geri getirecektir.

Gözlerini kısa süreliğine kapattı. Ivory, güvende ol. Bana geri dön.

21

Solucanın dişleri etrafını sararken Vory acı dolu bir çığlık attı. Bizi aşağıya götürecek.

Delik. Onunla savaşmayın. Ne kadar çok savaşırsanız, vücudunuza o kadar çok zehir enjekte edecektir. Ne kadar acırsa acısın ya da ne kadar korkarsanız korkun, kıpırdamadan durun, diye uyardı diğerlerini.

Bizi yukarı götürüyor, aşağı değil, doğruca o pis sise, diye tısladı Skyler, sanki o şey onu ikiye ayırıyormuş gibi hissederken hareketsiz kalmaya çalışıyordu.

Hızla yükseliyor, ama tekrar aşağı inecek. Sadece dayan. Ivory sesine sakinlik kattı. Solucanları daha önce görmüş, onlarla savaşmış, Razvan'ı birinden geri almıştı.

Tatijana ürperdi. Beni büyücünün inine geri götürüyor. Geri dönmektense ölmeyi tercih ederim.

Kavga etmeyin, diye tekrarladı Ivory. Ben ne yapacağımı biliyorum. Sadece sakin ol. Deliğe girdiğimizde solucan yeraltında hızla ilerleyebilir. Tünel çoktan kazıldı ve tek yapması gereken

kaydırın. Yolculuk çok daha yumuşak olacak. Kullanabileceğimiz bazı silahlarım var, ama yere çarptığında Cehennem gibi acıtacak. Onları kaybetme riskini göze alamam.

Solucan, tepelerindeki sisin pisliğini hissetmelerine ve kara dumanın içinde hapsolmuş ruhların çığlıklarını ve feryatlarını duymalarına yetecek kadar, yaklaşık otuz metre yukarı fırladı. Orada bir an durakladı ve sonra muazzam bir hızla geri dönerek en rahat olduğu yere, toprağa indi.

Tatijana, yer değiştirmeyi denedim, dedi. Bu imkansız.

Solucan bunun olmasını engelleyen bir zehre sahip. Bu solucanları sağdım ve zehri kendi kimyasallarımla birlikte solüsyonu geliştirmek için kullandım. Vampirlerin yer değiştirmesini önlemek için ava çıkmadan önce silahlarımı bu bileşime batırıyorum. Ivory gerçekçi görünmek için elinden geleni yaptı.

Şimdi havada baş döndürücü bir hızla kayıyorlardı ve üzerlerindeki baskı azalmıştı. Tüm vahşiliğine rağmen, solucan mahkumları kendine getirirken hassas bir dokunuşa sahipti.
büyücü. Hem Skyler'ın hem de Tatijana'nın solucanın pençesinde hareketsiz kalmalarının neye mal olduğunu biliyordu. Yaratığın dişleri etle buluştuğunda, o şekli korumak için zehrini enjekte ediyordu. Sadece acı vermekle kalmıyor, varacağı yerin solucandan çok daha kötü olduğunu bile bile yerin altındaki bir tünelde sürüklenmek dehşet vericiydi.

Skyler çok gençti ve onların dünyasında yeniydi. Onun Hayat arkadaşı onu daha yeni sahiplenmişti. O bir insandı ve kendisini bu tür şeylerden koruyan Karpatyalı evlat edinilmiş ebeveynleriyle yaşıyordu. Tatijana neredeyse tüm varlığı boyunca büyücü laboratuvarlarında tutsak kalmıştı. Elbette geri dönmek istemeyecekti. Yine de, ikisi de mücadele etmedi, muazzam
dediğini yapmaları için disipline etti.

Bir solucanla savaşmak çok tehlikelidir. Onlarla ilgili her şey zehirlidir. Kendini ileri itmek ve kazmak için kullandığı sivri uçlar özellikle tehlikelidir. Kuyruğunun ucunda bir diken vardır. Serbest kaldığınızda, ondan uzak durun.

Eğitim her zaman başarının anahtarıydı. İnsan ne kadar çok bilgiye sahip olursa, yenmek için o kadar çok güce sahip olurdu. Kemerinden kristal merkezli dairesel bir silah çıkardı. Çok
Bir tanesini Tatijana'nın, ikincisini Skyler'ın eline tutuşturduktan sonra kendisi için bir üçüncüsünü çıkardı.

Ağzında çift sıra tırtıklı dişler vardır ve
İçinde zehir keseleri var. İçeri girmemiz gerekecek.
Eğer kendinizi onun dışında bulursanız, unutmayın ki kuyruğu

aynı zamanda vücudunuzdaki her kemiği bir hamlede kırar ve

derisi o kadar serttir ki, temas ederseniz cildinizi keser.

Onları gördüm, Tatijana itiraf etti. Xavier onları insanlarla besledi.

Skyler ürperdi ve ardından acı dolu bir çığlığı bastırmak zorunda kaldı.

Solucanı sesle şaşırtacağım. Kulaklarınızı kapatmaya çalışın. Titreşim tek başına içinizi acıtacaktır, ama sesin kendisi en sıkıntılı olanıdır. Dikkatini dağıtmanın başka bir yolunu bilmiyorum. Biraz çırpınacak ve sonra ağzını açacak. İstediğimiz şey bu ve sadece birkaç saniyemiz olacak. Bunu ne kadar vurgulasam az. Çabuk iyileşecek. Zehri vücudundan at ve moleküllere geç. Skyler,
Bunu hiç yaptın mı? Zehri ittiniz mi ya da o kadar küçük bir şeye geçtiniz mi?

Genç üvey kızının böyle bir şeyi kendi başına yapıp yapamayacağını bilmek zorundaydı.

Kesinlikle, Ivory. Bunu yapabilirim. Yapacağım.

Genç ses titriyordu ama Ivory mutlak çeliği duydu. İkiniz de hazır mısınız? Ağzın açıldığı an
ve yapabilirsin, beni içeri kadar takip et. Silahını hazır tut ve içerideki hiçbir şeye dokunma.

Kurtulmaları için dua etti ve sonra baş dönmesine neden olan bir ses tonuyla şunları söyledi
kafası karışmış ve solucanın içini titreten bir sesle ilahi söylemeye başladı.

Ses için kullanılan hava elementini çağırıyorum,
Toprağı eşeleyen kötülüğün kalp atışlarına davul çalın.
Perde, harmonikler, birleştirme ve
hizalama, Warp şeytanının zihnine
saldırarak savaşın.

Solucanlarla birkaç kez savaşmıştı, ama her seferinde kalbi boğazına düğümlenmişti, korkunç, ürkütücü bir korkuydu bu, neredeyse ezici bir korkuydu. Derin bir inancı vardı.

Ve kendisine bağlı iki hayatı daha varken terk edilmemek için acilen dua etti.

Şarkı söylemeye devam etti, ama şarkısının ritmi Toprak Ana onun uyumsuz notalarına karşılık verdikçe değişti, toprağın içindeki titreşimleri değiştirdi ve onu içine çekti. Toprak sesle birlikte titredi, titredikçe ses dalgası içinden geçip gitti. Solucan tüpü kendi üzerine çökmeye başladı. Toprak, kaya ve enkaz düştü etraflarında, tüpün içine yuvarlanıyorlar.

Solucanın hemen arkasındaki delikte bir gök gürültüsü patladı ve solucan duraksadı, neredeyse duracak kadar yavaşladı. Tüm vücut ürperdi ve titredi. Fildişi tekrar şarkı söyledi.

Toprakta yankılanan ses, solucanla birlikte üçünün de canını yakıyordu. Notalar vücutlarına çarptı, zihinlerini sarstı ve içlerini titreyen bir jelatin kütlesine dönüştürdü.

Yönünü şaşıran solucan tüm ilerleyişini durdurdu, ağzı Yerde yankılanan korkunç bir çığlık atarak genişçe esnedi ve üçünü de aynı anda serbest bıraktı.

Ivory zehri vücudundan attı ve buhar haline geçti, silahı hâlâ havada süzülüyormuş gibi tutuyordu. Acele et. Acele et. O silahı yakınında tut ve beni içeri kadar takip et. Takip edip etmediklerini görmek için bakacak zamanı yoktu ama solucanın açık ağzından içeri akarken arkasından geldiklerini hissetti.

Hem Skyler hem de Tatijana, Fildişi'ni yaratığın ağzının derinliklerine kadar takip ederken ellerindeki diskin titreşimini hissedebiliyorlardı. Köpekbalığı dişlerine benzeyen çift sıralı dişlerin yanından geçtiler, damlayan dişlerin ve kehribar renkli zehirin bulunduğu kalın ceplerin yanından geçerek solucanın boğazına kadar ilerlediler.

Fildişi, doğal elementlerden bir disk inşa etmişti, Silahı oluşturmak için her şey Toprak Ana'nın kendisinden, minerallerden ve taşlardan hediye edilmişti. Onu solucana karşı pek çok kez kullanmıştı ve her zaman olduğu gibi artık doğal bir parçasıymış gibi hissediyordu. Skyler ve Tatijana'nın her ikisinin de

Dünya'nın kızları da silahı tutuş biçimleriyle.

Boğazın içinde bir yerde yara dokusu arıyorsunuz. Solucanların sadece iki hassas noktası vardır ve ikincisi vücudun derinliklerinde, kesinlikle gitmek istemediğimiz bir yerdedir. Ne yaparsanız yapın, solucanın
Bu solucanın duvarları. Hiçbir şeye dokunmayın çünkü içindeki her şey zehirle doludur. Yara dokusu, efendinin kendini bağlayabileceği ve talimatlar verebileceği yerdir.

Solucanın boğazının içi karanlık, rutubetli ve çok nemliydi. Büyük kehribar akıntıları ağzın çatısından buz sarkıtları gibi sarkıyor ve sürekli damlıyordu. Membranlar garip yüksek sırtlarla, derin vadilerle kaplıydı. üzerlerinde ve çevrelerinde yara izleri ve büyük şekilsiz şişlikler.

Solucan tekrar çığlık attı, ses boğazda yankılandı ve neredeyse onları duvarlara fırlatacaktı. Tünel çökmeye devam ettikçe yaratık çılgına döndü, kıpırdanarak, eğilerek ve hatta bir matkap gibi dönerek diğer tarafa geçmeye çalıştı.

Üç kadın çaresiz solucanın içindeki işaret noktasını aradı. Yaratık çöken tünelden çıkmak için çılgınca dönerken, zehri boğazına doğru püskürdü. Sadece üç kadının buhar formunda olması onları ıslanmaktan kurtardı.

Bu kadar mı? Skyler sordu.

Tatijana, her şey hızla kötüye giderse onu korumak umuduyla ona yakın durmuştu, daha kötüsünü hayal bile edemezdi. Solucanın boğazının iç kısmındaki garip işaretlere baktı. Küçük kabarık yaralar ve lekeler, yedi kıvrım ve derin dairesel girintilerden oluşan bir desende dağılmıştı, büyücünün yaptığından emin olduğu işaretler.

Skyler haklı. Bu onun işareti olmalı, Ivory. Burada taze bir yara var.

Ivory küçük yüzüğü inceledi. Mükemmeldi. İyi göz, Skyler. Bu diskin iolit olduğunu tespit etti. Zaten ince bir

Diskten yayılan mavi-mor ışık ipliği.

Tatijana, Skyler'ın bilmemesi ihtimaline karşı, astral alemde görüşü geliştiren menekşe rengi bir taş olduğunu açıkladı.

Ivory, doğru koşullar altında çok değişken olduğunu da sözlerine ekledi.

Aynen benim yaptığım gibi yap ve hemen buradan git.

Ivory beklemedi, doğal formuna bürünerek parıldadı, solucanın boğazının ortasında dururken ağzının çatısından uzun ipler halinde sızan kehribar zehri dizilerinden kaçınmaya dikkat etti.

Lifler Ivory'ye doğru uzanırken Skyler'ın nefesi kesildi, tıpkı ısı kaynağını takip eden dokunaçlar gibi. Ivory hızlıydı, onlardan kaçtı ve ışığı oklarından biri gibi kullanarak derinlere sapladı,

Solucanın sert duvarını delip geçti. Diski bıraktığında, silah ışığı takip ederek sert bir şekilde yara izlerine çarptı.

Hem Skyler hem de Tatijana tereddüt etmeden aynı şeyi yaptı ve neredeyse aynı anda önce bir mızrak gibi ışığı, ardından da diski fırlattı. Her üç silah da ışıkla titreşti ve ardından solucanın boğazının duvarlarını canlı renklerle yıkayan menekşe renginde bir yıkamaya dönüştü. Bunu tiz, delici bir ses takip etti, delici notalar tüm duyuları yok etmekle tehdit ediyordu, böylece üçü de aceleyle sesi kıstı.

Acele et, acele et, diye bağırdı Ivory, solucanın ağzına doğru koşarken.

Yaratığın devasa kavernöz gövdesi tekrar yuvarlandı. Daha da sertleşti. Şiddetle çırpınmaya başladı. Tatijana ve Skyler Ivory'ye ayak uydurdular, zehirden kaçtılar ve spiral solucanın duvarlarına dokunuyordu. Menekşe rengi ışık, önüne çıkan her şeyi mavimsi bir mora boyayan dumanlı kırmızı bir gelgit gibi yayıldığında yoğunlaşma, ürkütücü bir pus oluştu.

Üç kadın çift sıra tırtıklı dişlerin hemen arkasında duruyordu. Hepsinin içinde güçlü bir aciliyet duygusu vardı, sanki tek bir zihni ve tek bir hedefi paylaşıyorlardı.

Solucan tekrar şiddetle sallandı, üç diskten daha fazla dumanlı mor ışık dökülürken ve her yöne buhar olarak kıvrılırken çırpındı. Ivory iyice konsantre olmuş görünüyordu.

Üç, iki, bir, geri saydı ve sonra ileri fırladı.

Solucanın boğazı daraldı. Sıkıştı. Duvarlar arkalarında daraldı. Solucanın ağzı öksürmek için açıldı, tüm kasları şiddetle kasıldı.

Ivory'nin onlara acele etmelerini söylemesine gerek yoktu. Onun yüzeye ulaşma çabasını çılgınca takip ettiler. Yer Solucan boğazındaki yanma nedeniyle çılgına dönmüş bir halde çırpındıkça şiddetle titredi ve sarsıldı. Şok dalgaları sismik anomaliler yeryüzünde yankılandı. Etraflarındaki toprak kendi üzerine düştü.

Bizi daha hızlı çıkarabilirim, Tatijana gönüllü oldu. Bana bırak.

Tatijana, Fildişi'nin yanından geçerek ejderha formuna büründü ve böylece onlardan çok daha hızlı bir şekilde çıkış yolunu kazabildi. Kama şeklindeki kafası yüzeyden dışarı fırladı,
uzun boynunu ve ön pençelerini diğerlerini şiddetli savaştan korumak için kullanabilmek için yukarı doğru devam etti yer üstünde gerçekleşiyor.

Branislava, Tatijana'nın ejderha başının yüzeyin altından çıktığını gördü ve içinde derinlerde bir şey yerleşti. Tatijana'nın ejderhasının arkasından önce Ivory, sonra da Skyler geldi.
İki, muhtemelen üç büyücüye karşı savaşırken yalnız değildi. Hayat arkadaşı ve diğerleri, Xaviero'nun iktidar koltuğunu yıkma şansını ona vermek için büyücü ordusunu uzak tutuyorlardı ve o da buna çok yaklaşmıştı. Zaferin tadını şimdi hissedebiliyordu. Her şey hata yapmamakla ilgiliydi.

Üç kadın da bir savaştan geçmişti ama sağ ve galip çıkmışlardı. Onun yanına gitmek için savaş alanında aceleyle ilerlemeye başladılar. Ivory hariç, üçü de Ejderha Arayıcı kanından doğmuştu. Ivory bir Ejderha Arayıcı ile hayat arkadaşıydı ve

Yıllarca onun kanı onun kanı olmuştu, yani teknik olarak büyücüler dört güçlü Ejderha Arayıcı kadınla uğraşıyor olacaklardı.

Tatijana, senin ve Ivory'nin şuradaki iki ağacı almanızı istiyorum. Branislava serbest bıraktığı ağacın tam karşısındaki ağacı gösterdi. Ivory, pentagramın altındaki ağacı alabilirsen çok yardımcı olursun. Skyler, sen ve ben Xaviero'nun her iki tarafındakiler üzerinde çalışacağız. Ateş ve kardeşiyle bir üçgen oluşturuyor. Pozisyonunu görebilirsin.

Çizmesinin ucuyla toprakta küçük bir diyagram kazdı. Ne yaptığını ve güç şebekesini nasıl kurduğunu anladım. Bunun düzgün çalışması için zihinlerimizi birbirimize açmamız gerekecek.

Ivory yalnız biriydi. Razvan'dan başka kimseyle hayatını ya da zihnini paylaşmazdı. Eğer bu işe yarayacaksa, birlikte yapmak zorunda kalacaklardı.

Ivory onun ne demek istediğini hemen anladı ve sadece başını salladı.

Ben önce bir savaşçıyım. Ne yapılması gerekiyorsa yaparım.

Branislava rahat bir nefes aldı. Gerekirse Ivory'ye yardım edebilmek için kız kardeşini Ivory'ye en yakın yere koymuştu. O Skyler'la birlikte konumlanacaktı. Her iki kadın da kendi başlarına birer güç merkeziydi ve dördü de Bağlı'nın iki büyücüyü alt etmek için her türlü şansı vardı. Bu güveni iletmek için elinden geleni yaparken Xaviero'nun yaptığı büyünün katmanlarını nasıl soyacakları konusunda onlara talimat verdi.

Skyler'ın gözleri şok içinde açılmıştı, Branislava'nın tek uyarısıydı bu. Devasa bir cehennem köpeği göğsüne tam isabet ederek onu geriye doğru itti, korkunç diş sıralarıyla dolu açık ağzı boğazına doğru ilerliyordu. O denedi Uzattığı elleriyle savuşturmaya çalıştı, acınası bir çabaydı ama sıcak nefes yüzüne çarptı ve Binlerce diş ona doğru atıldı. Son anda yeterince kıpırdandı ve canavar çenesini boğazına değil omzuna sıkıca kapattı.

Kendi çığlığını duydu; Xaviero'ya zayıflığını göstermemek için tüm kararlılığına rağmen içinden kopup gelen, korku ve acı dolu bir çığlıktı bu. Elbette kadınları hedef almıştı. Kendini işine o kadar kaptırmıştı ki, bir saldırı ihtimaline karşı gözünü dört açmayı akıl edememişti.

Cehennem köpeği kadının omzundan büyük bir et parçası kopardı ve kemiği ikinci kez sıkıştırdı. Dişleri ortada buluşmuş gibiydi ve onu bir bez bebek gibi salladı. Yer değiştirmenin, kemerine uzanıp oradaki bıçağı almanın hiçbir yolu yoktu.

Skyler cehennem köpeğinin altında yerde yuvarlandı, bıçağı avucundaydı ve bıçak yukarıdaydı. Diğer tarafa doğru yuvarlanırken canavarın bacaklarını kesti, tendonları ve bağları kesti.
yandan. Çömelerek ayağa kalktığında, bıçağı cehennem zebanisinin gözüne sapladı ve Branislava'yı serbest bırakıp kendisine saldıramadan yaratıktan sıçrayarak uzaklaştı.

Razvan bir anda ortaya çıktı, her tarafı kan içindeydi, yüzü bir niyet maskesine dönüşmüştü, gözleri alev alev yanıyordu, bir zebaninin üzerinden atlayıp okunu gözüne sapladı, bir Sange rau'yu yere serdi ve son anda kendini havaya fırlatarak zebaninin sırtına tam olarak indi Branislava'ya saldırıyor.

Bir kolunu canavarın başına doladı ve bıçağını hayvanın kafasına saplarken sertçe geriye doğru salladı.
kalan iyi gözü. Cehennem köpeği ürperdi. Bir adım attı ve Branislava'nın üzerine yığıldı. Razvan onu ağır yaratığın altından çekip çıkardı, parmakları ne kadar hasar aldığını anlamak için Branislava'nın omzunda gezindi.

"Teşekkürler. İkinize de." Skyler'ı da dahil etti. "Teşekkür ederim."

Razvan başıyla onayladı. "Kırık değil, ama şimdi bütün bakterileri dışarı atın. Onu olabildiğince çabuk dağlamanız gerekecek.
mümkün."

Acıyı bastırmak için elinden geleni yapsa bile acıyordu. uzakta. Bakteri iplikçiklerini dışarı itmek bile acı vericiydi. Yakarak temizlemek daha da acı veriyordu. Dişlerini sıktı ve

Razvan'a iyi olduğunu ve işine dönebileceğini başıyla onayladı. Bir yanı, dördünün başında nöbet tuttuğu için ona minnettardı. Başka bir cehennem köpeği düşüncesi onu ele geçirmek dehşet vericiydi. Küçük bir ürpertiyle geri dönüp büyücünün güç şebekesini koruyan ağır büyü katmanlarını soymaya başladı.

Ateş sanki canlıymış gibi bir kükreme çıkardı, belki de büyücülerin yardımıyla. Alevler yangının ortasında maviye döndü, azgın alevlerin ortasında meydan okuyan bir renk fırtınası. Alevler yükseldikçe yükseldi, neredeyse sisin tavanına kadar tırmandı, siyah duman tepede bir kanser gibi yayıldı. Muazzam sıcaklık herkesi
Karpatlar sıcaklıklarını kontrol edemediği için değil, ateş erittiği için bölgeden uzaklaştı.
menzilindeki her şeyi.

Yer kaydı, neredeyse herkesi yerinde durduran sarsıcı bir uyarı. Kalan birkaç zebani bile tedirgin bir şekilde durakladı. Xaviero koruyucu çemberden çıktı, eğilmeden, korkmadan, etrafında mavi bir ışık parlıyordu. Kardeşi de en az onun kadar etkileyici bir şekilde diğer taraftan geldi,
Onları dünyanın geri kalanından ayıran aynı gizemle sarmalanmışlar.

Gölgelerde saklandılar, hiç ses çıkarmadılar ama tüm savaşçıların dikkatini üzerlerine çektiler. Cehennem köpekleri onlara doğru koştu, dayak yemiş ama efendilerinin emrinde olan evcil hayvanlar gibi alçaldılar.
Her iki büyücü de ellerini salladı ve ateşle oluşturdukları üçgenin her iki tarafındaki birer mum canlandı, alevler daha büyük alevin merkezine uyacak şekilde mavi renkte titreşti.

Yer ikinci kez sarsıldı ve Xaviero üçgeninin
ortasında zikzaklar çizen büyük bir çatlak oluştu,
Xayvion ve ateş, ikisinin önceden hazırladığı ağaçların arasındaki tam güç merkezinde oluştu. Toprak bir gayzer halinde patladı ve ardından kendi üzerine çökerek birkaç metre çapında bir çukur oluşturdu.

Üçgenin her iki yanındaki mumlar neşeyle sıçradı, alevler mavi kristallere cevap vermek için maviye döndü büyücüler obruğu çevreleyen zemine dağıldı. Sanki yüzeyin hemen altında büyük bir yanardağ gizleniyormuş gibi aşağıdan bir ısı patlaması yükseldi. Başlarının üzerindeki sis obruğun derinliklerindeki erimiş kayalardan turuncu-kırmızı bir renk yansıtıyordu.

Savaş alanına bir sessizlik çöktü. Her iki büyücü de gölgelerin arasından çıktı, ayinlerini gerçekleştirirken onları korumak için cehennem köpekleri tarafından çembere alındılar. Mor cüppeler giymiş olarak kollarını kaldırdılar ve ardına kadar açtılar. Tam bir senkronizasyon içinde, ikisi de cehennemin kapılarının açılmasını talep eden en iğrenç kara büyüyü zikretti.

Kara kayanın derinliğindeki şeytanı
çağırıyorum, Bırakın bu ruhlar şeytanın
omurgasında seyahat etsin.
Karanlık olan her şeye sunu olsunlar,
Böylece kimse bu zamanı geri alamaz.

Açlığın beslediği bu ruhlar yem
olarak kullanılsın.
Bırakın kanları bağı
mühürlesin, Bırakın kanları
bu ihtiyacı mühürlesin.

Branislava şeytani, iğrenç büyüler karşısında irkildi, yaptıkları anlaşma karşısında. Emrettiler ve kandırdılar. Onlar
emretti ve yine de yalvardı. İki büyücünün küstahlığı onu şok etmişti. Ölümden geri getirecekleri şey Xavier'in olduğundan çok daha kötü olacaktı. Onun sağlayacağı dehşet saltanatını düşününce ürperdi. Büyücülerin sesleri, kardeşlerini serbest bırakma tekliflerine devam ettikçe yükseldi.

Gönderdiğim her ruh,

Ömür boyu değiş tokuş yaparım.

Bugünden itibaren size kanımla ve canımla
hizmet edeceğime dair imza atıyorum.

Ölümsüz olmak için,
Hizmet edilenler için.
Ruh ve kandan, et ve kemikten,
Bu anlaşmayı ölümsüzlüğü kazanmış olarak imzalıyorum.

Xaviero küçük parmağını kıvırarak ateşe doğru işaret etti ve sunularını çağırdı. Mahkûm tepeden tırnağa gümüş zincirlerle sarılmıştı. Uzun boylu, geniş omuzlu
Sange rau onu ateşin arkasından sürükledi ve üçgenin içine öyle bir itti ki yüzüstü toprağa düştü. Sange
Sange rau hızla geri çekildi, belli ki büyücüye fazla yaklaşmak istemiyordu. Onu durduracak bir el olmadığından, mahkûmun yüzü kirin içine gömüldü. Bir süre kıpırdamadan yattı, hiç ses çıkmadı. Çok yavaşça döndü ve zincirlere rağmen oturma pozisyonuna geçmeyi başardı.

Zev'in kalbi tekledi. Kıpırdamadı. Branka. Bu benim büyükbabam. Bu Hemming. Gümüş derisini yakmış ve dayanamayacağı kadar işkence görmüş olsa da onu nerede olsa tanırım. Bu Hemming.

Hareket etmeyin. Konuşma ya da herhangi bir şekilde dikkat çekme, diye uyardı Branislava. Sen alfasın. Her şeyin üstündesin. Senin duygularını hissedemez ya da bundan daha fazla güç alabilir. Büyükbaban büyükannenin kanını taşıyor. O da artık senin gibi karışık kana sahip ve güçlü bir Karanlık Kan.

Zev bunu hiç düşünmemişti. Karpatyalılar ona birçok kez Karanlık Kan soyundan geldiğini söylemişti ama bunun ne anlama geldiğini hiç anlamamıştı. Kendisini Lycan olarak görüyordu. Eğer kendini Karpatyalı olarak görüyorsa, o da Fen ve Dimitri'nin kardeşi olarak görüyordu.
Şimdi, büyükbabası zincirlenmiş ve öldürülmek üzereyken

Xavier bedenini alabilir ve karşılığında ruhu cehenneme gidebilirdi, başından beri büyücülerin yapmak istediğinin bu olduğunu fark etti.

Bir Karanlık Kanın bedenini ve kanını istiyorlardı ve büyükbabası muhtemelen onların tuzağına düşmüştü. O da eşini öldürenleri aramaya gitmişti. Onları teker teker avlamıştı. Elbette Xaviero söylentileri duymuş olmalıydı. Hemming'i ona çekmek için çok az çaba harcaması gerekecekti.

Onu alamazlar, dedi Zev, zihninde ve sesinde mutlak bir kararlılıkla.

Tabii ki yapamazlar. Onun güç merkezini yıkmaya çok yakınız ama yarattığı şeyi çözmek zaman alır. En zayıf tarafa doğru ilerleyin, ateşin olduğu tarafa. O taraftan bir saldırı beklemeyecektir, diye tavsiye etti Branislava.

Çünkü bu imkansız. Ateş o kadar sıcak ki eritiyor. Birkaç metre yakınındaki her şeyi. İçinde mavi alevler yanıyor. Vücudum böyle bir sıcaklığa dayanamaz, Branka. Onu düzenlemeye çalıştım, ama o ateşte sihir var.

Aşkım -sesi onu şefkatle boğdu-
Güven bana. Kendini bana sar. Ruhum seninkiyle örülü. Bedenim sana ait. Ruhum senin diğer yarın. Ben ateşim. Kendini ejderha pullarımla ört ve karanlığın içinde büyükbabana doğru yol al. Bu yapılabilir.

General olmalıydın, mon chaton féroce. Karpatyalı olmak hakkında öğrenmesi gereken çok şey vardı. Kadını çok zekiydi.

Fen. Dimitri, dedi. Yavaşça önüme geç. Yavaşça, böylece iblis kardeşlerden birinin dikkatini çekmezsin.

Önce Fen hareket etti, görünmeden süzülüyordu, vücudu Zev'in arkasından kaymasına izin verecek bir açıyla geliyordu. Dimitri hemen ağırlığını bir bacağından diğerine kaydırarak Zev'in görüş alanını etkili bir şekilde kapattı. Anında Zev

değişti, tamamen görünmez oldu. Kalabalığın içinde gizlice ilerledi, bir tazıyı uyarmamaya ya da kalan Sange rau'lardan birini tedirgin etmemeye dikkat etti.

Paketlerin büyük bir iş başardığını fark etti. büyücünün ordusunu çökertti. Sange rau'lardan çok azı hayatta kalmıştı. Büyücüler çok daha fazlaymış gibi bir izlenim vermişlerdi ama büyükbabasını toprağa iten de dahil olmak üzere geriye kalanların sayısı bir düzineyi geçmiyordu.

Zev bilgiyi Fen ve Dimitri'ye iletti. Onlar haberi yayacak ve Karpatyalılar da onu yakalamak için iyi bir konumda olduklarından emin olacaklardı.
Gerekirse kalan Sange rau. Büyücüleri öldürmeyi ve planlarını yok etmeyi başarırlarsa, karışık kanlıların ne ve kim için çalıştıklarını anlayacaklarını umuyordu.
Belki de bir tür büyünün etkisi altındaydılar.
Öldürdüklerinden bir ya da ikisini sürülerinde tanıştığı için tanısa da, kesinlikle Kutsal Çember'in üyeleri değillerdi. Kesinlikle Lycan olarak başlamışlardı.

Kalabalığın arasından ilerledi, alçakta durarak Mümkün olduğunca yere inerek, şekilsiz bir şekilde ateşe doğru ilerledi. Bedeni olmadan bile mavi alevin korkunç eritme gücünü hissetti. Ona yaklaşırken bu alevin Branislava ve diğerlerinin yok etmeye çalıştığı güç şebekesinin bir parçası olduğunu biliyordu.

Zev bedenini hayat arkadaşına sardı, ejderha pullarının tenine yaklaştığını hissetti, o ateşli koruyucu pullar büyülü mavi bir alevin sıcaklığını bile önlüyordu. Ona karşı hissettiği büyük sevgiyi ve ona olan inancını gönderdi, ve en önemlisi ona duyduğu minnettarlık. Xaviero'nun güç ağını yok etmeye çalışırken bile
onu sevgiyle sarmaladı. O ateşin içinden tek başına geçmiyordu.

Kırmızı-altın pullarını uzun, kapüşonlu bir zırh gibi giymişti. Şiddetli sıcağı hissetmesine rağmen yavaş hareket ediyordu. Pullar sıcak mavi alevleri geri yansıtarak

Büyükbabasına doğru ilerlerken gerçekten nefes alabildiğini fark etti.

İlk kez karma kanı için gerçekten minnettar olmuştu. O gümüş zincirlerle Hemming asla koşamazdı. Onu omzuna atıp o üçgenden ve yerdeki korkunç açıklıktan uzağa taşıması gerekecekti. O cehennem çukuruna bakamazdı.

Hedefine yaklaştığında Xaviero, tören bıçağını elinde tutarak Hemming'in üzerinde durdu. Bıçak bir törende gördüğünden çok daha büyüktü, bir insandan çok devasa bir hayvanı öldürebilecekmiş gibi görünüyordu. Runes gümüş bıçağın üzerinde dans ediyor, sanki sürekli hareket ediyormuş gibi
Kara Kan'ın kanına susamış olan büyücü onu öldürmeyi planlıyordu ama kafasını koparmadı, bedenini Xavier için sakladı.

Hemming ne uzaklaşmaya çalıştı ne de gözlerini Xaviero'dan kaçırdı. Gümüş zincirler acı veriyor olmalıydı, derisine o kadar derinden işlemişti ki Zev büyükbabasının üzerinde gerçekten bir deri kaldığını zar zor seçebiliyordu. Mahkûm
Etrafının ve büyücünün niyetinin tamamen farkındaydı ama gözünü bile kırpmadı, sesi Xayvion'unkiyle birlikte yükselirken meydan okurcasına Xaviero'ya bakıyordu.

Dört kadın, büyücülerin bekçi köpeklerinin burnunun dibinde koruma çemberlerini oluşturmuşlardı. Her seferinde bir
Sange rau ya da bir cehennem köpeği onlara yaklaştığında, Daciana'nın sürüsü Tomas, Andre, Lojos, Mataias ve Razvan ile birlikte
geri döndüler. Fen, Dimitri ya da Zev kadınlara yönelik herhangi bir tehdidi ortadan kaldırma işini bitirmek için gelmişlerdi.

Branislava kollarını kaldırdı, büyücülerin ya da nöbetçilerinin onu fark edebileceğini umursamadan. Ya şimdi ya da asla. Tatijana, Skyler ve Ivory onun hareketlerini takip etti.

Alder, savaş cadısı, çağrıma kulak
ver, Savaş zamanı, kötülük

düşmeli.
Hayat ağacı olarak bilinen sedir,

Cehennemin kapıları canlanırken size sesleniyorum.

Dört kadın güçlerini birleştirdi, zihinlerini birleştirdi ve tek bir varlık, tek bir kalp ve hedef haline geldi - büyücüyü karanlık eylemlerinden alıkoymak.

Karaçalı Straif, ormanın Kara Kocakarı'sı,
Gücüne ihtiyacım var, ayağa kalk ve geri alınması gereken şeyi öldür,
Kadim meşe Dagda,
Gücün egemenliği Şimdi size sesleniyorum, güçlerin bu en karasıyla ziyafet çekin.

Şimdi, Branislava onun aklına fısıldadı. Acele et.

Zev ona güvenerek tereddüt etmedi. İki mumun alevleri titredi, sıçradı ve sonra söndü. Ters pentagramın oluşmasına yardımcı olan kalan dört ağacın her biri kök sistemlerinden başlayarak değişmeye başladı. Sağlıklı bir Benekli kabuk, ağacın zemininden uzanan dallarına kadar hastalıklı beyaz rengin yerini aldı ve sonunda yapraklar gümüşi yeşile döndü.

Güç kaynağı kaybolurken Zev üçgenin içine daldı, büyücüye dokunmamaya dikkat etti, ama kelimenin tam anlamıyla
Zincirlenmiş bedeni, kalbe doğru inen bıçağın altından çıkardı. Büyükbabasıyla birlikte yuvarlanarak büyücüden uzaklaştı ve üçgenin dışına çıktı, ayağa kalktı ve Hemming'in bedenini bir itfaiyecinin taşıyacağı şekilde bir omzunun üzerine kaydırdı.

Cehennem köpekleri tepki verdi, hırladılar ve ona saldırdılar, hızları inanılmazdı. Zev onlara doğru koştu ve aralarındaki mesafeyi bir o kadar hızlı kat etti. Devasa canavarlardan sadece birkaç metre uzaktayken, karışık kanından gelen gücü, Lycan'ın sıçrama yeteneğini ve türlerin birleşiminin mesafesini ve hızını kullanarak onları fırlattı.

Fen ve Dimitri safları sıklaştırarak cehennem zebanilerine baktılar.

Zev'i kovalıyorlardı. Savaş yaraları, kesikler ve şiddetli ısırıklarla kaplı Andre, Tomas ve Lojos onlara katılırken, Mataias büyükbabasının cesedini dört kadının etraflarında oluşturduğu koruma çemberine geri taşırken Zev'i korumak için geri çekildi.

Ateşteki mavi alev püskürdü ve soldu.

doğal alevlerin zengin kırmızı altın rengi tarafından tüketildi. Bir anda dumanın rengi değişti ve ateşin kendisi de s ö n d ü, böylece alevler tepedeki sağlıksız sis tabakasına ulaşamaz oldu. Beyaz duman siyaha karışıp sonunda onu yutarken, yoğun sis duvarı daha küçük, düzensiz parçalara ayrılmaya başladı.

Açıklığı çevreleyen ve onu geçilmez kılan kirli sis duvarı, içinden serinletici bir rüzgâr esmeye başladığında inceldi. Doğal olmayan dumanın içinde hapsolmuş ruhlar arındırılmış dumanın içine sürüklendi ve rüzgârın onları götürdüğü bulutlara doğru yükseldi.

Yerdeki delikten erimiş lavlar fışkırırken Xaviero öfkeyle kükredi. Sülfür kokusu diğer tüm kokuları kapladı, kan kokusunu bile bastırdı. Bir tanesi için

sesler duyulabiliyordu. Feryatlar. Çığlıklar. Şeytani. Üçgenin içine yağan lavlar Xaviero ve Xayvion'u sığınaklarının güvenliğinden kaçmaya zorladı.

Dört kadın kaçan büyücülerle yüzleşmek için tek bir birim olarak döndü. Xaviero ellerini havaya kaldırarak bir yıkım deseni çizdi ve yağan lavları ateş toplarına dönüştürdü.

ve onları düşmanlarına doğru fırlattı. Branislava, Skyler, Tatijana ve Ivory hep birlikte ellerini havaya kaldırarak semboller çizdiler ve ateş bombalarını zararsız yağmura dönüştürmek için nefeslerinin altında hafifçe ilahi söylediler.

Dünya şiddetle sarsıldı ve herkesi yere fırlattı. Bir kez. İki kez. Üçüncü kez. Yalnız bir ruh yüzeye yaklaştı, solan dumanın içinde havada asılı kaldı, ağzı

Sessiz bir protesto çığlığıyla ağzı açık kaldı. Boş gözleri

suçlayıcı bir şekilde baktı. Umutsuzca kaçmaya çalışan Xavier'i tanımak zor olmadı.

Ivory bir adım öne çıktı, dumana doğru havayı itti, temiz, berrak, taze havayı, hayaletin tam ortasına. Yüzünde hiçbir kötülük yoktu. Nefret de yoktu. Sadece yapılması gerekeni kabullenmişti.

Rüzgârı kaosa ve yıkıma, havanın
balgamlı enerjisine çağırıyorum,
Gölge olana doğru üfleyin,
Hepsini belirgin bir koruyucu özenle dağıtmak.

Yüzü acayip bir şekilde deforme oldu. Küçük delikler ortaya çıktı,

Rüzgâr maskenin içinden neredeyse sakin bir şekilde süzülüyordu. Xavier orada asılı kaldı ve dumanın içinden kardeşlerine doğru uzandı. Her ikisi de sanki onu uçurumdan çekip çıkarabileceklermiş gibi ona doğru bir adım attı. Aşağıdan bir şey uzandı ve kötü pençelerini dumana geçirerek ruhu aşağıya çekti. Xavier'in çaresiz feryadı kulaklarını tırmaladı ve ardından yeryüzü kararlı bir gürültüyle kapandı.

Xaviero bakışlarını yavaşça kadınlara doğru kaldırdı. Nefret yüzünün her çizgisindeydi. Ağzı bir hırıltıyla geri çekildi. Kollarını gökyüzüne kaldırdı ve sonra bir fırlatma hareketi yaptı. Yerden kristal sivri uçlu, büyük, dönen bir kaya fırladı ve onlara doğru savruldu.

Skyler havayı taşa doğru iterek onu vuramadan durdurdu. Çocukça bir öfke nöbeti geçirmek için çok yaşlısın, diye azarladı. Bizler Dünya'nın kızlarıyız. Annemizin bize zarar vermenize izin vereceğini mi sanıyorsunuz? Başka bir silah seçin, bu işe yaramayacak.

Taş zararsız bir şekilde yere düştü. Taşı ona geri fırlatmadı ya da onu çevreleyen zebanilere çarptırmadı. Sadece düşmesine izin verdi, ona karşı hiçbir düşmanlık göstermedi.

Öfkesi iltihaplı bir hiddete dönüştü. Sen, diye tısladı Xaviero Skyler'a. Sen hiç doğmaması gereken bir çocuksun. Her türün çocuğu. Büyücü, Jaguar, Karpatyalı, Lycan ve insan. Annen bizi kandırdı. Çok güçlüydü ve öldürülmesi gerekiyordu. Bize karşı gelme riskini göze alamazdık. Yine de kardeşimiz aptalca Razvan'ın bedenini onu hamile bırakmak için kullandı. Onun hatası. Onun hatası. büyük hata.

Skyler gözlerini kırpmadan onun gözlerinin içine baktı. Korkusuzca. Annesi onu büyücülerden uzak durması, kim olduğunu ve yeteneklerini saklaması konusunda uyarmıştı ama o artık o çaresiz çocuk değildi ve bir daha asla olmayacaktı. Annemi korkutmadın, beni de korkutmuyorsun. Görkemli planların ve umutsuz kontrol ihtiyacınla sana acıyorum. Elinde hiçbir şey yok ve sen bir hiçsin.

Annen bir hiçti. Bizden önce emekledi, bizim yarattığımız bir çocuktu. Büyücü, Jaguar ve bizim amaçlarımız için insan.
Bizimkiyle. Bizim ayarımıza göre dans etti. O bir kukladan başka bir şey değildi, diye haykırdı.

Skyler onun kendisini kızdırmaya çalıştığını fark etti. Öfkesini körüklemek için annesinin geçmişini kullanıyordu. bunu ona karşı kullanabilir, duygularını
çirkin bir şey. Başını salladı. Onun gücünden ve iyiliğinden korkuyordunuz, yoksa ölmesini istemezdiniz.
Tekrar söylüyorum, senin için üzgünüm. Ellerini havaya kaldırdı ve bir desen çizmeye başladı.

İradesini kaybedenler
için, şimdi geri verilsin,
Güçlerini geri alsınlar,
Böylece özgürlük
kazanılabilir. Kötülüğünüz
galip gelemeyecek.
Bu adamlar artık size ait değil,
Tıpkı annemin asla sana ait olmadığı gibi.

Xaviero'ya hizmet eden karma kanların çoğu aniden dövüşmeyi bıraktı, şaşkın ve kafası karışmış görünüyordu. Birkaçı yere oturdu ve yüzlerini ellerine gömdü.

Xayvion gölgelere doğru kaydı. Kardeşim. Şimdi benimle gel. Onları yenemeyiz.

Onlar kadın. Bir şey yok. Xaviero yere tükürdü. Bu savaşçılar bana dokunamaz, cehennem köpekleri itaat eder. Dördünü de öldüreceğim.

Kardeşim. Sana yalvarıyorum. Şimdi git. Xayvion'un sesi soldu.

Yüzü kıpkırmızı kesilen Xaviero yere sertçe bastı ve ardından cübbesinin ceplerinden çıkardığı iki kristal küreyi toprakta açtığı oyuklara fırlattı. Kardeşinin, kadınların bir araya gelse bile ikisinden daha fazla güce sahip olabileceğini düşünmesine öfkelenen Xaviero, nefret ettiği dört kadını lime lime etme arzusuyla yanıp tutuşuyordu.

Topuklarının açtığı çukurlardan su fışkırdı, gökyüzüne yükseldi ve sonra dört kadının üzerine yağdı, onları tüketmekle tehdit eden bir asit yağmuru.

Tatijana kısmen mavi ejderhaya dönüştü, kama şeklindeki kafasını gökyüzüne kaldırdı, ağzı açıktı ve elleri karmaşık bir model izledi.

Su kimyasalı, asit yağmuru,
Acı çekmeden senin gücünü
içiyorum. Susuzluğumu
gideriyorsun, irademi
canlandırıyorsun,
Bu suyu dönüştürüp şeytanın içkisi yapıyorum.

Son damla da bittiğinde ve Xaviero ağzı açık bir şekilde ona baktığında, geri çekildi ve neredeyse nazikçe ona gülümsedi.

Bu numarayı bana on yaşındayken öğretmiştin. Unuttun mu? Benim ejderham bir su ejderhası ve sen beni kullandın, asit yağmuru tüketmeye zorladın. Ejderham bunun tadını almış gibi görünüyor. Sakince gülümsedi ve büyücüye küçük bir selam verdi.

Xaviero, kayıp ruhlar gibi uluyan ve ne yapmalarını istediğinden emin olamayan dağınık zebanileri görmezden gelerek etrafında döndü. Birbirlerine saldırmaya başladılar. İkisi şiddetli bir kavgada yere düşerken, diğerleri savaşçıları ısırmak ve pençelemek için koştu.

Planını bozmakla suçladığı dört kadını yok etmeye o kadar odaklanmıştı ki Xaviero bunu fark etmemiş gibi görünüyordu. O
Cübbesi geniş bir daire çizerek dönmeye devam etti ve yere kıvılcımlar saçtı. Mavi alevler patladı
Parmak uçları, sanki uzun, kesintisiz bir mavi alev tarafından çevrelenmiş gibi görünüyordu. Ateşin sönmekte olan alevlerini korkunç bir yangına dönüştüren vahşi bir rüzgâr yarattı.

Mavi ateşi tepesinden Branislava'ya doğru gönderirken elleri akıyor, sesi yükseliyordu. Çığlıklara ve yere yatması için yapılan bağırışlara aldırış etmedi, yerinde durdu, Xaviero'nun bakışlarını tutarak ona sırıttı, alevin dört kadını da yutacağından emindi.

Kızgın füze üzerlerine doğru gelirken, Branislava Diğerlerinin biraz önünde öne çıktı ve uzun bir elbise giyiyormuş gibi kollarını başının üzerine kaldırdı.
Elleri havada zarifçe hareket ediyordu, tıpkı bir dansçının hikâye anlatması gibi.

Ateşte doğdum, buzda
bilendim, dört köşeye
sesleniyorum. Enerjilerini
benim yap, ateşe
çağırıyorum, kardeş
akrabalar,
Yeteneklerini
özümsüyorum,
hepsini içime
alıyorum.

Savaş alanını kucaklamak için döndü.

Pisionics'in sallanan bıçaklarını çağırıyorum. Kendiliğinden yanma,

Büyü yapılır.
Kötü olanı al,
gerçekliğe geri ver,
Her şeyi ateşinle kapla
ki kimse geri
dönemesin.

Vücudu kırmızı altın renginde parıldadı ve ardından mavi alev ona çarptı. Tüm vücudu mavi renkte parladı ve etrafını alevler sardı, görünüşe göre onu içine çekti.

Xaviero neşeyle güldü, sesi sessiz savaş alanında tizdi. Büyük canavarları fark etmemiş gibi görünüyordu.
Bir an için savaş alanında belirsiz bir şekilde durdular ve sonra kuyruklarını kıstırıp uzaklaştılar. Onlar gibi
Ormana adım atıp büyücünün görüş alanından ve zihninden çıktıklarında hiçbir şeye dönüşmeden yok oldular.

Mavi alev bir an dans etti, Branislava'nın etrafında neredeyse şakacı bir şekilde döndü. Ateşin mavisinin içinden önce altın, sonra kırmızı, ardından da turuncu parlıyordu. Bir an için
Renkler tepeden tırnağa etrafını sardı ve sonra sanki alevleri emmiş gibi yavaşça vücudunda kayboldu.

Cidden, Xaviero, aklın yerinde mi? diye alay etti. Bize zarar vermek için gerçekten elementleri mi kullandın? Bundan daha iyisini yapmalısın yoksa dördümüz seni doğrudan cehennemin kapılarından kardeşinin yanına göndermek zorunda kalacağız. Sen
Şeytanla kanlı bir anlaşma imzaladın. O kâğıdın cebinizde olduğuna ve sizi buna zorlayacağına inanıyorum.

Xaviero ona birkaç dilde küfür etti. Hepiniz öldünüz. Değer verdiğiniz herkes öldü. Sadece henüz bilmiyorlar, diye söz verdi.

Xaviero'ya gülümseyerek, onun öfkesinden ya da verdiği sözden etkilenmemiş gibi görünerek, ellerini kaldırdı ve aralarındaki havada semboller çizdi. Semboller orada asılı kaldı, rünler
Alevler. Xaviero gerildi ve onun kendisine yönelik saldırısını okumaya çalıştı. Elleri savaşlarında yeni bir raunt için cevap olarak havaya kalktı.

Zev ona arkadan vurdu. Xaviero'nun gözleri mutlak bir şokla irileşti. Cehennem köpeklerinin ortadan kaybolduğunu ve artık koruyucu bir çemberin içinde olmadığını fark etmemişti. Branislava'nın dikkatini sadece onun üzerinde tuttuğu hiç aklına gelmemişti - dört kadının da oyalama taktikleri kullanarak, asıl saldırı başka bir yerden gelirken onunla sadece bir oyun oynuyordu.

Lycan formunda, Zev'in kurdu cılız boynu ısırdı. ve büyücünün sırtını pençeledi, omuriliği kurtarmak için eti parçaladı. Onu ateşin üzerine fırlattı ve Vücudunu döndürdü ve yumruğunu büyücünün göğsünün derinliklerine daldırarak kalbine doğru pençeledi. Onu da ateşin üzerine fırlattı. Doğal formuna geçerek kılıcını çekti ve kafasını koparıp ateşe attı. Ceset de onu takip etti.

Branislava, Zev'in aklına bunu yapmanın bir yolu olduğunu fısıldadı.

"Daha iyi hissediyor musun?" Fen sordu.

"Biraz aşırıya kaçmak mı?" Dimitri umursamazca önerdi. "O benim soğukkanlılığımı korumamdı," diye yanıtladı Zev. O etrafına bakındı. "Yapılması gereken bir temizlik var ama büyükbabamla ilgilenmem gerekiyor. Durumu kötü."

Biz hallederiz, dedi Fen.

22

Zev büyükbabasını bıraktığı yere doğru aceleyle ilerledi, Dimitri de onun yanında volta atıyordu. Daciana, Makoce ve Lykaon onu korudu. Zev'in Hemming'in yanında diz çökmesine izin vermek için geri çekilirken üçü de suratsız görünüyordu.

Birbirine sıkıca sarılmış gümüş zincirler derinin derinliklerine gömülmüştü. Belli ki zincirlerin üzerinde bir miktar deri büyümüş ve onları vücudunun bir parçası haline getirmişti. Dimitri birkaç hafta boyunca gümüş zincirlerle sarılı olarak acı çekmişti ve şunları hatırlıyordu acımasız ıstırabın her saniyesi. Zev'in büyükbabasının böyle bir işkenceye ne kadar dayandığını hayal bile edemiyordu.

"Çıkarın şunları," diye selamladı Hemming soluk soluğa. "Zev, şu zincirleri hemen çıkar üzerimden."

Zev derin bir nefes aldı, neredeyse başını sallayacaktı ama Dimitri'nin parmakları koluna yerleşerek konuşmasını engelledi. Skyler bunu yapabilir. Bırak onu çağırayım. Benimkini çıkardı.

Ara onu o zaman. Acele et.

Zev nadir bir sevgi gösterisiyle elini büyükbabasının saçlarında gezdirdi. "Bir kadın ki Zincirler yolda. Hâlâ hayatta olduğunu bilmiyordum. Avlarından birinden sonra çoktan öldüğünü sanıyordum."

Branislava onun yanında belirdi, Skyler, Tatijana ve Ivory de hemen arkasındaydı. İyileştirme konusunda yardımcı olabiliriz diye onları getirdim, diye sır verdi.

Zev orada olduğu için, ona sahip olduğu için minnettardı. Ona yakın olduğu anda, her şeye katlanabileceğini hissediyordu; büyükbabasını ikinci kez kaybetmeye bile.

Skyler Hemming'in diğer yanına diz çöktü, ellerini vücudunda ve sıkı gümüş zincirlerinde gezdirdi
çok derine gömülmüştü. Kederli gözlerle Dimitri'ye baktı. Dimitri elini yavaşça onun omzuna koydu.

Zev, eğer zincirleri çıkarırsam ölecek. Onlarla çok uzun süre yaşadı. Kemiklerine kadar işlemişler. sisteminin bir parçası haline geldi. Acı içinde yaşıyor ama ... Skyler sözlerini yarıda kesti, gözlerinde yaşlar vardı. Sanki hayat arkadaşı bir şekilde olanı değiştirebilirmiş gibi tekrar Dimitri'ye baktı. Belki de yanılıyorum. Bronnie? Tatijana? Ivory?

Branislava avuçlarını Hemming'in parmaklarının hemen üzerine yerleştirdi.
ve elini tepeden tırnağa gezdirdi. Zev onun anında verdiği tepkiyi hissetti ve o söylemeden Skyler'ın değerlendirmesinin doğru olduğunu anladı.

Zev büyükbabasının gözlerinin içine bakmadan önce bir an için başını eğdi. "Eğer zincirleri çıkarırsak, büyükbaba, ölürsün."

Hemming ona gülümsedi. İlk defa yüzü
Korkunç gümüş şeritlerin altında rahatlamış gibiydi. "Barışa hasretim, Zev. Catalina'yla bir kez daha birlikte olma şansını. Varlığımın her anında onu özlüyorum. Çıkarın şu zincirleri üzerimden."

Skyler başını salladı. "O kişi ben olmak istemiyorum. İstemiyorum, Zev. Ya bana büyükbabanı öldüren kişi olarak bakarsan? Bunu yapamam."

Hemming ona bakmak için başını yavaşça çevirdi. "Çok gençsin. Hiç bu kadar genç olduğumu hatırlamıyorum. Zincirler ..." Kelimeyi aramak zorunda kalmış gibiydi. "Acı verici."

Zev kalbinin sıkıştığını hissetti. Eğer Hemming acıyı tarif edecek asıl kelimeyi hatırlayamıyorsa, gümüşle ölümün işkencesini çekecek kadar uzun süredir zincirlerin içindeydi.
Büyücü kancaları vücuduna yerleştirmemişti, böylece sıvı gümüş sonunda kalbini bulup onu öldürebilecekti. Xaviero bunun için fazla zekiydi. O sadece

Onu zincirlerle sararak çaresiz ve acı içinde bıraktı.

Zev, Branislava'nın kendini çelikleştirdiğini hissetti ve ne yapacağını biliyordu. Kalbi ona duyduğu minnettarlık ve sevgiyle neredeyse patlayacaktı.

Branislava kararlı bir şekilde, "Onları çıkaracağım," dedi. "Skyler bana nasıl yapılacağını gösterebilir."

Skyler birkaç kez başını salladı. "Elbette. Eğer gerçekten istediği buysa."

Hemming ona gülümsedi. "Her şeyden çok bu zincirlerden kurtulmayı arzuluyorum. Son bir kez gerçek özgürlüğü deneyimlemeyi. Elbette, acı çekmeden yaşamanın ne demek olduğunu hatırlamak istiyorum."

Branislava elini Hemming'in elinin içine soktu. "Ben Zev'in hayat arkadaşıyım, Branislava. Bana Branka der."

Hemming zeki, her şeyi gören gözlerle onu inceledi. "Elbette öyle. Size sahip olduğu için çok şanslı bir adam. Ona iyi bakacağınızı umuyorum."

"Her zaman," diye fısıldadı Branislava. Skyler'a baktı.

Zev hayat arkadaşının boğulduğunu hissedebiliyordu. Onu suçlayamazdı. Hemming'e yakın olan biri onun gücünü hissedebilirdi. Büyücünün taleplerine direnmiş ve çok uzun süre işkence görmüştü.
uzun yıllar. Başkaları yenik düşerken o direnmişti.

"Önce zincirleri gevşetmeye çalışacağım," dedi Branislava. "Diğer şifacılar da bana katılacak, böylece güç daha da artacak ama zincirler vücudunun derinliklerinde ve bu senin için daha da acı verici olabilir. Bunu da minimumda tutmaya çalışacağız."

Üzerlerine bir gölge düştü. Başını kaldırıp baktığında Gregori ve Mikhail'in Fen ve Dimitri'ye katıldığını, muhafız gibi durduklarını gördü.
Nedense prensin ödeme yapmak için geldiğini görmek Zev'in büyükbabasına olan övgüsü onu yeniden boğdu. Gözyaşları gözlerinin arkasında ve boğazında yandı.

Hemming sert parmaklarını avucunun üzerinde gezdirdi. "Beni kurtarıyorsun. Kalbimi ve ruhumu kurtarıyorsun. Seninle gideceğim

onur."

Konuşmaya korkarak ona başını salladı.

"İzninizle," dedi Gregori, Hemming'in başının yanına çömelerek. "Hayatınızı kurtaramam ama acınızı hafifletmeye yardımcı olabilirim."

Hemming gözlerini Zev'in gözlerinden ayırmadı. Zev'in başını sallaması neredeyse belli belirsizdi. Gregori iki elini Hemming'in başının iki yanına koydu ve Branislava'ya baktı.

Derin bir nefes aldı.

İçine gümüş zincirler yatmış, Doku
ve deri altında gümüş zincirler,
Kemiğe bağlı gümüş zincirler,
Gümüş zincirler artık çözülebilir.

Bakışları Hemming'in yüzüne sıçradı. Adamın eli kadının elinin etrafını sarmış, mengene gibi kavramıştı. Zincirlerin etrafından minik kan tanecikleri sızıyordu. Yüzünde ıstırap vardı. Kadın
topuklarının üzerinde geriye doğru oturmaya başladı, yaptığı şeyden iğrenmişti. Skyler onun isteğini reddetmekte haklıydı.

"Hayır," dedi Hemming, sesi boğuklaşmıştı. "Durma."

Gregori, "Beşimiz onun acısını dindirmek için birleşebiliriz," dedi. "Gücünüzü bana aktarın."

Dört kadın tereddüt etmeden bunu yaptı ve Gregori, elleri hâlâ Hemming'in başının iki yanında, kendi başını eğdi.

Rahatlamak ve gevşemek için kediotunu çağırıyorum,
Beyaz söğüt seni kucaklaman ve
rahatlatman için gönderiyorum, Gümüş olan,
kemik için zehirli,
Goldenseal dolaşırken sana durmanı öneriyorum,
Doğal olan ve dünyanın iyileştirici özünden
gelen, parçalanmış ve yırtılmış olanı
rahatlatmanızı öneriyorum.

Hemming'in gözlerindeki ıstırap azaldı. Torununa gülümsedi. "Sahip olunması ve saklanması gereken kullanışlı arkadaşlar."

"Öyle," diye kabul etti Zev. Çıkar şunları üzerinden, mon chaton féroce. Onu bir an daha böyle görmeye dayanamam.

Branislava derin bir nefes daha aldı ve bıraktı. Zincirleri çıkarmayı başarırsa Hemming'in ölmesine çok az bir süre kalacağını biliyordu. Gümüş onu yiyip bitirdiğinde ve vücudunun işleyen bir parçası haline geldiğinde kemik, et ve organlarda oluşan hasarı onarmanın bir yolu yoktu.

Ben seninleyim, Branka, diye güvence verdi Zev. Ruh ve beden birbirine bağlı. Onu serbest bırakmaya ve onu bekleyen kadına göndermeye karar verdik.

Zev'in güvencesi için minnettar olan kadın, başlamadan önce Hemming'i uyarmak için elini sıktı.

Gümüş zincir derinlere gömülü,
Yılan derisi gibi sarılmış gümüş zincir. Kemiğe
kadar kesen gümüş zincir,
Artık bilinmeniz için sizin yaratıcılığınızı arıyorum.

Hemming'in eli onunkini öyle sıktı ki neredeyse yüksek sesle nefes alacaktı. Kadın adamın yüzüne yakından baktığında, adam
sakin görünüyordu, hâlâ torununun gözlerine bakıyordu, sanki orada güç bulmuş gibiydi. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyordu,
Zev'e güveniyordum. O bir kayaydı, ne olursa olsun her zaman sabitti. Zev'de bir şey vardı,
Her zaman güvenebileceğini bildiği çok güçlü, çok derin bir şey. O görevlerinde şaşmazdı, onun
sadakati ve sakin tavrı. Kalbi kırıldığında bile her koşulda liderlik etme yeteneğine sahipti.

İzini sürüyorum ve yolunu takip ediyorum,
Mühürleyip dökerken köklerini
söküyorum.

Her vadiye ve yanığa bir merhem ekliyorum,
Böylece zehrin kesilir ve daha fazla zarar veremez.

Zincirler gevşedi. Gümüş halkaların üzerinde kan, et ve kemik parçaları görebiliyordu. Branislava gözlerini kısa bir süreliğine kapadı ve hıçkırıklarını tutamadı. Elbette biliyordu ama
Kanıtları görünce ölümünün yakın olduğunu anladı.

Zev, Fen ve Dimitri, Hemming'in vücudundan kesilebilmeleri için zincirleri dikkatlice yukarı çektiler ve Tamamen. Zev onları biraz uzağa fırlattı. Branislava
bir zamanlar Zev gibi güçlü, kaslı ve güvenilir olan adama bakmakta zorlanıyordu. Vücudu
Acı, yiyecek ve egzersiz eksikliği yüzünden harap olmuştu. Kasları körelmişti. Vücudunun her santimi kanla dolmuştu. Eti zincirlerdeki gümüş tarafından yenmişti,
Geride çiğ, kanlı bir pislik bırakarak.

Gregori adamın acısını hafifletmek için başını tutmaya devam etti. Branislava onun elini tuttu ama Hemming'in baktığı kişi Zev'di.

"Ben Lycan olarak doğdum ve başka bir Lycan - büyükannen- olduğuna inandığım kişiye aşık oldum ve onunla çiftleştim. O da
onun da Lycan olduğuna inanıyordu. Ailesi onu bir savaş alanında, Sange rau sürünün çoğunu yok ettikten sonra bulmuş." Hemming öksürdü ve ağzının kenarından kan damladı.

Mikhail, Fen ve Dimitri, adam için yapabilecekleri çok az şey olmasına rağmen, neredeyse koruyucu bir şekilde yaklaştılar.

"O benim her şeyimdi." Hemming'in gözleri parladı. "Savaş alanında güzel bir şeydi ve hep birlikteydik. Hiç ayrılmadık. Güzel bir kızımız vardı-
Aubrey." Sanki geçmişi görüyormuş gibi bakıyordu ve anıları hoştu. "İkimiz de küçük kızımıza oldukça aşıktık."

Tekrar öksürdü ve çenesinden aşağı daha fazla kan damladı.

Zev başparmağıyla sildi. Branislava Gregori'yle yer değiştirerek Hemming'in başını kucağına aldı, böylece başı daha yüksek bir açıda duruyordu. Titreyen parmaklarıyla Hemming'in saçlarını düzeltti.

"Eşin çok saygı duyulan bir Karpat soyundan geliyordu," dedi Mikhail, sesi alçak ve yatıştırıcıydı. Neredeyse şarkı söyler gibiydi. Bir adamı usulca başka bir âleme götürebilecek bir ses. "O kalan son Karanlık Kan'dı. Ailesi sürüyü korumaya yardım etmeye çalışırken Sange rau tarafından öldürülmüş olmalı. O bölgede seyahat ediyorlardı ve büyük olasılıkla savaşa rastladılar."

Hemming başını salladı. "Onları hatırlamıyordu. Lycan ailesi onu bulduğunda bir bebekten biraz daha fazlasıydı. Başta o olmak üzere hiçbirimiz onun Lycan'dan başka bir şey olduğunu düşünmedik. Rahatsız edici rüyalar görmeye başladı. Gelecekle ilgili hayaller görüyordu. Lycan ve Carpathian arasında bir bölünme.

Karpatlar'a gördükleriyle ilgili bir mesaj gönderdi, ama Ondan kısa bir süre sonra öldürüldü ve biz de bu haberin ulaşıp ulaşmadığını bilmiyorduk. O zaman onun Lycan'dan daha fazlası olduğunu fark ettik - Karpatyalı olabilirdi ve şimdi benim yüzümden her ikisi de oldu. Nefret edilen Sange rau olmuştu."

"Sange rau değil," diye düzeltti Mikhail nazik bir şekilde. "O Hän ku pesäk kaikak'tı, bizim dilimizde 'herkesin koruyucusu' anlamına gelir. O bir haydut ya da vampir değildi Hemming, o büyük bir savaşçıydı."

Hemming başını salladı ve aradaki farkı açıkladığı için minnettar oldu. "Avlar ya da savaşlar sırasında yaralandığımda bana sık sık kan verirdi. Ben de onun gibi olmaya başladığımı fark ettim."

Branislava onun elini sıktı. "Zev, Hän ku pesäk kaikak. Fen ve Dimitri de öyle. Bu gün onurla savaştılar. Torununuzla gurur duyardınız."

"Torunumla her zaman gurur duydum. Neredeyse büyücünün ilk gününden beri Xaviero'nun başının belası oldu.

konseye danışmanlık yapan seçkin bir avcıdan haberdar oldu. Xaviero, Zev'in onlar üzerindeki etkisini kıramadı, Kutsal Çember üyeleri bile."

Başka bir öksürük nöbeti Hemming'i sertçe yakaladı. Zincirlerin açtığı pek çok yerden sızan kan yüzünden vücudu kayganlaşmıştı. Branislava Gregori'ye baktı, üzüntüsü o kadar ağırdı ki zorlukla nefes alabiliyordu.

Acı artık yok. Vücudu uyuşmuş, Gregori ona güvence verdi. Sevincini hissetmiyor musun? Hayat arkadaşıyla birlikte olacak. Ruh ruha bağlı olsun ya da olmasın, birbirlerine bağlılar.
Onunla birlikte olmak için sabırsızlanıyor.

Branislava, Gregori'nin doğru söylediğini biliyordu.

Hemming'in
Başı tekrar kucağına düştü ve bakışları bir kez daha torununun
unkine kaydı.

"Torunum olduğunu hiç bilmiyordu. Yakın zamana kadar şüphelenmedi bile. Ölmesini istediği altınızı öldüremediği için bir çocuk gibi öfke nöbetleri geçirdiğini görmek eğlenceliydi. Beni kullandı
Ama gerçek bir Sange rau'nun, daha doğrusu bir Hän ku pesäk kaikak'ın oluşmasının zaman aldığını anlamadı. Zorla hizmetine aldığı Lycan'ların karşılaştıkları herkesten daha hızlı, daha zeki ve daha iyi olmalarını bekliyordu."

Elini Zev'e uzattı. Titriyordu. Zayıftı. Kan kaybı onu etkilemişti ve birkaç kez boğuldu,
nefes almak için savaşıyordu. Branislava, Hemming'in uyuşmuş olup olmamasını umursamıyordu. Onun uyuşmuş olduğu gerçeğine dayanamıyordu.
kendi kanında boğuluyordu ve bunu biliyordu.

Suyun yaşam kaynağına sesleniyorum,
çağrıma kulak verin, isteğime boyun
eğmenizi ve reform yapmanızı öneriyorum,
Yaşam kaynağım olan şeyi alıp bir kenara koyuyorum,
Böylece hava artık bu hayata huzur vererek akabilir.

Hemming ona baktı ve gülümsedi. "Korkmuyorum, küçük torunum. Zincirlerin acısı geçti ve özgürüm. Sanki gökyüzünde süzülüyormuşum gibi hissediyorum. Torunumla birlikte olmak, sizinle ve arkadaşlarıyla tanışmak için bu zamana sahibim. Hiç kimse ölürken daha fazlasını isteyemez. İlginiz için teşekkür ederim."

Belli ki yaptığı küçük büyü işe yaramıştı ve zamanı tükenirken konuşabilecek kadar nefes almak için alternatif bir yöntem bulabilmişti. Branislava boşta kalan elini
yüksek sesle hıçkırmamak için ağzını kapattı. Hemming açıkça yaşadığı hayattan kurtulmak istiyordu. Onun hayatını mahvetmek istemiyordu.
gözyaşlarıyla geçiyordu.

"Bu adamlar. Lycanlar. Xaviero'nun zorla hizmetine aldıkları," dedi Hemming. "Onlar iyi adamlardı, Zev. Nazik erkekler. Bazıları acımı hafifletmek için ellerinden geleni yaptı. Xaviero özgür iradelerini ellerinden aldıktan sonra başka seçenekleri kalmadı. Muazzam bir suçluluk hissedecekler. Ve Lycan toplumu tarafından sonsuza dek dışlanacaklar ama yine de bir sürüye ait olmaları gerekiyor."

"Seni duyuyorum büyükbaba," dedi Zev yumuşak bir sesle. "Anlıyorum." "Haydutluk yapmaları riskini göze alamazsın. Güçlü bir lidere ihtiyaçları var.
örnek alabilecekleri bir alfa."

"Onlar için alfa olmaya çalıştın, değil mi?" Zev ani bir anlayışla sordu. "Gümüş zincirlere sarılmışken bile diğerlerine yardım etmeye çalıştın."

"Sürü olmadan devam edemezler, bunu biliyorsun. Onlar iyi çocuklar. Bazıları hayatta kalmış olmalı."

Büyükbabasını Xaviero'nun önünde yüzüstü toprağa fırlatan kişi değil. O Sange rau hayatta kalamamıştı. Dimitri onu sessizce ve çabucak ortadan kaldırırken, alandakilerin geri kalanı Xaviero'yu dehşet içinde izlemişti
ve Xayvion cehennemin kapılarını açmıştı.

"Belki bir düzine," dedi Zev.

"Çok az. Xaviero o kadar çok can aldı ki. O acımasızdı, Zev. Çok acımasızdı. Hizmetinde olmasını istediği Lycan ona katılmazsa, büyücü ailesine işkence etti ve öldürdü. Sonra da

yaraya tuz basmak için Lycan'ını yanına aldı.

imajına büründü ve kederli ailenin geri kalan üyelerine danışmanlık yapmak için nazik Rannalufr oldu. Büyük olasılıkla onlara öyle bir suçluluk hissettirdi ki, çabucak kendilerini öldürdüler. O
bütün bir aileyi mahvetmeyi başardığında laboratuvarın etrafında neşeyle dans ederdi."

Öksürük artık sürekli hale gelmişti. Zev büyükbabasının ağzındaki kanı kaç kez silmiş olursa olsun kanama durmuyordu.

Çok uzun sürmeyecek, aşkım, dedi Branislava. Çok yaklaştı. Ölümü kucaklayabilecekken neden hala tutunmaya çalışıyor bilmiyorum.

Zev bildiğinden korkuyordu. "Rannalufr 'yağmacı kurt' anlamına geliyor. Sanırım herhangi birimiz bu ismin imgeleme nasıl uymadığını düşünseydik ona daha yakından bakabilirdik."

Hemming başını sallayacakmış gibi bir hareket yaptı ama bu çaba çok fazlaydı ve onu şiddetli bir öksürük nöbetine daha sürükledi. Zev onun boştaki elini tuttu.

"Bu yerinden edilmiş Lycan'lardan sorumlu olmamı istiyorsun. Onlarla bir sürü oluşturmamı ve onların alfası olmamı. Başka birinin değil. Onların lideri olmamı istiyorsun."

Hemming konuşamayacak kadar bitkin bir halde başını salladı.

"Sana söz veriyorum büyükbaba. Onlarla ben ilgileneceğim." Zev içini çekti. Büyükbabasının başından beri ne istediğini biliyordu. Ama Lycanlar ve konseyleri tarafından dışlanmış, nispeten yeni yaratılmış bu kadar çok Sange rau bir avuç dolusu olacaktı. "Bir zamanlar muazzam seçkin avcılar olacaklar.
düzgün bir şekilde eğitildiler. Eğer sürüme katılmak isterlerse, onları yanıma alırım."

Artık bir öğretmendi. Zev'in içinde
küçük bir iç çekiş. Hemming'in gözlerinde bir eğlence parıltısı belirdi. Zev'in elini sıktı ve sonra kirpiklerinin aşağı kaymasına izin verdi.

Bir an nefes alıp verdi. Harap olmuş yüzüne huzur yerleşti. Bir tür neşe. Dudakları yumuşak bir gülümsemeyle

kıvrıldı ve gitti.

Branislava Hemming'in elini birkaç dakika daha tuttuktan sonra yavaşça kendini kurtardı ve başının bir kez daha yere yatmasına izin verdi. Zev'e uzandı, o da hemen kolunu ona doladı.

"Gitmek istedi," dedi Gregori, sesi normalden biraz daha sertti. "Üzgünüm, Zev. O iyi bir adamdı. İyi bir adamdı. Ondan bir şeyler öğrenmek dışında başka bir nedenle de olsa, onunla daha fazla zaman geçirmiş olmak benim için bir zevkti."

Zev başıyla onayladı. Mikhail'in arkasından baktı ve dört sessiz nöbetçinin, Andre, Tomas, Lojos ve Mataias'ın Mikhail ile arkalarında sıralanmış Sange rau arasında nöbet tuttuklarını gördü,
sessizce izliyordu. Melezlerin her birinin yüzüne dikkat etti. Kederli görünüyorlardı. Şaşkın. Utanmış. Hepsi Hemming'in ölümü üzerine başlarını öne eğmişlerdi. İkisi Kutsal Çember dövmesi takıyordu ve biri de haç çıkarmıştı.
Bir diğeri sanki dua mırıldanıyormuş gibi görünüyordu.

Zev başını kaldırdığı anda tüm gözler onun yüzüne çevrildi.
Onları yargılamasını beklemek. Hüküm vermesini. Kan ve ölümden bıkmıştı. Savaşmaktan. O gün arkadaşlarını kaybetmişti, hepsi kaybetmişti. Ama bu adamlar her şeylerini kaybetmişlerdi. Artık Lycan değillerdi ve çoğu Lycan onları evine kabul etmezdi. Konsey Sange rau'nun ölüm cezasını kaldırmaya karar verse bile, eğitim sonunda eskileri kazanana kadar önyargılar devam edecekti.

Özgür iradeleri ellerinden alındı. Savaşmaya çalıştılar. Xaviero'nun emirlerine karşı geldiler. Bazıları onun yönetimini benimserken, bunlar benimsemedi. Üzerlerindeki izleri görebilirsiniz. Bazıları büyücü tarafından disipline edildi. Disiplinleri acımasızdır.
Branislava ona zalim olduğunu söyledi.

Onları sürüme katılmaya zorlamayacağım. Başkalarının onlar için seçim yapmasından bıktılar. Kendi kararlarını verebilirler.

Büyük olasılıkla büyükbabasıyla yaptığı konuşmayı duymuşlardı, ama o sözünü tutmuştu - hiçbiri değil.

Yavaşça ayağa kalktı ve onlara doğru ilerledi. Sange rau sırası -hayır, o değil- onlar Hän ku pesäk kaikak'tı. "Başkalarının size söylediklerine rağmen, tüm eski inanışlara rağmen, karışık kan iğrenç bir şey değildir. Tıpkı bir Lycan'ın haydut bir kurtadam, bir Karpatyalı'nın da vampir olma seçimini yapabilmesi gibi, sizin de nasıl yaşamak istediğinize dair bir seçim hakkınız var. Şu anda, 'herkesin koruyucusu' anlamına gelen Hän ku pesäk kaikak olarak kabul ediliyorsunuz. Ben Hän ku pesäk kaikak'ım. Bunun için hiç özür dilemiyorum. Rolümü çok ciddiye alıyorum. Tüm türleri korurum. Lycan. Carpathian. Jaguar. İnsan ve evet, hatta büyücü."

Bir adam öne çıktı. "Ben Caleb," diye kendini tanıttı. "Büyücü için savaştık ve korkunç suçlar işledik."

Zev ciddiyetle başını salladı. Savaşta yapılan şeyleri görmezden gelmenin bir yararı olmazdı. "Savaş hepimizin içindeki kötülüğü ortaya çıkarır," diye kabul etti. "Özellikle de başka seçeneğimiz olmadığında. Xaviero senin iradeni senden aldı. Bazı açılardan hepimizin iradesini aldı ve bizi birbirimize karşı savaşmaya zorladı. O güçlü bir büyücüydü ve yüzyıllardır halkımızın çöküşünü planlıyordu. Sizi piyon yaptı ve en çok nefret etmeniz öğretilen şeye dönüştürdü. Bu onun sizi yönetmeye devam etmesi gerektiği anlamına gelmez. Hepinizin yapması gereken seçimler var."

"Nereye gidebiliriz?" Caleb sordu. "Sürüm beni asla geri kabul etmez. Geri dönebileceğim bir ailem yok."

Diğerleri başlarını salladı.

"Bu tamamen sana bağlı. Sana seçkin avcıların yöntemlerini öğretebilirim. Benimle birlikte Karpatların yöntemlerini öğrenebilir, böylece yeteneklerini daha da geliştirebilirsin. Herkesin koruyucusu olmanın ve hayatını onurlu bir şekilde yaşamanın ne demek olduğunu tam anlamıyla anlaman beklenecek. Şimdi ayrılmakta ve kendi yolunu seçmekte özgürsün. Eğer
Sange rau'nun yolunu seçtin ve gitmeye karar verdin

Haydut ya da vampir, seni avlar ve öldürürüz. Bu inkâr edemeyeceğim bir gerçek."

"Bize sahip olacağını mı söylüyorsun?" Caleb sordu. "Hepimizi mi? Burada yapılanlardan sonra mı?"

"Bunu Xaviero ve Xayvion yaptı. Sizler onun zalim büyüsünün kurbanlarıydınız. Hepimiz öyleydik." Zev omuz silkti. "Etrafınıza bakın. Kınama görüyor musunuz? Karpat halkının yolu bu değil. Sen hem Lycan hem de Karpatyalısın. Eğer benimle kalırsan sadakatin önce sürüne sonra da her iki türe de olmalı."

Gregori kıpırdandı ama Mikhail ona anlamlı bir bakış fırlattığında hiçbir şey söylemedi.

On iki adam savaş alanına baktı.
Karpatlar ölülerini yakmak için şimşekleri çağırmış, Lycanlar da ölülerini yakmak için tören ateşini körüklemeyi seçmişti. Rolf, diğer konsey üyeleri ve sürü liderleri bir araya toplandı. Bazıları on iki kişiye şüpheli bakışlar fırlattı ama Zev'le konuşurlarken kimse onlara meydan okumadı.

Caleb, "Bizi kabul etmeyecekler," diye belirtti.

Zev omuz silkti. "Bu onların sorunu, bizim değil. Onlar için savaşmamıza izin vermekte hiç zorlanmadılar ve bizi yine çağıracaklar."

Muhafızlar ne yapacaklarından emin değilmiş gibi birbirlerine baktılar. Zev başını salladı. "Ne zaman bir sürüye katılsan
ve alfa çiftine bağlılık yemini etmek, tamamen bireysel bir seçimdir. Öyle olmak zorunda. Her biriniz kendi kararınızı verin."

Gregori'ye baktı ve sonra diğerlerine döndü. "Emrinde hizmet edeceğiniz sürü lideri hakkında şunu bilin. Adil ve sadık biriyim ama her zaman elimden gelenin en iyisini yapmanızı isterim. İtaatsizliğe müsamaha göstermem. Sürümde hepiniz kadar iyi ya da hepinizden daha iyi savaşçı olan kadınlar var,
Ve onlara her zaman saygılı davranılmasını beklerim. Eğer bunlarla başa çıkamıyorsanız, bana ait değilsiniz demektir. paketi."

Her birinin ifadesini not etti, özellikle de Kutsal Çember dövmesi olanları. Bunların çoğu
kutsal kanuna inananlar, kadınların erkeklerle savaşması gerektiğine inanmıyordu.

"Ayrıca Karpat halkının prensi Mikhail'e olan bağlılığımı da bilmeniz gerekir. Ben Karpatlıyım, tıpkı Lycan olduğum gibi. Ben herkesin koruyucusuyum ve onu hayatım pahasına savunacağım. Sürümden de aynısını yapmasını bekleyeceğim."

Yine onları yakından izledi. İkisi kaşlarını çattı ama dehşete düşmekten çok şaşkın görünüyorlardı.

"İkimiz de Lycan ve Karpatız," dedi Caleb, sesinde biraz merakla.

Zev başını sallayarak onayladı. "Bunu düşün ve bana haber ver. İstediğin yere gitmekte özgürsün. Kararını verdiğinde benimle iletişime geçmekte de özgürsün."

Caleb başını salladı ve öne doğru bir adım atarak Zev'in omuzlarını sıkıca kavradı. "Güçlü bir sürü lideri olmadan yapamam. Hemming benim kabul görmüş liderimdi, yine de çoğu zaman onun istediği şeyleri yapamadım. Beni sürünüze kabul ederseniz bundan büyük onur duyarım."

Görünüşe göre çok büyük bir ailemiz olacak, Branislava dedi ki.

Biliyorum, Branka. Özür dilerim. Hayatlarımızı zorlaştırmak istemiyorum ama onları lidersiz bırakamam.

Yumuşak bir şekilde güldü, onu sevgisiyle sardı. Kurt istemiştik, hatırladın mı? Sanırım eski bir atasözü olan "ne dilediğine dikkat et" burada geçerli olabilir.

On iki muhafızın her biri ona ve yeni sürülerine sadakat yemini ederken, zihninde onunla birlikte hafifçe güldü ve o mizah anını paylaştı. Tanıştırma işlemini yapmadan önce isimlerini çabucak öğrenmesi gerekiyordu
hayat arkadaşı, alfaları ve Daciana, Makoce ve Lykaon'u prensin huzuruna getirmeden önce.

Mikhail'i izleyen dört sessiz muhafız da Gregori gibi biraz daha yaklaştı, ancak hiç kimse

resmi tanışmalar.

"Burada yapacak çok işim var," diye belirtti Zev. "Daciana, Lykaon ve Makoce, biz ormanda daha rahat edebileceğiniz bir ev yapana kadar size kalacak bir yer bulabilir.
rahat."

Sürüsünün savaş alanından uzaklaşmasını izledi. Hayat çok daha karmaşık bir hal almıştı.

Üstesinden gelebileceğinden hiç şüphem yok.

"Buraya daha hızlı gelemedik," diye özür diledi Gregori. "Takviye getirdik ama bariyer bizi dışarıda tuttu." "Xayvion kaçtı ama Xaviero öldü. Umalım da O şekilde kalacak," dedi Zev.

Mikhail başını salladı. "Birkaç savaşçımızı kaybettik ama Lycanlar özellikle ağır darbe almış gibi görünüyor."

"Büyücüye en yakın olanlar kayboldu," diye açıkladı Zev. "Takas için ruhlara ihtiyacı vardı. Kurbağaları daha çok oyalama taktiğiydi ama cehennem köpekleri ve Sange rau'su epeyce öldürdü. Ayrıca bizden önce bazılarını ateşe gönderdi.
onu durdurmayı başardı." Büyükbabasının cesedine baktı. "Bunca zamandır Xaviero onu elinde tutuyordu, ona işkence ediyordu ve benim haberim yoktu."

"Kaybınız için üzgünüm," dedi Mikhail içtenlikle. "Buraya daha fazla adamla daha hızlı gelemediğimiz için de üzgünüm. Belki de
kayıplar daha az olurdu."

"Rolf'un herkesi gönderme seçeneği vardı," dedi Zev, içinde kabaran acı duyguya biraz şaşırarak. "Halkını doğru dürüst uyarmadan ya da onlara seçim şansı tanımadan kalmaya zorlamayı seçti." Başını çevirdi, bakışları Konsey liderini bulmak. "Affedersin, lütfen, Mikhail. Rolf ile konuşmam gerekiyor."

Gregori, "Büyükbabanın cesedini savaşçıların mağarasına götüreceğiz," diye teklif etti. "Yardım etmek için bir şeyler yapmak isteriz."

Zev başını eğdi. Yanında bir dizinin üzerine çöktü. Hemming, sessiz bir saygı duruşu için avucunu büyükbabasının alnına dayadı. Kanla ve derin yara izleriyle

kaplıydı.

Zincirlerin olduğu yerde. "Onu ölüme mahkum ederlerdi. Konsey. Bunun farkında mısın?" Branislava'ya baktı. "Büyükannemi öldürdüler. Konsey değil.
büyücüye değil, kendi sürüsüne. Gece annemle birlikte kaçmasaydı Hemming'e de aynısını yaparlardı."

"Onlar sadece Sange rau'yu biliyorlardı," diye nazikçe hatırlattı Branislava. "Hän ku pesäk kaikak'ı değil. Arada bir fark olduğunu bilmiyorlardı."

Zev başını iki yana salladı ve ayağa kalktı, iki elini saçlarının arasına soktu, her zamankinden daha vahşi bir kurt gibi görünüyordu. "Beni öldürebilirlerdi Branka. Beni tanıyorsan, yine de öldürürlerdi. Bütün o adamlar." Elini, Daciana'yı açıklıktan çıkarken takip eden yeni sürü üyelerine doğru salladı. "Konsey üyelerinin yüzlerinde ya da kalplerinde onlar için hiç merhamet yok. Mikhail daha fazlasını hissediyor ve onlara yabancı. Caleb haklıydı. Hemming de öyle. Halkımız tarafından asla tamamen hoş karşılanmayacaklar. Ben de olmayacağım. Zamanla, olmayacaksın. Dimitri'ye yapılanları gördüler ama kendilerini bu kadar ortaçağlı oldukları için kınamak yerine konuşmak ve bahaneler uydurmak istediler. Ona asla bir insan olarak bakmadılar."

Branislava elini nazikçe onun koluna koydu. "Büyükbabanın zincirlere vurulduğunu görmek, gümüşün bir Lycan'ın bedenine neler yapabileceğini görmek seni gerçekten üzdü Zev, üzmesi de gerekirdi ama belki de Rolf'la konuşmak için beklemek çok daha iyi olur."

"Diğer Lycan'ları uyarmadı bile Branka. Tehlikeyi biliyordu ama yine de onlara hiçbir şey söylemedi. Tutmuş olsaydık Arno ve Arnau öldürüldükten hemen sonra tören yapılsaydı, Xaviero'nun tuzağını kuracak zamanı olmazdı. Ayinini başka bir yerde yapmak zorunda kalacaktı. Onu takip edebilirdim ama Rolf bunu bile reddetti."

Onun kolunu ovuşturdu. "Biliyorum." Başka ne diyebilirdi ki?
Rolf ile saatlerce tartışmış, öldürülen konsey üyesini ve oğlunu bir sonraki gemiyle göndermeyi kabul ettirmeye çalışmıştı.
nereye inşa edeceklerini kimseye söylemeden yükseliyor.

cenaze ateşi. Rolf'un çenesinde inatçı bir duruş vardı. onu birkaç kez gördüğünde hiç fark etmemişti. Zev'e karşı küçümseyici ve neredeyse kaba davranmıştı.

Zev beklenmedik bir şekilde ona doğru eğildi, kollarıyla onu kendine çekti, öfkesini dindirirken sadece ona sarıldı. Kollarını ona sıkıca sararak elinden geldiğince güç verdi. Hepsi savaş yarası almıştı ama bu gecenin kurduna çok zarar verdiğini biliyordu.

Zev Branislava'nın ağzına bir öpücük kondurdu.

"Seviyorum
Sen," diye fısıldadı. Bunu ona yeterince sık söylemediğinden emindi ama aldığı her nefeste bunu hissediyordu.

"Biliyorum. Hemen geliyorum."

Kadının onunla tartışmamasını takdir etti. O da bunu bu gece yapması gerekiyordu. Kontrolü elinde tutabilecek bir adamdı ve tutacaktı da ama bunu istemiyordu. O istedi
parmaklarını yumruk yapıp Rolf'un kendini beğenmiş suratına bir yumruk indirmenin hazzını yaşadı.

Rolf ve Randall'la birlikte sürü liderleri olan küçük Lycan grubuna doğru ilerledi. Randall, Zev'i görür görmez gülümsemeye başladı.

"Her zaman olduğu gibi, bize destek oldunuz. Hayatımda hiç böyle bir şey görmemiştim." Elini uzattı.

Zev neredeyse isteksizce aldı. Rolf'un kararı için Randall'ı suçlayamazdı. "Seninle çalışmayı özleyeceğim Randall," dedi sessizce.

Bir anda tüm konuşmalar kesildi ve sürü liderleri yüzlerindeki şok ifadesiyle ona döndüler. Rolf ona kaşlarını çattı.

"Anlamıyorum," dedi Randall. "Tabii ki bizimle çalışacaksın. Sen bizim infazcımızsın. Seçkin avcımızsın. Çok değerlisin. Bu senin hatan değildi. Hiç kimse
böyle bir şeyi öngörmüştü. Cehennem köpekleri. Bir Sange rau ordusu. Zehirli kurbağalar." Ürperdi. "Ve bunca zamandır Rannalufr'un gerçekten de o kötü büyücü olduğunu düşünmek."

"Planı Lycan'ların çöküşünü sağlamaktı. Kardeşi Xavier Karpatlarla denedi ve Xayvion

Jaguar türünü neredeyse yok etti. Sanırım hedeflerine çok yaklaştılar. Neredeyse Lycan ve Carpathian arasında bir savaşa izin veriyorduk."

"Xaviero'nun Sange rau ordusundan geriye kalan hainler gözaltına alındı mı? Onları Daciana ve diğerleriyle birlikte ayrılırken gördüm," diye sordu Rolf.

Zev başını salladı. "Xaviero onların özgür iradelerini ellerinden aldı. Ona karşı savaştılar ama o onlara karışık kan olmaları için kan verdi. Kendisine karşı geldiklerinde ailelerini öldürdü ve onlara işkence etti. Sonunda iradelerini aldı çünkü işbirliği yapmalarını sağlamanın tek yolu buydu. Onlar masum."

"Yargılamak sana düşmez," diye belirtti Rolf.

Zev ona gülümsedi. "İstifa ediyorum. Tüm halkına hizmet etmeyen ya da onların çıkarlarını düşünmeyen bir konseye daha fazla yardım etmeyeceğim. Desteğe ihtiyacı olan ve bunu kendi halklarından alamayacak olan on iki adama gelince, onlar burada benimle birlikte olacaklar. Eğer onları yargılamak istiyorsanız, tüm Lycan'larda olduğu gibi sürü liderleriyle konuşmanız gerekecek."

"İstifa edemezsiniz. İstifanızı kabul etmiyoruz," dedi Randall.

"Üzgünüm, Randall. Sen iyi bir adamsın. Ama Rolf'a tavsiyemi verdim ve o beni dinlemeyi reddetti. Sana gidip bunu tartışmadı. Sürü liderlerini ve seni gereksiz yere tehlikeye atmak için keyfi bir karar verdi."

Randall'ın kaşları havaya kalktı. "Bu doğru mu, Rolf? Neden? Bu konseyin savunduğu her şeye aykırı."

"Sen Zev'in tarafını tutardın ve benim oyum eşitliği bozardı. Sadece ikimiz vardık," diye savundu Rolf.

Arno'nun töreni için gelen diğer iki konsey üyesi kaşlarını kaldırarak birbirlerine baktı.

Rolf ellerini umursamazca salladı. "Neden tartışarak zaman kaybedelim ki? Zev, ne yaptığını bir düşün. Burada bir hata yapıldıysa, ki hatalı olabileceğimi kabul ediyorum, bu istifa etmen gerektiği anlamına gelmez."

Zev ellerini önünde birleştirdi. "Lycan'larda karışık kana karşı önyargı o kadar güçlü ki Rolf, sana burada ne olacağını söylediğimde sen bile dinlemedin."

Rolf başını salladı. Bu doğru değil, Zev.

"Bu doğru. Konseyin uzun yıllar boyunca
Önde gelen elit avcı, sana ne zaman bilgime ve içgüdülerime dayanarak tavsiyelerde bulunsam, onları uyguladın. Bu sefer uymadın. Arno, kutsal koda olan inancı nedeniyle melez olan bizler hakkında çok çelişkiliydi, ama en azından bunu kabul etti ve yapılacak doğru şeyin ne olduğu konusunda mücadele etti. Bu kez dinlemediniz çünkü benim melez olduğumu öğrendiniz ve artık kararıma güvenmiyorsunuz."

Rolf başını salladı ama bunu yüksek sesle inkâr etmedi.

"Mesele şu ki, ben her zaman karışık kanlıydım. Annem Karpat kökenliydi. Bu konseye hizmet ettiğim tüm o yüzyıllar boyunca, size tavsiyelerde bulunan bir melez kanınız vardı ve sizin için savaştım. Hepinizi korudum. Hatta
Bunu bilseydin, beni ölüme mahkum ederdin. Rolf, burası bir mezbaha olabilirdi. Şanslıyız ki bugün burada bizimle olan dört Karpatyalı kadın büyücüleri yenebildi. Beni dinlemeliydin. Umarım benim yerime seçilecek kişiyi de dinlersin."

Bir kez daha Randall'ın eline dokundu, sürü liderlerini selamlamak için bir el kaldırdı ve topuklarının üzerinde dönerek yürümeye başladı
onlardan uzakta. Artık onlara ait değildi. Onlar bunu anlayıp politikalarını değiştirene kadar olmazdı. Hem Lycan hem de Carpathian meleziydi ve asla bir hayduta ya da vampire dönüşmeyecekti. Dimitri, Fen ve onun kendileri için savaştığını görmüşlerdi ama yine de hiçbiri büyükbabası için başsağlığı dilememiş ya da Xaviero'nun bir adama yıllarca işkence etmek için gümüş kullanmasının ne kadar dehşet verici olduğuna dair bir yorum yapmamıştı. Onun bir insan olduğu akıllarına bile gelmemişti. Ya da bir Lycan. Ya da bir Karpatyalı. Ya da üçü birden. Hemming onlar için sadece Sange rau'ydu ve tek gördükleri de buydu.

Kolunu Branislava'ya doladı ve savaş alanından uzaklaşıp binaya doğru ilerlerken bir adım bile atmadı.
gizlilik içinde yer değiştirebilecekleri ve Gregori ile Mikhail'e savaşçıların mağarasında katılabilecekleri bir ormana gittiler. Fen ve Tatijana, Dimitri ve Skyler ile Razvan ve Ivory çoktan onları bekliyordu.

Büyükbabasını toprağa vermeden önce ona gereken onuru göstereceklerinden hiç şüphesi yoktu. Birlikte olmayı seçtiği insanlar bunlardı. Kalbinde Lycan'dı ve Her zaman öyle olacaktı, ama aynı zamanda Hän ku pesäk kaikak-herkesin koruyucusuydu. Şu anda aklındaki tek şey Hemming'i özel ve sevgi dolu bir şekilde anmak.

dpgroup.org

23

Zev uyandığında ay tam tepesindeydi ve ışınları üzerinde bir spot ışığı gibi parlıyordu. Gökyüzü açıktı. Binlerce parlak yıldız elmas gibi parlıyordu. Başını çevirdi ve Branislava ona gülümsedi. Kalbi, Branislava ona bu özel gülümsemeyi verdiğinde sık sık yaptığı o yavaş, eritici taklayı attı.

"Dünyayı açtın."

"Geceye uyanmanı istedim. Çok güzel, Zev."

Vücudunun sıcaklığı onu ısıttı, teni sıcak ipek gibiydi, Onunkine karşı kayıyor, ona yaşadığını hissettiriyordu. Başını onun koluna yaslamıştı ve ona sımsıkı sarılmıştı, adamın bedeni onunkinin etrafında koruyucu bir şekilde kıvrılmıştı. Onun sadece büyükbabasını kaybetmenin acısını değil, aynı zamanda sayamayacağı kadar uzun yıllar boyunca yakın arkadaş olarak gördüğü iki adamın kendisine sırt çevirdiği acı gerçeğini de hafifletmeye çalıştığını biliyordu.

Kesinlikle açıkça değil ve belki henüz farkında bile değillerdi ama kalplerinde onun hakkında farklı düşünüyorlardı Çünkü o karışık kanlıydı.

"Zev," dedi usulca, onun düşüncelerini okuyarak. "Kendilerine gelecekler. Rolf utandı ve suçluluk duydu. Randall zincirlenmiş adamın büyükbaban olduğunu fark etmemişti. Mikhail ikisiyle de konuştu ve istifa ettiğin için yıkılmış durumdalar. Lycan'ları melezleri kabul etmeye ikna edecek olanlar onlar olacak."

İçini çekti ve kızın başının üstünü okşadı. Saçlarını, genellikle daha kırmızı altın, çok kırmızı ve her yerdeydi, tam da onun sevdiği gibi. "Belki de haklısındır." Onu istedi

olmak. Hayatının büyük bir bölümünde koruduğu bu iki adama duyduğu sevgiye engel olamıyordu. Gerçek şu ki karşılık vermediklerini kabul etmek zordu.

Adamın pazusuna bir öpücük kondurdu. "Karşılık veriyorlar.

Nasıl geri döneceklerini bilmiyorlar ama dönecekler. Onlara zaman ver, Zev."

"Küçük kraterimize gelmemiz için ısrar etmekte haklıydın," diye mırıldandı onun vahşi saçlarına karşı, kendisini farklı hissettirmesine izin vermeye hazırdı. Onunla mutluydu. Hayatında başka ne olursa olsun onunla her zaman mutlu olacaktı. "Her zaman seni dinlemeliyim."

Kızın gülümsemesini pazusunda hissetti. Küçük dişleri vücudunu titreten bir heyecan göndererek ısırdı. "Of

Elbette yapmalısın. Söz konusu sen olduğunda Wolfie, senin mutluluğun ve sağlığınla ilgili her ayrıntıyla ilgilenmeyi planlayan kadın benim."

Kadının sesindeki o küçük ısırığı duydu. "Dün gece böyle bir aptallık yaptığım için özür dilerim. Büyükbabamı düzgün bir şekilde toprağa vermeden önce yaralarımı iyileştirmene izin vermeliydim. Benden zerre kadar memnun olmadığını biliyorum."

Ağzı koluna doğru kıvrıldı. Onun nefesinin sıcaklığını ve ardından dudaklarının fırçasını hissetti. "Yani özel dağımıza gelmek küçük bir telafiydi."

Elbette biliyordu. Beklemekten mutlu olmadığını biliyordu, bu yüzden dağa gitmeyi önerdiğinde, günü kubbenin yükseklerindeki kraterde, zengin toprağın altında, serinletici sis ve kar tepeleriyle çevrili olarak geçireceklerini söylediğinde, sadece onu yatıştırmak için kabul etmişti.

"Seninle ilgilenmek hoşuma gidiyor, Zev. Bu benim için önemli."

Kadının sesindeki dürüstlüğü duydu ve irkildi. Bu sadece önemli değildi, aynı zamanda hayat arkadaşı olarak sadece onun mutluluğuyla değil, sağlığıyla da ilgilenmek zorundaydı.

"Biliyorum Branka," diye itiraf etti ve çenesiyle tekrar başının tepesini okşadı, saçlarının çenesindeki gölgeye

takılmasının tadını çıkardı. İpeksi teller, dokuma

yakınlık içinde birlikte. Ona itiraf edemeyeceği kadar klişe olmasına rağmen bu görüntü hoşuna gitmişti.

"Beni iyileştirmek için ısrar ettin," diye belirtti.

Kadının sesindeki o küçük somurtkan nota karşısında anında gülümsedi. İçini bir sevincin kapladığını hissetti. Omuzlarında dünyanın yüküyle, Randall ve Rolf'un büyükbabasının ölümüne verdikleri tepkiler yüzünden hâlâ üzgün ve incinmiş bir halde toprağa girmişti. Branislava'ya uyanmış ve sarsılan dünyası kendini toparlamıştı.

"Yaptım, değil mi?" Ses tonuna sızan tembel memnuniyete engel olamadı. Şakağına öpücükler kondurmak için başını çevirmeden önce kayan bir yıldızı takip etti. "Ben Üzgünüm."

Kaşlarını çattı. "Ne için?"

"İkimizi de etkileyen keyfi kararlar almayacağıma söz vermiştim ama sana danışmadan, hatta
Sana danışmayı düşünürken, bizi o on iki kayıp adamla, melezlerle savaşmaya adadım. Onlar
Travma geçirdim ve bu her zaman kolay olmayacak.
Sana ne yapmak istediğini sormalıydım."

Branislava yan tarafına yuvarlandı ve bir dirseğinin üzerine çıkarak onun gözlerinin içine baktı. "Aptal kurt. Elbette o adamları sürüne almak zorundaydın. Eğer almasaydın, beni hayal kırıklığına uğratırdın. O benim sevdiğim, tanıdığım ve saygı duyduğum adam. Bunun dışında, büyükbaban
pratikte sana bir emir verdi. O adamların icabına bakılmasını istedi." Eğildi ve adamın dikkatini sallanan göğüslerine çekti. "Ağzım konuşuyor ve senin baktığın yerden biraz daha yukarıda."

"Biliyorum," diye mırıldandı, "ama bilerek dikkatimi dağıtıyorsun."

Eğildi ve kendine yardım etti, meme ucunu yaladı ve sonra nefesi gelene kadar dişleriyle çekiştirdi
Kesik kesik nefesler. Kadının göğsünü ağzının sıcaklığına çekti, daha da sıcak olduğunu keşfetti, tüm o harika doğal ateş sadece onun için yüzeye çıkıyordu.

Branislava titreyen parmaklarını Zev'in saçlarında gezdirerek uzun uzun okşadı, Zev'in ağzı göğsünü yalarken yumuşak tellerin teninde yarattığı hissin tadını çıkardı. "I Seni izlemeye bayılıyorum," diye itiraf etti. "Vücuduma olan açlığını görmek çok erotik bir manzara."

Onun açlığını da hissedebiliyordu. Arzusu her zaman yoğun, neredeyse elle tutulurdu. Ağzının çekiciliği güçlüydü, emiş gücü, nemli sıcaklık, baştan çıkarıcı bir şekilde kazıyan dişleri ve doğrudan nemlenen merkezine elektrik yükleri gönderen küçük ısırıklar.

Başını kaldırdı ve gözleri doğrudan onunkilere dikildi. Mutlak sahiplik karşısında nefesi boğazında düğümlendi. yüzündeki damga ve gözlerinin derinliklerindeki şiddetli arzu. O anda, sonuna kadar kurttu, doymak bilmez iştahlara sahip cinsel bir yaratıktı. Ve o da onunkiydi.

Kendini elleri ve dizleri üzerinde yukarı itti, Kalçalarına binerek yaralı göğsüne öpücükler kondurdu. "Bu sabah beslendim. İkimize de yetecek kadar," diye itiraf etti, sesi alçak bir siren fısıltısına dönüşmüştü.

Vücudu hınzırca gerildi, nabzını yaladıkça her kası kasıldı, dilinin darbesi damarlarında cevap veren bir zonklama yarattı. Bu his saf bir zevkti, onun içinde hareket ediyor, onu tüketiyordu. İşte
Dişlerini adama batırdığında, saf çöküşün, düşkünlüğün erotik patlamasına hazırlanmanın hiçbir yolu yoktu. Acının ısırığı sadece arzusunun yoğunluğunu artırıyordu. O bir bağımlılıktı, onun en büyük varlığı, en büyük aşkıydı. Her iki elini de onun lüks saçlarında sıkıca kavradı. Sert avuçlarında hissettiği o ateşli ipek, onu ihtiyaçtan çıldırtıyordu.

Yine de bir yanı, zihninde yavaş yavaş uyanan arzunun tadını çıkarıyordu.
vücudu şimdiden sıcak ve sertti. Daha şimdiden ağzında onun tadını alabiliyordu; kanında, vücudunun tam merkezinden sızan sıcak sıvıda bulunan tarçın baharatı ve balın harika karışımı onun içindi. Sadece onun için.

Ona sahip olabilecek, onun tutkulu ateşini, onu memnun etmeye olan bağlılığını, ona mutlak zevk vermek için kullandığı en küçük ayrıntıları bilebilecek tek erkek olduğu gerçeğinin tadını çıkaracak kadar alfa, yeterince kurttu. Branislava seviştiklerinde her zaman tamamen ona odaklanırdı, asla kendine değil. Ona verdi ve verdi. Aklında, kalbinde, ruhunun ta içindeydi. Onu istiyordu. doyurulmak, tamamen tatmin edilmek ve her bir birleşmeyle tamamen harcanmak.

Ona bunun asla gerçekleşmeyeceğini söylemek istemiyordu. O verdikçe, o da bu güzel bağımlılığı daha çok arzuluyordu,
sevgisinin her şeyi kuşattığını, hatta ezici olduğunu hissetti. Göğsündeki küçük iğne deliklerini yalayarak kapattı ve bir zevk ürpertisi daha ekleyerek
yukarı ve üzerine hareket etti.

Eli onun ipeksi iç uyluğuna doğru kaydı ve kaslarının beklentiyle gerildiğini hissetti. Kadının sıcaklığı artıyordu, her zaman içinde kendini kaybettiği o harika gizli sığınak. Bir parmağını onun içine soktu ve nefesinin kesildiğini, sıcak sıvının onu sardığını ve sıkı kasların bir mengene gibi sıkıldığını hissetti. Çok yavaşça
parmağını çekti ve ağzına götürdü.

"Hiçbir şeyin tadı senin kadar güzel değil," diye fısıldadı, ciddiydi. Arzularını onun bedeniyle tatmin ederek bir ömür geçirebilirdi.

Vücudu daha da ısınırken, dili göğsündeki iğne izleri üzerinde kayıyordu. Geri iterek adamın üzerine çıktı, göğüsleri adamın vücudundaki kasların üzerinde kayıyordu, Onların tepki vermesine neden olarak, acil bir ihtiyaçla dolup taşana kadar kasıklarındaki tüm kanı çekti. Kollarından yakaladı ve kalın otlardan yumuşak bir halının onu çevrelemesini sağladı.
Onu alırken altındaki sert toprağın onu yerinde tutmasını istiyordu ama rahatsız olmasını da istemiyordu.

Tek bir yumuşak hareketle onu altına aldı ve başını, nabzının çok güçlü attığı, onu çağıran, çılgınca bir sesle ona seslenen göğsünün kabarıklığına doğru eğdi
aciliyet. Baharatlı kokusu yükseldi, eşi kendi

orada, keşfettikleri yeni yaşamın gizli beşiğinde talep ediyordu. Dağın içindeki o küçük krateri kendi özel cennetleri olarak düşündü.

Dilinin düz, geniş bir darbesiyle meme ucunu sıkı bir tepe haline getirdi, vücudunun kızarma şeklinin tadını çıkardı, tüm bu sıcak tutku bir gelgit gibi yükseliyor, bir volkan, yüzeye çok yakın, ateşli bir patlamaya çok yakın. Kendini şımarttı, bedeni vahşi bir anlık tatmin talep etmeye devam ederken, zihni onun bedeninden yavaşça zevk almaya ihtiyaç duyuyordu.

Göğsünün yamacından yukarıya, zonklayan ritme doğru öptü ve önsöz söylemeden dişlerini derine batırdı.
Ona doğru eğildi, yumuşak çığlığı kulaklarına müzik gibi geliyordu. Çıkardığı her sese, her iniltiye, her yakarışa, onun adını sayıklamasına bayılıyordu. Sert elleri onun yumuşak bedeninde geziniyordu, bir sahiplenme, bir keşif. Onun her parçası onundu.
Bu inanılmaz, güzel kadın kendini ona verdi, bedenini orada oynaması ve tapınması için ona verdi.

Onun altında kıvranırken kanı daha da ısındı ve teni güzel bir gül rengine büründü. Başını kaldırdı ve
yakut kırmızısı iki küçük kan damlasının göğsünden aşağı inişini izledi. Bir gülümsemeyle onları kovaladı, açtığı iki küçük deliği kapatmadan önce onları yaladı. At
Ağzını tekrar sol göğsünün üzerine kapattığında, elinin parmakları diğer meme ucunu çekiştiriyor ve yuvarlıyordu. Kadın bu sefer biraz daha yüksek sesle haykırdı, adam yumuşakça ısırırken göğsünü adamın ağzının sıcaklığına doğru itti.

Başını kaldırıp ona memnuniyetle baktı. Göğüsleri küçük çileklerle kaplıydı, sahip olduğu izler, minik küçük dudaklar ve en önemlisi meme uçları sert tepelerdi. "Bir keresinde sadece bir göğsünü diğerine, meme ucundan meme ucuna bağlayan küçük, süslü, dekoratif bir altın zincir takan bir kadın görmüştüm ve şu ana kadar nedenini anlayamamıştım. Çok güzel göğüslerin var Branka, çok güzel. Seni küçük bir şey giyerken görebiliyordum.

dekoratif zincir. Kalçasının etrafına sarılmış beş telli bir zinciri vardı, başka bir şeyi yoktu."

"Dünyanın neresinde böyle bir manzara gördün?"

Eli kadının bacaklarının arasını okşadı ve bu fikir karşısında sıvı selini hissetti. "Komşusunu öldüren bir Lycan'ı dans edilen bir kulübe kadar kovaladım."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Belli ki dans etmekten çok daha fazlası varmış."

"Muhtemelen, ama kalıp izleyecek zamanım yoktu. Yine de, eğer benim için dans etmek istersen, arkama yaslanıp gösterinin tadını çıkarmaya çok istekli olurum."

"Yapmayacağımı mı sanıyorsun?" Başını ellerinin arasına aldı, yüzünü çerçeveledi. "Senin için her şeyi yaparım. Benden istediğin ya da dilediğin her şeyi."

"O zaman benim için dans et, mon chaton féroce. Burada oturup seni dans ederken izlemeyi çok isterim."

Adam kadının üzerinden yuvarlandı, kalın çimenlerin üzerinde arkasına yaslandı ve kadının zarifçe ayağa kalkışını izledi. Ona sırtını döndü ve müziğin sesi beşiğin içine, birkaç ağacın yaprakları arasından süzülmeye başladı, kalbinin atışıyla eşleşen egzotik, seksi bir ses.

Saçlarını karmaşık bir şekilde topladı, uzun dallar Sırtından aşağıya, poposuna doğru sürüklenmek için kaçmış gibi görünüyorlardı. Kadın arkasını döndüğünde kalbi bir an durdu ve sonra çarpmaya başladı. Süslü bir zincir takmıştı, bir göğsünden diğerine karmaşık bir desenle örülmüş en iyi altından birkaç tel dizilmişti. Meme uçlarındaki kıskaçlar mücevherlerle süslüydü ve zincirlerin halkalarından minik çanlar sarkıyordu.

Zaten dolu olan siki neredeyse patlayacaktı. Elini aşağıya doğru indirip, gelişmekte olan ereksiyonunu rahatça çevrelerken, kalçalarına sarılmış zincirleri inceledi. Küçük çan telleri saçak gibi sarkıyor, aşağıya doğru iniyor, neredeyse onu örtüyordu.
ateşli tümseği ve bacaklarının arasındaki nemli sıcaklık, ama her hareket ona alaycı, baştan çıkarıcı bakışlar verdi.

Sallanıyordu, boğucu bir hareket, vücudunu dalgalandırıyordu, saf cinsel niyetin bir dalgalanmasıydı. Gözlerini onunkilerden ayırmıyordu,
Etrafında dolaşıyor, küçük çıplak ayakları çimenlerde hiç ses çıkarmıyor, böylece neredeyse havada dans ediyormuş gibi görünüyordu.

Küçük çanlar tıngırdadı ve notalarını müziğe ekledi. Her çanın sikine küçük bir titreşim gönderdiğini fark etti. Yumruğu sıkılaştı, yavaşça şaftının yukarı ve aşağı vuruşuyla aynı zamanda kayıyordu. Daha önce hiç görmemişti
daha şehvetli bir şey görmemişti. Zarifçe dans ediyordu ama her hareketi seksle ilgiliydi, bedenine sahip çıkmak için bir davetti - onun bedenine sahip çıkmaktı.

Rüzgâr küçük kraterin içinden süzülüp saçlarını yakaladı, çanlarını çekiştirdi ve ona baştan çıkarıcı kokusunu getirdi. Parmağını ona doğru eğdi ve kadın daha da yaklaştı. Adam uzanıp zinciri yakaladı ve hafifçe çekiştirdi. Kadın soluk soluğa dizlerinin üzerine çöktü, nefesi kesildi, yeşil gözleri irileşti ve ateş meme uçlarından kasıklarına kadar yayıldı. Çekiştirmeye devam etti, ağzı sikinin üzerine gelene kadar onu aşağı indirdi.

Yumuşak bir kahkaha attı, saf bir sevinç sesiydi, nefesinin sıcaklığı geniş başını okşadı ve sonra içine çekti Dili onu bekleyen küçük incileri yalayıp geçerken keskin bir şekilde. Kadın onu sardı, ağzı fevkalade sıcaktı, onu tatmaya, memnun etmeye hevesliydi, dansının ona böyle bir mutluluk vermesinden mutluydu. Bir eliyle saçlarını yakaladı ve
Onu emerken diğer eliyle zincirle oynadı, ağzı sıkıydı, dili dans ediyordu. Başının geriye düşmesine izin verdi
ve üzerindeki yıldızları izledi. "Başka hiçbir erkek bu kadar mutlu olamaz Branka," diye fısıldadı.

Parmakları onun dar kesesinin üzerinde dans ediyor, ağzı mükemmelleşiyordu; zaman zaman onu o kadar derine alıyordu ki, daralma onu şok ederken, duyum ecstasy'nin sınırındaydı. Onu boşaltacağını anladığında, zinciri tekrar çekerek onu öne doğru itti ve başını kaldırmaya zorladı.

Mücevherli bakışları onunkilerle buluştu. Ona dudak büktü. "Acıkmıştım."

"Ben de öyle," dedi, sesi hırlamaya yakındı. Onu nazikçe yere itti. "Çok açım. Bir kurdun açlığı."

Titredi ve sanki zincirleri çıkaracakmış gibi bir hareket yaptı. Adam başını salladı. "Bırak onları. Ben çıkarırım daha sonra. Çanları ve sana yakışmalarını seviyorum." Göğüslerinin arasındaki zinciri tekrar çekiştirerek iki yumuşak tepecik hafifçe. "Bir süslemenin teninde bu kadar güzel duracağını hiç düşünmemiştim. Teniniz Kusursuz, harika ve mükemmel bir renk." Cildi sıcaktan kızarmış yumuşak gül yapraklarına benziyordu.

"Yara izlerim var," dedi usulca ve göğüslerinin arasındaki kabarık çıkıntıya dokunmaya gitti.

Elini yakaladı ve tekrar yere doğru itti. "Bu vücut bana ait," diye tersledi ve zinciri yukarı çekerken eğildi, göğüslerini kaldırarak sol göğsünün alt tarafını ısırabilirdi. "Benimkini. Ve bu mükemmellik. Bu vücut hakkında asla aşağılayıcı bir şey söyleyemezsin." Dilini bir göğüsten diğerine uzanan kabarık yara izi boyunca gezdirdi, zincirle alay etti ve çekiştirdi.

Bu açıklamayı yarı şaka yarı ciddi yapmıştı. Onun vücudunu seviyordu ve asla kendini güzel hissetmesini istemiyordu. Aşağıya doğru öptü Göğüslerinin mücevherli uçlarından ilgi çekici göbek deliğine kadar. O gizemli küçük çanları incelemek için aşağı inmeden önce orada biraz zaman geçirdi, alay etti ve ısırdı. Eğer hareket ederse, kalçalarını oynatırsa, aynı titreşim onun sikinden de geçecek miydi? Küçük bir deney yapmak gerekiyordu. Müzik çalmaya devam etti, rüzgârda sürükleniyordu, ağaçların dalları Sanki zamanı tutuyormuş gibi hafifçe sallanıyordu. Adam kadının kalçalarını kaldırdı, Omuzlarını kadının kalçalarının arasına sıkıştırarak onu kendisine açık tuttu. O nektar dolu güzel bir çiçekti ve adam hepsini istedi.

Başını eğdi ve ondan akan balı yaladı. Kadın sertçe kasıldı. Göğüsleri sallandıkça bir meme ucundan diğerine uzanan zincir boyunca minik ziller şıngırdadı. Kalçalarının etrafındaki ziller çınladı, yumuşak küçük müzik notaları adamın sikini titreterek elektrik şokları gönderdi.
tüm vücudunda şarkı söylüyordu.

Onu sıkıca tuttu, aç bir kurt gibi en iyi yaptığı şeyi yapıyordu.

-Onu yiyip bitiriyordu. Arzuladığı nektarı çıkarmak için dilini kullandı. Dişlerinin ucuyla onu çekiştirdi.
Çanları çalmaya devam etmek için hassas tomurcuk. Güçlü bir şekilde emdi, onu hızlı ve sert bir şekilde, tekrar tekrar yukarı çekerken haykıran sesinin güzelliğini dinledi ve vücudunu onu sarsan bir dizi vahşi orgazma gönderdi.

Her hareket çanların çılgınca şarkı söylemesine ve horozunun titreşimlerin yoğunluğuyla neredeyse patlamasına neden oldu.
Tekrar pozisyon değiştirerek kadının bacaklarının arasına diz çöktü,
onun içinde olmak istiyordu. Kirpikleri yarıya inmişti,
Yeşil gözleri sırlı ve şehvetliydi. Dolgun dudakları ayrılmıştı, adam onun üzerinde hareket edip tek bir acımasız hamleyle içine girerken nefesi kesilmişti.

Adam durakladığında, göğüslerinin arasındaki zinciri ısırırken kendini kızın derinliklerinde tutarak adını haykırdı, ağzına aldı ve dişlerinin arasında tuttu. Tekrar tekrar içine girdi ve her seferinde zincir göğüslerini çekiştirdi. Tüm bu süre boyunca zihnini zihniyle birleştirdi, sıcak zevki daha iyi hissetmek için
Adam onun içine girip çıktıkça meme uçlarından, karnından aşağıya ve dar kılıfına doğru akıyordu. Ateşli çekirdeği hiç bu kadar yakıcı olmamıştı, onun etrafında yumruklaşıyordu, Bir mengene gibi kenetlenmişti, öyle ki kızın içine girerken oluşan sürtünme neredeyse ikisini de alevler içinde bırakacaktı.

Zinciri dişleriyle çekiştirirken bir meme ucundan diğerine ateş yayıldı. Çanlar çaldı ve alevler
Aletine sıçradı ve onu beyaz bir şimşek gibi yaktı. Tam olarak onun hissettiği şeyi hissedebiliyordu, o ateşin

Göğüsleri, vücudunda bir fırtına gibi esen lezzetli, tatlı bir yanıkla adamın şaftının etrafında yoğunlaştı.

İkisi için de bu hislerin hiç bitmesini istemiyordu ama kadının vücudunun daha da ısındığını, sikinin etrafında acımasızca sıkıldığını, neredeyse boğulma noktasına geldiğini hissedebiliyordu. Zemin kırmızının ince bir tonuna dönüştü, vücudu bir mıknatıs gibiydi, magmayı çekiyordu.
Tıpkı ondan tohumu çekmeye çalıştığı gibi dünyanın çekirdeği.

Adını fısıldadı, yumuşak bir yalvarış ve adam onu uçurumun kenarına götürdü, onunla birlikte süzüldü, uzayda serbest düşüş yaparken, kasları onun etrafında kenetlendi, onu sağdı, onu özel ateşiyle çevreledi. Artçı sarsıntıların dinmesini beklemedi. Eğildi ve dikkatlice göğüs ucundaki bir mücevheri çıkardı ve göğsünü ağzının yatıştırıcı sıcaklığına çekti.

Nefesi tısladı ve kirpikleri aşağı kaydı, yüzünde yoğun bir zevk ifadesi vardı. Diliyle meme ucunu tekrar tekrar okşadı ve önce öpücüklerle bitirdi.
diğer göğsüne yöneldi. Adam mücevheri bırakıp göğsünü ağzına aldığında, kadının kılıfı adamın etrafında sıkılaştı ve sertçe kenetlendi. Kadının yumuşak iniltisi, içindeki ateşin giderek büyüdüğüne dair inancını pekiştirdi,
ve ne kadar tutkulu olurlarsa olsunlar, onun bedenini ne kadar sık ele geçirirse geçirsin -hatta nasıl ele geçirirse geçirsin- aralarındaki ateş daha da harlanacaktı.

Seni ne kadar sevdiğimi biliyor musun Branka? diye sordu, sesi kısıktı, garip bir yumru onu boğuyordu. Birkaç kez boğazını temizlemek zorunda kaldı.

"Evet," dedi sessizce, ince kollarını onun boynuna dolamak için uzatarak. Sen de beni benim seni sevdiğim kadar şiddetle seviyorsun. Ve bu, birlikte olduğumuz her an daha da artıyor.

Zincir seni hiç incitti mi?

Güldü. "Ben Karpatyalıyım, kurt. Senin kastettiğin şekilde acı veren bir şeyle asla oynamam. Ateşi hissettim, ama bilirsin yanmayı severim. Eğer çok şiddetli olursa, ben sadece

ısıyı bir çentik düşürdü. Zihnimdeydin, benim hissettiklerimi hissediyordun, senin de hissetmediğinden emin olmak için izliyordun.
Beni herhangi bir şekilde incitmek. Orada olduğunu, beni önemsediğini hissettim.
Beni koruyorsun. Bu yüzden sana çok güveniyorum, Zev. Beni ilk sıraya koyuyorsun."

"Sen benim eşimsin. Hayatımın aşkısın. Her şeyimsin. Elbette sana verebileceğim her şekilde zevkten başka bir şey hissetmemeni sağlayacağım."

"Doğal olarak," diye kabul etti, "ancak Zev, senin doğan kim ve ne olduğunu belirliyor. Hayat arkadaşı olsak da olmasak da benim sağlığımı, mutluluğumu ve zevkimi kendininkinden üstün tutuyorsun. Sende en çok sevdiğim şey bu. Kim olduğun."

Yüzünü onunkine doğru kaldırdı, onu yavaşça öptü, acele etmedi, ağzındaki ateş doğrudan onun kalbine ateşli bir ok gönderdi. Adam da onu aynı tutkuyla öptü.
Aynı ateşle, ama ağzı sonsuz derecede şefkatliydi, ona karşı ne kadar çok şey hissettiğini kelimeler olmadan gösteriyordu. Başını kaldırdığında kadın ona gülümsüyordu. Kendini ona gülümserken buldu ve bir kez daha onun bedeninde hareket etmeye başladı, bu sefer yavaşça ve rahat. Dünya kadar zamanları vardı.

EK 1
Karpat Şifa İlahileri

Karpat şifa ilahilerini doğru bir şekilde anlamak için birkaç alanda arka plan gereklidir:

1. Karpatların şifa konusundaki görüşleri
2. Karpatlar'ın Küçük Şifa İlahisi
3. Karpatların Büyük Şifa İlahisi
4. Karpat müzik estetiği
5. Ninni
6. Dünyayı İyileştiren Şarkı
7. Karpat ilahi söyleme tekniği

1. KARPATLARIN ŞİFAYA BAKIŞI

Karpatlar, coğrafi kökenleri en azından Avrupa ile Asya arasındaki sınırda bulunan Güney Ural Dağları'na (günümüz Kazakistan bozkırlarına yakın) kadar uzanan göçebe bir halktır. (Bu nedenle günümüz dilbilimcileri dillerini "proto-Uralca" olarak adlandırmakta, ancak bunun Uralların dili olduğunu bilmemektedirler.
Karpatlar). Çoğu göçebe halktan farklı olarak, Karpatların gezginliği yeni bir yer bulma ihtiyacından kaynaklanmıyordu.
Mevsimler ve iklim değiştikçe otlaklar ya da daha iyi ticaret arayışı. Bunun yerine, Karpatların hareketleri büyük bir amaç tarafından yönlendiriliyordu: doğru toprağa, gençleştirici güçlerini büyük ölçüde artıracak türden bir zenginliğe sahip bir toprak bulmak.

Yüzyıllar boyunca batıya doğru göç ettiler (yaklaşık altı bin yıl önce), sonunda mükemmel yerlerini bulana kadar Anavatanları, yani susuları, uzun kavisi Macaristan Krallığı'nın yemyeşil ovalarına beşiklik eden Karpat Dağları'ydı. (Macaristan Krallığı, I. Dünya Savaşı'ndan sonra krallığın toprakları birkaç ülke arasında bölünene kadar bin yıldan fazla bir süre boyunca gelişti - Macarcayı Karpat Havzası'nın baskın dili haline getirdi: Avusturya, Çekoslovakya, Romanya, Yugoslavya ve modern Macaristan).

Güney Urallar'dan (Karpat dilini paylaşan ama Karpat olmayan) diğer halklar farklı yönlere göç etmiştir. Bazıları Finlandiya'da son buldu, bu da modern Macar ve Fin dillerinin neden eski Karpat dilinin çağdaş torunları arasında olduğunu açıklıyor. Seçtikleri Karpat anavatanlarına sonsuza dek bağlı olsalar da, Karpatların gezginliği dünyayı ararken devam etmektedir.

yavrularını zorlanmadan doğurmalarını ve büyütmelerini sağlayacak cevaplar.

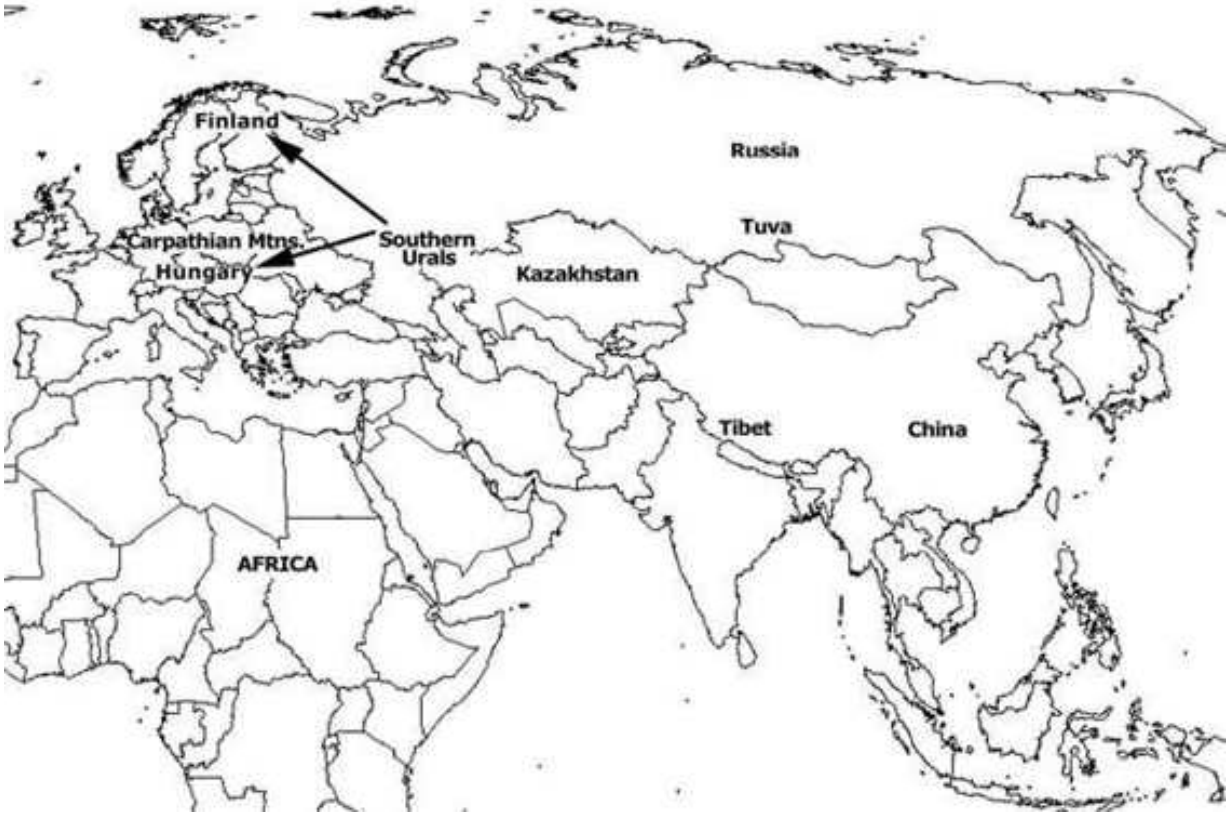

Coğrafi kökenleri nedeniyle, Karpatların şifa konusundaki görüşleri daha geniş Avrasya şamanist geleneğiyle çok şey paylaşmaktadır. Muhtemelen bu geleneğin en yakın modern temsilcisi Tuva'da bulunmaktadır (ve
"Tuvinian Şamanizmi" olarak anılır)- bir önceki sayfadaki haritaya bakınız.

Karpatlar'dan Sibirya şamanlarına kadar Avrasya şamanist geleneği hastalığın
insan ruhunda ortaya çıkmış ve ancak daha sonra çeşitli fiziksel durumlar olarak tezahür etmiştir. Bu nedenle şamanistik şifa, bedeni ihmal etmemekle birlikte, ruha ve onun iyileşmesine odaklanmıştır. En derin hastalıkların, hasta kişinin ruhunun tamamının ya da bir kısmının bedenden uzaklaştığı "ruh göçü "nden kaynaklandığı anlaşılmıştır.
ya da kötü bir ruh tarafından ele geçirilmiş veya ele geçirilmiş ya da her ikisi birden.

Karpatlar bu büyük Avrasya bölgesine aittir. Şamanist gelenek ve onun bakış açılarını paylaşmak. Her ne kadar

Karpatların kendileri hastalığa yenik düşmezdi, Karpat şifacıları en derin yaralara da benzer bir "ruh göçünün" eşlik ettiğini anladılar.

"Ruhun ayrılması" teşhisine ulaştıktan sonra, şifacı-şamanın ruhu kurtarmak için cehennemlere doğru ruhani bir yolculuk yapması gerekir. Şaman yol boyunca muazzam zorlukların üstesinden gelmek zorunda kalabilir, Özellikle de arkadaşının ruhunu ele geçiren iblis ya da vampirle savaşırken.

"Ruhun ayrılması" kişinin bilinçsiz olmasını gerektirmez (ancak bu da kesinlikle söz konusu olabilir). Bir kişinin hala bilinçli görünebileceği, hatta konuşabileceği ve başkalarıyla etkileşime girebileceği, ancak yine de ruhunun bir parçasının eksik olabileceği anlaşılmıştır. Deneyimli bir şifacı veya şaman yine de sorunu anında görürdü.
Başkalarının gözden kaçırabileceği ince işaretler: kişinin dikkatinin ara sıra dağılması, yaşama dair coşkusunda azalma, kronik depresyon, "aura "sının parlaklığında azalma ve benzerleri.

2. KARPATLARIN DAHA AZ ŞİFALI İLAHİSİ

Kepä Sarna Pus (Küçük Şifa İlahisi) doğası gereği sadece fiziksel olan yaralar için kullanılır. Karpatyalı şifacı bedenini terk eder ve saf enerji kullanarak büyük ölümcül yaraları içten dışa iyileştirmek için yaralı Karpatyalının bedenine girer. Şöyle der: "Hayatımı senin için özgürce sunuyorum. hayat," yaralı Karpatyalı'ya kanını verirken.
Karpatlar topraktan oldukları ve toprağa bağlı oldukları için anavatanlarının toprağıyla şifa bulurlar. Onların Tükürük ayrıca gençleştirici gücü için de sıklıkla kullanılır.

Ayrıca Karpat ilahilerine (hem Küçük hem de Büyük ilahiler) şu şarkıların eşlik etmesi çok yaygındır şifalı bitkiler, Karpat mumlarından gelen aromalar ve kristaller. Kristaller (Karpatların tüm evrenle olan empatik, psişik bağlantısı ile birleştiğinde)

çevrelerinden pozitif enerji toplamak için kullanılır ve bu enerji daha sonra şifayı hızlandırmak için kullanılır. Mağaralar bazen şifa için ortam olarak kullanılır.

Küçük Şifa İlahisi Vikirnoff Von Shrieder ve Colby Jansen tarafından Karanlık Sır'da anlatıldığı gibi kalbi bir vampir tarafından sökülen Rafael De La Cruz'u iyileştirmek için kullanılmıştır.

Kepä Sarna Pus (Küçük Şifa İlahisi)

Aynı ilahi tüm fiziksel yaralar için kullanılır. "Sívadaba" ["kalbine"] vücudun hangi kısmı yaralanmışsa ona atıfta bulunacak şekilde değiştirilir.

Kuńasz, **nélkül sívdobbanás, nélkül fesztelen löyly.**
Uyuyormuş gibi yatıyorsun, kalbin atmadan, nefes almadan.

Ot élidamet andam szabadon élidadért.
Senin hayatın için kendi hayatımı özgürce sunuyorum.

O jelä sielam*jŏrem* **ot ainamet és***soŋe* **ot élidadet.**
Işık ruhum bedenimi unutur ve senin bedenine girer.

O jelä sielam pukta kinn minden szelemeket*belsô* .
Işık ruhum, içimdeki tüm karanlık ruhları dışarı kaçmaya gönderir.

Pajńak **o susu hanyet és o nyelv nyálamet sívadaba.**
Vatanımızın toprağını ve dilimin tükürüğünü kalbine bastırıyorum.

Vii, o verim*soŋe* **o verid andam.**
Sonunda, kanına karşılık kanımı sana veriyorum.

Bu ilahiyi dinlemek için http://www.christinefeehan.com/members/ adresini ziyaret edin.

3. KARPATLARIN BÜYÜK ŞİFA İLAHİSİ

Karpat şifa ilahileri arasında en iyi bilinen ve en dramatik olanı **En Sarna Pus (Büyük Şifa İlahisi)** idi. Bu ilahi yaralı ya da bilinçsiz Karpatyalıların ruhunu iyileştirmek için söylenirdi.

Tipik olarak bir grup erkek hasta Karpatlının etrafında bir daire oluşturur ("onu ilgimiz ve şefkatimizle kuşatmak" için) ve ilahiye başlardı. Şaman, şifacı ya da lider bu şifa töreninin baş aktörüdür. O

Klan üyelerinin yardımıyla cehenneme ruhani bir yolculuk yapacak olan kişi. Amaçları kendinden geçerek dans etmek, şarkı söylemek, davul çalmak ve ilahi söylemektir.

(ilahinin sözleri aracılığıyla) yolculuğun kendisini - her adımını, tekrar tekrar - o noktaya kadar görselleştirmek

Şamanın trans halindeyken bedenini terk ettiği ve tam da bu yolculuğu yaptığı yer. (Aslında "vecd" kelimesi Latince ex statis'ten gelmektedir ve kelimenin tam anlamıyla "bedenin dışına çıkmak" anlamına gelmektedir.)

Karpat şifacısının diğer şifacılara göre bir avantajı

diğer pek çok şamanın kayıp kardeşiyle olan telepatik bağlantısıdır. Çoğu şaman kayıp kardeşini aramak için karanlık diyarlarda dolaşmak zorundadır. Ama Karpatyalı şifacı

Kayıp kardeşinin kendisine seslenen sesini zihninde doğrudan "duyar" ve böylece onun ruhuna tıpkı bir

hedef işaretçisi. Bu nedenle Karpat şifacılığı, bu türden diğer geleneklerin çoğundan daha yüksek bir başarı oranına sahip olma eğilimindedir.

Büyük Karpat Şifa İlahisi'nin sözlerini tam olarak anlayabilmek için "öteki dünya" coğrafyasının bir kısmını incelememiz faydalı olacaktır. "Büyük Ağaç "a (Karpatça: En Puwe) atıfta bulunulmaktadır. Karpat geleneği de dahil olmak üzere pek çok kadim gelenek,

dünyaları anladı - cennet dünyaları, bizim dünyamız ve

Büyük bir direğe ya da eksene "asılmak" için,

ya da ağaç. Burada, yeryüzünde, bu ağacın yarısında, dallarından birinde konumlanmış durumdayız. Bu nedenle birçok eski metin maddi dünyadan sıklıkla "orta dünya" olarak bahseder: cennet ve cehennemin ortası. Ağaca tırmanmak insanı cennet dünyalarına götürecektir. Ağacın köklerine inmek ise cehennem âlemlerine götürürdü. Şaman, bazen yardım almadan, bazen de bir hayvan ruhu rehberinin yardımıyla (hatta sırtına binerek) Büyük Ağaç'ta yukarı ve aşağı hareket etme konusunda mutlaka bir ustaydı. Çeşitli geleneklerde, bu Büyük Ağaç çeşitli şekillerde
axis mundi ("dünyaların ekseni"), Ygddrasil (İskandinav mitolojisinde), Meru Dağı (Tibet geleneğinin kutsal dünya dağı) vb. Cenneti, arafı/dünyası ve cehennemiyle Hıristiyan kozmosu da karşılaştırmaya değerdir. Hatta Dante'nin Divine adlı eserinde de benzer bir topografya verilmiştir Komedi: Dante önce dünyanın merkezindeki cehenneme; sonra yukarıya, Kudüs'ün tam karşısında yer alan Araf Dağı'na; sonra daha da yukarıya, önce Araf Dağı'nın zirvesindeki yeryüzü cenneti Eden'e; en sonunda da yukarıya, cennete doğru bir yolculuğa çıkar.

Şamanist gelenekte, küçük olanın her zaman büyük olanı yansıttığı; kişisel olanın her zaman kozmik olanı yansıttığı anlaşılmıştır. Kozmosun daha büyük boyutlarındaki bir hareket aynı zamanda içsel bir hareketle de çakışır. Örneğin, kozmosun axis mundi'si aynı zamanda bireyin omurga sütununa karşılık gelir. Yukarı ve aşağı yolculuklar
axis mundi genellikle şaman veya mistiğin omurgasındaki doğal ve ruhani enerjilerin (bazen kundalini veya shakti olarak da adlandırılır) hareketiyle çakışırdı.

En Sarna Pus (Büyük Şifa İlahisi)

Bu ilahide ekä ("erkek kardeş"), iyileştirilecek kişiye bağlı olarak "kız kardeş", "baba", "anne" ile değiştirilirdi.

Ot ekäm ainajanak hany, jama.

Kardeşimin bedeni ölüme yakın bir toprak yığını.

Ben, ot ekäm kuntajanak, pirädak ekäm, gond és irgalom türe.
Bizler, kardeşimin klanı olarak, onu ilgi ve şefkatimizle kuşatıyoruz.

O pus wäkenkek, ot oma*śarnank* , és ot pus fünk, álnak ekäm ainajanak, pitänak ekäm ainajanak elävä.
İyileştirici enerjilerimiz, kadim büyü sözleri ve şifalı otlar kardeşimin bedenini kutsuyor, onu canlı tutuyor.

Ot ekäm sielanak pälä. Ot*omboće* päläja juta alatt o jüti, kinta, és szelemek lamtijaknak.
Ama kardeşimin ruhu sadece yarısı. Diğer yarısı cehennemde dolaşıyor.

Ot en mekem*ŋjamaŋ* : kulkedak otti ot ekäm *omboće* päläjanak.
Benim büyük eylemim bu: Kardeşimin diğer yarısını bulmak için seyahat ediyorum.

Rekatüre, saradak, tappadak, odam,*kaŋa* o numa waram, és avaa owe o lewl mahoz.
Ruh kuşumu çağırmak ve diğer dünyanın kapısını açmak için dans ediyoruz, ilahiler söylüyoruz, coşkulu hayaller kuruyoruz.

Ntak o numa waram, és mozdulak, jomadak.
Ruh kuşuma biniyorum ve hareket etmeye başlıyoruz, yola koyuluyoruz.

Piwtädak ot En Puwe tyvinak,*ećidak* alatt o jüti, kinta, és szelemek lamtijaknak.
Büyük Ağacın gövdesini takip ederek cehenneme düşeriz.

Fázak, fázak nó o .*śaro*
Hava soğuk, çok soğuk.

Juttadak ot ekäm o akarataban, o sívaban és o sielaban.
Kardeşim ve ben akıl, kalp ve ruh olarak birbirimize bağlıyız.

Ot ekäm sielanak*kaŋa* **engem.**
Kardeşimin ruhu beni çağırıyor.

Kuledak és piwtädak ot ekäm.
Duyuyorum ve izini takip ediyorum.

Saγedak és tuledak ot ekäm kulyanak.
Kardeşimin ruhunu yiyen iblisle karşılaştım.

Nenäm*ćoro* **, o kuly torodak.**
Öfkeyle, iblisle savaşıyorum.

O kuly pél engem.
Benden korkuyor.

Lejkkadak o*kaŋka* **salamaval.**
Boğazına bir şimşek çakıyorum.

Molodak ot ainaja komakamal.
Çıplak ellerimle vücudunu parçaladım.

Toja és molanâ.
Eğilir ve parçalanır.

Hän .*ćaδa*
Kaçıyor.

Manedak ot ekäm sielanak.
Kardeşimin ruhunu kurtaracağım.

Alədak **ot ekam sielanak o komamban.**
Kardeşimin ruhunu elimin boşluğuna alıyorum.

Alədam **ot ekam numa waramra.**
Onu ruh kuşumun üzerine kaldırıyorum.

Piwtädak ot En Puwe tyvijanak és saγedak jälleen ot elävä ainak majaknak.
Büyük Ağaç'ı takip ederek yaşayanlar diyarına dönüyoruz.

Ot ekäm elä jälleen.
Kardeşim tekrar yaşıyor.

Ot ekäm*weńća* **jälleen.**
O yeniden tamamlandı.

Bu ilahiyi dinlemek için http://www.christinefeehan.com/members/ adresini ziyaret edin.

4. KARPAT MÜZİK ESTETİĞİ

Söylenen Karpat parçalarında ("Ninni" ve "Toprağı İyileştirme Şarkısı" gibi), Ural coğrafi bölgesindeki müzik geleneklerinin birçoğu tarafından paylaşılan unsurları duyacaksınız; bunlardan bazıları Doğu Avrupa'dan (Bulgarca, Romence, Macarca, Hırvatça, vb.) hala mevcuttur.
Romany'ye ("çingene"). Bu unsurlardan bazıları şunlardır:

- majör ve minör modaliteler arasında ani bir geçiş de dahil olmak üzere hızlı değişim (buna

"Picardy üçlemesi") bir parçayı veya bölümü bitirmek için minörden majöre ("Ninni "nin sonunda olduğu gibi)
- yakın (sıkı) armonilerin kullanımı
- ritardi kullanımı (parçanın yavaşlatılması) ve kısa süreler için kreşendi (hacim olarak şişme)
- şan geleneğinde glissandi (slayt) kullanimi
- şarkı söyleme geleneğinde trillerin kullanımı ("Dünyayı İyileştirme Şarkısı "nın son çağrısında olduğu gibi) - benzer birçoğumuza daha tanıdık gelen bir şarkı söyleme geleneği olan Keltçe'ye
- paralel beşlilerin kullanımı ("Dünyayı İyileştirme Şarkısı "nın son çağrısında olduğu gibi)
- uyumsuzluğun kontrollü kullanımı
- "çağrı ve yanıt" ilahisi (dünyadaki birçok ilahi geleneğinin tipik özelliği)
- dramatik etkiyi arttırmak için bir müzikal çizginin uzunluğunu (birkaç ölçü ekleyerek) uzatmak
- ve çok daha fazlası

"Lullaby" ve "Song to Heal the Earth" Karpat müziğinin iki farklı biçimini (sessiz, samimi bir parça ve enerjik bir topluluk parçası) göstermektedir - ancak biçim ne olursa olsun, Karpat müziği duygu doludur.

5. LULLABY

Bu şarkı kadınlar tarafından çocuk henüz kundaktayken söylenir.
veya düşük tehdidi belirgin olduğunda. Bebek annenin içindeyken şarkıyı duyabilir ve anne de çocukla telepatik olarak bağlantı kurabilir. Ninni, çocuğa güven vermek ve onu cesaretlendirmek içindir.
Bebeğin tutunması, kalması için -çocuğa doğuma kadar içeriden bile sevgiyle korunacağına dair güvence vermek için. Son satır, kelimenin tam anlamıyla, annenin sevgisinin çocuğunu çocuk doğana ("yükselene") kadar koruyacağı anlamına gelir.

Müzikal olarak Karpat "Ninnisi", dünyadaki çeşitli geleneksel ninnilerin önemli bir kısmı gibi üç çeyrek zamanlıdır ("vals zamanı") (belki de en
Bunlardan en ünlüsü "Brahms'ın Ninnisi "dir). Solo ses için yapılan düzenleme orijinal bağlamı yansıtmaktadır: bir annenin çocuğuna refakatsiz olarak söylediği şarkı. Koro ve keman topluluğu için yapılan düzenleme, en basit Karpat parçalarının bile ne kadar müzikal olduğunu ve çağdaş enstrümantal veya orkestral düzenlemelere ne kadar kolay uyum sağladığını göstermektedir. (Çok çeşitli çağdaş besteciler,
Dvořák ve Smetana da dahil olmak üzere, diğer geleneksel Doğu Avrupa müziklerini senfonik şiirlerinde işleyerek benzer bir keşiften yararlanmışlardır).

Odam-Sarna Kondak (Ninni)

Tumtesz o wäke ku pitasz .*belső*
İçinizde tuttuğunuz gücü hissedin.

Hiszasz sívadet. Én olenam gæidnod.
Kalbine güven. Ben senin rehberin olacağım.

Sas csecsemõm, .*kuńasz*
Sus bebeğim, gözlerini kapat.

Rauho*jonɟe* **ted.**
Huzur size gelecek.

Tumtesz o sívdobbanás ku olen lamt3ad .*belső*
İçindeki ritmi hisset.

Gond-kumpadek ku kim te.
Seni kaplayan sevgi dalgaları.

Pesänak te, asti o jüti, kidüsz.

Yükseleceğin geceye kadar koru.

Bu şarkıyı dinlemek için http://www.christinefeehan.com/members/ adresini ziyaret edin.

6. YERYÜZÜNÜ IYILEŞTIRMEK IÇIN ŞARKI

Bu, Karpat kadınları tarafından çeşitli toksinlerle dolu toprağı iyileştirmek için kullanılan toprağı iyileştirme şarkısıdır. Kadınlar dört bir yanda pozisyon alır ve sevgi ve saygıyla şifa enerjisini çekmeleri için evrene seslenirler. Yeryüzünün toprağı onların dinlenme yeri, gençleştikleri yerdir ve onu sadece kendileri için değil, doğmamış çocukları, erkekleri ve yaşayan çocukları için de güvenli hale getirmelidirler. Bu, kadınların seslerini uyum içinde yükselterek ve toprağın minerallerini ve iyileştirici özelliklerini öne çıkmaya çağırarak birlikte gerçekleştirdikleri güzel bir ritüeldir.
çocuklarını kurtarmalarına yardım etmek. Türleri kadar eski bir törende dünyayı iyileştirmek için kelimenin tam anlamıyla dans ediyor ve şarkı söylüyorlar. Dans ve şarkının notaları şifacının çıplak ayaklarında hissedilen toksinlere göre ayarlanır. Ayaklar
Belirli bir düzende yerleştirilir ve dans yapılırken eller zarif bir şekilde iyileştirici bir büyü örer. Toprak bebekler için hazırlanırken özellikle dikkatli olmaları gerekir. Bu bir sevgi ve şifa törenidir.

Müzikal olarak ritüel birkaç bölüme ayrılmıştır:

- **İlk mısra:** Bir "çağrı ve yanıt" bölümü, burada İlahi lideri "çağrı "yı solo olarak söyler ve ardından kadınların bir kısmı ya da tamamı Karpat müzik geleneğine özgü yakın armoni tarzında "yanıt "ı söyler. Tekrarlanan yanıt -Ai Emä Mayе- şifa ritüeli için güç kaynağının çağrısıdır: "Oh, Doğa Ana."
- **İlk koro:** Bu bölüm el çırpma, dans, eski kornalar ve diğer araçlarla doldurulur.

Ritüelin dayandığı enerjileri çağırır ve yükseltir.

- **İkinci mısra**
- **İkinci koro**
- **Kapanış invokasyonu:** Bu kapanış bölümünde, iki şarkı lideri yakın bir uyum içinde, şarkının/ritüelin önceki bölümlerinde toplanan tüm enerjiyi alır ve tamamen şifa amacına odaklar.

Dinleyecekleriniz, tipik olarak çok daha uzun bir ritüelin kısa tadımlarıdır; bu ritüelde mısra ve koro bölümleri geliştirilir ve birçok kez tekrarlanır, son duanın tek bir yorumuyla kapanır.

Sarna Pusm O Mayet (Dünyayı İyileştiren Şarkı)

İlk ayet
Ai Emä Mayе,
Oh, Tabiat Ana,

Me sívadbin .*lańaak*
Biz senin sevgili kızlarınız.

Me tappadak, me pusmak o mayet.
Dünyayı iyileştirmek için dans ediyoruz.

Me sarnadak, me pusmak o hanyet.
Dünyayı iyileştirmek için şarkı söylüyoruz.

Sielanket jutta tedet it,
Şimdi size katılıyoruz,

Sívank és akaratank és sielank juttanak.
Kalplerimiz, zihinlerimiz ve ruhlarımız bir olur.

İkinci mısra
Ai Emä mayе,
Oh, Tabiat Ana,

Me sívadbin .*lańaak*
Biz senin sevgili kızlarınız.

Me andak arwadet emänked és me*kaŋank* **o**
Annemize saygılarımızı sunuyoruz ve

Põhi és Lõuna, Ida és Lääs.
Kuzey ve Güney, Doğu ve Batı.

Pide és aldyn és myös .*belsô*
Yukarıda ve aşağıda ve aynı zamanda içeride.

Gondank o mayenak pusm hän ku olen jama.
Toprağa olan sevgimiz, ihtiyacı olanları iyileştirir.

Juttanak teval it,
Şimdi size katılıyoruz,

Mayе mayeval.
Dünyadan dünyaya.

O pirä elidak .*weńća*
Yaşam döngüsü tamamlandı.

Bu ilahiyi dinlemek için
http://www.christinefeehan.com/members/ adresini ziyaret edin.

7. KARPAT İLAHİ TEKNİĞİ

Şifa tekniklerinde olduğu gibi, gerçek "ilahi söyleme Karpatlar'ın "tekniği" ile birçok ortak noktası vardır.

Orta Asya bozkırlarının diğer şamanist gelenekleri gibi. Birincil ilahi söyleme biçimi, üst tonlar kullanılarak gırtlaktan söylenen ilahilerdi. Bu şarkı söyleme tarzının modern örnekleri halen Moğol, Tuvalı ve Tibetli geleneklerde bulunabilir. Gyuto Tibetli Budist rahiplerin gırtlaktan ilahi söylemelerinin sesli bir örneğini şu adreste bulabilirsiniz: http://www.christinefeehan.com/carpathian_chanting/.

Tuva'da olduğu gibi, harita üzerinde coğrafi
Tibet'in Kazakistan ve Güney Urallar'a yakınlığı.

Tibet ilahisinin başlangıç kısmı, tüm seslerin tek bir ton etrafında senkronize edilmesini vurgular ve vücudun belirli bir "çakrasını" iyileştirmeyi amaçlar. Bu Gyuto gırtlaktan ilahi söyleme geleneğinin oldukça tipik bir özelliğidir ama Karpat geleneğinin önemli bir parçası değildir. Yine de ilginç bir tezat oluşturmaktadır.

Gyuto ilahi örneğinin Karpat ilahi tarzına en çok benzeyen kısmı, erkeklerin kelimeleri büyük bir güçle birlikte söyledikleri orta bölümdür. Buradaki amaç belirli bir "çakrayı" etkileyecek bir "şifa tonu" oluşturmak değil, daha ziyade "beden dışı" yolculuğu başlatmak ve şifacının/yolcunun yüzleşmesi ve üstesinden gelmesi gereken şeytani güçlerle savaşmak için mümkün olduğunca fazla güç üretmektir.

Karpat kadınlarının şarkıları ("Ninni" ve "Dünyayı İyileştirme Şarkısı" ile örneklendirilmiştir), Küçük Karpatlar ile aynı kadim müzik ve şifa geleneğinin bir parçasıdır.
ve savaşçı erkeklerin Büyük Şifa İlahileri. Her iki erkek savaşçıda da aynı enstrümanların bazılarını duyabilirsiniz. şifa ilahileri ve kadınların "Dünyayı İyileştirme Şarkısı". Ayrıca, güç üretme ve yönlendirme ortak amacını da paylaşırlar. Ancak, kadınların şarkıları
belirgin bir şekilde kadınsı bir karaktere sahip. Biri hemen Dikkat çeken fark, erkekler sözlerini ilahi tarzında söylerken, kadınların melodiler ve armonilerle şarkılar söylemesi ve genel performansı yumuşatmasıdır.

Kadınsı, besleyici bir nitelik özellikle "Ninni "de belirgindir.

EK 2
Karpat Dili

Tüm insan dilleri gibi Karpatların dili de ancak uzun bir kullanım geçmişinden gelebilecek zenginlik ve nüanslar içermektedir. En iyi ihtimalle biz sadece bazılarına değinebiliriz.
Bu kısa ekte dilin temel özellikleri açıklanmaktadır:

1. Karpat dilinin tarihi
2. Karpatça dilbilgisi ve dilin diğer özellikleri
3. Karpat dilinden örnekler (Ritüel Sözleri ve Savaşçının İlahisi dahil)
4. Çok kısaltılmış bir Karpat sözlüğü

1. KARPAT DİLİNİN TARİHİ

Günümüzün Karpat dili, binlerce yıl öncesinin Karpat diliyle temelde aynıdır. A
İki bin yıl öncesinin Latince'si gibi "ölü" bir dil, sayısız neslin konuşması ve büyük tarihsel dalgalanmalar nedeniyle önemli ölçüde farklı bir modern dile (İtalyanca) dönüşmüştür. Buna karşılık, birçok
Karpatçayı binlerce yıl öncesinden konuşanlar hala hayatta. Onların varlığı - Karpatların dünyadaki diğer büyük değişim güçlerinden kasıtlı olarak izole edilmesiyle birleştiğinde - dilin bütünlüğünü koruyan dengeleyici bir güç olarak hareket etti (ve etmeye devam ediyor).
yüzyıllar boyunca. Karpat kültürü aynı zamanda bir dengeleyici güç. Örneğin, Ritüel Sözler, çeşitli şifa ilahileri (bkz. Ek 1) ve diğer kültürel eserler

yüzyıllar boyunca büyük bir sadakatle aktarılmıştır.

Küçük bir istisnaya dikkat çekmekte fayda var. Karpatlar'ın ayrı coğrafi bölgelere ayrılması bazı küçük lehçeleşmelere yol açmıştır. Ancak telepatik bağlantı Tüm Karpatyalılar arasında (ve her Karpatyalının düzenli olarak anavatanına dönmesi) lehçeler arasındaki farklılıkların nispeten yüzeysel olmasını sağlamıştır (örneğin, az sayıda yeni kelime, telaffuzda küçük farklılıklar vb.), çünkü zihin formlarının daha derin, iç dili, mekan ve zaman boyunca sürekli kullanım nedeniyle aynı kalmıştır.

Karpat dili, Ural (veya Fin-Ugrian) dil ailesinin proto-diliydi (ve hala öyledir). Günümüzde Ural dilleri şu bölgelerde konuşulmaktadır
Kuzey, Doğu ve Orta Avrupa ile Sibirya'da. Dünyada yirmi üç milyondan fazla insan, atalarının izlerini Karpatçaya kadar sürebilen dilleri konuşmaktadır.
Magyar veya Macarca (yaklaşık on dört milyon konuşmacı), Fince (yaklaşık beş milyon konuşmacı) ve Estonca (yaklaşık bir milyon konuşmacı) bu proto-dilin üç büyük çağdaş torunlarıdır. Tek faktör
Ural ailesindeki yirmiden fazla dili birleştiren şey, atalarının ortak bir kökene dayanıyor olmasıdır.
proto-dil-Karpatça-bu bölünme (yaklaşık altı
bin yıl önce) Ural ailesindeki çeşitli dillere dönüşmüştür. Aynı şekilde, İngilizce ve Fransızca gibi Avrupa dilleri de daha iyi bilinen Hint-Avrupa ailesine aittir ve ortak bir proto dil atası (Karpatça'dan farklı bir dil).

Aşağıdaki tablo, dil ailesindeki bazı benzerlikler için bir fikir vermektedir.

Not: Fin/Karpatça "k" genellikle Macarca "h" olarak görülür. Benzer şekilde, Finik/Karpat "p" si genellikle Macar "f" sine karşılık gelir.

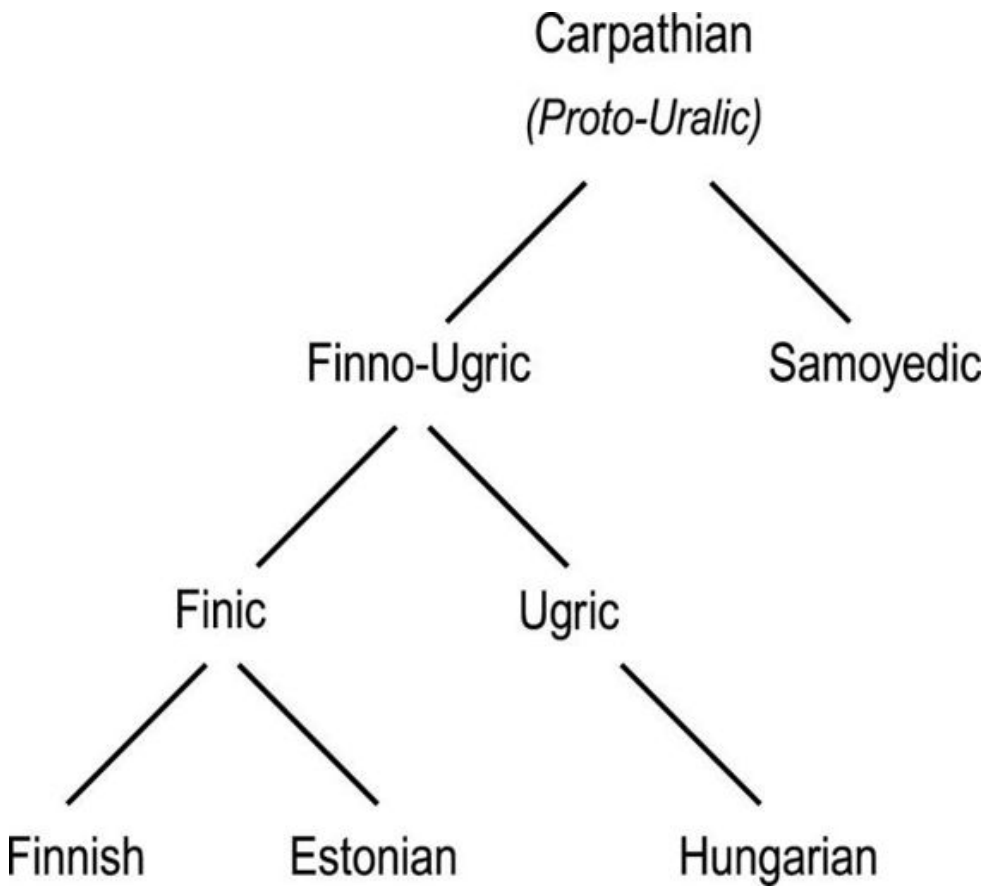

Karpat (proto-Uralca)	**Fince** (Suomi)	**Macarca** (Magyar)
elä-live	elä-live	él-live
elid-life	elinikä-life	élet-life
pesä-nest	pesä-nest	fészek-nest
kola-die	kuole-die	hal-die
pälä-yarım, yan	pieltä-eğmek, yana yatırmak	fél, fele-arkadaş insan, arkadaş (yarım; ikinin bir tarafı) feleség-karısı
ve ver	anta, antaa-vermek	ad-give
koje- koca, erkek	koira-köpek, erkek (hayvanların)	here-drone, testicle
wäke-power	väki-folks, insanlar, erkekler; güç	val/-vel-with (enstrümantal sonek)

	väkevä-güçlü, kuvvetli	vele-onunla/onunla
ıslak-su	vesi-su	viz-su

2. KARPATÇA GRAMERİ VE DİLİN DİĞER ÖZELLİKLERİ

Deyimler. Hem eski bir dil hem de bir toprak halkının dili olarak Karpatça, soyutlamalardan ziyade somut, "dünyevi" terimlerden inşa edilen deyimleri kullanmaya daha meyillidir. Örneğin, bizim modern soyutlamamız olan "el üstünde tutmak" Karpatçada daha somut bir şekilde "kalbinde tutmak" olarak ifade edilir; "cehennem" ise Karpatçada
"gecenin, sisin ve hayaletlerin ülkesi"; vb.

Kelime sırası. Bir cümledeki kelimelerin sırası sözdizimsel rollere göre belirlenmez (özne, fiil ve yüklem gibi).
nesne) değil, daha ziyade pragmatik, söylem odaklı faktörler tarafından belirlenir. Örnekler: "Bağlı vagyok." ("Seninim ben."); "Sívamet andam." ("Kalbimi sana veriyorum.")

Sondan eklemeli. Karpat dili sondan eklemelidir; yani daha uzun kelimeler daha küçük bileşenlerden oluşturulur. Eklemeli bir dil, anlamı genellikle benzersiz olan ve üst üste binmeden birbiri ardına birleştirilen son ekler veya ön ekler kullanır. İçinde
Karpatça, kelimeler tipik olarak bir kökten oluşur ve bunu bir veya daha fazla son ek takip eder. Örneğin, "sívambam" sözcüğü "sív" ("kalp") kökünden türemiş ve bunu "am" ("benim") eki izlemiştir.
"kalbim" yapar), ardından "bam" ("in", "kalbimde" yapar) gelir. Tahmin edebileceğiniz gibi, Karpatçadaki eklemlenme bazen çok uzun kelimeler ya da telaffuzu çok zor kelimeler üretebilir. Çok fazla sessiz harfin arka arkaya gelmesini (bu da kelimeyi telaffuz edilemez hale getirebilir) önlemek için son eklerin arasına genellikle sesli harfler eklenir.

İsim durumları. Tüm dillerde olduğu gibi Karpatçada da birçok isim durumu vardır; aynı isim cümledeki rolüne bağlı olarak farklı şekilde "yazılır". İsim hallerinden bazıları şunlardır: nominatif (isim cümlenin öznesi olduğunda), accusatif (isim fiilin doğrudan nesnesi olduğunda), datif (dolaylı nesne), genitif (veya iyelik), instrumental, final, supressive, inessive, elatif, terminatif ve delatif.

Karpatça'daki tüm isim durumlarının nasıl olduğunu göstermek için iyelik (veya genitif) durumunu örnek olarak kullanacağız.

isim köklerine standart soneklerin eklenmesini içerir. Böylece Karpatçada sahiplik ifade etmek - "benim hayat arkadaşım", "senin hayat arkadaşın", "onun hayat arkadaşı", "onun hayat arkadaşı" vb.

İyelik eki üretmek için isim köküne ("päläfertiil") belirli bir son ek ("-am" gibi) eklemek ("päläfertiilam"-"benim hayat arkadaşım"). Hangi son ekin kullanılacağı hangi kişiye ("benim", "senin", "onun", vb.) ve ismin sessiz harfle mi yoksa sesli harfle mi bittiğine bağlıdır. Aşağıdaki tabloda sadece tekil isimler için kullanılan ekler gösterilmektedir (çoğul isimler için değil) ve ayrıca çağdaş Macarca. (Macarca aslında biraz daha karmaşıktır, çünkü "sesli kafiye" de gerektirir: hangi son ekin kullanılacağı isimdeki son sesli harfe de bağlıdır; bu nedenle aşağıdaki hücrelerde birden fazla seçenek vardır, Karpatça'da ise sadece tek bir seçenek vardır).

	Karpatça (proto-Uralca)		Çağdaş Macarca	
kişi	**isim sesli harfle biter**	**isim ünsüzle biter**	**isim sesli harfle biter**	**isim ünsüzle biter**
1. tekil (benim)	-m-am-m-om, -em, -öm			
2. tekil (senin)	-d-ad-d-od, -ed, -öd			
3. tekil (onun, onun, onun)	-ja-a-ja/-je-a	, -e		

1. çoğul (bizim)	-nk-ank-nk-unk	, -ünk		
2. çoğul (senin)	-tak	-atak	-tok, -tek, -tök	-otok, -etek, -ötök
3. çoğul (onların)	-jak-ak-juk	, -jük-uk	, -ük	

Not: Daha önce de belirtildiği gibi, bir satırda çok fazla ünsüzün görünmesini önlemek için (bu da telaffuz edilemeyen kelimeler üretir) genellikle kelime ile son eki arasına ünlüler eklenir. Örneğin, bir önceki sayfadaki tabloda, ünsüzle biten tüm isimler
ardından "a" ile başlayan son ekler gelir.

Fiil çekimleri. Modern torunları (Fince ve Macarca gibi) gibi, Karpatça da burada anlatılamayacak kadar çok fiil zamanına sahiptir. Biz sadece şimdiki zamanın çekimine odaklanacağız. Yine, yer vereceğiz
İkisinin belirgin benzerliği nedeniyle Karpat ile çağdaş Macar yan yana.

İsimlerin iyelik durumunda olduğu gibi, fiillerin çekimi de fiil köküne bir son ek eklenerek yapılır:

Kişi	**Karpatça (proto-Uralca)**	**Çağdaş Macar**
1. (Ben veriyorum)	-am (andam), -ak	-ok, -ek, -ök
2. tekil (sen ver)	-sz (andsz)	-sz
3. tekil (o/o verir)	- (ve)	-
1. çoğul (biz veriyoruz)	-ak (andak)	-unk, -ünk
2. çoğul (siz verirsiniz)	-tak (andtak)	-tok, -tek, -tök
3. çoğul (verirler)	-nak (andnak)	-nak, -nek

Tüm dillerde olduğu gibi, Karpatçada da bu kalıba tam olarak uymayan birçok "düzensiz fiil" vardır. Ancak yukarıdaki tablo yine de çoğu fiil için faydalı bir kılavuzdur.

3. KARPAT DİLİ ÖRNEKLERİ

İşte Karanlık kitaplarda kullanılan bazı kısa Karpatça konuşma örnekleri. Köşeli parantez içinde birebir çevirisini ekliyoruz. En uygun İngilizce çeviriden ilginç bir şekilde farklıdır.

Susu.
Ben geldim.
["ev/doğum yeri." Karpatça'da sıklıkla olduğu gibi "ben" anlaşılır].

Möért?
Ne için?

csitri
küçük olan
["bir şeyin küçük sürçmesi," "bir kızın küçük sürçmesi"]

ainaak enyém
sonsuza dek benim

ainaak sívamet jutta
forever mine (başka bir form)
["forever to-my-heart connected/fixed"]

sívamet
benim aşkım
["of-my-heart," "to-my-heart"]

Tet vigyázam.

Seni seviyorum.
["you-love-I"]

Sarna Rituaali (Ritüel Sözler) daha uzun bir örnektir ve konuşmadan ziyade ilahi Karpatçaya bir örnektir. Tekrarlama yoluyla ilahiye müzikalite ve güç kazandırmak için yinelenen "andam" ("veriyorum") kullanımına dikkat edin.

Sarna Rituaali (Ritüel Sözler) Te

avio päläfertiilam.
Sen benim hayat arkadaşımsın.

Éntölam kuulua, avio päläfertiilam.
Seni hayat arkadaşım olarak kabul ediyorum.

Ted kuuluak, kacad, kojed.
Ben sana aidim.

Élidamet andam.
Senin için hayatımı sunuyorum.

Pesämet andam.
Sana korumamı veriyorum.

Uskolfertiilamet andam.
Sana sadakatimi sunuyorum.

Sívamet andam.
Sana kalbimi veriyorum.

Sielamet andam.
Sana ruhumu veriyorum.

Ainamet andam.
Sana bedenimi veriyorum.

Sívamet kuuluak kaik että a ted.
Sizinkinin aynısını kendime saklıyorum.

Ainaak olenszal sívambin.
Hayatınız benim için her zaman değerli olacak.

Te élidet ainaak pide minan.
Hayatın her zaman benimkinden üstün olacak.

Te avio päläfertiilam.
Sen benim hayat arkadaşımsın.

Ainaak sívamet jutta oleny.
Sonsuza dek bana bağlısın.

Ainaak terád vigyázak.
Sen her zaman benim gözetimimdesin.

Bu kelimelerin telaffuzunu duymak için (ve Karpatça telaffuz hakkında daha fazla bilgi için) lütfen http://www.christinefeehan.com/members/ adresini ziyaret edin.

Sarna Kontakawk (Savaşçıların İlahisi) Karpat dilinin bir başka uzun örneğidir. Savaşçıların konseyi yeryüzünün derinliklerinde, magmanın çok altında kristallerden oluşan bir odada gerçekleşir, bu nedenle buhar doğaldır ve atalarının bilgeliği net ve odaklanmıştır. Burası prenslerine ve halklarına kan yemini ettikleri ve savaşçılar ve kardeşler olarak onur kurallarını onayladıkları kutsal bir yerdir. Burası aynı zamanda savaş stratejilerinin doğduğu ve tüm anlaşmazlıkların yanı sıra savaşçıların endişelerinin de tartışıldığı yerdir.

Konsey'e sunmak ve tartışmaya açmak istedikleri konular var.

Sarna Kontakawk (Savaşçıların İlahisi)

Veri isäakank-veri ekäakank.
Babalarımızın kanı, kardeşlerimizin kanı.

Veri olen elid.
Kan hayattır.

Andak veri-elidet Karpatiiakank, és wäke-sarna ku meke arwa-arvo, irgalom, hän ku agba, és wäke kutni, ku manaak verival.
Bu hayatı halkımıza onur, merhamet, dürüstlük ve dayanıklılık üzerine kanla yoğrulmuş bir yeminle sunuyoruz.

Verink sokta; verink*kaŋa* terád.
Kanımız birbirine karışıyor ve seni çağırıyor.

Akasz énak ku*kaŋa* és juttasz kuntatak it.
Çağrımıza kulak verin ve hemen bize katılın.

Bu kelimelerin telaffuzunu duymak için (ve Karpatça telaffuz hakkında daha fazla bilgi için) lütfen http://www.christinefeehan.com/members/ adresini ziyaret edin.

Kepä Sarna Pus (Küçük Şifa İlahisi), En Sarna Pus (Büyük Şifa İlahisi), Odam-Sarna Kondak (Ninni) ve Sarna Pusm O Mayı et (Dünyayı İyileştiren Şarkı) dahil olmak üzere Karpat şifa ilahileri için **Ek 1**'e bakınız.

4. ÇOK KISALTILMIŞ BİR KARPATÇA SÖZLÜK

Bu çok kısaltılmış Karpatça sözlük, bu Karanlık kitaplarda kullanılan Karpatça kelimelerin çoğunu içermektedir. Elbette, tam bir Karpatça sözlük, bütün bir dil için normal bir sözlük kadar büyük olacaktır (tipik olarak yüz binden fazla kelime).

Not: Aşağıdaki Karpatça isimler ve fiiller kelime gövdeleridir. Genellikle izole edilmiş halde görünmezler, "kök" formu, aşağıdaki gibi. Bunun yerine, genellikle şu şekilde görünürler
son ekler (örneğin, sadece "ve" kökü yerine "andam"-"veriyorum").

a-fiil olumsuzlama (önek); değil (zarf).
agba-görünür veya uygun olmak.
ai-oh.
aina-body.
ainaak-forever.
O ainaak jelä peje emnimetŋaman -Güneş o kadını sonsuza dek yakar (Karpat küfürleri).
ainaakfé-eski dost.
Ünsüzle biten bir isimden sonra çoğul yapmak için eklenen ak-son eki.
aka-dikkat etmek; kulak vermek; dinlemek.
akarat-zihin; irade.
ál-kutsamak; bağlamak.
alatt-geçmek. aldyn-
altında; **altında.**
alə-kaldırmak; yükseltmek.
alte-kutsamak; lanetlemek.
ve vermek **için**.
ve sielet, arwa-arvomet, és jelämet, kuulua huvémet ku feaj és ködet ainaak-to trade soul, onur ve kurtuluş, anlık zevk ve sonsuz lanet için.
andasz éntölem irgalomet!-merhamet **et**!

arvo-değer; fiyat (isim).
arwa-övgü (isim).
arwa-arvo-honor (isim).
arwa-arvo olen gæidnod, ekäm-onour guide you, my brother (selamlama).
arwa-arvo olen isäntä, ekäm-onour keep you, my brother (selamlama).
arwa-arvo pile sívadet-şeref kalbinizi aydınlatsın (selamlama).
arwa-arvod mäne me ködak-şerefiniz karanlığa engel olsun (selamlama).
aššа-no (bir isimden önce); not (emir kipinde olmayan bir fiil ile); not (bir sıfat ile).
aššatotello-itaatsiz. **asti-**
tâ ki.
avaa-açmak.
avio-wedded.
avio päläfertiil-lifemate.
avoi-örtüsünü açmak; göstermek; **ortaya çıkarmak**.
belső-içinde; içinde.
bur-good; iyi.
bur tule ekämet kuntamak-well met brother-kin (selamlama).
ćaδa-kaçmak; koşmak; kaçmak.
ćoro-Akmak; yağmur gibi akmak.
csecsemõ-bebek (isim).
csitri-küçük olan (dişi).
diutal-zafer; zafer. **eći-**
düşmek.
Ünsüzle biten bir isimden sonra çoğul yapmak için eklenen ek-sonek.
ekä-kardeş.
ekäm-kardeşim.
elä-to live.
eläsz arwa-arvoval-şerefle yaşayasın (selamlama).

eläsz jeläbam ainaak-long ışık içinde yaşayasın (selamlama).
elävä-alive.
elävä ainak majaknak-yaşayanların **ülkesi**.
elid-life.
emä-anne (isim).
Emä Mayε-Doğa **Ana**.
emäen-büyükanne.
embε-eğer, ne zaman.
embε karmasz-lütfen.
emni-eş; kadın.
emnim-karım; kadınım.
emni hän ku köd alte-cursed woman.
emnikuŋenak **ku** aššatotello-itaatsiz deli.
én-I.
en-büyük, çok, **büyük**.
én jutta félet és ekämet-Ben bir arkadaşı ve kardeşi selamlıyorum (selamlama).
én mayenak-I am of the earth.
én oma mayeka-Zaman kadar eskiyim (kelimenin tam anlamıyla: dünya kadar eski).
En Puwe-Büyük Ağaç. Ygddrasil, axis mundi, Meru Dağı, cennet ve cehennem vb. efsanelerle ilgilidir.
beni.
és-and.
ete-önce; önde.
että-that.
fáz-soğuk veya üşümüş hissetmek.
fél-fellow, friend.
fél ku kuuluaak sívambelső -sevgili.
fél ku vigyázak-dear one. **feldolgaz-hazırla**.
fertiil-fertile one.
fesztelen-airy.

fü-otlar; çimen.
gæidno-yol, yol. **gond-bakım**;
endişe; sevgi (isim). **hän-he**;
she; it.
hän agba-it is so.
hän ku-önek: bir kişi; o ki.
hän ku agba-truth.
hän kukaśwa **o** numamet-sky-owner.
hän ku kuulua sívamet-kalbimin **bekçisi**.
hän ku lejkka wäke-sarnat-traitor.
hän ku meke pirämet-defender.
hän ku pesä-protector.
hän ku piwtä-yırtıcı hayvan; avcı; iz sürücü.
hän ku vie elidet-vampir (kelimenin tam anlamıyla: hayat hırsızı).
hän ku vigyáz sielamet-ruhumun **bekçisi**.
hän ku vigyáz sívamet és sielamet-kalbimin ve ruhumun **bekçisi**.
hän ku saakuć3aket -star-reacher.
hän ku tappa-katil; şiddetli kişi (isim). ölümcül; şiddetli (adj.).
hän ku tuulmahl elidet-vampir (kelimenin tam anlamıyla: hayat çalan).
Hän sívamak-Sevgili.
hany-clod; toprak parçası.
hisz-inanmak; güvenmek.
ho-how.
ida-doğu. igazág-
adalet.
irgalom-merhamet; acıma; merhamet.
isä-baba (isim).
isäntä-evin efendisi.
Şimdi. Tekrar.
jama-hasta, enfekte, yaralı veya ölmek üzere olmak; ölüme yakın olmak.
jelä-güneş **ışığı**; gün, güneş; ışık.

jelä keje terád-light sear you (Karpat küfürleri).
o jelä peje terád-sun scorch you (Karpat küfürleri).
o jelä peje emnimet-sun scorch the woman (Karpat küfürleri).
o jelä peje terád, emni-sun scorch you, woman (Karpat küfürleri).
o jelä peje kaik hänkanak-sun scorch them all (Karpat küfürleri).
o jelä sielamak-ruhumun **ışığı**.
joma-yolda olmak; gitmek.
joŋe-gelmek; geri dönmek.
joŋesz arwa-arvoval-şerefle **geri dönmek** (selamlama). jŏrem-unutmak; yolunu kaybetmek; hata yapmak. juo-içmek.
juosz és eläsz-iç ve yaşa (selamlama).
juosz és olen ainaak sielamet jutta-iç ve benimle bir ol (selamlama).
juta-gitmek; dolaşmak.
jüti-gece; akşam.
jutta-bağlı; sabit (adj.). bağlamak; sabitlemek; bağlamak (fiil).
Ünlü ile biten bir isimden sonra çoğul yapmak için eklenen k-ekidir.
kaca-erkek aşık.
kadi-yargıç.
kaik-hepsi.
kaŋa-çağırmak; davet etmek; rica etmek; yalvarmak. kaŋkrüzgar borusu; Adem elması; boğaz.kać3 -hediye.
kaδa-terk etmek; terk etmek; kalmak.
kaδa wäkeva óv o köd-karanlığa karşı hızlı **durun** (selamlama).
kalma-corpse; ölüm; mezar.
karma-istek.

Karpati-Karpatya.
Karpatii ku köd-liar.
käsi-hand (isim).
kaśwa-Sahip olmak için.
keje-pişirmek; yakmak; kavurmak. **kepä-daha** az, küçük, kolay, az. **kessa-kedi**.
kessa ku toro-yaban kedisi. **kessake-küçük kedi.**
kidü-uyandırmak; uyandırmak (geçişsiz fiil).
kim-Bütün bir nesneyi bir çeşit örtü ile kaplamak.
kinn-out; dışarıda; dışarıda; olmadan.
kinta-sis, sis, duman.
kislány-küçük kız.
kislánykuŋenak -küçük deli.
kislánykuŋenak **minan- benim** küçük delim.
köd-sis; sis; karanlık; kötülük (isim); sisli, karanlık; kötülük (adj.).
köd elävä és köd nime kutni nimet-kötü yaşar ve bir adı vardır.
köd alte hän -karanlık onu lanetlesin (Karpat küfürleri). **o köd**belső -karanlık onu alsın (Karpat küfürleri). **köd jutasz** belső -gölge seni alsın (Karpat küfürleri kelimeler).
koje-man; koca; drone.
kola-ölmek.
kolasz arwa-arvoval-şerefle ölebilirsin (selamlama).
koma- **boş** el; çıplak el; avuç içi; el çukuru.
kond-bir ailenin veya klanın tüm çocukları.
kont-warrior.
kont o sívanak-güçlü kalp (kelimenin tam anlamıyla: savaşçının kalbi).
ku-who; hangi; o.
kuć3-star.

kuć3ak!-Yıldızlar! (ünlem).
kuja günü, güneş.
kuŋe-ay; ay.
kule-duymak.
kulke-gitmek ya da seyahat etmek (karada ya da suda).
kulkesz arwa-arvoval, ekäm-şerefle **yürü** kardeşim (selamlama).
kulkesz arwaval-joŋesz arwa arvoval-şanla git-şerefle dön (selamlama).
kuly-bağırsak solucanı; tenya; ruhları ele geçiren ve yutan iblis.
kumpa **dalgası** (isim).
kuńa-Uyuyormuş gibi yatmak; saklambaç oyununda gözleri kapatmak veya örtmek; ölmek.
kunta-band, klan, kabile, aile.
kutenken-her nasılsa. **kuras-**
kılıç; büyük bıçak.
kure-bağlamak; bağlamak.
kutni-taşıyabilmek, taşıyabilmek, katlanabilmek, dayanabilmek veya alabilmek.
kutnisz ainaak-long may you endure (selamlama).
kuulua-ait olmak; tutmak.
Batıya.
lamti (veya **lamt3**)-alçak arazi; çayır; derin; derinlik.
lamti ból jüti, kinta, ja szelem **-** cehennem (kelimenin tam anlamıyla: gecenin, sislerin ve hayaletlerin çayırı).
lańa-Kızım.
lejkka-çatlak, **çatlak**, yarık (isim). Kesmek; vurmak; kuvvetle vurmak (fiil).
lewl-spirit (isim).
lewl ma-öteki dünya (kelimenin tam anlamıyla: ruhlar diyarı). Lewl ma, lamti ból jüti, kinta, ja szelem'i içerir: cehennem dünyası, ama aynı zamanda En Puwe'nin, Büyük Ağaç'ın yukarısındaki dünyaları da içerir.
liha-flesh.
lõuna-south.

löyly-nefes; buhar (lewl: ruh ile ilgili).
ma-land; orman.
magköszun-thank.
mana-kötüye kullanmak; lanetlemek; mahvetmek.
mäne-kurtarmak; kurtarmak.
maγe-land; toprak; bölge; yer; doğa.
Ben-biz.
meke-deed; çalışmak (isim). Yapmak; yapmak; çalışmak (fiil). **mića**-güzel.
mića emnikuŋenak minan-benim güzel delim.
minan-benim; **benim** (sevgi sözcüğü).
minden-herkes, hepsi (adj.).
möért?-ne için? (ünlem). molanâ-
parçalanmak; dağılmak**.** molo-
ezmek; parçalara ayırmak.
mozdul-hareket etmeye başlamak, harekete geçmek.
muonì-atamak; emir vermek; reçete yazmak; komuta etmek.
muonìak te avoisz te **-** Sana kendini göstermeni emrediyorum.
musta-memory.
myös-also.
nä-for.
nâbbŏ-Öyleyse.
ŋamaŋ-Bu; buradaki; şu; şuradaki.
nautish-
eğlenmek.
nélkül-olmadan.
nenä-öfke.
ńiŋ3-Solucan; kurtçuk.
nó gibi; aynı şekilde; gibi.
numa-tanrı; gökyüzü; üst; üst kısım; en yüksek (İngilizce kelime ile ilgili: numinous).
numatorkuld-thunder (kelimenin tam anlamıyla: gökyüzü mücadelesi).
nyál-saliva; tükürük (nyelv: dil ile ilgili).
nyelv-tongue.
odam-rüya görmek; uyumak.

odam-sarna kondak-ninnisi (kelimenin tam anlamıyla: çocukların uyku şarkısı).
olen-to be.
oma-eski; antik; son; önceki.
omas-stand.
omboće-diğer; ikinci (adj.).
o-the (ünsüzle başlayan bir isimden önce kullanılır).
ot-the (sesli harfle başlayan bir isimden önce kullanılır).
otti **-** bakmak; görmek; bulmak.
óv-karşı korumak için.
Borç **kapısı**.
päämoro-aim; hedef.
pajna-to press.
pälä-yarım; yan.
päläfertiil-eş veya **eş.**
palj3-daha fazla.
peje-yakmak.
peje terád-get burned (Karpat küfürleri).
pél-korkmak; korkmak.
pesä (n.)-yuva (gerçek); koruma (mecazi). **pesä** (v.)-yuva (gerçek); korumak (mecazi). **pesäd te engemal-benim** yanımda güvendesin.
pesäsz jeläbam ainaak-long may you stay in the light (selamlama).
pide-üstünde.
yığmak-ateşlemek; yanmak.
pirä-daire; halka (isim). çevrelemek; içine almak (fiil).
piros-red.
pitä-saklamak; tutmak; sahip olmak; sahip olmak.
pitäam mustaakad sielpesäambam-Anılarını ruhumda güvende tutuyorum.
pitäsz baszú, piwtäsz igazáget-intikam **yok,** sadece adalet.
piwtä-takip etmek; av izini takip etmek; avlamak; avlanmak.

poår-bit; parça.
põhi-north.
pukta-uzaklaştırmak; zulmetmek; kaçırtmak.
irinli-sağlıklı; iyileştirici.
pusm-sağlığına kavuşmak.
puwe-ağaç; odun. **rambsolg-**
köle.
rauho-peace.
reka-ecstasy; trans.
Ritüel.
sa-sinew; tendon; kordon.
sa4-çağırmak; isimlendirmek.
saa-gelmek, gelmek; olmak; almak, almak.
saasz hän ku andam szabadon- özgürce sunduğum şeyi **al**.
salama-yıldırım; şimşek.
sarna-sözler; konuşma; sihirli büyü (isim). İlahi söylemek; şarkı söylemek; kutlamak (fiil).
sarna kontakawk-warriors' chant.
śaro-Donmuş kar.
sas-shoosh (bir çocuğa veya bebeğe).
sayе-varmak; gelmek; ulaşmak.
siel-soul.
sieljelä isäntä-ruhun **saflığı** zafer kazanır.
sisar-kardeş. **sív-**
kalp.
sív pide köd-aşk kötülüğü aşar.
sívad olen wäkeva, hän ku piwtä-kalbin güçlü kalsın, avcı (selamlama).
sívamet-kalbim.
sívam és sielam-kalbim ve ruhum. sívdobbanás-
kalp **atışı** (gerçek); ritim (mecazi). **sokta-**
karıştırmak; karıştırmak.
soŋe-girmek; nüfuz etmek; telafi etmek; yerine koymak.
susu-ev; doğum yeri (isim). Evde (adv.). **szabadon-**
serbestçe.

szelem-ghost.
taka-arkasında; ötesinde.
tappa-dans etmek; ayakla vurmak; öldürmek.
te-sen.
Te kalma, te jamańiŋ3kval **, te apitäsz** arwa-arvo-Sen onursuz, kurtçuk bulaşmış yürüyen bir cesetten başka bir şey değilsin.
Te magköszunam nä ŋamaŋkać3 **taka** arvo-Fiyatın ötesindeki bu hediye için **teşekkür** ederim.
ted-sen.
terád keje-get scorched (Karpat küfürleri).
tõd-bilmek.
Tõdak pitäsz wäke bekimet mekesz kaiket-I know you have the courage to face anything.
tõdhän-bilgi.
tõdhän lõ kuraset agbapäämoroam-bilgi kılıcı hedefine doğru uçurur.
toja-bükmek; eğilmek; kırılmak.
toro-kavga etmek; kavga etmek.
torosz wäkeval-şiddetle **savaşmak** (selamlama).
totello-itaat. **tsak-**
sadece. tuhanos-
bin.
tuhanos löylyak türelamak saγe diutalet-bin sabırlı nefes zafer getirir.
tule-buluşmak; gelmek.
tumte-hissetmek; dokunmak; üzerine dokunmak.
türe-dolu, doymuş, başarılı.
türelam-sabır.
türelam agba kontsalamaval-sabir savaşçının gerçek silahıdır.
tyvi-gövde; taban; gövde.
uskol-faithful.
uskolfertiil-bağlılık; sadakat.
varolind-dangerous.

veri-kan.
veri-elidet-kan-yaşam.
veri ekäakank-kardeşlerimizin **kanı**.
veri isäakank-babalarımızın **kanı**.
veri olen piros, ekäm-literally: kan kırmızı olsun kardeşim; figuratively: hayat arkadaşını bul (selamlama).
veriak ot en Karpatiiak-Prens'in kanıyla (kelimenin tam anlamıyla: büyük **Karpat**'ın kanıyla; Karpat küfürleri).
veridet peje-kanınız yansın (Karpat küfürleri).
vigyáz-sevmek; önemsemek; ilgilenmek.
vii-son; en sonunda; nihayet.
wäke-güç; kuvvet.
wäke beki-kuvvet; cesaret.
wäke kaδa-sabırlılık. **wäke kutni-dayanıklılık**.
wäke-sarna-yemin; lanet; kutsama (kelimenin tam anlamıyla: güç sözleri).
wäkeva-güçlü. **wara-kuş**; karga.
weńća-tamamlanmış; bütün.
ıslak su (isim).

PENGUIN.COM ADRESINI
ZIYARET EDIN

Hakkında daha fazlasını
arıyorum
okuduğun kitap?

Bulmak için yardıma
ihtiyacınız var
Bir sonraki harika okuma?

Ziyaret etmek

PENGUIN.COM/WELCOME

kitap önerileri, okuma grubu rehberleri, videolar, yazar röportajları ve daha fazlası için.

PENGUEN COM/HOŞGELDINIZ

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.